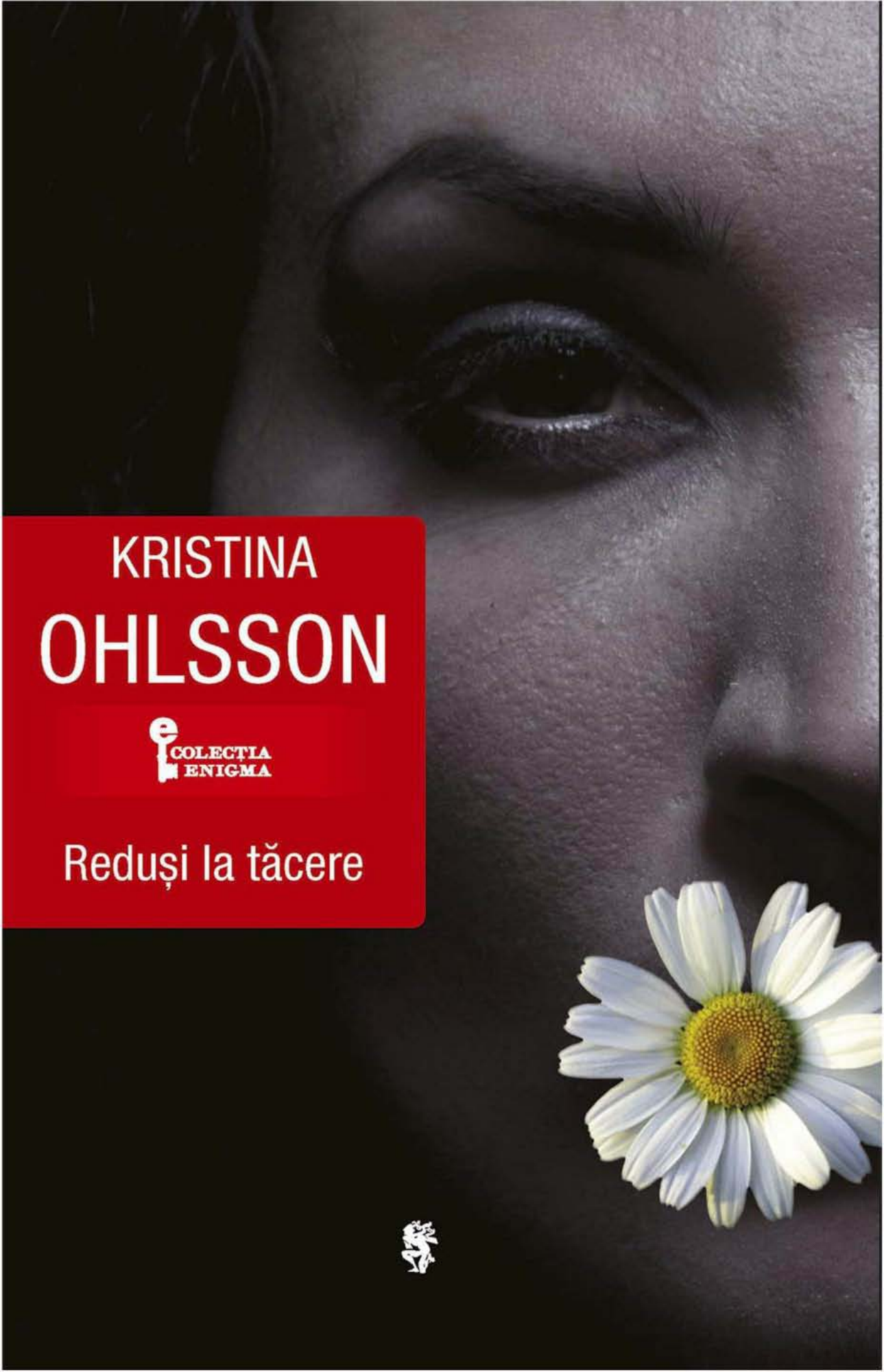
KRISTINA
OHLSSON
COLECȚIA ENIGMA
Reduși la tăcere

Kristina Ohlsson (n. 1979) este politolog de profesie şi până de curând a condus departamentul antitero din cadrul OSCE. A mai lucrat pentru Serviciul Suedez de Securitate, Ministerul Afacerilor Externe şi Ministerul Apărării Naţionale din Suedia, unde a funcţionat ca expert în conflictul din Orientul Mijlociu şi politica externă a Uniunii Europene. Primul ei roman, *Nedoriţi* (2009; Univers, 2012), s-a bucurat de o primire extraordinară din partea criticii de specialitate şi a câştigat Premiul Gold Pocket.

Un preot militant pentru drepturile imigranţilor pare să-şi fi ucis soţia şi apoi să se fi împuşcat. Un străin pare să fi murit într-un banal accident rutier. Dar anchetatorii din subordinea inspectorului Alex Recht trebuie să vadă dincolo de aparenţele înşelătoare şi, pe fundalul sumbru al iernii suedeze, să reconstituie un puzzle al dramelor sociale şi familiale care au condus la crime. Intriga detectivistică se împleteşte cu analiza psihologică şi thrillerul, iar rezultatul este o carte captivantă care a impus-o pe Kristina Ohlsson printre cei mai importanţi autori din literatură poliţistă scandinavă.

UNIVERS

9 786068 631080

KRISTINA OHLSSON

Reduși la tăcere

COLECȚIA ENIGMA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
OHLSSON, KRISTINA
Reduşi la tăcere / Kristina Ohlsson ; trad. şi note de Petru Iamandi. - Bucureşti : Univers Publishing House, 2014
ISBN 978-606-8631-08-0

I. Iamandi, Petru (trad.)

821.113.6-31=135.1

KRISTINA OHLSSON
TUSENSKÖNOR

© Kristina Ohlsson, 2010

© Editura UNIVERS, 2014, pentru prezenta traducere

www.edituraunivers.ro

ISBN 978-606-8631-08-0

KRISTINA OHLSSON

Reduși la tăcere

Traducere de
PETRU IAMANDI

COLECȚIA ENIGMA

Redactor Irinel Antoniu
Corector Adrian Crețu
Tehnoredactor Constantin Niță
Coperta credit foto: IStock

LA ÎNCEPUT

Un astfel de-adăpost nicicând nu le-a fost dat

Pajiştea cu iarba atât de verde, plină de flori sălbatice, fusese a ei, dintotdeauna. Nu-i venise prea greu să cadă la învoială cu sora ei; îi cedase mansarda din casa de vară, doar atât. Nu înţelegea de ce sora ei acceptase un astfel de schimb – o mansardă veche, anostă, pentru o pajişte. Dar nu spunea nimic. La urma urmei, sora ei putea să-i ceară şi altceva.

Pajiştea, năpădită de buruieni, se întindea dincolo de grădina lor. Când era mai mică, cele mai înalte plante îi ajungeau până la bărbie. Acum, că era mai mare, îi ajungeau doar până la brâu. Păşea uşor pe iarbă şi privea în toate părţile, simţind cum florile şi tulpinile i se agaţă de picioarele goale. Florile trebuia culese în tăcere, altfel nu-şi mai făceau efectul. Şapte feluri, culese în ajunul solstiţiului de vară şi puse sub pernă. Şi atunci îl va vedea pe bărbatul cu care se va mărita.

Cel puţin aşa credea când era mică şi culegea florile verii pentru prima oară. Sora ei o tachina.

– Pe Viktor vrei să-l vezi, spunea ea râzând.

Bineînţeles că fusese prostuţă şi naivă, chiar şi atunci. Nu era vorba despre Viktor, ci despre altcineva. Un necunoscut.

Apoi repetase ritualul în fiecare an. Acum era prea mare ca să mai creadă în această superstiţie veche, dar tot i se părea ceva important. Şi aşa nu prea avea cu ce să-şi umple timpul, se gândea ea cu cinism. An de an, părinţii insistau să vină aici, la ţară, ca să sărbătorească solstiţiul de vară, şi de fiecare dată i se

părea că e mai mult un chin. Anul acesta era şi mai rău, fiindcă fusese invitată la petrecerea Annei, prietena ei. Părinţii Annei întotdeauna sărbătoreau solstiţiul cu fast, invitându-i şi pe prietenii copiilor lor.

Tatăl ei însă nu voia să o lase la petrecere.

– O să sărbătorim solstiţiul ca de obicei. Adică împreună. Şi aşa o să fie mereu, până când o să pleci de acasă.

Simţea cum o cuprinde panica. Oare tatăl ei nu vedea cât de absurd este? Mai era destul chiar şi până să se gândească să plece de acasă. Atitudinea lipsită de loialitate a surorii ei înrăutăţea şi mai mult situaţia. Sora ei oricum nu era invitată la nici o petrecere şi nu avea nimic împotrivă să stea tot timpul cu părinţii. Mai mult de-atât, părea că-i plac musafirii care apăreau din subsol la căderea serii şi erau poftiţi pe veranda închisă, unde mama trăgea jaluzelele ca să nu se vadă de afară.

Ea, una, îi ura. Spre deosebire de restul familiei, nu simţea nici un fel de simpatie sau de compasiune pentru ei. Nişte indivizi soioşi, urât mirositori, care trăiau de azi pe mâine. Care nu găseau altceva mai bun de făcut decât să se aciueze într-un subsol undeva, în pustietate. Care se mulţumeau cu atât de puţin. Spre deosebire de ea, care nu era niciodată mulţumită. Niciodată.

– Trebuie să-ţi iubeşti aproapele, spunea tatăl ei.

– Trebuie să fim recunoscători pentru ce avem, spunea mama ei.

De mult nu-i mai asculta.

Îl zări în clipa în care culegea a patra floare. Probabil că scosese un sunet, altfel nu l-ar fi văzut. Ridică repede privirea dinspre pajişte şi flori şi simţi cum o orbeşte soarele. Nu desluşi decât o siluetă întunecată, fără vârstă, fără nume.

Miji ochii şi îşi făcu mâna streaşină. A, da, ştia cine este. Îl văzuse cu câteva seri în urmă, de la fereastra bucătăriei, când tata ajunsese târziu acasă, cu un nou grup de musafiri. Era mai înalt decât majoritatea. Nu mai în vârstă, ci mai înalt. Şi mai vânjos. Maxilarul îi ieşea în evidenţă, ca la soldaţii americani din filme. Era pătrat.

Rămaseră amândoi pe loc şi se priviră cercetător.

– N-ai voie afară, spuse ea, semeaţă, ştiind totuşi că nu are nici un rost.

Nici unul dintre cei de la subsol nu vorbea suedeza.

Văzând că bărbatul nu face nici o mişcare şi că nu spune nimic, oftă şi se apucă din nou de cules flori.

Campanulă.

Romaniţă.

În spatele ei, bărbatul se mişcă încet. Ea îi aruncă o privire pe furiş, întrebându-se unde vrea să ajungă. Văzu că se apropie.

O singură dată fusese în străinătate, cu familia ei. Într-o excursie obişnuită, cu toate serviciile plătite, în Insulele Canare, unde făcuse plajă şi se scăldase în mare. Străzile gemeau de câini vagabonzi care se ţineau după turişti. Tatăl ei se pricepea de minune să-i alunge.

– Marş de-aici! striga el aruncând cu o piatră în altă direcţie.

Stratagema îi reuşea de fiecare dată. Câinele îi lăsa în pace şi alerga după piatră.

Bărbatul de pe pajişte îi amintea de câinii vagabonzi. Ochii lui aveau ceva imprevizibil, ceva indescifrabil. Poate era şi furie în ei. Se întrebă ce vrea de la ea. Chestia cu piatra nu-şi avea rostul. Se uită repede spre casă doar ca să-şi confirme ceea ce ştia deja – părinţii şi sora ei plecaseră cu maşina în oraş ca să cumpere peşte pentru masa festivă. O altă aşa-zisă tradiţie absurdă, inventată de părinţii ei ca să-şi păstreze imaginea de familie normală. Ca întotdeauna, le spusese că rămâne acasă, preferând să culeagă flori în linişte şi pace.

– Ce vrei? întrebă ea iritată.

Iritată şi din ce în ce mai panicată. Instinctul ei nu dădea greş, îşi dădea seama de pericol. Toate simţurile îi spuneau că trebuie să-şi ţină cumpătul.

Strânse în mână tulpinile florilor, simţindu-le asprimea. Doar una mai rămăsese de cules. O simplă margaretă. O buruiană cu pretenţii, aşa o numea tatăl ei.

Bărbatul făcu alţi paşi spre ea. Apoi rămase pe loc, la câţiva metri. Faţa i se schimonosi într-un rânjet larg.

În clipa aceea îşi dădu seama ce voia de la ea. Picioarele îi fură mai iuţi decât gândurile. Reflexul ei spinal îi anunţă primejdia şi imediat o luă la fugă. Grădina era la mai puţin de o sută de metri; strigă după ajutor, de mai multe ori. Ţipetele ei se pierdură în liniştea pajiştii. Pământul uscat înăbuşi zgomotul paşilor ei şi bufnitura, când bărbatul o trânti pe iarbă, după o urmărire de douăzeci de metri. De parcă ar fi ştiut de la început că nu va scăpa şi o lăsase să fugă doar din plăcerea de a o urmări.

Se zbătu ca un animal în timp ce bărbatul o întoarse cu faţa în sus şi îi smulse hainele, cu atâta putere şi atât de metodic încât creierul ei înfierbântat realiză că bărbatul mai făcuse asta înainte.

Şi, când totul se termină, iar ea rămase plângând în scobitura pe care corpurile lor o lăsaseră în iarbă, îşi dădu seama că niciodată nu va uita clipele acestea. În pumnul încleştat, cu degetele zdrelite de zbaterea ei fără speranţă, încă mai păstra bucheţelul de flori. Îi dădu drumul de parcă i-ar fi ars degetele. Florile erau inutile acum. Ştia deja chipul care îi va apărea în vise.

Când maşina părinţilor se opri în faţa casei, ea încă zăcea pe pajişte, incapabilă să se ridice. Norii păreau că se joacă stângaci pe cerul albastru. Lumea arăta neschimbată, deşi lumea ei fusese distrusă pentru totdeauna. Rămase acolo, pe pajişte, până când părinţii porniră să o caute. Dar, până să o găsească, ea devenise deja altcineva.

PREZENTUL

Tatăl nostru dă sau ia,
Dar pe copiii Lui nicicând nu-i lasă;
Rostul Lui e numai prin iubire
Să-i țină puri în propria Lui casă.

VINERI, 22 FEBRUARIE 2008

STOCKHOLM

Fără să ştie că va muri curând, îşi susţinu ultima conferinţă cu multă încredere şi înflăcărare. Ziua de vineri fusese foarte plină, dar orele trecuseră repede. Publicul îl asculta cu atenţie, un motiv în plus ca lui Jakob Ahlbin să-i crească inima de bucurie la vederea atâtor oameni care se arătau interesaţi de subiect.

Când, doar câteva zile mai târziu, îşi dădu seama că totul e pierdut, se întrebă dacă nu cumva fusese ultima lui conferinţă. Dacă nu cumva se arătase prea deschis la sfârşitul ei, când răspunsese la întrebări, dacă nu cumva dezvăluise că se afla în posesia unor informaţii pe care n-ar fi trebuit să le aibă. Dar nu era foarte convins. Până în clipa morţii, crezu că ar fi fost imposibil să evite dezastrul. Când simţi în tâmplă apăsarea pistolului greu, de vânătoare, totul se terminase deja. Dar asta nu-l împiedică să simtă un mare regret că viaţa trebuia să se încheie aici. Mai avea atât de mult de oferit.

De-a lungul anilor, Jakob ţinuse nenumărate conferinţe; ştia că se folosise din plin de talentul lui oratoric. Conţinutul conferinţei era în general cam acelaşi, ca şi întrebările care urmau. Publicul era mereu diferit. Uneori oamenii erau trimişi să-l asculte, alteori veneau de bunăvoie. Pentru Jakob era totuna. De fiecare dată se simţea în largul lui pe podium.

De obicei, începea cu fotografiile bărcilor. Poate era un truc ieftin, dar știa că impactul asupra publicului era garantat. O duzină de oameni într-o barcă mult prea mică, săptămâni la rând, din ce în ce mai obosiți și mai disperați. Și, ca un miraj de-abia deslușit, la orizont apărea Europa, ca un vis sau o născocire a minții, ceva de neatins pentru ei în realitate.

– Noi credem că acesta e un fenomen necunoscut nouă, începea el. Noi credem că e caracteristic altui colț de lume, ceva care nu ni s-a întâmplat și nu ni se va întâmpla niciodată.

Fotografia din spatele lui se schimba fără zgomot și apărea o hartă a Europei.

– Uneori memoria e scurtă, continua el oftând. Preferăm să nu ne aducem aminte că, nu cu multe decenii în urmă, Europa era în flăcări, iar oamenii fugeau îngroziți dintr-o țară într-alta. Și uităm că, cu numai un secol în urmă, mai bine de un milion de suedezi se hotărau să părăsească această țară pentru a începe o nouă viață în America.

Își trecea mâna prin păr, se oprea o clipă ca să vadă dacă publicul îl ascultă. Imaginea din spate se schimba din nou ca să facă loc unui cadru din ecranizarea după seria *Emigranții* a lui Vilhelm Moberg, cu Max von Sydow și Liv Ullman.

– Un milion de oameni, repeta el tare. Să nu credeți, nici măcar o clipă, că cei doi, Karl-Oskar și Kristina, și-au văzut călătoria spre America altfel decât ca pe o pedeapsă. Să nu vă imaginați că, dacă le-ar fi stat în putere, n-ar fi rămas în Suedia. Gândiți-vă cât de greu v-ar fi să faceți o schimbare atât de radicală, să abandonați totul și să o luați de la capăt, pe alt continent, fără un ban în buzunar și doar cu lucrurile pe care le-ați îngrămădit într-o afurisită de valiză.

Folosea intenționat cuvântul „afurisită". Lumea nu se aștepta ca un preot să apeleze la cuvinte atât de tari.

Știa prea bine când se putea aștepta la reacții adverse. Uneori, când arăta cadrul cu Karl-Oskar și Kristina. Alteori, mai târziu. În după-amiaza aceasta, prima reacție veni imediat după

ce folosise cuvântul cu pricina. Incitat, un tânăr aşezat aproape de podium ridică mâna, înainte ca Jakob să continue.

– Mă scuzaţi că vă întrerup, dar de unde până unde comparaţia asta?

Jakob ştia ce urmează, dar se încruntă, intrând în joc spre binele cauzei.

– Karl-Oskar şi Kristina, ca şi toţi ceilalţi suedezi care au plecat în America, au muncit pe rupte când au ajuns acolo, continuă tânărul. Au *construit* ţara aia afurisită. I-au învăţat limba şi i-au adoptat cultura. S-au angajat imediat şi au stat cu capul plecat. Cei care vin acum în Suedia nu fac nimic din toate astea. Trăiesc în propriile ghetouri, nu se deranjează să înveţe suedeza, trăiesc din ajutoarele sociale şi nu-şi caută de lucru.

În sală se aşternu tăcerea. Publicul se înfioră neliniştit, ca în prezenţa unui suflet care nu-şi găseşte pacea. Neliniştit de perspectiva unor complicaţii, dar şi de teama că s-ar putea da de gol că e de acord cu opiniile tânărului. Murmure surde cuprinseră întreaga sală, iar Jakob mai aşteptă câteva momente. Încercase adesea să explice acest lucru oricărui politician care avea răbdarea să-l asculte: faptul că rămâi tăcut nu atenuează deloc gândurile negative şi frustrările cărora tocmai le-ai dat glas.

Tânărul se foi pe scaun, îşi încrucişă braţele, îşi împinse bărbia înainte şi aşteptă răspunsul preotului. Jakob îl lăsă să aştepte, cu o expresie care arăta că asemenea întrebare nu-i mai fusese pusă până acum. Privi imaginea din spate, apoi din nou spre public.

– Credeţi că la asta s-au gândit când au venit încoace? Hai să-i luăm pe cei care au plătit până la 15.000 de dolari ca să ajungă în Suedia din Irakul aflat în flăcări. Credeţi că s-au gândit că vor sta într-un complex amărât din anii '60, din programul „Cămine pentru un milion de oameni", într-o mahala undeva, la marginea oraşului? Alături de alţi zece adulţi, înghesuiţi într-un apartament cu trei camere, zi de zi, fără slujbe, departe de familiile lor? Singuri? Fiindcă 15.000 de dolari trebuie să plătească *fiecare* persoană ca să ajungă aici.

Jakob împunse aerul cu degetul arătător.

– Credeţi că le-a trecut vreodată prin cap că vor avea parte de tratamentul discriminatoriu la care îi supunem noi? Un medic în toată regula, dacă are noroc, munceşte ca taximetrist, iar cel cu mai puţină şcoală nu se alege nici măcar cu atât.

Având grijă să nu pară că-i reproşează ceva, Jakob îşi întoarse privirea spre tânărul care îl interpelase.

– Eu cred că au gândit la fel cum au gândit Karl-Oskar şi Kristina. Eu cred că s-au aşteptat să fie ca în America acum o sută de ani. Ţara tuturor posibilităţilor pentru cei care voiau să se înhame la treabă, unde efortul era răsplătit pe măsură.

Atenţia lui Jakob fu atrasă de o tânără cu ochii strălucitori şi un şerveţel mototolit în mână.

– Eu cred că sunt puţini cei care ar sta toată ziua cu ochii în tavan dacă ar şti că au o alternativă, spuse el cu blândeţe în glas. Aceasta e concluzia la care am ajuns după toate cercetările mele.

În clipa aceea, starea de spirit se schimbă. Ca întotdeauna. Publicul rămase tăcut, ascultând din ce în ce mai interesat. Imaginile se succedară pe măsură ce Jakob spunea povestea imigranţilor sosiţi în Suedia în ultimele decenii. Fotografii dureros de clare înfăţişau bărbaţi şi femei închişi într-un camion, traversând Turcia şi apoi Europa.

– Astăzi, pentru 15.000 de dolari, un irakian primeşte un paşaport, face călătoria şi i se fabrică o biografie. Reţelele, traficanţii de persoane, acoperă întreaga Europă, ajungând până în zonele de conflict pe care oamenii sunt forţaţi să le părăsească.

– Cum adică i se fabrică o biografie? întrebă o femeie.

– Biografia celui care solicită azil, explică Jakob. Traficantul le spune imigranţilor ce trebuie să declare la poliţie pentru a putea rămâne în Suedia.

– 15.000 de dolari? spuse un bărbat, neîncrezător. Ăştia sunt bani, nu glumă, chiar atât de mult costă toată treaba asta?

– Bineînţeles că nu, răspunse Jakob calm. Cei care conduc reţelele câştigă sume incredibile. E o piaţă nemiloasă, total injustă.

Dar, până la un punct – în ciuda brutalității ei –, e și de înțeles. Europa este închisă celor nevoiași. Singurele căi de acces sunt cele ilegale. Care sunt controlate de infractori.

Alte mâini se ridicară și Jakob se străduí să răspundă la toate întrebările. În cele din urmă, rămase o singură mână ridicată, aparținând unei tinere. Cea cu șervețelul. Avea părul roșu, cu un breton bogat care îi atârna ca o cortină peste ochi, dându-i un aer anonim. Genul de persoană pe care n-o poți descrie mai târziu.

– Există oameni care se implică în aceste probleme doar din solidaritate? întrebă ea.

O întrebare inedită, de care Jakob nu mai avusese parte până acum.

– La urma urmei, în Suedia, ca și în restul Europei, există o mulțime de organizații care se ocupă de refugiați, continuă tânăra. Nu e nimeni care să-i ajute pe refugiați să ajungă în Suedia? Mai bine și mai uman decât o fac traficanții?

Întrebarea era cu miez și Jakob ezită câteva clipe înainte de a răspunde, neștiind cât de mult ar trebui să spună.

– Introducerea ilegală de persoane în Europa constituie o infracțiune. Indiferent de ce credem noi despre acest lucru. În plus, cel care o comite este pasibil de pedeapsă, suficient pentru a-i descuraja până și pe cei care sunt animați de cele mai nobile sentimente... Dar am auzit că situația începe să se schimbe. Că există oameni care empatizează atât de mult cu refugiații încât sunt dispuși să-i ajute să vină în Europa pentru o sumă mult mai mică. Dar, cum spuneam, acestea sunt doar zvonuri, nimic nu e sigur.

Se opri și simți cum pulsul începe să-i bată cu putere în timp ce spunea o rugăciune în gând. Sfârși cum făcea de obicei.

– Repet, în opinia mea nu trebuie să ne facem griji că în lumea aceasta sunt zeci de mii de oameni dornici să trăiască într-o mahala din Stockholm, fără slujbă, fără siguranța zilei de mâine. Pe de altă parte, cu toții trebuie să ne gândim serios la următoarele întrebări: Există vreun lucru pe care un tată să nu-l facă pentru a asigura viitorul copiilor lui? Există vreun

lucru pe care o ființă umană să nu-l facă pentru a-și asigura un trai mai bun?

În timp ce Jakob Ahlbin își încheia ultima conferință și primea aplauze entuziaste, un Boeing 737 care plecase din Istanbul cu câteva ore în urmă ateriza pe Aeroportul Arlanda din Stockholm. Căpitanul care pilotase avionul îi informă pe pasageri că afară erau –3 grade și că spre seară era posibil să ningă. Apoi spuse că speră să-i aibă din nou la bord cât de curând, iar apoi o stewardesă le ceru să nu renunțe la centurile de siguranță până nu văd semnalul cuvenit.

Ali ascultă anunțurile agitat, dar nu-l înțelese nici pe cel în engleză, nici pe cel de-al doilea, despre care bănui că e în suedeză. Sudoarea i se prelingea pe spate făcându-i cămașa, pe care o cumpărase special pentru această călătorie, să i se lipească de piele. Încercă să nu se reazeme de spătarul scaunului, dar nici nu voia să atragă atenția asupra lui aplecându-se în față, așa cum făcuse în avionul de la Bagdad la Istanbul. Stewardesele îl întrebaseră de câteva ori dacă totul e în ordine și dacă dorește să mănânce sau să bea ceva. Scutură din cap, își șterse sudoarea de pe buza de sus cu dosul mâinii și închise ochii. Spera să ajungă cât mai curând, să se termine totul, să fie, în sfârșit, în siguranță.

Tremura de neliniște. Strânse brațele scaunului cu ambele mâini și își încleștă dinții. Pentru a o suta oară se uită de jur împrejur încercând să-și dea seama cine ar putea fi însoțitorul lui. Cine era necunoscutul care ședea printre ceilalți pasageri ca să se asigure că Ali se poartă cum trebuie, urmându-i întocmai instrucțiunile? O umbră, trimisă de eliberatorul lui. Spre binele lui. Spre binele tuturor. Pentru ca alții să aibă șansa de a veni în Suedia în condiții la fel de generoase ca și el. Pașaportul fals era în buzunarul de la piept al cămășii. La început îl vârâse în bagajul de mână, dar fusese nevoit să-l scoată când stewardesa îi arătase indicatorul care îl avertiza că locul lui e chiar lângă ieșirea de urgență. Ceea ce însemna că nu ai voie să-ți lași bagajul sub scaunul din față, ci trebuie să-l pui în compartimentul de

sus. Ali, cât pe ce să se lase cuprins de panică, nu suporta să stea departe de paşaportul lui. Cu mâinile tremurânde, trăsese fermoarul genţii şi îşi căutase paşaportul, care alunecase la fund. Îi apucase strâns copertele tari, îl vârâse în buzunarul de la cămaşă şi dăduse geanta stewardesei.

Odată ajuns în Suedia, instrucţiunile erau cât se poate de clare. Sub nici un motiv nu trebuia să ceară azil cât încă se afla în incinta aeroportului. Şi nici nu avea voie să-şi rătăcească documentele sau să i le înmâneze însoţitorului înainte de a coborî din avion. Viza de pe paşaport arăta că e un om de afaceri dintr-una din ţările Golfului, îndreptăţit să intre în Suedia. Faptul că nu vorbea engleza nu era o problemă.

Avionul ateriză lin, străbătând fără probleme pista dură, acoperită de gheaţă, şi se apropie de Poarta 37, unde pasagerii urmau să coboare.

– Ce se-ntâmplă dacă dau greş? îl întrebase Ali pe cel care îl abordase în Damasc.

– Nu-ţi face prea multe griji, îi replicase tipul cu un zâmbet reţinut.

– Dar trebuie să ştiu. Ce se-ntâmplă dacă nu-mi iese tot ce trebuie să fac? Am vorbit cu alţii care merg în acelaşi loc şi mi-au spus că la ei e altfel.

Privirea tipului se înnegurase.

– Credeam că-mi eşti recunoscător, Ali.

– Chiar sunt. Dar întreb şi eu...

– Nu mai întreba. Şi sub nici un motiv nu trebuie să mai vorbeşti despre asta. Cu nimeni. Trebuie să te concentrezi asupra unui singur lucru: să intri în Suedia aşa cum am aranjat şi să îndeplineşti misiunea pe care o să ţi-o dăm noi. Pe urmă poţi să-ţi chemi şi familia. Doar asta vrei, nu?

– Mai mult decât orice pe lume.

– Perfect. Deci mai puţine griji şi mai multă concentrare. În caz contrar, rişti să fii mai nefericit decât ai fost vreodată.

– Nu pot fi mai nefericit decât sunt acum, şoptise Ali cu capul plecat.

– Ba da, răspunsese tipul pe un ton atât de glacial încât, de groază, Ali își ținuse respirația. Închipuie-ți că-ți pierzi întreaga familie, Ali. Sau că te pierde ea pe tine. Singurătatea e cea mai mare nefericire. Ține minte asta, de dragul familiei tale.

Ali închisese ochii, știind că nu va uita așa ceva. Amenințarea era prea evidentă.

După ce, zece minute mai târziu, trecu de toate controalele și intră în țară, gândul îi reveni la amenințare. De acum încolo nu mai putea merge decât înainte, pe drumul care îl despărțea de viața pe care era din ce în ce mai sigur că o lăsa în urmă pentru totdeauna.

MIERCURI, 27 FEBRUARIE 2008

STOCKHOLM

Cornurile de casă care tronau pe masa din chicineta Departamentului de Anchete Penale arătau cu totul altfel. Peder Rydh luă două odată şi rânji în timp ce-i dădea un ghiont noului său coleg, Joar Sahlin, care îl privi inexpresiv şi se mulţumi doar cu unul.

– Sule, spuse Peder ridicând ostentativ un corn.

– Poftim? zise colegul, uitându-se în ochii lui.

Peder vârî cornul în gură şi răspunse mestecând:

– Arată ca nişte sule blegite.

Apoi se aşeză lângă stagiara care se angajase la ei cu doar câteva săptămâni în urmă.

Toamna şi iarna nu fuseseră deloc pe placul lui Peder. Sărbătorise un an de la naşterea gemenilor lui părăsindu-le mama şi de atunci toate îi ieşiseră pe dos. Nu la serviciu, în viaţa privată. Femeia care dorise să-i fie alături, Pia Nordh, îi întorsese spatele pe neaşteptate, anunţându-l că îşi găsise pe altcineva.

– De data asta e ceva serios, Peder, spusese ea. Nu vreau să stric o chestie atât de serioasă.

Peder pufnise şi se întrebase cât de serioasă putea fi chestia pentru o bucăţică atât de bună ca Pia Nordh, dar avusese înţelepciunea să nu-şi exprime opinia cu glas tare. Cel puţin, nu pe moment.

Chestia care îl deranja cel mai mult după ce Pia îi dăduse papucii era că nu mai găsea una la fel de bună ca ea. Dar poate

că acum îi surâdea norocul. Stagiara nu putea avea mai mult de 25 de ani, deşi părea mai matură. În plus, tipa era prea nouă aici ca să fi auzit tot ce se vorbea despre Peder. Despre cum îşi părăsise soţia, despre cum o înşelase când trăiau împreună. Despre băieţii lui, atât de mici şi abandonaţi de două ori de către tatăl lor care, în toiul concediului de paternitate, ajunsese la concluzia că nu mai suportă să stea închis în casă cu copiii, drept care îi returnase mamei lor. Care tocmai îşi luase o slujbă cu jumătate de normă după un an de concediu postnatal în care suferise de depresie.

Peder se dăduse cu scaunul cât mai aproape de stagiară, dar fără să bată la ochi. Faptul că tânăra nu se îndepărtase era un semn bun.

– Bune cornurile astea, remarcă ea lăsând capul într-o parte.

Era tunsă scurt, cu cârlionţi neascultători, care se zbârleau în toate direcţiile. Dacă n-ar fi avut o faţă atât de drăguţă, ar fi arătat ca un trol. Peder se hotărî să treacă la atac şi afişă cel mai obraznic zâmbet de care era în stare.

– Arată aproape ca nişte sule, nu crezi? zise el şi îi făcu din ochi.

Stagiara îl privi lung, apoi se ridică în picioare şi părăsi încăperea. Colegii lui Peder de pe canapeaua de alături se strâmbară la el.

– Numai tu, Peder, puteai da cu piciorul unei şanse ca asta, spuse unul dintre ei clătinând din cap.

Peder rămase tăcut şi, roşu la faţă, îşi făcu de lucru cu cornul şi cafeaua de dimineaţă.

Inspectorul-şef Alex Recht vârî capul pe uşă.

– Peder şi Joar, în zece minute la Bârlogul Leilor.

Peder privi în jur pe furiş şi constată cu satisfacţie că totul revenise la normal. Nu putea scăpa de reputaţia de cel mai mare bădăran din întreaga secţie; pe de altă parte, era singurul poliţist care ajunsese inspector la doar 32 de ani şi tot singurul care avea un loc asigurat în echipa specială a lui Alex Recht.

Se ridică alene de pe canapea, cu cana de cafea în mână. O lăsă pe masă, în ciuda faptului că maşina de spălat vase era

deschisă şi că anunţul „Mama ta nu lucrează aici" îl lămurea ce trebuie să facă.

În ceea ce părea o altă viaţă, Fredrika Bergman întotdeauna răsufla uşurată la căderea nopţii, când o dovedea oboseala şi, în sfârşit, se putea urca în pat. Dar asta se întâmpla atunci. Acum, când trecuse deja de ora zece, simţea doar nelinişte, în ciuda nevoii de a dormi. Se ghemui ca un luptător de gherilă în faţa duşmanului, gata să lupte până la ultima picătură de sânge. De obicei nu-i trebuia mult ca să iasă victorioasă. Corpul şi mintea îi erau atât de încordate încât rămase trează până la orele dimineţii. Epuizarea era ca o durere fizică, iar fătul dădea din picioare nerăbdător, încercând să-şi calmeze mama. Nu că ar fi reuşit.

Medicul care o consultase la maternitate crezuse că o linişteşte dacă îi spune că nu e singura femeie gravidă afectată de coşmaruri îngrozitoare.

– E din cauza hormonilor. Sunt caracteristice mai ales femeilor pe care le dor încheieturile.

Apoi medicul îi recomandase câteva zile de concediu medical, moment în care Fredrika părăsise cabinetul şi se întorsese la serviciu. Inactivitatea sigur ar fi distrus-o. Şi n-ar fi scăpat-o de coşmaruri.

După o săptămână revenise la medic, recunoscând ruşinată că ar dori un certificat care să-i reducă ziua de lucru cu 25%. Medicul îi îndeplinise dorinţa fără să mai stea la discuţie.

Fredrika înaintă încet pe micul coridor al secţiei de detectivi în care activa echipa lui Alex. Burta îi arăta de parcă sub haine şi-ar fi ascuns o minge de baschet, iar sânii îi erau de două ori mai mari.

– Precum podgoriile frumoase din sudul Franţei, unde se face vinul ăla aşa de gustos, observase Spencer Lagergren, tatăl copilului, când se văzuseră cu câteva seri în urmă.

Spencer era şi el o problemă, de parcă încheieturile dureroase şi coşmarurile nu ar fi fost de ajuns. Părinţii Fredrikăi, neştiind absolut nimic despre existenţa iubitului fiicei lor, chiar

dacă relaţia dura de mai bine de zece ani, intraseră în panică atunci când îi anunţase, cu puţin înainte de prima duminică din postul Crăciunului, că e gravidă. Şi că tatăl copilului e profesor la Universitatea din Uppsala şi că e căsătorit.

– Vai de mine, Fredrika! exclamase mama ei. Câţi ani are bărbatul ăsta?

– E cu 25 de ani mai mare decât mine şi o să-şi asume responsabilitatea, răspunsese Fredrika, aproape crezând ce spune.

– Aha, făcuse tatăl ei obosit. Şi ce înseamnă asta în secolul XX?

Bună întrebare, se gândise Fredrika, simţindu-se brusc la fel de obosită ca tatăl ei.

În esenţă, asta însemna că Spencer va recunoaşte copilul şi că va plăti pensia alimentară. Şi că va vedea copilul cât mai des, dar fără să-şi părăsească soţia, care aflase deja secretul ce de mult nu mai era un secret.

– Cum a reacţionat când i-ai spus? întrebase Fredrika precaut.

– A spus c-o să fie frumos să-i vină copii în vizită, răspunsese Spencer.

– A spus ea asta? întrebase Fredrika, neştiind dacă Spencer glumeşte sau vorbeşte serios.

Spencer îi aruncase o privire piezişă.

– Tu ce crezi?

Apoi Spencer plecase şi nu mai discutaseră subiectul.

La serviciu, faptul că Fredrika era gravidă îi făcuse pe ceilalţi mult mai curioşi decât se aşteptase şi, întrucât nimeni nu o întreba direct, inevitabil lăsa loc la bârfe şi speculaţii. Cine putea fi tatăl copilului Fredrikăi Bergman, o femeie singură şi obsedată de propria-i carieră? Singura angajată a Departamentului de Anchete Penale fără pregătire de poliţist, care încă din prima zi reuşise să-i scoată din sărite pe absolut toţi colegii, fie acordându-le prea puţină atenţie, fie punându-le la îndoială competenţa.

Era o surpriză, se gândi Fredrika oprindu-se în faţa uşii închise a lui Alex. Faptul că, iniţial atât de sceptică în privinţa rămânerii ei acolo, părea să-şi fi găsit locul şi, în consecinţă, îşi păstrase slujba, chiar şi după ce încheiase stagiatura.

Încă de la început am vrut să plec, se gândi ea, atingându-şi burta. Fără regrete. Şi totuşi, iată-mă aici.

Bătu tare în uşa biroului lui Alex. Observase că pe şeful ei îl cam lăsase auzul.

– Intră, mormăi Alex de dincolo de uşă.

Zâmbi larg când văzu cine îi trece pragul. Zâmbea mult în ultimele zile, cu mult mai mult decât ceilalţi colegi ai ei.

Fredrika îi întoarse zâmbetul. Până când văzu că expresia i se schimbă, arătând din nou îngrijorat.

– Nu dormi destul?

– A, mă descurc, răspunse ea evaziv.

Alex înclină din cap, aproape numai pentru el.

– Am un caz destul de simplu... începu el, dar se opri şi reluă. Am fost solicitaţi să investigăm un accident rutier care a avut loc la universitate. Şoferul a fugit de la locul accidentului. Un străin a fost găsit mort în mijlocul străzii. Călcat de maşină. Nimeni nu l-a putut identifica. Trebuie să-i introducem amprentele în calculator, poate descoperim cine e.

– Şi dacă nu, să aşteptam să-l declare cineva dispărut?

– Întocmai, şi să revedem toate datele cazului. Avea câteva obiecte asupra lui; uită-te peste ele. Verifică raportul, vezi dacă îţi sare ceva în ochi. Dacă nu, închide dosarul şi vino din nou la mine.

Un gând îi trecu prin minte atât de repede încât Fredrika nici nu avu timp să-şi dea seama despre ce e vorba. Strânse din ochi, încercând să şi-l amintească.

– OK, cam asta-i tot, spuse Alex rar, privindu-i grimasa. Peste câteva minute avem o şedinţă în Bârlog despre alt caz.

– Atunci ne vedem acolo, zise Fredrika ridicându-se în picioare.

Reveni pe coridor înainte să-şi dea seama că uitase să-i spună lui Alex pentru ce venise.

Draperiile erau trase în sala de şedinţe cunoscută sub numele de Bârlogul Leilor, motiv pentru care înăuntru era ca într-o

saună supraîncălzită. Alex Recht le dădu deoparte şi văzu cum fulgii uşori cădeau din cerul întunecat. Tipa de la televizor promisese că până diseară ninsoarea se va potoli. Alex avea ideile lui despre acest subiect. Vremea era capricioasă încă de la începutul anului: zile cu ninsoare şi temperaturi sub zero alternau cu ploaie şi vânturi puternice, tocmai bune ca să fie înjurate.

– Afurisită vreme, zise Peder intrând în Bârlog.

– Groaznică, replică Alex scurt. Vine şi Joar?

Peder înclină din cap şi rămase tăcut când Joar intră în încăpere. Ellen Lind, asistenta grupului, veni din urmă, însoţită de Fredrika.

Retroproiectorul recent instalat pe tavan bâzâia încet, iar Alex îşi concentra toată atenţia asupra computerului, încercând să-l pornească. Grupul aşteptă în linişte; toţi ştiau că nu e deloc indicat să-i spună şefului că sunt mai pricepuţi la chestii tehnice decât el.

– Trebuie să vă spun ceva, zise Alex în cele din urmă, cu asprime în glas, împingând laptopul. După cum poate că aţi observat, grupul ăsta n-a funcţionat cum a fost gândit iniţial. A fost înfiinţat ca să intervină mai ales în cazurile complicate, persoane dispărute şi crime violente. Iar când Fredrika a început să lucreze *part-time*, ne-a fost trimis Joar, căruia îi suntem foarte recunoscători.

Aici Alex se uită la Joar, care îi întoarse privirea fără să spună nimic. Aerul rezervat şi reticent al acestui tânăr îl intriga pe Alex. Contrastul cu Peder, un tip pe cât de dibaci pe atât de instabil, era uimitor. La început îi apreciase comportamentul, acum însă începuse să aibă dubii în privinţa lui. Era clar, lui Joar felul în care se exprima Peder i se părea enervant şi jignitor, în timp ce Peder părea că nu agreează deloc calmul şi disponibilitatea noului său coleg. Probabil că ar fi fost o idee mai bună dacă l-ar fi pus pe Joar să facă echipă cu Fredrika Bergman. Dar Fredrika lucra *part-time* acum, la recomandarea medicului, iar sarcina îi afecta mult potenţialul. Văzuse certificatele care se refereau la dureri atroce, insomnie şi coşmaruri; mai mult de atât,

când reuşea să ajungă la serviciu, Fredrika arăta atât de palidă şi de slăbită încât îi speria pe toţi.

– Se pare, şi nu e deloc o surpriză, că, în momentele de criză, niciodată nu suntem destui şi avem nevoie de întăriri, iar în momentele de respiro suntem împrumutaţi Departamentului de Omucideri din Stockholm ca să dăm o mână de ajutor şi acolo. De aceea se pune întrebarea: Trebuie să fim un grup permanent sau să trecem fiecare la Poliţia din Stockholm sau la Divizia de Anchete Penale?

Peder arăta cel mai dezamăgit dintre toţi.

– Dar...

Alex ridică o mână.

– Încă nu s-a luat nici o decizie. Eu doar am vrut să vă anunţ că problema e în discuţie.

Nimeni nu scoase o vorbă, iar retroproiectorul îşi încetă bâzâitul. Alex răsfoi hârtiile din faţa lui.

– În fine, avem un caz nou, ba chiar două, pentru care amicii noştri de la poliţia din Normalm ne solicită ajutorul. Un cuplu trecut de 60 de ani, Jakob şi Marja Ahlbin, găsit mort ieri-seară, în propriul lor apartament, de un alt cuplu invitat la cină. Când au văzut că nu vine nimeni la uşă şi că cei dinăuntru nu răspund nici la telefon, invitaţii au deschis cu cheia lor şi i-au găsit pe Jakob şi Marja Ahlbin morţi în dormitor. Potrivit raportului preliminar, care se bazează pe un bilet lăsat de soţul mort, acesta şi-a împuşcat soţia şi apoi s-a sinucis.

În sfârşit, computerul începu să coopereze şi pe ecranul alb din spatele lui Alex se succedară mai multe fotografii făcute la faţa locului. Ellen şi Joar tresăriră la vederea fotografiilor mărite ale cadavrelor cu rănile provocate de gloanţe; Peder însă părea fascinat.

S-a schimbat, se gândi Alex. Nu era aşa.

– Potrivit biletului, Jakob a aflat cu două zile în urmă că fiica lor mai mare, Karolina, a murit din cauza unei supradoze de heroină, motiv pentru care nu mai vedea pentru ce să mai trăiască. El însuşi s-a tratat toată viaţa de adult în urma unor frecvente

atacuri de depresie. Chiar şi în luna ianuarie a făcut TEC şi lua medicamente antidepresive. Într-un cuvânt, era bolnav cronic.

– Ce înseamnă TREC? întrebă Peder.

– TEC, îl corectă Alex. Terapie electroconvulsivă, e folosită în cazuri de depresie foarte complicate. Un fel de stimulare a creierului.

– Adică şocuri electrice, zise Peder. Nu e ilegal?

– După cum a spus şi Alex, într-o formă controlată, TEC are efecte pozitive asupra pacienţilor aflaţi în stare gravă, interveni Joar pe un ton foarte firesc. Pacienţii sunt trataţi sub anestezic, iar starea celor mai mulţi se ameliorează spectaculos.

Peder îl privi lung, dar nu spuse nimic. Apoi se întoarse spre Alex.

– De ce ne-am înhămat la cazul ăsta? E ca şi rezolvat, nu?

– N-aş zice, răspunse Alex. Cei care i-au găsit spun că nu le vine să creadă că bărbatul şi-a omorât soţia şi pe urmă s-a sinucis. Au recunoscut arma, un pistol de vânătoare, calibrul 22, fiindcă cei doi bărbaţi mergeau des la vânătoare împreună, dar au negat cu vehemenţă că Jakob ar fi fost atât de îndurerat ca să facă aşa ceva.

– Atunci ce cred aceşti prieteni de familie că s-ar fi întâmplat? întrebă Fredrika, intervenind pentru prima oară.

– Cei doi cred că e vorba de o crimă, răspunse Alex, aruncându-i o privire scurtă. Amândoi erau angajaţi ai Bisericii Suedeze: el era vicar, iar ea cantor. Jakob Ahlbin a fost destul de vocal în ultimii ani în dezbaterile privind imigraţia. Prietenii lor de familie susţin că erau atât de credincioşi încât ipoteza sinuciderii este absolut exclusă. Şi e de neînţeles pentru ei ca Jakob să fi primit vestea morţii fiicei şi să nu i-o transmită şi soţiei.

– Şi-atunci ce facem? întrebă Peder, în continuare convins că nu era vorba de un caz în care să se implice.

– O să discutăm din nou cu cuplul care i-a găsit, răspunse Alex hotărât. Şi trebuie s-o găsim pe Johanna, mezina familiei Ahlbin, care probabil n-a fost informată despre moartea surorii şi a părinţilor ei. Fapt care ar putea fi mai greu decât credem;

nu se ştie nimic despre ea. Mă îngrozesc la gândul că mass media o să facă publice numele şi fotografiile celor morţi înainte s-o găsim noi.

Alex se uită la Joar, apoi la Peder.

– Vreau să discutaţi cu cei doi, după ce vă deplasaţi la locul faptei. Vedeţi dacă daţi de vreun fir. Apoi, dacă e nevoie, vorbiţi şi cu alte persoane. Mai ales cu cei care i-au cunoscut prin intermediul bisericii.

În timp ce se ridicau în picioare, Peder întrebă:

– Cum rămâne cu celălalt caz? Ziceai că sunt două.

Alex se încruntă.

– Pe celălalt i l-am dat deja Fredrikăi. E o chestie de rutină, un individ neidentificat care a fost găsit mort lângă universitate, azi-dimineaţă. Se pare că mergea pe mijlocul drumului, noaptea, şi a fost călcat de o maşină. Şoferul n-a avut curajul să oprească şi să anunţe poliţia... Nu uitaţi ce v-am spus.

Peder şi Joar aşteptară.

– Găsiţi fata cât mai repede. Nimeni n-ar trebui să afle vestea morţii părinţilor din presa tabloidă.

BANGKOK, THAILANDA

Soarele tocmai dispărea după zgârie-nori când își dădu seama că are o problemă. Fusese o zi incredibil de caldă, cu temperaturi mult peste cea normală, și încă de dimineață simțise cum se lipesc hainele de ea. Dar, deși avusese un șir întreg de întrevederi în încăperi înăbușitoare, fără aer condiționat, începuse să-și facă o imagine. Sau poate că era mai mult o bănuială. Încă nu se putea decide, dar era sigură că, după ce va ajunge acasă și își va pune gândurile în ordine, va găsi răspunsuri la toate întrebările.

Peste câteva zile se întorcea în Suedia. Mult prea repede. Inițial, dorise să-și încheie lunga călătorie cu câteva zile de stat la soare în Cha Am, dar împrejurări neprevăzute îi dăduseră planul peste cap, cea mai bună soluție fiind acum să rămână în Bangkok până la plecare.

În plus, ultimul *e-mail* de la tatăl ei o pusese pe jar:

Ai grijă. Nu-ți prelungi șederea. Investighează cu discreție. Tata.

După ce ultima întrevedere a zilei se încheie, ceru voie să dea un telefon.

– Trebuie să sun la agenție ca să-mi confirm rezervarea, îi explică ea tipului cu care tocmai stătuse de vorbă, scoțând folia din plastic cu biletele electronice pe care le printase.

Telefonul sună de câteva ori până când funcționarul ridică, în sfârșit, receptorul.

– Aş dori să confirm rezervarea pentru cursa de vineri, zise ea, jucându-se cu un mic Buddha de pe birou.

– Ce număr?

Îi dădu numărul şi aşteptă. Auzi o muzică stridentă şi privi alene pe fereastră. Afară, Bangkok-ul era în fierbere, pregătindu-se de seara şi noaptea care se apropiau. Un număr infinit de discoteci şi cluburi de noapte, baruri şi restaurante. Un zgomot constant şi un şuvoi nesfârşit de oameni care se îndreptau în toate direcţiile. Murdăria şi praful se amestecau cu cele mai ciudate privelişti şi mirosuri. Hoarde de vânzători, în pragul magazinelor sau ambulanţi, şi din când în când câte un elefant în inima oraşului, deşi aşa ceva era interzis. Şi, prin labirintul de clădiri, râul care tăia oraşul în două.

Trebuie să mă întorc aici, îşi spuse ea. Ca turistă, nu cu treabă.

Muzica stridentă se opri şi funcţionarul spuse:

– Îmi pare rău, domnişoară, dar nu găsim rezervarea. Sunteţi amabilă să repetaţi numărul?

Oftă şi repetă numărul. Tipul care îi împrumutase biroul îşi pierdea şi el răbdarea. Un ciocănit discret în uşă îi anunţă dorinţa de a-l lua din nou în primire.

– Imediat, strigă ea.

Ciocănitul se opri, iar muzica stridentă se făcu iar auzită. De data aceasta aşteptă mai mult, un bun prilej ca să-şi prelungească reveria, să-şi imagineze viitoarele călătorii în Thailanda. Vocea funcţionarului o făcu să tresară:

– Îmi pare rău, domnişoară, dar pur şi simplu nu găsim rezervarea. Sunteţi sigură că aţi făcut-o la Thai Airways?

– Am biletul electronic în faţa ochilor, răspunse ea iritată, privind biletul printat din mână. Ruta Bangkok-Stockholm, cu compania dumneavoastră, vinerea aceasta. Am plătit 4.567 de coroane suedeze. Banii mi-au fost extraşi din cont pe 10 ianuarie, anul curent.

Auzi cum funcţionarul verifică din nou; de data aceasta nu se mai ostenise să o pună pe aşteptare.

– Domnişoară, îmi puteţi spune cum aţi ajuns în Thailanda? Tot cu compania noastră?

Ezită, amintindu-şi tot ce se întâmplase în timpul călătoriei, lucruri la care nu voia să se refere.

– Nu. Nu, nu am venit cu compania dumneavoastră. Şi, când am intrat în Thailanda, nu veneam de la Stockholm.

Numele unui şir întreg de oraşe i se perindară prin minte: Atena, Istanbul, Amman şi Damasc. Nu, aceste amănunte nu trebuia să le ştie altcineva.

Aşteptă în tăcere câteva minute şi insul bătu din nou la uşă.

– Mai durează mult?

– Am o mică problemă cu biletul de avion, strigă ea. Sper să se rezolve imediat.

Funcţionarul reveni:

– Am verificat absolut totul, am vorbit şi cu domnul director. Concluzia e că nu aveţi nici o rezervare la compania noastră şi nu aţi avut niciodată.

Trase adânc aer în piept, gata să protesteze. Dar funcţionarul i-o luă înainte:

– Îmi pare sincer rău, domnişoară. Sigur că, dacă doriţi să faceţi o altă rezervare, vă stăm la dispoziţie. Nu pentru vineri, din păcate, dar vă putem duce acasă duminică. Un bilet dus vă costă 1.255 de dolari.

– Dar e absurd, zise ea plină de indignare. Nu vreau alt bilet, vreau să plec cu cel pe care l-am cumpărat deja. Vă cer să...

– Am făcut tot ce ne-a stat în putinţă, domnişoară. Singura sugestie pe care o pot face este să vă verificaţi contul de *e-mail* ca să vedeţi dacă aţi făcut rezervarea la noi, şi nu în altă parte. Uneori se pun în vânzare bilete false, deşi aşa ceva se întâmplă foarte rar. Dar, cum vă spuneam, verificaţi şi reveniţi cu un telefon. V-am rezervat un loc pentru duminică. OK?

– OK, răspunse ea cu un glas pierit.

Dar nu era OK. Deloc.

Închise telefonul simţindu-se sleită de puteri. Asta-i mai lipsea acum. Încă de la început avusese parte de tot felul de piedici

de ordin administrativ. Dar nici prin gând nu-i trecuse să-şi facă griji în privinţa călătoriei de întoarcere.

Ieşi cu paşi mari pe coridor.

– Îmi cer scuze că am întârziat atât de mult. Se pare că am o problemă cu plecarea.

Tipul o privi îngrijorat.

– Vă pot ajuta cu ceva?

– Aveţi un computer cu Internet? Aş vrea să intru pe *e-mail* ca să verific rezervarea.

Tipul clătină din cap.

– Îmi pare rău, domnişoară, nu avem aşa ceva aici. Conexiunea noastră era atât de proastă, încât am hotărât că e mai bine să apelăm la cafeneaua de după colţ ori de câte ori avem nevoie de Internet.

Plecă mulţumindu-i pentru ajutor şi toate informaţiile importante pe care i le încredinţase cu atâta curaj şi se îndreptă spre cafeneaua recomandată.

Intră cu pas săltat şi închirie un computer pentru cincisprezece minute. Proprietarul o conduse la computerul 3 şi o întrebă dacă doreşte o cafea. Îl refuză, sperând să revină la hotel cât mai curând posibil.

Ventilatorul din computer începu să huruie în timp ce procesorul încerca să-i încarce *inbox*-ul pe ecran. Bătu darabana pe masă, rugându-se ca sistemul să nu cedeze şi să nu fie nevoită să execute din nou toate comenzile. Ştia din experienţă că în străinătate Internetul nu funcţiona deloc precum cel din Suedia.

Instalaţia de aer condiţionat făcea tot atâta zgomot ca o tanchetă pornită în trombă pe stradă, amintindu-i de regiunea pe care o vizitase înainte de a veni în Thailanda. Duse automat mâna la lănţişorul pe care îl purta la gât, pe sub bluză. Degetele i se încleştară pe *stick*-ul de memorie USB care atârna de el, lipit de piept. Acolo, în acea bucăţică de plastic, erau toate datele pe care le strânsese. Curând va ajunge acasă şi toate piesele acelui puzzle îşi vor găsi locul.

– Sigur ai să te descurci? o întrebase tatăl ei, îngrijorat, în seara de dinaintea plecării.

– Bineînțeles.

Tatăl o mângâiase pe obraz și nu mai discutaseră despre asta. Știau amândoi cât de mult se pricepea să-și poarte singură de grijă și, oricum, călătoria fusese ideea ei – întrebarea, totuși, trebuia pusă.

– Sună acasă dacă ai nevoie de ajutor, o îndemnase tatăl ei când se despărțiseră pe aeroportul principal din Stockholm.

Nu sunase decât o singură dată, în rest comunicaseră prin *e-mail*. Șterse*ese e-mail*-urile imediat, fără să știe prea bine de ce.

Computerul accesă în sfârșit site-ul și pe ecran apăru un mesaj:

„Parolă greșită. Încercați din nou".

Clătină din cap. O zi proastă de la început și până la sfârșit. Încercă iar. Computerul hârâi și, după câteva clipe, pe ecran apăru același mesaj:

„Parolă greșită. Încercați din nou".

Mai încercă de trei ori. De fiecare dată același mesaj. Înghiți în sec.

Ceva nu-i în regulă. Nu-i în regulă deloc.

Și dintr-un alt ungher al minții țâșni gândul: oare să se teamă?

STOCKHOLM

Peder şi Joar trecură în tăcere prin Kungsholmen, pe podul St. Erik, spre Odenplan, unde fuseseră găsite cele două cadavre. La volan era Peder, ambalând motorul de fiecare dată când aştepta la semafor. După incidentul cu cornul din chicinetă, în minte îi încolţise o bănuială. Joar nu schiţase nici un zâmbet când Peder făcuse gluma cu sulele. Ceea ce era, clar, un semn rău. De-a lungul anilor, Peder devenise un adevărat expert în deslușirea lor. A semnelor. Semne care îi demonstrau că un coleg de-ai lui avea o altă orientare. Adică era pe invers. Gay.

Nu că l-ar fi deranjat. Deloc. Atâta timp cât nu se dădea la el. Caz în care i-ar arăta el.

Îi privi chiorâş profilul. Faţa lui Joar era foarte bine conturată, aproape ca într-o pictură. O faţă ca o mască. Ochii albaştri, reci, cu pupile care nu se dilatau niciodată. Buzele puţin prea roşii, genele imposibil de lungi. Peder mîji ochii ca să-l vadă mai bine. Dacă se machia, pe viitor putea să meargă singur în maşină.

Culoarea semaforului se schimbă şi Peder porni din nou în trombă. Nu era nevoie să se mai uite la Joar ca să-şi dea seama că acesta nu-i de acord cu felul lui de a conduce.

– E greu să ştii când să opreşti şi când să accelerezi pe o vreme ca asta, spuse Peder, doar ca să rupă tăcerea.

– Hm, făcu Joar, privind în direcţia opusă. Cum se numeşte strada?

– Dalagatan. Cei doi locuiau la ultimul etaj. Într-un apartament mare.

– Cadavrele sunt tot acolo?

– Nu, bănuiesc că echipa de criminalişti a terminat deja, deci putem intra.

Rămaseră tăcuţi. Peder parcă maşină, scoase permisul de parcare şi se luă agale după colegul lui, spre clădire. Joar ignoră liftul şi începu să urce cele cinci etaje până la apartamentul cuplului ucis. Casa liftului, din fier, era de pe vremuri. Peder se gândi la Ylva, femeia de care se despărţise. Ylva nu suporta spaţiile închise. Peder încercase odată să facă sex cu ea în debaraua din casa părinţilor ei, în timpul unei cine plictisitoare, Ylvei însă i se păruse atât de stresant încât se blocase şi nu mai putea respira în voie.

Apoi râseseră ori de câte ori îşi aminteau de acel episod.

Nu şi în ultimele optsprezece luni, remarcă Peder cu amărăciune. Când nu râseseră absolut deloc.

La uşă nu sesizară nici o încercare de a intra prin efracţie. Pe cutia poştală de alături era scris simplu „Ahlbin". Joar apăsă pe sonerie şi le deschise un poliţist în uniformă. Doar el şi un criminalist mai erau acolo.

– Se poate? întrebă Peder.

Agentul înclină din cap.

– Criminalistul mai are de cercetat ferestrele şi apoi pleacă.

Peder şi Joar intrară în apartament.

– Era închiriat? întrebă Joar.

Agentul clătină din cap.

– Era proprietatea lor. Locuiau aici din 1999.

Peder scoase un fluierat şi trecu prin toate camerele. Un apartament spaţios, cu tavanul înalt. Toate camerele aveau o stucatură de calitate, iar pereţii albi erau acoperiţi atât cât trebuia de tablouri şi fotografii.

Fredrikăi i-ar fi plăcut să stea aici, se gândi Peder, deşi habar nu avea cum arăta apartamentul ei.

Oare de ce? De ce nu se mai vizitau oamenii în ziua de azi? Faptul că nu fusese niciodată acasă la Fredrika nu era deloc o surpriză, ceilalţi colegi însă erau mai greu de înţeles. Ura serile petrecute de unul singur în apartamentul în care se mutase toamna trecută. Deşi preferase să-l cumpere, nu-l modificase în nici un fel. Mama lui îi făcuse perdelele şi îi cumpărase pernuţe şi feţe de masă, dar, când văzuse că el nu o ajută cu nimic, se lăsase păgubaşă. Nu că i-ar fi găsit vreo vină.

Ferestrele apartamentului cuplului dădeau în trei direcţii, în funcţie de cele patru camere. Bucătăria şi camera de zi erau necompartimentate. Camera de zi şi biblioteca erau despărţite de un perete mobil. Urmau un dormitor pentru oaspeţi şi dormitorul unde fuseseră găsite cadavrele celor doi.

Peder şi Joar se opriră în pragul uşii şi priviră camera cu luare aminte. Citiseră amândoi raportul întocmit de poliţiştii care ajunseseră primii la faţa locului. Primele constatări probabil că rămâneau valabile chiar şi după ce criminaliştii îşi terminau treaba acolo. Jakob îşi împuşcase soţia în ceafă. Femeia probabil că stătea cu spatele la uşă, unde se afla Jakob. Se prăbuşise pe pat, de unde alunecase pe podea. Apoi soţul ei dăduse ocol patului, se întinsese pe el şi se împuşcase în tâmplă. Biletul de adio fusese găsit pe noptieră.

Nimic din cameră nu arăta că cei doi s-ar fi luptat înainte de a muri. Nici o piesă de mobilier nu fusese mutată din loc; nimic nu fusese rupt sau spart. Femeia era îmbrăcată în capot. Toate semnele arătau că se pregătea să-şi întâmpine musafirii pe care îi aştepta să sosească peste o oră.

– Avem un moment mai precis al morţii lor? întrebă Peder.

– Prietenii lor i-au găsit la ora şapte, iar medicul legist a estimat că erau morţi de două ore. Deci trebuie să fi murit pe la cinci.

– A stat cineva de vorbă cu vecinii? întrebă Joar. Trebuie să fi auzit cineva împuşcăturile.

Agentul, care se oprise chiar în spatele lor, înclină din cap.

– Da, am vorbit cu toţi cei care erau acasă, au auzit împuşcăturile. Dar s-a întâmplat atât de repede, iar locatarii de aici

sunt atât de bătrâni încât nu şi-au dat seama de unde venea zgomotul. Unul dintre ei a sunat la poliţie, dar, când a sosit maşina, nimeni n-a putut spune exact din care apartament s-au auzit împuşcăturile. Alte zgomote n-au fost. Nimeni n-a fost văzut intrând sau ieşind după aceea. Motiv pentru care maşina poliţiei a plecat mai departe.

– Deci zgomotele se aud bine în clădirea asta. Din moment ce locatarii au fost siguri că nimeni n-a venit şi nimeni n-a plecat, remarcă Joar.

– Probabil, replică poliţistul în uniformă.

În clipa aceea se auzi cum cineva trage un scaun în apartamentul de dedesubt.

– Tocmai ce vă spuneam. Zgomotele se aud bine aici, zise agentul, mai sigur pe el.

– Au fost aici tot timpul? întrebă Peder.

– Cine?

– Vecinii cu care ai stat de vorbă, cei care locuiesc dedesubt.

Agentul aruncă o privire peste carnetul lui.

– Nu. Din păcate, aseară au ajuns acasă de-abia la ora opt. Pe palierul ăsta mai e un singur apartament şi cei care stau acolo au fost şi ei plecaţi.

– Deci nici unul dintre vecinii cei mai apropiaţi n-a fost acasă când s-au tras focurile de armă, observă Peder.

– Cam aşa ceva.

Joar se plimba de colo-colo prin cameră, încruntat. Se uită din când în când la Peder şi la poliţistul în uniformă, dar fără să spună nimic.

Cam suspect tipul ăsta, se gândi Peder. Pe lângă faptul că e gay, cred că ascunde ceva.

– Urma asta, zise Joar brusc, întrerupând şirul gândurilor lui Peder. Ştim ceva despre ea?

Arăta spre o dungă de un cenuşiu deschis care se arcuia la capul patului, chiar sub veioza de pe noptieră.

– Nu, răspunde agentul. Dar poate că e de mult acolo...

– Poate, spuse Joar. Dar poate că e de la veioza care a fost răsturnată de pe noptieră. Dacă așa s-a întâmplat.

– Adică până la urmă tot a fost o încăierare aici și cineva a răsturnat veioza? spuse Peder.

– Exact. Și, când totul s-a sfârșit, cineva a pus veioza la locul ei. Le putem cere criminaliștilor să verifice, dacă n-au făcut-o deja.

Joar se lăsă pe vine.

– Nu-i băgată în priză, constată el. Poate că a fost scoasă când a căzut de pe noptieră.

– Hm, făcu Peder și se apropie de fereastră ca să privească afară.

– Toate ferestrele erau închise când am ajuns aici, spuse polițistul. Iar ușa de la intrare era încuiată.

– Pe dinăuntru?

– Păi, n-avem de unde să știm. Adică ar fi putut fi încuiată și pe dinafară și pe dinăuntru. Noi însă credem că a fost încuiată pe dinăuntru.

– Dar ar fi putut fi încuiată pe dinafară? Știm cine mai avea chei de la apartamentul ăsta?

– Potrivit prietenilor care au găsit cadavrele, numai ei mai aveau. Și fiica, cea care a murit, avea un set. Apropo, și asta li s-a părut extrem de ciudat.

– Adică faptul că avea și ea cheile de la apartament? întrebă Peder, nedumerit.

– Nu, faptul că a luat o supradoză, îl lămuri polițistul. Chiar dacă n-o mai văzuseră de câteva săptămâni, din câte știau ei tânăra se înțelegea foarte bine cu părinții ei. Și habar n-aveau că se droghează.

Joar și Peder schimbară o privire.

– Trebuie să vorbim cu familia asta cât mai curând posibil, zise Joar. Locuiesc aproape?

– Pe Vanadisplan. Sunt acasă.

– Atunci să mergem acolo chiar acum, hotărî Peder îndreptându-se spre ușă.

– O clipă, spuse Joar. Vreau să mai arunc o privire înainte de plecare.

Peder se proţăpi în mijlocul camerei de zi şi aşteptă nerăbdător ca Joar să termine ce avea de făcut.

– Dacă te uiţi de jur împrejur, ce impresie îţi faci despre cei care-au locuit aici? îl întrebă Joar.

Peder îl privi dezorientat, surprins de întrebare.

– Că nu duceau lipsă de bani, răspunse el în cele din urmă.

Joar, care se oprise la câţiva metri, cu faţa la el, îşi lăsă capul într-o parte.

– Corect, zise el. Altceva?

Vocea lui Joar îl făcu să se simtă stânjenit, fără să înţeleagă de ce. Ca şi cum întrebările lui i-ar fi dezvăluit un complex de care de-abia acum devenea conştient.

– Nu-mi dau seama.

– Încearcă.

Provocat, Peder traversă cu paşi mari camera de zi şi pătrunse în bucătărie. Apoi ieşi pe hol, intră în bibliotecă şi camera de oaspeţi şi reveni de unde plecase.

– Erau înstăriţi, repetă el. Aveau bani de mult timp. Poate moşteniseră o parte din ei. Apartamentul arată de parcă nici n-ar fi locuit. Adică zi de zi.

Joar aşteptă.

– Explică.

– Fotografiile copiilor lipsesc aproape cu desăvârşire. Sunt doar câteva de când erau mici. Fotografiile de pe pereţi nu sunt cu oameni, doar cu peisaje. Nu mă pricep prea bine la pictură, dar tablourile mi se par scumpe.

– Este vreo excepţie la ceea ce-ai spus până acum? Adică apartamentul pare să nu fi fost locuit?

– Poate dormitorul. Acolo sunt fotografii cu ei care par destul de recente.

Parchetul scârţâi când Joar traversă încăperea.

– Şi eu m-am gândit la fel, zise el, mulţumit după tonul vocii. Mă întreb ce-ar trebui să înţelegem din asta, fiindcă pe

Vanadisplan e un cuplu care susţine că a cunoscut familia Ahlbin foarte bine. Eu însă am impresia că cei care au locuit aici au fost nişte oameni reci, distanţi, care nu socializau deloc. Cred că trebuie să ţinem cont de asta când o să discutăm cu ei. Plus faptul că impresia pe care ne-am făcut-o ar putea însemna şi altceva.

– Ce anume? întrebă Peder, interesat, fără să vrea, de analiza lui Joar.

– Că mai aveau o casă, unde erau ei înşişi şi unde probabil o să-i cunoaştem mai bine.

Lucra într-o lume bizară. Nu era prima oară când se gândea la asta, dar, de fiecare dată, parcă o lua prin surprindere. În general, Fredrika Bergman avea mare grijă să-şi amintească, şi să le amintească altora, că îşi alesese postul actual ca parte dintr-o strategie pe termen lung şi nu considera că îl va păstra foarte mult timp. Motivul pentru care accentua acest lucru cu atâta grijă era pe cât de simplu, pe atât de deprimant: postul acesta nu-i plăcea prea mult.

Ca angajat civil într-o mare de poliţişti, cu sau fără uniformă, i se amintea constant cât de diferită era ea şi cât de ciudată o considerau colegii. Se gândise de multe ori la ineditul situaţiei fiindcă, în alte contexte, aproape nimeni nu o vedea aşa. Dar, între timp, lucrurile evoluaseră în bine. Mai ales în privinţa lui Alex şi a lui Peder; cei doi păreau că o văd cu alţi ochi de când lucraseră împreună la cazul din vara trecută. Un botez al focului pentru toţi.

Fredrika era conştientă că tot de atunci se schimbase şi ea. Încerca să fie mai selectivă. Iniţial se ambala din orice, dar neaşteptatele tribulaţii ale sarcinii o făceau să se gândească de două ori până să muşte momeala. Existau însă şi momente când conflictele erau inevitabile. Ca la ultima vizită făcută în laboratorul de criminalistică. Pusese o întrebare simplă: cei de acolo reuşiseră să-l identifice după amprente, în arhiva lor sau

în arhiva Agenţiei de Imigrări, pe străinul care fusese găsit mort în faţa universităţii?

Întrebarea produsese o reacţie extrem de agresivă din partea femeii care lucra acolo. Cum, Fredrika nu ştia câte au pe cap cei de aici, mai ales de când cu criza lui Gudrun, luna trecută? Nu-şi dădea seama că ancheta găştii de motociclişti, declanşată de Departament acum o săptămână, avea întâietate?

Fredrika nu se arătase prea înţelegătoare, neştiind nici ce i se întâmplase lui Gudrun, nici de concediul ei medical, nici de ancheta motocicliştilor. Mai mult de atât, era aproape sigură că întârzierea nu-şi avea rostul; femeia pur şi simplu uitase să verifice amprentele mortului.

– Nu se poate să dai buzna aici cu tot felul de pretenţii, se răstise femeia din spatele computerului. Dar ce altceva să aştepţi de la cineva care n-are nici un fel de experienţă în poliţie, care nu cunoaşte priorităţile?

Fredrika spusese doar că îi pare rău de cât de aglomerată era colega ei şi că, desigur, mai putea aştepta rezultatul câteva zile, femeia o putea anunţa de îndată ce intra în posesia lui. Îi mulţumise şi se retrăsese cu toată viteza în direcţia lifturilor.

Se lăsă să cadă pe scaunul din birou. Mama ei credea că e încă destul de zveltă pentru o femeie aflată într-un stadiu atât de avansat al sarcinii, Fredrikăi însă îi venea greu să o ia în serios. Fătul dădea furios din picioruşe, lovind-o ritmic în burtă când îi era lumea mai dragă.

– Nu mai ai răbdare, murmură ea, punând o mână pe stomac. Ca şi mine.

Părinţii o întrebaseră dacă îşi dorise copilul şi îi asigurase că da. Dar evitase să intre în amănunte. Vara trecută, vara aceea cu ploi care nu se mai sfârşeau, îşi propusese să facă un copil. Avea aproape 35 de ani şi trebuia să ia o decizie radicală: cu sau fără copil. Sau mai curând cum să procedeze. Prea multe opţiuni nu avea. Ori adopta un copil, în ideea unei familii monoparentale, ori se ducea la Copenhaga şi rezolva problema prin

inseminare. Ori găsea pe cineva cu care să trăiască şi să aibă copii în mod natural.

Această ultimă opţiune nu părea lipsită de complicaţii. Anii treceau şi Fredrika tot nu era în stare să aibă o relaţie care să funcţioneze cu adevărat. Motiv pentru care, după ce toate încercările ei eşuaseră, se întorsese la Spencer, care părea legat pentru eternitate de o căsnicie în care nici el, nici soţia lui nu erau fericiţi.

De-abia în vacanţa petrecută la Skagen se simţise capabilă să abordeze subiectul.

– Mă gândesc să adopt un copil. Spencer, vreau să fiu mamă. Înţeleg că nu poţi şi nu vrei să mă ajuţi, dar simt nevoia să-ţi spun.

Reacţia lui Spencer o luase prin surprindere. Se arătase revoltat şi îi explicase cât de reprobabil e să dezrădăcinezi copii din alte părţi ale lumii doar ca să-i dai în grija unor suedezi care nu au asupra cui să-şi reverse surplusul de afecţiune.

– Chiar vrei să faci parte dintr-un astfel de sistem? o întrebase el.

Fredrika izbucnise în lacrimi şi răspunsese printre sughiţuri:

– Ce altceva pot face? Spune-mi, Spencer, ce naiba îmi rămâne de făcut?

Şi aşa găsiseră soluţia. După o lungă discuţie.

Zâmbi. Era un mod pueril de a gândi şi chiar o amuza cât de mult îi stârnise pe părinţii ei.

– Dar ce te-a apucat, Fredrika? o întrebase mama ei, sceptică. Şi cine e Spencer ăsta? De când îl cunoşti?

– De peste zece ani, răspunsese Fredrika privind-o drept în ochi.

Înghiţi în sec. Sarcina şi toţi hormonii ăia o făceau să treacă dintr-o extremă într-alta. Când râdea cu gura până la urechi, când plângea. Poate că trebuia să-şi reevalueze imaginea pe care o avea despre sine. Era evident că nu numai colegii ei de serviciu o considerau sărită de pe fix; acum şi părinţii ei se îndoiau că mai e în toate minţile.

Frustrată, citi raportul despre moartea necunoscutului. Nici un fel de acte de identitate. Nimeni nu-i anunţase dispariţia. Puţine obiecte găsite asupra lui. Medicul care examinase cadavrul la spital declara în raportul preliminar că nu găsise nici un semn pe corp care să arate că, înainte de impact, omul fusese victima unei agresiuni. Fredrika observă că fusese solicitată o autopsie completă.

Căută în punga de plastic de pe birou ce conţinea obiectele găsite asupra mortului. O broşură în limba arabă. Un lănţişor din aur. Un inel cu o piatră neagră, înfăşurat într-o foaie de hârtie. O altă bucată de hârtie, făcută cocoloş, pe care se chinui să o desfacă. Din nou litere arabe, pe ambele hârtii. Şi apoi o hartă. Părea să fi fost smulsă dintr-o carte de telefon veche şi mototolită. Fredrika se încruntă. Era o hartă a centrului oraşului Uppsala. Pe marginea hărţii era o mâzgăliturăş şi aceasta părea a fi în arabă.

Oboseala care din când în când îi paraliza creierul făcu loc unei bănuieli. Se întrebă dacă să-i dea curs. Probabil că nu avea să o ducă nicăieri, dar merita să încerce. Intră în biroul alăturat ca să se consulte cu Ellen.

– Unde găsesc pe cineva care să citească şi să traducă un text în arabă? întrebă ea.

Alex Recht fu cel care îi răspunse la telefon vicarului din parohia Bromma. După ce schimbară câteva amabilităţi, vicarul trecu la subiect:

– În legătură cu Jakob Ahlbin, care a fost găsit mort ieri.

Alex aşteptă.

– Voiam să vă asigur că, în numele bisericii, vă vom ajuta cu tot ce doriţi. Cu absolut tot. E o zi foarte tristă pentru noi. Ce s-a întâmplat e pur şi simplu absurd.

– Vă înţelegem durerea. Vă întâlneaţi şi în afara bisericii?

– Nu. Dar era un membru de vază al parohiei noastre. Ca şi Marja. Au lăsat un mare gol în urmă.

– Aţi fi de acord să vă facem o vizită în cursul zilei de azi? Dorim să stăm de vorbă cu cât mai multe persoane care i-au cunoscut pe cei doi soţi.

– Vă stau oricând la dispoziţie.

După ce vorbi cu vicarul, Alex se gândi dacă să-şi sune tatăl. Era un impuls pe care îl simţea din ce în ce mai rar în ultima vreme şi singurul motiv pe care îl avea acum era legătura evidentă dintre acest caz şi Biserică. Tatăl lui Alex era preot al Bisericii Suedeze, ca şi fratele lui mai mic. Cândva, Alex se zbătuse mult ca să-şi justifice în faţa părinţilor opţiunea pentru o carieră diferită. Toţi primii născuţi din familie se făcuseră preoţi, de generaţii întregi.

În cele din urmă, tatăl lui cedase. O carieră de poliţist era, nu-i aşa?, tot un fel de chemare.

– Am ales asta fiindcă nu mă văd făcând altceva mai bun, spusese Alex.

Şi aşa câştigase bătălia.

Telefonul de pe birou începu să sune. Îi făcea bine să audă vocea Lenei, soţia lui, chiar dacă în ultima vreme îl cam pusese pe gânduri. Lena avea ceva pe suflet, dar nu-i spunea ce anume.

– Întârzii diseară? întrebă ea.

– Nu cred.

– Sper că n-ai uitat de şedinţa de fizioterapie.

– Bineînţeles, răspunse el acru.

Vorbiră despre ce vor mânca la cină şi despre noul prieten al fiicei lor, care arăta ca un rocker şi se exprima ca un politician.

– Un adevărat dezastru, conchise Alex, succint, făcând-o să izbucnească în râs.

Râsetul ei îi răsună în urechi chiar şi după ce încheiară convorbirea.

Alex îşi privi mâinile pline de cicatrice. Şi le arsese în cazul acela nebun al fetiţei dispărute cu o vară în urmă. Copii răpiţi din jurul capitalei şi apoi ucişi. Îl prinseseră pe făptaş în mai puţin de o săptămână, dar cazul îl solicitase mai mult decât oricare

altul. Incendiul din apartamentul ucigaşului fusese ca un bizar final grandios la un caz la fel de bizar.

Alex îşi flexă degetele. Medicii îi promiseseră mobilitate deplină numai dacă avea răbdare, şi avuseseră dreptate. De incendiu în sine nu-şi amintea nimic, fapt care nu-l deranja deloc. Niciodată nu mai fusese într-un concediu medical atât de lung şi, la doar câteva săptămâni după ce se întorsese la serviciu, plecase cu Lena în America de Sud ca să-şi vadă fiul.

Chicoti, aşa cum reacţiona ori de câte ori se gândea la călătoria aceea. Dumnezeule, ce mai poliţie aveau şi ăia!

Telefonul sună din nou. Spre marea lui surprindere, era Margareta Berlin, şefa Serviciului de Resurse Umane.

– Alex, trebuie să discutăm despre Peder Rydh, zise ea direct.

– Da? replică Alex şovăitor. În ce problemă?

– A cornurilor.

Deşi se afla în Suedia de câteva zile, încă nu văzuse nimic din ţară. Luase autobuzul de la aeroportul Arlanda până în centrul Stockholm-ului, conform instrucţiunilor, şi acum aştepta la autogară, pe o bancă de lângă un chioşc de ziare.

Aşteptă o jumătate de oră până sosi femeia. Nu arăta deloc cum îşi închipuise el. Era mult mai scundă şi mai brunetă decât suedezele şi purta un costum bărbătesc, cu pantaloni în loc de fustă. Brusc, se trezi că nu ştie ce să spună.

– Ali? întrebă femeia.

Înclină din cap.

Femeia se uită peste umăr, apoi scoase un telefon mobil din geantă şi i-l dădu. Ali se simţi atât de uşurat încât îi veni să plângă. Telefonul era semnalul pe care îl aşteptase, dovada că ajunsese unde trebuie.

Vârî telefonul în buzunar cu degete stângace, iar cu cealaltă mână îşi scoase paşaportul din buzunarul de la piept. Femeia înclină scurt din cap şi îl răsfoi repede. Apoi îi făcu semn să o însoţească.

Trecură prin autogară, care se numea Terminalul Oraşului, şi intrară pe o stradă plină de maşini. În stânga, pe trotuar, se înşirau mai multe biciclete decât văzuse Ali vreodată într-o autogară. Suedezii probabil că merg tot timpul pe bicicletă.

Femeia îl zori să ţină pasul şi, când ajunseră la maşina ei, îi făcu semn să urce în faţă. Ali privi fascinat cum femeia se instalează

la volan şi porneşte maşina. Afară era mult mai frig decât crezuse, în maşină însă era destul de cald.

Traversară oraşul în tăcere. Ali bănuia că femeia nu vorbeşte araba. El nu ştia nici un cuvânt în engleză... Se uită pe geam, privind totul cu luare aminte. Poduri şi întinderi de apă. Clădiri joase şi mult mai puţin zgomot decât ştia el că e în marile oraşe. Se întrebă pe unde îşi strigau marfa vânzătorii ambulanţi.

Cincisprezece minute mai târziu, femeia parcă pe o stradă pustie şi îi făcu semn să coboare. Intrară într-una dintre clădirile cu doar câteva niveluri şi urcară la etajul doi. Femeia folosi trei chei ca să deschidă uşa. Intră ea prima; Ali o urmă, cu capul plecat.

Apartamentul mirosea a detergent şi a fum de ţigară. Şi a vopsea proaspătă. Nu era foarte spaţios, dar Ali se gândi că va primi unul mai mare după ce va veni şi familia lui. Simţi un junghi în inimă când îşi aminti de soţie şi de copii. Spera că totul e bine şi că se vor descurca până va primi el permisul de şedere. Persoana de contact îi promisese că nu va dura prea mult; va primi permisul de îndată ce va îndeplini misiunea primită de la cei care îi finanţaseră călătoria.

Femeia îi arătă micul dormitor şi camera de zi. Frigiderul gemea de provizii, iar în dulapurile din bucătărie erau farfurii, oale şi alte ustensile. Ali nu prea gătise până acum, dar asta era cea mai mică dintre probleme. Femeia îi dădu o hârtie împăturită, se răsuci pe călcâie şi părăsi apartamentul. De atunci nu o mai văzu.

Trecură trei zile.

Nu mai avea astâmpăr. Poate pentru a o suta oară scoase bucata de hârtie pe care i-o lăsase femeia şi citi scurtul text în arabă.

Ali, aceasta este casa ta în primele săptămâni petrecute în Suedia. Sperăm că ai călătorit fără probleme şi că te vei simţi bine aici. Am încercat să-ţi punem la dispoziţie tot ce-ţi trebuie. Te rugăm să rămâi în casă până te vom contacta din nou.

Ali oftă şi închise ochii. Bineînţeles că nu părăsi apartamentul – doar era închis înăuntru. Lacrimile îi ardeau pleoapele, deşi nu mai plânsese din copilărie. În apartament nu era nici un telefon, iar cel mobil pe care îl primise de la femeie nu părea să funcţioneze. Televizorul avea numai canale pe care nu le înţelegea; Al-Jazeera nu era printre ele. Nici urmă de computer. Ferestrele nu se deschideau, iar ventilatorul din bucătărie nu mergea. Îşi fumase aproape toate ţigările şi nu ştia ce va face când nu va mai avea nici una.

Şi alte lucruri erau pe sfârşite. Băuse tot laptele şi tot sucul de fructe. Mâncase aproape toată pâinea din congelator fiindcă nu avusese chef să gătească ceva. Burgerii ambalaţi în plastic se acoperiseră cu o pojghiţă cenuşie şi, când se apucă să cureţe nişte cartofi, observă că erau verzi.

Îşi rezemă capul de geam, bătând darabana cu degetele lui lungi.

Nu mai am mult de aşteptat, se gândi el. Trebuie să revină ca să-mi îndeplinesc misiunea.

Telefonul primit de la Alex o luă prin surprindere. Alex îi explică în câteva cuvinte că Peder fusese chemat la sediu şi că trebuie să meargă ea cu Joar ca să stea de vorbă cu familia care îi găsise morţi pe reverendul Ahlbin şi pe soţia lui.

Şedeau într-un fel de cerc. Patru fotolii încăpătoare în jurul unei măsuţe octogonale, din lemn. Fredrika, Joar şi cuplul care, cu o seară înainte, îşi descoperise prietenii morţi: Elsie şi Sven Ljung, amândoi născuţi la mijlocul anilor '40 şi pensionaţi de câţiva ani. Fredrika se gândi cât de diferit puteau arăta oamenii. Elsie şi Sven erau imaginea clasică a pensionarilor, chiar dacă nu aveau nici 65 de ani. Poate că aşa se întâmplă când nu te mai duci la serviciu şi stai toată ziua acasă...

– Întotdeauna aţi locuit atât de aproape? întrebă Fredrika, referindu-se la apropierea dintre casa lor şi cea a familiei Ahlbin.

Elsie şi Sven schimbară o privire.

– Da, răspunse Sven. Cam aşa ceva. Am stat aproape şi când locuiam în Bromma, pe urmă ne-am mutat în oraş la interval de câţiva ani. După ce copiii au plecat de acasă. Dar n-a fost ceva planificat, faptul că ne-am mutat aproape. Chiar am râs de cum le aranjează soarta câteodată.

Colţul gurii i se contractă, dar zâmbetul nu îi ajunse până la ochii întunecaţi. Sven trebuie să fi fost destul de arătos în tinereţe, se gândi Fredrika. Trăsături colţuroase, cam ca ale lui Alex

Recht, şi părul cărunt care, cândva, trebuie să fi fost castaniu închis. Era înalt şi destul de impunător, spre deosebire de soţie, mică de statură.

– Cum v-aţi cunoscut? întrebă Joar.

Fredrika constată din nou că vocea lui Joar o făcea să tresară. Avea el talentul ăsta de a părea interesat de orice. Era însă atât de corect. Un ins anost, mormăia Peder ori de câte ori avea ocazia. O părere pe care ea nu o împărtăşea.

– La biserică, răspunse Elsie, hotărât. Jakob era ajutor de vicar, iar Marja se ocupa de muzică. Eu citeam la slujbă acolo.

– Deci aţi lucrat cu toţii în aceeaşi parohie. Cât timp?

– Aproape douăzeci de ani, răspunse Sven cu oarecare mândrie. Înainte de asta am lucrat în Karlstad, eu şi Elsie, dar ne-am mutat în zona Stockholm-ului când copiii au trecut la liceu.

– Asta înseamnă că şi copiii dumneavoastră erau prieteni, observă Fredrika.

– Nu, zise Elsie şovăitor, privind în altă parte. Nu chiar. Cele două fetele ale familiei Ahlbin erau mai mici decât băieţii noştri, deci n-au mers împreună la şcoală. Sigur, ne întâlneam cu diverse ocazii, uneori la biserică. Dar n-aş putea spune că eram prieteni apropiaţi.

De ce nu? se gândi Fredrika. Băieţii nu puteau fi cu mult prea mari. Renunţă pentru moment la întrebare, dar i se păru că Elsie roşeşte.

– Ce ne puteţi spune despre Jakob şi Marja? întrebă Joar schiţând un zâmbet. Ştiu că vă este foarte greu şi că poliţia v-a mai pus întrebarea asta, înainte de a prelua noi cazul. Dar şi eu, şi Fredrika v-am fi foarte recunoscători dacă ne-aţi răspunde la câteva întrebări.

Elsie şi Sven încuviinţară încet din cap. Ceva din limbajul corporal al celor doi nu se potrivea, constată Fredrika. O anumită nelinişte. Nu că ar fi fost implicaţi în ceea ce se întâmplase, departe de ea gândul acesta, dar se purtau de parcă ar fi avut ceva de ascuns chiar înainte de a începe să-i întrebe.

– Relaţia dintre ei era foarte solidă, declară Elsie. Aveau o căsnicie fără fisuri. Şi două fete adorabile. Amândouă foarte pricepute în ceea ce făceau, fiecare în felul ei.

Fredrika se trezi că-şi dă ochii peste cap. „O căsnicie fără fisuri." Cum adică?

– Se cunoşteau de mici? întrebă Joar.

– Da, răspunse Elsie. El avea 17 ani, iar ea 16. Pe vremea aceea relaţia lor a fost considerată un pic scandaloasă. Dar, după ce s-au căsătorit şi au făcut copiii, lumea a uitat ce-a fost la început.

– Dar, cum vă spuneam, asta s-a întâmplat înainte de a-i cunoaşte noi, interveni Sven. Ştim astea doar din ce ne-au povestit Jakob şi Marja.

– Eraţi apropiaţi? întrebă Fredrika cu precauţie.

Şi imediat îşi dădu seama că atinsese un punct delicat. Sven şi Elsie se foiră pe scaun, stânjeniţi.

– Sigur că eram apropiaţi, răspunse Sven. De exemplu, noi aveam cheia de la apartamentul lor, iar ei aveau cheia de la apartamentul nostru. Mai mult din raţiuni practice, în caz de ceva, dacă tot locuiam atât de aproape.

Dar, observă Fredrika. Exista un „dar" care încerca să iasă la iveală.

Aşteptă.

Elsie fu cea care îi dădu glas.

– Dar am fost şi mai apropiaţi, spuse ea şoptit.

– Şi de ce v-aţi îndepărtat? întrebă Joar ca din întâmplare.

Elsie păru să-şi piardă vioiciunea.

– Nu dintr-un motiv anume, dar, cum să vă spun... pur şi simplu ne-am înstrăinat. Asta nu se întâmplă numai când eşti tânăr, se întâmplă şi mai târziu în viaţă.

Sven aprobă din cap de mai multe ori, de prea multe ori, de parcă Elsie ar fi spus ceva nemaipomenit, deşi nu în mod necesar şi adevărat.

– În ultimii ani am frecventat alte cercuri, zise el, aproape vesel, ca şi cum cuvintele îi veneau mult mai uşor decât se aştepta. Şi, după ce-am ieşit la pensie, am dat mai rar pe la biserică.

– Dar ieri v-au invitat la cină, spuse Fredrika, apăsat.

– Da. Ne mai vedeam din când în când.

Apoi conversaţia se îndreptă firesc spre ceea ce se întâmplase cu o seară în urmă. Sunaseră la uşă de câteva ori, ciocăniseră şi apoi bătuseră tare. Aşteptaseră şi ciocăniseră din nou. Încercaseră să sune pe telefonul fix, apoi pe telefoanele mobile ale lui Jakob şi Marja. Fără folos.

– Am avut aşa, o senzaţie, zise Elsie, cu vocea tremurândă. Un fel de premoniţie că s-a întâmplat ceva îngrozitor. Nu pot explica de ce am avut-o şi de ce am insistat să intrăm cu cheia noastră. Sven a spus că e o prostie, mai bine ne întoarcem acasă şi aşteptăm acolo. Dar eu n-am vrut şi i-am spus că poate să se ducă singur acasă, eu tot intru.

Elsie câştigase în disputa de pe palier şi descuiase uşa cu cheia pe care o avea în poşetă.

– De ce purtaţi cheia la dumneavoastră? întrebă Fredrika.

Sven oftă.

– Cheile sunt obiecte de valoare pe care trebuie să le porţi tot timpul asupra ta, replică Elsie aproape furioasă, încruntându-se spre Sven.

– Deci întotdeauna purtaţi cheile la dumneavoastră? întrebă Joar cu un zâmbet dezarmant.

– Bineînţeles, răspunse Elsie.

– Cheile noastre, cheile de la casa fiului nostru mai mic, cheile de la şalupă, mormăi Sven, clătinând din cap.

Joar se aplecă spre ei şi întrebă:

– Ce aţi crezut când i-aţi găsit morţi?

Tăcere deplină.

– Am crezut că au fost împuşcaţi, şopti Elsie. Am ieşit în fugă din apartament şi am sunat imediat la poliţie.

– Dar acum ştiţi că poliţia a găsit un bilet de adio, riscă Fredrika.

Pentru prima oară de când începuseră discuţia, Elsie păru că mai are puţin şi izbucneşte în plâns.

– Jakob se chinuia de mult, spuse ea cu o voce stridentă. Dar niciodată n-ar fi făcut un gest atât de nebunesc, s-o împuşte pe Marja şi să se împuşte şi el. *Niciodată*.

Sven o aprobă din cap.

– Jakob era un om al Bisericii şi niciodată nu L-ar fi trădat pe Dumnezeu.

Joar îşi mângâie ceaşca de cafea.

– În general, ne place să credem că ştim totul despre prietenii noştri, zise el pe un ton măsurat. În cazul acesta însă, există câteva detalii care nu pot fi ignorate.

Spre surprinderea Fredrikăi, Joar se ridică în picioare şi începu să se plimbe încet prin încăpere.

– Unu. Jakob Ahlbin suferea de depresie cronică. Urmase un tratament cu electroşocuri, de câteva ori. Doi. Jakob lua medicamente. Am găsit tablete şi reţete în apartament. Trei. Acum câteva zile, a fost anunţat că fiica lui mai mare a murit în urma unei supradoze.

Joar făcu o pauză, apoi continuă:

– Este oare exclus să fi înnebunit de durere, să-şi fi împuşcat soţia şi apoi să se sinucidă ca să-şi curme suferinţa?

Elsie clătină din cap cu vigoare.

– Este! strigă ea. Absolut. Tocmai Lina să fi luat o supradoză. O cunosc de când era de-o şchioapă şi pot jura pe Biblie că nu s-a atins în viaţa ei de droguri.

Sven înclină iar din cap.

– Pentru nişte oameni ca noi, care i-am cunoscut de ani de zile, totul este pur simplu lipsit de sens, spuse el.

– Pe de altă parte, toate familiile au problemele şi secretele lor, nu? zise Fredrika.

– Dar nu un secret ca ăsta, spuse Elsie cu convingere. Sigur am fi ştiut dacă una din fete s-ar fi apucat de droguri.

Fredrika şi Joar schimbară o privire, înţelegându-se să schimbe subiectul. Fiica era moartă; nu avea rost să mai discute despre asta. Iar starea de sănătate a lui Jakob putea fi evaluată

mult mai bine de către un medic decât de către doi oameni în vârstă care se întâmpla să fie cunoştinţe de-ale lui.

– Mda, făcu Fredrika. Dacă nu luăm în seamă lucrul cel mai evident, anume că Jakob a fost făptaşul, cine ar fi putut fi?

Tăcere.

– Marja şi Jakob aveau duşmani?

Elsie şi Sven se priviră uimiţi, ca şi cum întrebarea i-ar fi prins pe nepregătite.

– Un fapt e sigur: cei doi sunt morţi, zise Joar cu blândeţe în glas. Dar dacă nu Jakob e făptaşul, cine a fost? Erau cumva implicaţi în vreun conflict?

Elsie şi Sven clătinară din cap şi priviră în podea.

– Din câte ştim noi, nu, răspunse Elsie cu o voce pieritâ.

– Activitatea lui Jakob în domeniul refugiaţilor îi adusese o anumită notorietate, desigur, spuse Fredrika. I-a creat şi probleme?

Sven se îndreptă de spate imediat. Elsie îşi prinse la loc o buclă cărunţă care îi atârna pe obrazul palid.

– N-am auzit de aşa ceva, răspunse Sven.

– Dar era o chestiune despre care avea opinii foarte ferme, nu?

– Da. Mama lui era din Finlanda, s-a stabilit mai târziu aici. Sunt sigur că Jakob se vedea ca făcând parte dintr-o familie de imigranţi.

– Şi în ce consta activitatea lui? întrebă Joar, încruntându-se şi lăsându-se pe spătarul fotoliului.

Elsie privi derutată, de parcă n-ar fi ştiut ce să spună.

– Păi... făcea parte din tot felul de organizaţii, răspunse ea într-un târziu. Ţinea o grămadă de conferinţe. Vorbea foarte frumos şi reuşea să fie convingător, ca şi atunci când predica.

– Bărbaţii şi femeile care activează în cadrul Bisericii ascund uneori imigranţi ilegali, continuă Joar, cu o lipsă de subtilitate care o surprinse pe Fredrika. Se număra şi el printre ei?

Sven luă o gură de cafea înainte să răspundă, spre deosebire de Elsie, care rămase tăcută.

– Din câte ştim noi, nu... Dar se vorbea despre asta.

Fredrika se uită la ceas, apoi la Joar. Acesta înclină din cap.

– Vă mulţumim pentru timpul acordat, spuse el şi îşi lăsă cartea de vizită pe măsuţă. Mă tem că, foarte probabil, va trebui să revenim.

– Sunteţi bineveniţi oricând doriţi, zise Elsie repede. E important pentru noi să putem da o mână de ajutor.

– Vă mulţumim, spuse Fredrika şi îl urmă pe Joar în hol.

– Apropo, zise Joar. Ştiţi cumva cum am putea s-o găsim pe Johanna, cealaltă fiică a lor? Am făcut tot posibilul să luăm legătura cu ea. N-am vrea să audă din presă despre moartea părinţilor ei.

Elsie şovăi, clipind de câteva ori.

– Johanna? Trebuie să fie în străinătate, pe undeva.

– Nu aveţi din întâmplare numărul ei de mobil?

Elsie îşi ţuguie buzele şi clătină din cap.

Îşi puseseră paltoanele şi se îndreptau spre uşă când Elsie îi întrebă pe neaşteptate:

– De ce n-au contramandat?

Fredrika se opri, la o jumătate de metru de uşă.

– Poftim?

– Dacă fata murise în urma unei supradoze, de ce n-au contramandat invitaţia? întrebă Elsie cu vocea încordată. Ieri am vorbit cu Marja şi era la fel de calmă şi de veselă cum o ştiam. Iar Jakob cânta la clarinet, ca de obicei. De ce se purtau aşa dacă ştiau că au să moară peste numai câteva ore?

BANGKOK, THAILANDA

Când se lăsă păgubaşă, întunericul deja cuprinsese Bangkok-ul. Fusese la nu mai puţin de trei *internet-café*-uri cu speranţa naivă ca măcar una din cele două adrese de *e-mail* să funcţioneze, dar nici pomeneală. Sistemul îi spunea mereu că a scris incorect fie parola, fie numele utilizatorului, îndemnând-o să încerce din nou.

Curgea transpiraţia de pe ea în timp ce străbătea străzile aglomerate ale capitalei. Era, desigur, doar o coincidenţă. Neputinţa companiei de aviaţie de a-i găsi rezervarea trebuie să fi fost consecinţa unei defecţiuni de sistem. La fel se explica şi faptul că nu-şi putea accesa conturile de *e-mail*, îşi spuse ea. O defecţiune majoră a serverului, probabil. Mâine va încerca din nou şi totul va fi în ordine.

Cu toate acestea, simţea cum i se strânge stomacul, durerea radiind în toate direcţiile. Pur şi simplu nu putea scăpa de starea de nelinişte. Luase toate măsurile de precauţie pe care le stipula proiectul. Numai o mână de oameni ştiau despre călătoria ei, şi mai puţini despre scopul ei real. Printre ei se număra şi tatăl ei, desigur. Făcu un calcul mental şi ajunse la concluzia că la Stockholm era ora unu după-amiaza. Simţi cum îi alunecă mâna de transpiraţie când îşi scoase din buzunar telefonul mobil în care introdusese o cartelă SIM thailandeză chiar în ziua în care sosise aici.

Telefonul pârâia, şoferii claxonau, iar oamenii ţipau ca să se facă auziţi în zgomotul care făcea să vibreze întreg oraşul. Îşi lipi telefonul de ureche şi îşi băgă un deget în cealaltă ca să poată auzi ceva. Telefonul sună o dată, apoi o voce de femeie o informă că numărul nu mai există şi că altul nu e disponibil.

Se opri brusc în mijlocul trotuarului, fără să-i bage în seamă pe trecătorii care se izbeau de ea din faţă şi din spate. Inima îi bătea cu putere, iar transpiraţia îi curgea şiroaie. Sună iar. Şi iar.

Îşi privi crunt şi neîncrezătoare telefonul şi încercă să o sune pe mama ei. Auzi imediat căsuţa vocală, dar hotărî că era inutil să lase un mesaj, fiindcă mama ei oricum nu folosea decât rareori telefonul mobil. Încercă să-şi sune părinţii pe fix. Închise ochii şi îşi imagină cum sună telefonul în bibliotecă şi în hol, simultan, iar părinţii dau fuga să răspundă, ca de obicei. De cele mai multe ori, tatăl ei ajungea primul.

Telefonul sună în gol. O dată, de două ori, de trei ori. Apoi o voce de femeie, anonimă, îi spuse că nici acest număr nu mai există şi că altul nu e disponibil.

Ce naiba se întâmplă?

Nu-şi amintea să-i mai fi fost atât de teamă. De data aceasta nu mai putea alunga neliniştea care punea stăpânire pe ea. Îşi stoarse creierii ca să găsească o explicaţie raţională a încercării nereuşite de a lua legătura cu părinţii ei. Nu erau plecaţi de acasă, ci pur şi simplu renunţaseră la telefon. Dar cum să facă aşa ceva fără să o anunţe şi pe ea? Îşi impuse să-şi păstreze calmul. Trebuia să mănânce şi să bea ceva, poate să doarmă un pic. Avusese o zi plină şi trebuia să ia o hotărâre în privinţa călătoriei de întoarcere.

Strânse tare telefonul mobil. Pe cine să mai sune? Dacă se mărginea la cei care ştiau deja unde se află, lista nu era prea lungă. Şi oricum nu avea numerele lor; erau prietenii tatălui ei. Din câte ştia, cei mai mulţi nu erau trecuţi în cartea de telefon ca să fie siguri că nu-i deranjează nimeni când sunt acasă. Simţi cum o podidesc lacrimile. Rucsacul era greu şi începea să o doară spatele. Copleşită de îngrijorare, porni înapoi spre hotel.

De fapt, mai era o persoană pe care o putea suna. Ca să se asigure că totul e în regulă, că o poate ajuta să ia legătura cu părinții. Dar ezită. Trecuseră câțiva ani de când relația dintre ei se răcise și, din câte auzise, ajunsese mai rău decât era atunci. Pe de altă parte, nu prea avea de ales. Se hotărî să sune în clipa în care se opri să cumpere ceva de mâncare de la o tonetă care vindea chebap din carne de pui.

– Salut, eu sunt, spuse ea, răsuflând ușurată la auzul vocii familiare. Am nevoie de ajutor.

Apoi adăugă ca pentru sine:

– Sunt izolată de lume.

STOCKHOLM

Alex Recht își convocă echipa în Bârlog imediat după prânz. Fredrika se strecură înăuntru tocmai când șeful începea ședința. Alex observă că arăta un pic mai vioaie. În același timp, evită privirea lui Peder. Încă nu-i spusese de ce fusese chemat la sediu, se mulțumise doar să-i transmită prin Ellen că trebuie să verifice toate informațiile despre cazul Ahlbin primite prin telefon de la diverși cetățeni. Dat fiind că identitatea cuplului nu fusese dată publicității, numărul apelurilor fusese destul de redus.

– Mda, spuse Alex hotărât. Cum stăm?

Fredrika și Joar schimbară o privire, apoi Joar se uită la Peder, care îi făcu semn să prezinte ce aflaseră în ziua aceea. Joar încheie cu un rezumat al discuției purtate cu Sven și Elsie Ljung, care erau convinși că prietenii lor fuseseră uciși.

– Așadar au rămas la aceeași părere când au vorbit și cu voi, spuse Alex lăsându-se pe spătarul scaunului.

– Da, zise Fredrika. Și au remarcat un aspect foarte important.

Alex așteptă.

– S-au dus acasă la prietenii lor fiindcă fuseseră invitați la cină. De ce n-a fost contramandată invitația dacă cei doi tocmai aflaseră de moartea fiicei lor?

Alex se îndreptă de spate.

– O observație foarte bună, spuse el și se încruntă. Deși, potrivit biletului de adio, numai Jakob știa de moartea ei. Caz în care nu e deloc surprinzător că vocea Marjei părea normală la telefon.

– Familia Ljung a pus sub semnul întrebării şi felul în care a murit fiica prietenilor, interveni Joar. Şi nu putem fi siguri dacă Marja ştia ce i se întâmplase fetei.

– Dar nu e atât de greu de verificat, nu? zise Alex gânditor. Dacă fata e moartă.

– Nu, deloc, spuse Fredrika. Avem copii după fişa completată de medic, confirmarea şi cauza morţii, de la spitalul Danderyd. Se pare că fata a murit în urma unei supradoze şi, din documente, reiese că se droga de mai mulţi ani. Spitalul a anunţat poliţia, dar fără să susţină că ar fi vorba de altceva decât de sinucidere. Motiv pentru care s-a mers pe ipoteza asta. Pe de altă parte, nu ştim cine le-a dat vestea părinţilor. Prietenii lor nu par să ştie că fata se droga.

– Interesantă chestia cu răceala intervenită între cele două familii, zise Alex, schimbând subiectul. Au spus şi de ce?

Fredrika şovăi.

– Nu chiar, răspunse ea rar. Am simţit că ne ascund ceva, dar nu absolut relevant pentru cazul de faţă.

Se lăsă tăcerea. Fredrika tuşi discret, iar asistenta Ellen Lind îşi notă ceva în carnet.

– OK, spuse Alex. Ce ne rămâne de făcut? Eu, unul, nu voi fi mulţumit decât atunci când vom discuta cu alţi prieteni şi alte cunoştinţe ale familiei Ahlbin. Ar fi păcat să nu găsim pe cineva care să aibă o altă opinie decât familia Ljung despre persoana care a apăsat pe trăgaci şi dependenţa de droguri a fiicei familiei Ahlbin.

Clătină din cap iritat şi continuă, încruntându-se:

– Ce altceva mai ştim despre moartea fiicei? Ceva ieşit din comun?

– N-am avut timp să intrăm în detalii, răspunse Joar. Dar mă gândeam, scuze, *ne* gândeam să ne ocupăm de asta după-amiază. Pare să merite.

Alex bătu uşor cu pixul în masă.

– Aş propune altceva. Fredrika, ce planuri ai pentru după-amiază?

Fredrika clipi de câteva ori, de parcă ar fi dormit toată şedinţa.

– Vreau să dau la tradus câteva bucăţele de hârtie. Am spus la telefon despre ce e vorba. Cam atât.

– Bucăţele de hârtie, repetă Peder bănuitor, mai mult ca să spună şi el ceva.

– Victima accidentului din faţa universităţii avea mai multe hârtii la el, făcute cocoloş. Au ceva scris pe ele în arabă.

– Dacă tot veni vorba, avem vreo dovadă că ar fi fost un act deliberat? întrebă Alex cu ochii la Fredrika.

– Nu, răspunse ea. Cel puţin dacă ne luăm după medicul care a întocmit raportul preliminar. Dar urmează autopsia completă.

Alex înclină din cap.

– Cunoscându-te destul de bine, probabil că asta n-o să-ţi ia toată după-amiaza. Ce-ar fi să te interesezi de moartea fiicei şi să scrii un rezumat despre ce s-a întâmplat, ca să ne fie clară succesiunea evenimentelor? Nu pentru că aşa am putea descoperi cine ştie ce, dar e bine să ştim că am verificat absolut totul.

Fredrika schiţă un zâmbet precaut, neîndrăznind să se uite la Joar. Poate că era la fel ca Peder, nu suporta să fie trecut cu vederea. Încă nu avusese timp să-şi facă o părere despre el, deşi prima impresie fusese bună. Chiar foarte bună. O privire scurtă în direcţia lui o linişti. Joar se uita impasibil. Da, era un tip OK.

– Sigur că pot să mă interesez de moartea fetei, dar mă tem că n-am să pot sta prea mult în după-amiaza asta.

– Nu contează. Poţi continua mâine, o asigură Alex.

Peder încercă să surprindă privirea şefului peste masă, întrebându-se despre ce era vorba.

Alex simţi cum creşte furia în el şi înghiţi în sec de câteva ori.

– Împreună cu Joar, eu am să fac o vizită în parohia unde a lucrat familia Ahlbin, continuă el. Am primit un telefon de la vicarul de acolo, dimineaţă. Vicarul s-a arătat foarte dispus să ne ajute. După ce stăm de vorbă cu el, hotărâm încotro o apucăm – vedem dacă există motive ca să credem că a mai fost implicat cineva sau putem conchide că Jakob a fost făptaşul,

acționând de unul singur. Și ne rugăm ca, până la sfârșitul zilei, s-o găsim pe Johanna, cealaltă fiică.

Peder îl fixa cu privirea pe Alex.

– Și eu ce fac? întrebă el, încercând să nu dea impresia că se milogește.

Nu reuși.

– La ora două trebuie să te întâlnești cu șefa de la Resurse Umane, răspunse Alex sumbru. Dac-aș fi în locul tău, aș încerca să fiu punctual.

Peder simți cum îi sare inima din loc.

– Mai e ceva? întrebă Alex.

Joar ezită o clipă, apoi spuse:

– Am avut senzația că cei doi nu locuiau acolo.

– Cum adică?

Joar se uită spre Peder, dar văzu că acesta fixa cu privirea peretele din față, cu fața imobilă.

– Cum am spus, a fost doar o senzație. Dar apartamentul părea atât de impersonal, de parcă ar fi fost folosit doar pentru a primi oaspeți.

– Trebuie să verificăm și asta, hotărî Alex. Casele de vară etc. nu sunt neapărat pe numele părinților; una dintre fiice ar putea fi proprietarul apartamentului. Fredrika, poți să te ocupi și de asta?

Apoi Alex declară ședința închisă.

Plin de presimțiri rele, Peder sosi la întâlnirea cu Margareta Berlin, șefa de la Resurse Umane, exact la ora două. Nu-și putea scoate din minte privirea aspră a lui Alex. Aștepta în fața ușii câteva minute până să fie invitat înăuntru. *Despre ce dracu' era vorba?*

– Intră și închide ușa, spuse doamna Berlin cu vocea ei inimitabilă, răgușită, foarte probabil în urma cantității uriașe de whisky consumat și a țipetelor cu care își fericise subordonații în drum spre vârful ierarhiei.

Peder se conformă. Avea un respect enorm pentru femeia aceasta înaltă, vânjoasă, din spatele biroului. Deşi avea părul tuns scurt, arăta foarte feminină. Îi făcu semn cu mâna ei lată să ia loc în partea cealaltă a biroului.

– Îţi spune ceva numele Anna-Karin Larsson? întrebă ea atât de brusc încât îl făcu să tresare.

Peder clătină din cap şi înghiţi în sec.

– Nu, răspunse el, stânjenit că trebuie să-şi dreagă glasul.

– Nu? făcu Margareta, brusc mai puţin agresivă, deşi ochii încă îi scăpărau de mânie. Hm, aşa am crezut şi eu.

Făcu o pauză, apoi continuă:

– Dar sigur ştii că-ţi place ca la cafea să mănânci şi un corn.

Peder fu cât pe-aci să răsufle uşurat. Dacă fusese chemat doar pentru remarca aceea stupidă, termina repede aici. Dar tot habar nu avea cine e Anna-Karin Larsson.

– Mda, spuse el, cu zâmbetul acela strâmb cu care dezarma femeile de orice vârstă. Dacă vreţi să discutăm despre incidentul de ieri, aş vrea să vă spun încă de la început că n-a fost cu rea intenţie.

– Foarte frumos din partea ta, zise Margareta sec.

– Vorbesc serios, o asigură el mărinimos, ridicând mâinile. Dacă vreuna din persoanele care se aflau în chicinetă s-a simţit ofensată de... cum să-i spun?... modul mai puţin elegant în care m-am exprimat, îmi cer scuze. Mii de scuze.

Margareta îl privi scrutător. Peder îi întoarse privirea, cu încăpăţânare.

– Mai puţin elegant? spuse ea.

Peder şovăi.

– Atunci deloc elegant? zise el.

– Cam aşa ceva, chiar vulgar. Şi e regretabil că Anna-Karin s-a confruntat cu un asemenea comportament aproape chiar din momentul în care şi-a început serviciul aici. E de-abia de trei săptămâni la noi.

Peder tresări. Anna-Karin Larsson. Aşa o cheina pe noua stagiară, atât de seducătoare, în faţa căreia se făcuse de râs?

– Bineînţeles că îmi voi cere scuze personal, spuse el, atât de repede încât începu să se bâlbâie. Bineînţeles că...

Margareta ridică o mână ca să-l oprească.

– Bineînţeles că îţi vei cere scuze, zise ea cu hotărâre în glas. Dar asta nu te absolvă de vină.

Ei, drăcie! Uite ce-i face o fufă care abia aşteaptă să se plângă la Resurse Umane, mironosiţa naibii! De parcă i-ar fi citit gândurile, Margareta continuă:

– Nu Anna-Karin ne-a informat despre incident.

– Nu ea? întrebă Peder neîncrezător.

– Nu, altcineva, o persoană căreia comportamentul tău i s-a părut revoltător, răspunse Margareta, aplecându-se peste birou cu o privire îngrijorată. Ce se întâmplă cu tine, Peder?

Întrebarea îl uimi atât de mult încât nu ştiu ce să răspundă. Margareta clătină din cap.

– Trebuie să încetezi, Peder, zise ea tare şi clar, cu o voce care de obicei se foloseşte doar atunci când te adresezi unor copii. Ştiu şi eu, ştie şi Alex prin ce-ai trecut în ultimele optsprezece luni, cât de afectat eşti de tot ce s-a întâmplat. Dar asta-i altă treabă. Ca s-o spun pe şleau, prea de multe ori ai zbârcit-o, iar cu episodul cornul ai pus capac.

Lui Peder îi veni să râdă şi ridică mâinile în semn de apărare.

– Staţi o clipă...

– Nu! urlă Margareta, plesnind biroul cu palma atât de tare încât Peder simţi cum se clatină podeaua. Nu, ţi-am tolerat prea multe. M-am gândit dacă să intervin când te-ai îmbătat de Crăciun şi ai pişcat-o de fund pe Elin, dar am auzit că până la urmă v-aţi împăcat. Am crezut că ţi-aţi dat seama că ai mers prea departe. Dar e clar că m-am înşelat.

Se aşternu o linişte de mormânt. Peder simţi cum obiecţiile i se învălmăşeau în minte, gata să se prefacă într-un strigăt, dar până la urmă reuşi să le ţină numai pentru el. I se făcea o mare nedreptate şi de-abia aştepta să-l strângă de gât pe ticălosul care îl turnase.

– Ţi-am rezervat un loc la un curs despre egalitatea la locul de muncă. Sper să-ţi deschidă ochii, Peder, spuse ea cu francheţe.

Văzându-i reacţia, Margareta continuă repede:

– Decizia mea nu e negociabilă. Urmezi cursul sau înaintez cazul la eşalonul superior. De asemenea, vreau să accepţi o programare la un psiholog prin clinica cu care avem contract.

Peder deschise gura, dar o închise la loc, roşu la faţă.

– Ca angajatori, nu putem accepta sub nici un motiv acest tip de comportament, zise ea pe acelaşi ton ferm, împingând o foaie de hârtie spre el. Poliţia nu e loc de preacurvie. Aici ai datele şi orele programărilor.

O clipă, Peder se gândi să refuze foaia de hârtie şi să-i spună să şi-o bage în fund, apoi să iasă trântind uşa. Dar îşi aminti că Alex ştia povestea şi chiar părea să facă parte din conspiraţie. Îşi încleştă pumnul până i se albiră încheieturile şi, cu cealaltă mână, înşfăcă hârtia de pe birou.

– Mai e ceva? întrebă el gâfâind de furie.

Margareta clătină din cap.

– Pe moment, nimic altceva. Dar de acum înainte vom fi cu ochii pe felul în care te porţi cu colegii. Încearcă să vezi asta ca pe un nou început, o a doua şansă. Învaţă ceva din asta, mai ales din discuţiile cu psihologul.

Peder înclină din cap şi părăsi încăperea, convins că, dacă mai stătea o clipă, sigur ar fi omorât-o pe femeia aceasta.

Alex Recht şi Joar Sahlin nu scoaseră o vorbă cât acoperiră scurta distanţă dintre sediul din Kungsholmen şi biserica din Bromma unde lucraseră Jakob şi Marja Ahlbin. Ragnar Vinterman, vicarul, promisese să-i aştepte la reşedinţa lui, la ora două şi jumătate.

Alex se gândi la Peder. Era conştient că fusese dur cu el în cursul şedinţei din Bârlog, dar nu-şi dădea seama ce altceva ar fi putut face. Episodul cornul era pe cât de ciudat pe atât de inacceptabil şi demonstra cât de nechibzuit putea fi un coleg al cărui şef se încrezuse în el fără rezerve. Alex ştia prea bine că, de mai multă vreme, viaţa particulară a lui Peder avea de suferit. Era normal ca o asemenea situaţie să-i afecteze puterea de judecată şi, dacă Peder ar fi recunoscut, într-un fel sau altul, că purtarea lui lasă de dorit, poate că lumea ar fi fost mai tolerantă cu el. Peder însă nu recunoscuse aşa ceva. Dimpotrivă, greşea din ce în ce mai des, punându-şi şeful într-o postură delicată faţă de alţi subordonaţi.

Mai ales faţă de *subordonate*.

Alex îşi reprimă un căscat. În plus, mai era şi talentul lui Peder de a-şi alege cele mai nepotrivite momente. Ultimul lucru pe care şi-l doreau acum era publicitatea negativă, existenţa grupului special de investigaţii fiind oricum mereu în centrul atenţiei. Nu era destul că singura lor angajată civilă, singura

anchetatoare din grupul lor, fusese obligată să lucreze *part-time* de o sarcină mai mult decât problematică, despre care şefii lui Alex bănuiau la început că este afectată de stres şi de epuizare. Alex spusese „Doamne ajută" când, în sfârşit, Fredrika acceptase reducerea orelor de lucru în urma recomandărilor unui medic extrem de convingător.

Între timp, grupul primise sânge proaspăt în persoana lui Joar. Chiar dacă pe o perioadă limitată. Decizia demonstra că grupul încă însemna ceva. Alex nu avusese nevoie de mult timp ca să-şi dea seama că Joar era un detectiv extrem de înzestrat. Spre deosebire de Peder şi Fredrika, părea şi stabil din punct de vedere mental. Nu răbufnea ca Peder şi nici nu răstălmăcea lucrurile ca Fredrika. Rămânea mereu calm, iar integritatea lui era fără cusur. Pentru prima dată în ultimele luni, Alex simţea că are cu cine se consulta la birou.

– Pot să vă întreb ceva despre numele dumneavoastră de familie? spuse Joar pe neaşteptate. E german?

Alex izbucni în râs; era o întrebare care i se punea des.

– Dacă mă caţăr până sus în arborele meu genealogic, s-ar părea că da. De fapt, e evreiesc.

Se uită scurt la Joar, nerăbdător să-i surprindă reacţia. Joar rămase impasibil.

– Dar asta s-a întâmplat cu mult în urmă, adăugă Alex. Bărbaţii cu numele ăsta s-au căsătorit cu femei creştine şi astfel legăturile de sânge evreieşti dintre mamă şi copil s-au destrămat.

Se apropiau de biserică. Alex parcă în faţa reşedinţei vicarului, cum fusese înţelegerea. Un bărbat înalt, distins aştepta pe trepte în cămaşa cu guler preoţesc. Arăta ca o statuie întunecată pe fundalul clădirii albe şi al cerului aproape cenuşiu. Impune respect, constată Alex înainte de a coborî din maşină.

– Ragnar Vinterman, se prezentă vicarul, dând mâna cu Alex şi apoi cu Joar.

Alex observă că vicarul nu-i aştepta de mult acolo, fiindcă avea mâna caldă. Şi lată. Mâini atât de late nu mai văzuse până acum.

– Să intrăm, spuse Ragnar Vinterman cu o voce groasă. Alice, asistenta noastră, v-a pregătit ceva.

Pe una dintre mesele mari erau cești cu cafea și o tavă plină cu prăjituri. În rest, încăperea părea pustie și Alex simți cât de frig era chiar înainte să-și scoată paltonul. Joar rămase îmbrăcat.

– Îmi cer scuze că e atât de frig, zise Ragnar oftând. De ani întregi ne chinuim să reparăm instalația de încălzire; aproape că ne-am pierdut orice speranță. Doriți cafea?

Cei doi acceptară cafeaua fierbinte cu nerăbdare.

– Probabil că ar trebui să încep prin a-mi prezenta condoleanțele, spuse Alex precaut, după ce lăsă ceașca pe masă.

Ragnar înclină încet din cap, cu privirea în jos.

– E o pierdere uriașă pentru parohie, zise el blând. Ne va trebui mult timp ca să putem trece peste ea. E o durere prea mare.

Ținuta și vocea acestui om îi inspirau încredere lui Alex. Fiica lui sigur ar fi spus că vicarul are alura unui fost sportiv de performanță.

Vicarul își trecu mâna prin părul des, castaniu la culoare.

– Aici în biserică ne conducem după zicala „Speră tot ce-i mai bun, dar pregătește-te pentru ce-i mai rău". Dar ca să faci așa ceva trebuie să ai o idee clară despre ce-ar putea fi răul absolut.

Se opri brusc și începu să învârtească ceașca de cafea.

– Mă tem că, de data asta, noi, cei care lucrăm și ne rugăm aici, nu ne-am gândit la așa ceva.

Alex se încruntă.

– Mă scuzați, nu prea înțeleg.

– Toți cei de aici știau despre problemele de sănătate ale lui Jakob, răspunse vicarul susținându-i privirea. Dar numai puțini dintre noi știau cât de rău îi era uneori. De exemplu, doar câțiva dintre colegi și enoriași știau că a urmat un tratament pe bază de electroșocuri. Când era internat, le spuneam celorlalți că se reface într-o stațiune sau este în concediu. Așa voia el.

– Adică se temea ca lumea să știe că e bolnav? întrebă Joar.

Ragnar își întoarse privirea spre el.

– Nu cred, răspunse el şi se rezemă uşor de spătarul scaunului. Pe de altă parte, ştia, ca fiecare dintre noi, cât de multe idei preconcepute există în legătură cu boala de care suferea.

– Presupun că era bolnav de mai mult timp, zise Alex, reproşându-şi că nu vorbise cu medicul lui Jakob.

– De zeci de ani. Încă din adolescenţă. Slavă Domnului că tratamentul acestei boli a progresat mult în ultima vreme. Din câte am înţeles, primii ani de boală au fost groaznici. Se pare că o moştenea de la mama lui.

– Mai trăieşte? întrebă Joar.

– Nu, răspunse vicarul şi sorbi din ceaşcă. S-a sinucis când Jakob avea 15 ani. Atunci Jakob s-a hotărât să se facă preot.

Alex se cutremură. Unele probleme păreau să treacă de la o generaţie la alta ca într-o ştafetă.

– Dumneavoastră ce credeţi că s-a întâmplat ieri-seară? întrebă el pe un ton firesc, căutând privirea vicarului.

– Dacă Jakob e făptaşul? Dacă el a împuşcat-o pe Marja şi apoi s-a sinucis? Asta vreţi să ştiţi?

Alex înclină din cap.

Ragnar înghiţi în sec de câteva ori, privind pe lângă Alex şi Joar, pe fereastră, la zăpada care acoperea copacii şi pământul.

– Din păcate, cred că aşa s-a întâmplat.

Ca şi cum chiar în acel moment şi-ar fi dat seama că nu stă foarte bine, îşi schimbă poziţia pe scaun punând picior peste picior. Apoi îşi lăsă mâinile mari pe genunchi.

Singurul zgomot care se auzea era cel făcut de pixul lui Joar, care adăuga alte însemnări la jumătatea de pagină pe care o umpluse deja.

– În ultimele două zile era într-o stare groaznică, zise Ragnar cu vocea încordată. Şi regret, da, regret din toată inima că n-am dat alarma... Măcar Marjei să-i fi spus totul.

– În legătură cu ce? întrebă Alex.

– În legătură cu fiica lor, Karolina, răspunse Ragnar, aplecându-se peste masă şi ascunzându-şi faţa în mâini preţ de câteva clipe. Mica Lina, a cărei viaţă o luase razna.

Alex observă că Joar se oprise din scris.

– Aţi cunoscut-o bine? întrebă el.

– Nu ca adult, când era mai mică. Dar Jakob îmi vorbea mereu despre ea. Despre dependenţa de droguri şi încercările de a se lăsa.

Vicarul clătină din cap şi continuă:

– Jakob şi-a dat seama de problema ei abia acum câţiva ani. Fata era atât de pretenţioasă cu ea însăşi încât, atunci când, studentă fiind, şi-a dat seama că nu poate realiza cât şi-a propus, a început să ia tot felul de droguri. La început ca să-şi depăşească limitele, apoi dependenţa a devenit o altă problemă cu care se confrunta.

– Dar mama ei, Marja, trebuie să fi ştiut de problema asta, nu? spuse Alex, nesigur.

– Bineînţeles. Dar fata era mult mai apropiată de tatăl ei, deci numai el ştia tot adevărul. Şi, fiindcă aveau şi alte probleme, Jakob a preferat să n-o împovăreze pe soţia lui cu tot ce i se întâmpla fiicei lor.

– Dar mama ei trebuie să fi observat ceva, interveni Joar. Din câte am înţeles eu, fata era de ani buni dependentă de droguri.

– Întocmai, zise Ragnar, ridicând vocea. Dar, cu un pic de îndemânare, realitatea poate fi ascunsă, mai ales dacă mama nu suportă adevărul. Chiar dacă ar vrea să-l vadă.

– Adică mama a preferat să închidă ochii la felul în care îşi ducea viaţa fiica ei? întrebă Alex.

– Da, răspunse Ragnar ferm. Şi nu cred că e atât de surprinzător. La urma urmei, aveau probleme de ani de zile cu sănătatea lui Jakob când, brusc, şi fiica lor a devenit o problemă. Cred că a fost prea mult pentru Marja. Aşa se întâmplă uneori.

Alex, el însuşi tată a doi copii, nu era sigur că îi dă dreptate preotului; pe de altă parte, nici nu ştia ce înseamnă să trăieşti alături de cineva care suferă de depresie acută. Exista, desigur, o limită a suferinţei pe care o putea suporta cineva. În privinţa asta, Ragnar Vinterman nu putea fi contrazis.

– Jakob a primit vestea duminică seară, continuă Ragnar. M-a sunat imediat, părea şocat, disperat.

– Cine i-a dat vestea? întrebă Alex.

Preţ de o clipă, Ragnar privi dezorientat.

– Nu ştiu. Contează?

– Probabil că nu, răspunse Alex, dar tot voia să ştie.

Joar se foi pe scaun, nerăbdător.

– Şi nu i-a spus nimic soţiei? întrebă el.

Ragnar îşi muşcă buza de jos şi clătină din cap.

– Nici un cuvânt. Şi m-a implorat să nu-i spun nici eu. Voia să înţeleagă toate implicaţiile înainte să-i spună Marjei. N-am văzut nici un motiv pentru care să nu-i împlinesc voia, dar i-am spus că aştept până miercuri, adică până azi.

– Până azi? repetă Alex.

Vicar aprobă din cap.

– Marja trebuia să vină aici pentru o întrunire a enoriaşilor şi, dacă Jakob nu i-ar fi spus, aş fi făcut-o eu. Marja trebuia să afle şi ea.

Alex simţi cum i se învălmăşesc gândurile în minte. Apoi cum i se limpezesc.

– Aţi mai vorbit după aceea sau atunci a fost ultima oară?

– Am mai vorbit o dată, răspunse Ragnar, din nou încordat. Ieri. Mi s-a părut neobişnuit de liniştit, voia ca spre seară să-i spună totul Marjei. Şi m-a asigurat că va fi bine.

Vicarul trase adânc aer în piept şi începu să plângă, spre surprinderea lui Alex, ca şi a lui.

– Va fi bine, repetă vicarul cu o voce răguşită. Ar fi trebuit să-mi dau seama, ar fi trebuit să fac ceva. Dar nu mi-am dat seama. Şi n-am mişcat un deget.

– E o reacţie foarte obişnuită, remarcă Joar pe un ton firesc, făcându-i pe cei doi să-l privească lung.

Joar lăsă pixul jos şi îndepărtă carnetul de el.

– Credem că putem fi raţionali şi înţelegători în toate situaţiile, dar, din nefericire, oamenii nu se comportă aşa. Nu suntem telepaţi, de fapt, singurul lucru la care ne pricepem este să ne

dăm seama mai târziu, când avem toate informaţiile, ce anume ar fi trebuit să facem. Şi atunci dăm vina pe noi înşine. Inutil.

Clătină din cap.

– Credeţi-mă, nu aţi avut informaţiile vitale pe care, retrospectiv, sunteţi convins că le-aţi avut tot timpul.

Alex îşi privi colegul mai tânăr cu uimire. Sunt atâtea lucruri pe care nu le ştim despre ceilalţi, se gândi el.

– Unii dintre prietenii familiei Ahlbin exclud posibilitatea ca Jakob să-şi fi împuşcat soţia şi-apoi să se sinucidă, zise Alex schimbând subiectul.

Ragnar Vinterman păru că şovăie.

– Vă referiţi la Elsie şi Sven? întrebă el cu blândeţe în glas. A trecut ceva vreme de când erau buni prieteni cu Marja şi Jakob. Deci nu au cum să ştie prea multe.

Ca, de exemplu, dependenţa de droguri a fiicei, îşi spuse Alex.

– De ce? întrebă Joar. De ce nu mai erau buni prieteni?

– Adevărul e că erau în continuare prieteni, dar nu la fel de apropiaţi ca mai înainte, cel puţin aşa îmi spunea Jakob. De ce? Nu ştiu. S-au certat de la ceva, acum câţiva ani, după aceea n-a mai fost ca înainte. Pe urmă Elsie şi Sven s-au pensionat şi, după ce au părăsit parohia, întâlnirile lor au devenit şi mai rare.

Joar lua notiţe din nou.

– Dar despre Johanna ce ştiţi? Avea şi ea probleme? întrebă Alex.

– Nu, deloc. Am auzit numai lucruri bune despre ea... Dar, dacă stau bine să mă gândesc, părinţii ei nici nu prea vorbeau despre ea. Fata le-a spus clar, încă din adolescenţă, că n-o interesează Biserica, cel puţin nu la fel ca pe restul familiei, că e agnostică... Asta a cam înstrăinat-o de ai ei.

– Ştiţi cumva cu ce se ocupă? întrebă Alex.

– E avocat, răspunse Ragnar. Mai mult de atât mă tem că nu ştiu.

– Deci nu ştiţi cum am putea lua legătura cu ea? întrebă Joar.

– Nu, din păcate nu.

Rămaseră tăcuți o vreme. Alex sorbi din ceașcă și cugetă la informațiile furnizate de vicar. Cele mai multe i se păreau logice. Jakob nu contramandase cina cu Elsie și Sven ca să nu o tulbure pe Marja. Iar motivul pentru care părea atât de relaxat la telefon era probabil cel clasic: hotărâse să pună capăt vieților lor și așa se împăcase cu soarta.

Singurul semn de întrebare îl constituia Johanna. Se îndepărtase chiar atât de mult de familie încât să justifice decizia lui Jakob de a o lipsi de părinți? Trebuie să o găsească, și asta cât mai repede.

Se hotărî să pună o ultimă întrebare.

– Presupunând că Jakob nu a fost atât de tulburat încât să ia viața soției lui și să se sinucidă, cine i-ar fi putut împușca? Vă puteți gândi la vreun alt făptaș?

Ragnar se încruntă.

– Adică Jakob și Marja să fi avut un conflict atât de violent cu cineva încât acea persoană să se hotărască să-i ucidă?

Alex încuviință din cap.

– N-am idee. Absolut deloc.

– Jakob a dus o adevărată campanie în favoarea refugiaților... începu Joar.

– Da, asta i-ar fi putut pricinui destule necazuri, zise Ragnar. Dar n-aș putea să vă dau amănunte.

Cu aceste cuvinte, discuția propriu-zisă luă sfârșit. Alex și Joar mâncară ultimele prăjituri și băură cafeaua, vorbind despre zăpada care crea probleme de tot felul. Apoi dădură mâna cu vicarul și plecară.

– Mă tem că tot ce-a spus vicarul e corect, zise Alex gânditor, în timp ce se întorceau la Kungsholmen. Dar mai întâi trebuie s-o găsim pe fată și să vedem care-i varianta ei. Și trebuie să vorbim și cu medicul care îl trata pe Jakob.

Dar, câteva ore mai târziu, când plecară de la serviciu, Alex și Joar încă nu dăduseră de el. Și, cu toate că, la început, crezuse că e stăpân pe situație, Alex simți cum, încet-încet, lucrurile îi scăpau de sub control.

Fredrika Bergman fugea cât o ţineau puterile. Protejându-şi burta cu mâna, fugea prin pădurea întunecată mai repede decât o făcuse vreodată. Crengile lungi se agăţau de faţa şi de corpul ei, picioarele i se afundau în muşchiul umed, iar ploaia fierbinte, de vară, îi lipea părul de cap.

Urmăritorii ei erau aproape acum. Ştia că va pierde. Strigau la ea:

– Fredrika, renunţă! Ştii că nu poţi scăpa de noi! Opreşte-te! De dragul copilului!

Cuvintele lor o biciuiau, silind-o să alerge mai departe. Copilul îl voiau, copilul încercau să i-l ia. Văzuse că unul dintre ei era înarmat cu un cuţit. Lung şi strălucitor. Când o vor prinde, îi vor scoate copilul din burtă şi o vor lăsa să moară în pădure. La fel cum făcuseră cu toate celelalte femei pe care le vedea zăcând cu faţa în sus printre copaci.

Nu mai putea fugi şi era din ce în ce mai disperată. Va muri în pădure, neputând să-şi salveze copilul nenăscut. Lacrimile trăgeau de ea, încetinindu-i paşii care fuseseră atât de lungi şi de iuţi la început.

În cele din urmă, se împiedică de o rădăcină şi se prăbuşi la pământ. Chiar pe burtă. Copilul nu mai mişcă, prefăcându-se într-un sloi de gheaţă.

În doar câteva secunde, urmăritorii o înconjurară. Înalţi şi întunecaţi. Fiecare înarmat cu un cuţit. Unul dintre ei se lăsă pe vine lângă ea.

– Hai, Fredrika, şopti el. De ce-ţi îngreunezi situaţia când totul poate fi atât de simplu?

Urmăritorii veniră şi mai aproape de corpul ei sleit de puteri, o întinseră pe spate şi o imobilizară.

– Respiră, Fredrika, respiră, spuse unul şi Fredrika văzu cum se ridică un cuţit.

Scoase un urlet cu toată forţa de care era în stare şi se zvârcoli ca să scape de acolo.

– Fredrika, pentru numele lui Dumnezeu, mă sperii! auzi ea o voce cunoscută.

Se sili să deschidă ochii şi privi în jur dezorientată. Spencer o prinsese în braţele lui puternice, iar picioarele i se încurcaseră în pilotă. Era leoarcă de transpiraţie şi lacrimile îi brăzdau faţa.

Spencer o simţi cum se relaxează şi se aşează pe marginea patului. Continuă să o ţină în braţe, fără să spună nimic.

– Doamne sfinte, ce-i cu mine? şopti Fredrika, scâncind la pieptul lui.

Spencer rămase tăcut, strângând-o şi mai tare. În cele din urmă, zise calm:

– Îmi pare rău că n-am ajuns mai devreme. Îmi pare rău.

Fredrika, uitând că Spencer trebuia să vină, se bucură că îl are lângă ea şi o vreme nu mai spuse nimic.

– Cât e ceasul? îngăimă ea într-un târziu.

– Unsprezece şi jumătate, răspunse Spencer oftând. Avionul de Madrid a aterizat cu întârziere.

Fredrika îşi aminti brusc. Madrid. Spencer fusese la o conferinţă în Madrid. Trebuia să sosească la şase şi jumătate şi să ia cina cu ea. Dar până la urmă ajunsese cu puţin înainte de miezul nopţii şi intrase cu cheia lui. Înainte să rămână gravidă se întâlneau în vechiul apartament al tatălui lui Spencer, acum însă, de când se chinuia cu sarcina, de cele mai multe ori se întâlneau acasă la ea. Provocările noi însemnau şi obiceiuri noi.

Ochii i se umplură de lacrimi de dezamăgire.

– M-am săturat până peste cap. Credeam că sarcina mă va face fericită, că voi fi mai liniştită, mai senină. Şi, când colo... mai jalnică decât acum n-am fost niciodată.

Spencer schiţă zâmbetul lui strâmb care o făcea să-l dorească mai mult decât dorise orice alt bărbat.

– Jalnică, tu? spuse el scoţându-şi paltonul.

– N-ai apucat să te faci comod? întrebă Fredrika, nedumerită.

– Nu, te zbuciumai aşa de tare când am intrat, încât m-am gândit ca mai întâi să te liniştesc.

Spencer ieşi cu paşi uşori ca să-şi lase paltonul în hol. Cu părul zburlit, cu ochii obosiţi. Nu mai era tânăr Spencer. Şi curând avea să fie tată pentru prima oară în viaţă.

– Dumnezeule, Fredrika, aşa păţeşti în fiecare noapte?

– Aproape, răspunse ea evaziv. Dar m-ai mai văzut aşa.

– Da, dar credeam că se întâmplă rar. Mi-e groază să mă gândesc că nu sunt de fiecare dată alături de tine.

Atunci stai cu mine, vru să spună Fredrika. Lasă-ţi nevasta aia plictisitoare şi însoară-te cu mine.

Cuvintele îngheţară în ea, înghiţite de oceanul obişnuinţei. Relaţia ei cu Spencer era la fel de clară ca întotdeauna: sigur, formau un cuplu, dar numai între anumite limite. Spencer niciodată nu-i dăduse de înţeles că lucrurile se vor schimba doar fiindcă acceptase rolul de tată al copilului ei.

Fredrika se dădu jos din pat şi se duse la baie. Spencer dispăruse în bucătărie ca să-şi facă un sandviş. Îşi lăsă în coşul de rufe cămaşa de noapte udă de transpiraţie şi făcu un duş. Jeturile de apă caldă, odihnitoare erau mai mult decât binevenite. Se răsuci şi se învârti sub curgerea apei, prea obosită ca să-şi dea seama că plânge. La sfârşit, se înfăşură într-un prosop uriaş.

Cel puţin avusese o zi bună la serviciu. Scurtă, dar bună. Găsise cu mare greutate pe cineva care să traducă textele în arabă de pe bucăţile acelea de hârtie, fiindcă toţi traducătorii erau prinşi într-un caz important de trafic de imigranţi, având foarte mult de lucru pentru Divizia Naţională de Anchete

Penale. În cele din urmă, unul dintre ei îi luase hârtiile şi îi promisese că îi va trimite traducerea a doua zi.

Fredrika îşi înăbuşi un oftat. Cu siguranţă, mâine va fi o zi plină. Va trebui să studieze traducerea, desigur; apoi să discute din nou cu medicul care se îngrijise de Karolina Ahlbin după internarea acesteia în spital. Singurul rezultat concret pe care îl obţinuse cu o zi în urmă fusese informaţia despre o proprietate respectabilă din Ekerö, o casă şi o bucată de pământ trecute pe numele surorilor Ahlbin, după ce iniţial aparţinuseră părinţilor. Poate că aceasta era casa în care stăteau Jakob şi Marja...

Simţi un nod în gât la gândul că Johanna Ahlbin rămăsese singură acum. Nu rezistase şi o căutase la starea civilă. Johanna Maria Ahlbin, născută în 1978, la un an după sora ei. Necăsătorită, fără copii. Numai ea locuia la adresa aceea, deci era singură.

Ce putea fi mai rău de atât? Copilul se mişcă, de parcă ar fi făcut-o atentă să nu-l uite. Fredrika încercă să-l liniştească mângâindu-se pe burtă. Copilul era nenăscut. Era şi nu era acolo. Dacă ar suna cineva la uşă şi i-ar spune că părinţii şi fratele ei au murit, ar înnebuni de durere. Cel mai mult i-ar lipsi fratele ei. Lacrimi proaspete îi împăienjeniră ochii. În afară de Spencer nu mai era alt om la care să ţină atât de mult.

Îşi şterse lacrimile care îi alunecau pe obraji ca nişte fiinţe pierdute. Copilul ei, mai mult ca sigur, nu va avea fraţi sau surori.

– O să trebuiască să te descurci singur, şopti ea.

Apoi înălţă capul şi îşi văzu ochii înroşiţi de plâns în oglinda din baie. Şi i se făcu ruşine. La urma urmei, ce motiv avea să fie atât de deznădăjduită? Trăia bine, avea prieteni şi familie şi aştepta primul copil de la bărbatul pe care îl iubea de atâţia ani.

Maturizează-te, îşi spuse ea furioasă. Şi nu-ţi mai plânge de milă. Doar în basme oamenii sunt mai fericiţi decât tine.

Cu prosopul prins în jurul capului, părăsi baia şi se duse în bucătărie, unde îl rugă pe Spencer:

– Îmi faci şi mie un sandviş?

Zbârnâitul telefonului se auzi în toată casa chiar înainte de miezul nopţii. Se repezi să răspundă înainte să se trezească şi soţia lui. Trecu tiptil pe lângă uşa ei închisă, în sfârşit recunoscător că nu mai împărţeau acelaşi pat. Picioarele goale îi lipăiau pe podeaua din parchet. Dintr-o singură mişcare, reuşi să deschidă şi să închidă uşa biroului în urma lui.

– Alo? spuse el ridicând receptorul.

– A sunat, zise vocea de la celălalt capăt al firului. A sunat mai devreme.

Nu răspunse imediat. Deşi aşteptase telefonul, tot tulburat era. Hotărî că e o reacţie sănătoasă. Nici un om nu putea face parte dintr-un proiect ca acesta fără să simtă ceva.

– Deci totul merge conform planului, remarcă el.

– Totul merge conform planului, confirmă vocea. Iar mâine trecem la faza a doua.

– Bănuieşte ceva? Adică şi-a dat seama de situaţia complicată în care se află?

– Încă nu. Dar o să-şi dea seama mâine.

– Şi atunci o să fie prea târziu pentru ea, conchise el cu un oftat.

– Da, până atunci o să se termine totul.

Mută din loc un carnet nou-nouţ de pe biroul din lemn de stejar. Lumina din stradă îngălbenea florile de pe pervazul ferestrei.

– Ce face prietenul nostru care a sosit deunăzi?

– E în apartamentul unde l-a lăsat persoana de contact. Mâine trebuie să-şi îndeplinească misiunea.

Prin faţa casei trecea din când în când câte o maşină. Roţile scrâşneau în zăpada îngheţată. Fumul care ieşea pe ţeava de eşapament părea alb în frigul din jur. Ce ciudat. Afară totul părea să fie exact ca înainte.

– Poate că ar trebui să facem o pauză după ce terminăm operaţiunea asta, spuse el în şoaptă. Până se potolesc lucrurile.

Auzea respiraţia interlocutorului.

– Sper că nu dai înapoi.

Clătină din cap.

– Bineînţeles că nu, răspunse el calm şi apăsat. Dar, pe moment, puţină precauţie nu strică, dacă toţi sunt cu ochii pe noi.

Interlocutorul râse scurt.

– Dragă prietene, tu eşti singurul dintre noi care e la vedere. Toţi ceilalţi suntem invizibili.

– Exact, spuse el răguşit. Tocmai asta şi vrem, nu? Ar fi păcat să găsească un motiv ca să se apropie de mine. Pe urmă ar mai fi doar o chestiune de timp să ajungă şi la voi, *dragă prietene.*

Accentuă ultimele cuvinte şi râsetul de la celălalt capăt încetă brusc.

– Suntem cu toţii în aceeaşi barcă, zise vocea înăbuşit.

– Întocmai, insistă el. Şi tare bine ar fi dacă n-aş fi singurul care ţine minte asta.

Puse receptorul în furcă. Îşi aprinse o ţigară, chiar dacă ştia că soţia lui nu suporta să fumeze în casă. Afară, zăpada cădea de parcă zeii vremii încercau cu disperare să acopere sub gheaţă tot răul din lume.

JOI, 28 FEBRUARIE 2008

STOCKHOLM

Avea o claie de păr roşu, o rochie mov ca un sac şi un limbaj corporal care te scotea din sărite. Vorbea răstit, cu o voce stridentă, furioasă. Peder Rydh era sigur că tipa mirosea a transpiraţie şi nici nu se epila la subraţ.

Peder şedea chiar în spate, într-un capăt, întrebându-se ce caută acolo. La un curs despre egalitatea la locul de muncă. Când avea atâtea lucruri, mult mai importante, de făcut. Dacă ar fi fost şi ea acolo, Margaretei Berlin i s-ar fi făcut ruşine de decizia luată.

Dintre toate cursurile despre egalitate, ăsta probabil era cel mai rău. Păcat. Pentru doamna Berlin.

Se foi pe scaun. Nu avea stare, simţea cum îl mănâncă palmele, nerăbdarea clocotea în el, mai avea puţin şi exploda. Nu era drept! Absolut deloc!

Se înroşi amintindu-şi cum îl muştruluise Margareta Berlin. Femeia arătase atât de sigură de ea, impunându-şi sentinţa din dosul biroului. De parcă *ea* era cea mai îndreptăţită persoană care să-l înveţe pe *el* cum să se poarte la locul de muncă.

Şi ce tupeu avusese, să aducă vorba despre acea mică neînţelegere de la petrecerea de Crăciun.

Peder înghiţi în sec. Îi era ruşine şi teamă, dar simţea şi cum creşte furia în el, o furie animalică. Nu fusese vina lui. Oricine îşi putea da seama. În plus, Margareta Berlin încurcase lucrurile.

Poliția nu se deosebea prin nimic de alte locuri de muncă; puteai să te culci cu cine voiai.

Alte imagini îi veniră în minte, de data aceasta de la petrecerea de Crăciun. Trupuri înfierbântate pe un ring de dans improvizat, supraaglomerat, în sala de ședințe. Prea mult alcool, plus dansul pe o muzică ce nu făcea parte din program. După cum se exprimase Hasse, un coleg de-ai lui, a doua zi după petrecere, lucrurile o luaseră razna. Cu Peder în frunte. Băutură și dans la greu. Picioarele i se mișcau singure în timp ce învârtea femeie după femeie.

Apoi dansase cu Elin Bredberg. Față luminoasă, păr negru, ochi vii. Peder mai văzuse ochi din ăștia, oho. Înfometați, care îl aveau pe vino-ncoa. Ca niște magneți. Rugători.

Iar Peder nu era omul care să stea pe gânduri. Dacă ușa era deschisă, intra imediat. Așa și procedase. Mai întâi o lipise de el. Femeia mijise ochii, dar zâmbea în continuare. Atâtându-l, invitându-l. În consecință, Peder își lăsase mâna pe fundul ei. Îl strânsese și o sărutase pe obraz.

În secunda următoare, Elin îl plesnise peste față. Punând capăt petrecerii.

Peder se gândi că viața are anumite reguli nescrise. Elin Bredberg trebuie să-și fi dat seama ce fel de mesaje primea el. Îi și spusese, cerându-i să-și asume o parte din vină, dacă nu toată vina, așa ar fi trebuit să facă. Până la urmă, Peder acceptase că vina era numai a lui. Dar de-abia a doua zi, când erau amândoi mai treji și capabili de o conversație normală – cel puțin rezolvaseră conflictul între ei.

Deși Peder credea în continuare că ea greșise.

Și uite unde era el acum. Într-o sală de clasă, în orele de serviciu, unde i se ținea o predică despre egalitate de către o femeie care arăta ca o sperietoare și probabil nu mai avusese parte de o partidă de sex ca lumea de când Iisus mergea în sandale.

Peder gemu în sinea lui. Câtă nedreptate! Întotdeauna se nimerea câte ceva care să-i distrugă până și cea mai mică fărâmă de fericire. Ticălosul care îl dăduse în gât cu cornul ar face bine

să se păzească, fiindcă şi-a făcut un duşman în poliţie. În timpul nopţii îi încolţise o bănuială şi, pe măsură ce se gândea la ea, i se părea tot mai plauzibilă.

– Genul înseamnă putere, bubui vocea femeii. Iar femeile sunt, într-un fel, cetăţeni de mâna a doua în ţara aceasta. Chiar dacă Suedia este una dintre democraţiile de frunte.

Femeia trase adânc aer în piept, fluturându-şi claia de păr.

– Şi-acum vom face un mic exerciţiu, anunţă ea vioaie, rotindu-şi privirea prin sală. Am nevoie de un voluntar, un tânăr drăguţ din sală.

Nici o mişcare.

– Hai, nu vă codiţi, gânguri ea. Nu e greu. E doar un exerciţiu vechi de când lumea. Şi amuzant.

Peder oftă. Oftă şi se duse cu gândul la Ylva, de care se despărţise în urmă cu şase luni. Luni întregi de singurătate în apartamentul lui din suburbie, unde băieţii veneau să stea din două în două week-end-uri. Câte o seară sau o săptămână în care se întâlnea cu o femeie sau alta, întâlniri mai mult ca să-şi umple timpul, care se terminau cu o partidă de sex, nebun la început, apoi mecanic.

Simţi cum i se pune un nod în gât, cum îl ustură ochii şi îşi acoperi faţa cu mâna. Se întrebă dacă Ylva era în aceeaşi situaţie. Se întrebă dacă şi ea se simţea pustie.

Fiindcă aşa se simţea el acum.

Pustiu. Al naibii de pustiu.

Vocea medicului o făcu să se simtă privită, chiar dacă ştia că aşa ceva e absurd. Medicul era la telefon, nu acolo, în faţa ei. Dacă ar fi fost să ghicească felul în care arată, ar fi spus că are ochelari şi părul rar.

– Karolina Ahlbin a fost adusă la spital de o ambulanţă, joia trecută, spuse medicul, care se numea Göran Ahlberg. Diagnosticul a fost ceea ce popular se numeşte supradoză, în cazul acesta o supradoză de heroină injectată în venă. Am făcut tot ce ne-a stat în putere ca s-o salvăm, dar organele ei interne erau

atât de afectate încât n-am mai putut s-o resuscităm. A murit la mai puţin de jumătate de oră după intervenţia noastră.

Fredrika îşi notă totul.

– Vă pot trimite copii după raportul privind cauzele morţii, adăugă medicul.

– L-am primit deja, dar v-am fi recunoscători dacă ne-aţi trimite observaţiile privind starea pacientei.

Fredrika desluşi ezitarea din răspunsul lui Göran Ahlberg:

– Există suspiciuni?

– Nu. În cazul ei, nu. Dar moartea ei este legată de un alt caz, aşa că...

– Mă voi îngriji să primiţi documentele înainte de prânz.

Fredrika avea senzaţia că medicul de-abia aşteaptă să închidă.

– A mai fost internată în spitalul dumneavoastră?

– Nu. Niciodată.

Fredrika auzi un ciocănit în uşă. Era Ellen Lind, care intră şi lăsă câteva foi pe birou. Înclinară amândouă din cap, apoi Ellen părăsi încăperea.

Ar trebui să ne vedem mai des în afara orelor de program, îşi spuse Fredrika, dar imediat ideea o făcu să se simtă obosită. Nici cu prietenele ei nu mai avea energia să se întâlnească.

Göran Ahlberg îşi drese glasul ca să-i amintească de faptul că mai era la telefon.

– Îmi cer scuze, zise Fredrika repede. Aş mai avea câteva întrebări despre felul în care a fost identificată Karolina. Avea vreun document la ea?

– Da. Avea un portofel în buzunarul de la spate cu permisul de conducere. Identificarea s-a făcut cu ajutorul fotografiei de pe permis şi a fost confirmată de sora ei, care a venit cu ea în ambulanţă.

Fredrika rămase fără grai.

– Poftim?

– Sora ei. O clipă, am numele aici, spuse medicul răsfoind nişte hârtii. A, l-am găsit. Se numeşte Johanna, Johanna Ahlbin. A fost aici. Şi-a identificat sora.

Fredrika simţi cum i se învălmăşeşte totul în minte.

– N-am reuşit să luăm legătura cu sora ei. Ştiţi cumva unde se află?

– N-am vorbit cu ea prea mult, răspunse Göran Ahlberg, obosit. Dar îmi aduc aminte că a pomenit de o călătorie în străinătate. Cred că a plecat chiar în week-end-ul acela.

Frustrarea Fredrikăi nu mai avea limite. În nici un document primit de la poliţie sau de la spital nu se făcea referire la prezenţa surorii.

– Poliţiştii trimişi la spital au vorbit cu sora?

– Puţin. Totul părea normal. Adică decedata era însoţită de sora ei, care ne-a dat toate informaţiile. Iar identificarea a fost o simplă formalitate.

Oboseala care, de obicei, îi îngreuna activitatea cerebrală dispăru brusc. Fredrika strânse pixul în mână şi privi înainte. Aşadar, Johanna Ahlbin fusese prezentă la moartea Karolinei. Apoi plecase în străinătate şi nu mai putea fi contactată. Iar acum două zile, tatăl ei, de durere, îşi luase viaţa.

– Cine i-a anunţat pe părinţii Karolinei Ahlbin despre moartea ei? întrebă ea, cu o voce mult prea aspră.

În alte condiţii, probabil că medicul ar fi zâmbit înainte de a răspunde.

– Nu ştiu sigur. Dar Johanna Ahlbin a spus că îi va anunţa ea.

– Ştiţi cumva dacă a mai spus cuiva despre moartea surorii ei? A telefonat cuiva cât a fost la spital?

– Nu, din câte am văzut eu.

Uluită, Fredrika încerca să înţeleagă ce se întâmplase cu adevărat.

– În ce stare de spirit se găsea Johanna Ahlbin cât a stat acolo?

Medicul făcu o pauză, ca şi cum n-ar fi înţeles întrebarea.

– Era, bineînţeles, tulburată. Dar nu la modul dramatic.

– Cum adică?

– Păi, nu era la fel de îndurerată cum sunt, de obicei, rudele apropiate atunci când le moare cineva pe neaşteptate. Am avut impresia că dependenţa de droguri a Karolinei Ahlbin era

cunoscută de familie de mai mult timp. Ceea ce nu înseamnă că familia se aştepta ca fata să moară, dar înseamnă că, într-o anumită măsură, familia era pregătită pentru un asemenea sfârşit.

Nu şi tatăl ei, se gândi Fredrika, posomorâtă. Tatăl fusese total nepregătit. Îşi împuşcase soţia şi apoi se sinucisese.

Ciudată familie. Foarte ciudată.

Aruncă o privire la ceas. Se apropia şedinţa de dimineaţă din Bârlog. Luă hârtiile lăsate de Ellen pe birou. O copie după raportul despre victima neidentificată a accidentului rutier. Îl răsfoi repede şi nu văzu nimic nou. Medicul patolog care făcea autopsia avea să trimită raportul mai târziu.

Se întoarse cu gândul la bucăţile mototolite de hârtie scrise în arabă, pe care le dăduse la tradus. Poate că nu aveau nici o relevanţă, dar trebuia să fie sigură că verifică tot.

Traducătorul răspunse după al treilea apel.

– N-a fost scrisul de mână cel mai uşor de descifrat, remarcă el.

– Dar, până la urmă, sper că aţi reuşit, zise Fredrika grăbită.

– Desigur, spuse translatorul, pe un ton aproape ofensat.

Fredrika îşi reprimă un oftat. Era atât de uşor să calci oamenii pe bătături, să depăşeşti nişte limite care erau evidente de la bun început.

– Să începem cu partea cea mai clară. Broşura. E o cărţulie de rugăciuni. O culegere de versuri din Coran, nimic deosebit. Şi fără nici un fel de adnotare. Mai interesante sunt bucăţile de hârtie.

Fredrika auzi foşnetul de la celălalt capăt al firului.

– Pe prima sunt numele a două locuri din Stockholm: Globe şi Enskede. Două cuvinte suedeze, dar scrise pe verticală, în arabă. Aşa cred, altfel habar n-am ce înseamnă. Eu sunt arab, deci vorbesc în cunoştinţă de cauză.

Translatorul izbucni în râs şi Fredrika se simţi nevoită să zâmbească şi ea. Râsetul de la celălalt capăt al firului încetă brusc.

– Pe cealaltă bucată, în care mi-aţi spus că era înfăşurat un inel, scrie: „Farah Hajib, Sadr City, Bagdad, Irak".

– Ce înseamnă?

– Nu ştiu. Poate însemna doar ceea ce spune: în Sadr City din Bagdad trăieşte o femeie numită Farah Hajib. S-ar putea ca inelul să fie al ei, nu?

– Ce e Sadr City?

– Un cartier mai puţin cunoscut din Bagdad care e, sau a fost, controlat în întregime sau în parte de o grupare şiită cunoscută sub numele de Armata Mehdi, explică translatorul cu detaşare. E un cartier foarte periculos. Multă lume a fugit de acolo din cauza conflictului dintre musulmanii şiiţi şi cei sunniţi, după căderea regimului lui Saddam.

Fredrikăi îi reveniră în minte imagini văzute la televizor din infernul provocat de antagonismele şi ciocnirile interne din Irak după anul 2003. Milioane de oameni care se strămutau în mijlocul ţării sau în statele vecine. Plus cei foarte puţini, prin comparaţie, care reuşiseră să ajungă în Europa, în Suedia.

– Poate că femeia e aici. În căutare de azil.

– Vă trimit traducerea printr-un curier, zise translatorul. Ca să verificaţi la Agenţia de Imigraţie. Deşi cred că o să fie greu s-o găsiţi, având numai numele ei. Nici nu e sigur că s-a prezentat cu numele ăsta.

– Ştiu, dar tot vreau să verific. Cum v-aţi descurcat cu harta? Aţi reuşit să descifraţi ceva?

– A, harta. Uitasem.

Fredrika auzi din nou ceva foşnind.

– Aici scrie „Fyristorg 8".

– Să fie o adresă din Uppsala?

– Aşa se pare. Atât am găsit. Dar, cum spuneam, vă trimit totul printr-un curier şi, dacă aveţi alte întrebări, puteţi reveni cu un telefon.

Fredrika îi mulţumi pentru ajutor şi hotărî că prioritatea ei imediată era să verifice adresa din Uppsala, oraşul unde îl cunoscuse pe Spencer.

Era aproape zece şi mai avea câteva minute până la şedinţă. Trebuia să şi-l alunge din minte pe Spencer ca să se poată

concentra. Ridică din sprâncene când descoperi ce era pe strada Fyristorg nr. 8.

O casă de schimb valutar Forex.

Fredrika se încruntă şi încercă să-şi dea seama ce anume o făcuse să reacţioneze atât de violent la vederea cuvântului Forex. Nu-i veni nimic în minte, drept care intră pe Vilma, site-ul Agenţiei de Imigraţie, ca să vadă dacă Farah Hajib era în baza de date. Poate că femeia se afla în Suedia. Şi poate că îi lipsea un inel.

Când auzi cheia în broască, se simţi atât de uşurat, încât fu cât pe-aci să izbucnească în plâns. Noaptea păruse interminabilă, iar în apartament era foarte frig. Ingenioasele desene lăsate de ger pe geamuri erau singurele lucruri frumoase din acest adăpost temporar, atât de mohorât.

Ali nu se simţea deloc bine. De mai multe zile îl durea burta şi avea diaree. Aerul din apartament era îmbâcsit de fumul de ţigară, fiindcă nici una dintre ferestre nu se deschidea, mai mult de-atât, uneori se trezea că evită să inspire normal. Resimţea şi efectele unei insomnii prelungite. După două nopţi fără somn, simţurile îi erau deja afectate grav de oboseală. Sărea de la un gând la altul şi uneori i se părea că doarme chiar dacă ştia că e treaz.

Nu pentru o astfel de viaţă plătise el. Chiar dacă îl costase mult mai puţin decât pe alţii.

Chiar şi aşa, îi întâmpină în hol, vrând să le arate cât de bucuros e să-i vadă.

Era dimineaţă, abia trecuse de nouă şi jumătate.

Aceeaşi femeie cu care se întâlnise în autogară. Însoţită de un bărbat. Scund şi foarte blond. Greu de ghicit vârsta lui, dar arăta în jur de 60. Ali se întristă imediat. Sperase că va veni cineva care să vorbească araba. Spre surprinderea lui, omul deschise gura şi îl salută pe limba lui:

– *Salaam aleikum*, Ali, spuse el blând. Cum te simţi în apartamentul ăsta?

Ali înghiţi în sec şi îşi drese glasul de câteva ori. Trecuse atâta vreme de când nu mai vorbise cu cineva.

– Bine, răspunse el cu o voce gâtuită.

Înghiţi din nou în sec, sperând că cei doi nu-şi dau seama că minte. Ar fi un dezastru dacă ar crede că e obraznic. Cel mai rău ar fi să-l trimită înapoi, acasă. Adică în iadul în care trăiau el şi familia lui.

Bărbatul şi femeia intrară în camera de zi, iar Ali îi urmă fără tragere de inimă. Se aşezară, femeia puse pe măsuţă câteva pachete de ţigări, nedesfăcute, şi îi făcu semn lui Ali că sunt pentru el. Ali zâmbi şi încercă să-şi exprime recunoştinţa. Nu avusese ce să fumeze toată noaptea, motiv pentru care acum era şi mai tensionat.

– Mulţumesc, şopti el în arabă. Mulţumesc.

Blondul îi spuse ceva femeii şi aceasta izbucni în râs.

– Sper că n-ai crezut că te-am părăsit, zise bărbatul, lăsându-se pe spătarul canapelei cu o privire îngrijorată. A trebuit să plecăm din oraş câteva zile, sper că înţelegi.

Când văzu că Ali nu spune nimic, bărbatul adăugă:

– Am plecat şi în interesul tău.

Ali trase din ţigară, simţind cum nicotina începe să-l calmeze.

– N-a fost nici o problemă, zise el repede, trăgând iar din ţigară. M-am descurcat.

Bărbatul înclină din cap şi privi mai liniştit. Femeia ridică servieta pe care o avea la ea şi o puse pe genunchi. Apăsă pe încuietoare şi servieta se deschise fără zgomot.

– Am venit ca să discutăm despre ultima tranşă a sumei pe care ne-o datorezi pentru instalarea ta aici, în Suedia, spuse bărbatul pe un ton autoritar. Ca să obţii permisul de şedere şi să-ţi aduci familia, ca să începi o viaţă nouă. Şi ca să te muţi în noua ta casă, să înveţi suedeza şi să-ţi cauţi de lucru.

Ali înclină din cap nerăbdător. Aştepta momentul acesta de când coborâse din avion.

Femeia îi dădu o pungă din plastic cu câteva hârtii.

– Aceasta este casa din Enskede pe care ne-am gândit să v-o propunem, ţie şi familiei tale, zise bărbatul, încurajându-l să se uite peste hârtii. Ne-am gândit că ai vrea s-o vezi.

Ali văzu câteva fotografii ale unei căsuţe anonime, lipite de altele. Casa era albă, iar peluza din faţă era foarte verde. Ferestrele aveau perdele. Ali zâmbi fără să vrea. Familia lui s-ar simţi minunat acolo.

– Îţi place?

Ali încuviinţă din cap. Bărbatul vorbea bine araba, mai bine decât mulţi străini pe care îi întâlnise de la izbucnirea războiului în Irak. Se întrebă dacă şi el va fi în stare să vorbească suedeza la fel de bine, cândva. Speranţa îi încălzea sufletul. Numai cei care nu se străduiau riscau să piardă totul.

Femeia întinse mâna după pungă şi Ali i-o înapoie imediat.

– Ce vreţi să fac? întrebă el, foindu-se în fotoliu.

Îl usturau ochii de oboseală, iar din cauza foamei, burta îl durea şi mai tare.

Bărbatul zâmbi din nou, la fel de larg.

– Cât le-ai spus, acasă, în Irak?

Ali oftă.

– Nu prea mult. Doar că voi aveţi un alt sistem de plată faţă de celelalte reţele. Că dăm mai puţini bani, iar restul se bazează pe...

Căută cuvintele potrivite.

– ...servicii făcute de ambele părţi.

Zâmbetul bărbatului se lărgi şi mai mult.

– Exact, zise el, aprobându-l din toată inima, ca şi cum Ali ar fi rostit o frază memorabilă. Servicii făcute de ambele părţi, exact aşa.

Apoi tuşi uşor şi privi din nou îngrijorat.

– După cum sper că-ţi dai seama, noi facem asta ca să vă ajutăm, pe tine şi pe compatrioţii tăi. Dar nimic nu e gratis. Casa costă bani, paşaportul fals cu care ai ajuns aici costă bani. Şi nu uita, în sistemul nostru, nu ai voie să soliciţi singur permisul de şedere. Avem oamenii noştri care se ocupă de asta.

Aceasta era partea din înţelegerea lor care i se păruse extraordinară şi care îl convinsese pe Ali să le accepte condiţiile: să nu spună nimănui, nici chiar familiei, unde pleacă. Să nu spună nici cine sunt persoanele cu care ia legătura, înainte de plecare. Şi să jure pe onoarea lui că nu a mai fost în Suedia şi că nu cunoaşte pe nimeni acolo.

Prima condiţie era singura care îi dăduse bătăi de cap: să nu poată spune nimic propriei sale familii. Fusese nevoit să plece pe furiş din casă, ca un hoţ, noaptea, şi să pornească spre Europa şi Suedia de unul singur. A treia condiţie însă o încălcase. Avea un prieten în Suedia, într-un oraş pe nume Uppsala, şi îl anunţase în cel mai discret mod cu putinţă de sosirea lui. Fără îndoială, prietenul îl aştepta să ia legătura cu el, deşi Ali îi explicase că va trece un timp până vor putea să se întâlnească.

Ceilalţi traficanţi de refugiaţi păreau să-şi bată joc de clienţii lor. Cereau de cinci până la zece ori mai mulţi bani, iar condiţiile erau pur şi simplu inumane. În primul rând, nu le făceau rost de permisul de şedere, motiv pentru care Ali era foarte conştient de ceea ce îi aştepta. La început, Agenţia Suedeză de Imigraţie eliberase permise aproape tuturor irakienilor care solicitau azil, acum însă refuzau 70% din cereri. Dacă erai refuzat, puteai face apel, dar dura ani întregi până să primeşti decizia finală. Iar dacă pierdeai, trebuia să te ascunzi ca să nu fii deportat.

Altceva mai rău nu îşi putea imagina. Însuşi gândul de a fi despărţit de Nadia, soţia lui, atât de mult timp îl făcea să-şi piardă răsuflarea.

Drept care înclină din cap nerăbdător către acest bărbat care vorbea despre servicii de ambele părţi şi nevoia de a-şi plăti permisul de şedere.

– Ce vreţi să fac? întrebă el din nou.

Bărbatul îl privi câteva clipe în tăcere. Apoi se aplecă spre el şi îi spuse ce trebuie să facă.

Cândva, demult, totul fusese atât de diferit. Alex Recht, abia intrat în poliţie, devenise curând unul dintre cele mai promiţătoare talente. După doar câţiva ani în uniformă, fusese transferat la Departamentul de Anchete Penale şi acolo rămăsese. Unde, de cele mai multe ori, i se părea că e fericit.

Ideea de a fi numit în fruntea unui grup special de investigaţii, alcătuit din oameni aleşi pe sprânceană din Poliţia din Stockholm, nu îi aparţinuse. De fapt, el o întâmpinase cu mult scepticism. Îşi imaginase un viitor în care anchete uriaşe, de nerezolvat, ajungeau pe biroul lui, iar el nu avea niciodată oameni destui care să se ocupe de ele pentru ca, între două cazuri, toată lumea să ardă gazul. Şi avusese dreptate, chiar aşa stăteau lucrurile. După ancheta de mare amploare de vara trecută, privind dispariţia şi uciderea Lillianei Sebastiansson, fluxul de cazuri fusese inegal. Întrebarea de start era invariabil aceeaşi: „Alex, se poate ca grupul tău să preia cazul ăsta?".

Uneori, cazul se dovedea la fel de aberant ca la început şi adesea nu justifica prin nimic preluarea lui de către Alex şi grupul de investigaţii.

Acum, Alex lucra la două cazuri: familia Ahlbin, care murise împuşcată, şi victima neidentificată a accidentului rutier din Frescativägen, la universitate. Până să deschidă şedinţa din Bârlog, se hotărâse deja. Dacă Fredrika nu venea cu argumente

convingătoare în privința celui de-al doilea, cazul urma să fie transferat colegilor de la Poliția din Normalm.

Alex oftă cu amărăciune. Era sigur că foarte curând dunga de pe fruntea lui va deveni o trăsătură permanentă. În clipa aceea nu înțelegea de ce își alesese o asemenea meserie.

– OK, suntem toți, spuse el tare pentru ca toată lumea să ia loc.

Puțini, ca de obicei. Fredrika, Joar și Ellen. Doar Peder lipsea, dar Alex nu făcu nici un comentariu.

– Dar Peder... începu Ellen.

– Vine mai târziu, răspunse Alex, cu o iritare evidentă.

Apoi ascultă atent, împreună cu Joar, rezultatele convorbirii pe care Fredrika o avusese cu spitalul.

– Deci pe Karolina a identificat-o sora ei, spuse Joar surprins.

– Nu numai că a identificat-o. A venit cu ea în ambulanță și a rămas acolo cât au încercat s-o resusciteze. I-am întrebat pe polițiștii care au stat de vorbă cu ea la spital. Părea foarte calmă și le-a povestit cu detașare despre problemele surorii ei. Și a adăugat că e bine că sora și-a găsit, în sfârșit, liniștea.

Alex își frecă bărbia. Degetele îl dureau puțin, dar fizioterapia își făcea încet-încet efectul.

– Deci ce trebuie să înțelegem din asta? întrebă el rar, lăsându-se pe spătarul scaunului. Karolina moare joi în spital. Tatăl ei primește vestea abia duminică, poate de la Johanna, cealaltă fiică, potrivit medicului de la spital. Mamei însă nu i se spune nimic. Iar Johanna se dă la fund.

Clătină din cap și continuă:

– Ce-am reușit să aflăm despre locul de muncă al Johannei Ahlbin? Unde e femeia asta?

– E în concediu, răspunse Joar. În sfârșit am reușit să găsesc compania la care lucrează și să vorbesc cu cineva din conducere, care mi-a spus că Johanna e în concediu. E plecată de două săptămâni și mai lipsește încă trei.

– Deci era deja în concediu când a murit sora ei, constată Fredrika.

– Exact, zise Joar. Dar tipul cu care am vorbit nu știa de ce a primit concediul. Se pare că din motive personale. Nu era sigur nici dacă Johanna este în țară.

– Ce companie îți dă un concediu de cinci săptămâni fără să te întrebe de ce ai nevoie de el și unde te duci? întrebă Fredrika.

– Asta, de exemplu, răspunse Joar, ușor nesigur. I-am explicat tipului de ce o căutăm și că e urgent. Dar tot nu mi-a putut spune mai mult.

– N-avem *e-mail*-ul? interveni Ellen.

– Nu putem da o veste ca asta prin *e-mail*, răspunse Alex exasperat.

– Așa e, dar am putea să-i spunem că vrem să vorbim cu ea, insistă Ellen.

– Am *e-mail*-ul ei de la serviciu, zise Joar. Dar n-avem nici o garanție că Johanna o să-l verifice cât e în concediu. Telefonul ei mobil de la serviciu e închis.

Nimeni nu comentă. Alex cugetă la cele auzite, așteptând să i se limpezească gândurile. Într-un târziu, reuși să întrezărească ceva.

– Ceva nu se potrivește aici, spuse el apăsat. Cum naiba să-și anunțe tatăl de moartea surorii ei – o veste atât de tragică – și apoi să plece din țară? Fără să schimbe o vorbă cu mama ei?

Joar înclină din cap, mai mult pentru el.

– Sună ciudat, chiar dacă știm că familia era la curent cu dependența de droguri a fetei, moartea ei nefiind neapărat o surpriză.

– Ceea ce ne conduce la o altă ciudățenie, zise Fredrika. Cum se poate ca cineva din cercul ei de cunoștințe să uite de viciul Karolinei? La urma urmei, fata era de mult timp dependentă de droguri.

– Cred că Ragnar Vinterman ne-a dat un indiciu, spuse Alex. Dependența Karolinei era un subiect despre care preferau să nu discute.

– Dar, dacă se obișnuiseră deja cu ideea că fata ar putea să moară, reacția tatălui a fost ieșită din comun, remarcă Joar,

revenind la vechiul subiect. Potrivit lui Ragnar Vinterman, viciul Karolinei îi măcina pe părinții ei de multă vreme; în plus, am aflat și că Johanna nu s-a consumat prea mult la moartea surorii ei.

– Poate că nu erau foarte apropiate, sugeră Fredrika. Știm ceva despre relația dintre ele?

– Sau despre relația Johannei cu părinții ei? adăugă Alex. De ce-a plecat imediat după ce a dat vestea? Știa cât de instabil poate fi tatăl ei. Înțeleg, te ții departe de familie, cum am auzit că se ținea ea, dar asta nu înseamnă că trebuie să te porți total iresponsabil.

Rămaseră toți pe gânduri. Alex bătea darabana pe birou.

– Ideea e că nu trebuie să confundăm lucrurile, zise el cu asprime. Faptul că relațiile dintre ei erau ciudate e irelevant în cazul ăsta. Personal, nu văd cum aspectele discutate aici pot schimba radical ceva.

Ceilalți dădură din cap aprobator. Alex văzu cu coada ochiului cum Fredrika răsfoiește alte hârtii din fața ei. Aproape că uitase de victima neidentificată a accidentului rutier.

– O să-i trimitem un *e-mail* Johannei Ahlbin la adresa pe care o avem, hotărî el. Și o să-l rugăm pe șeful companiei să discute cu câțiva dintre colegii ei, să vadă dacă avea prieteni printre ei care ar putea ști unde se află în acest moment. Eu merg cu Joar la cealaltă casă, cea trecută pe numele surorilor, ca să vedem dacă aflăm ceva util. Ce știm despre casa asta, Fredrika?

Fredrika lăsă teancul de hârtii pe care îl ținea în mână și răsfoi altul.

– Casa este în afara Stockholm-ului, la Ekerö. Aparține familiei Marjei Ahlbin de mult timp: a fost cumpărată de bunicii ei din partea mamei în anii '30. A fost trecută pe numele Marjei în 1967 și apoi pe cel al Karolinei și Johannei acum patru ani.

– Au părți egale? întrebă Joar.

Fredrika înclină din cap.

– Da, conform actului de proprietate, Johanna și Karolina Ahlbin dețin fiecare câte o jumătate.

– Şi părinţii Marjei? întrebă Alex. Sper că nu mai sunt în viaţă, altfel am uitat să-i anunţăm că fiica lor a fost împuşcată în cap de propriul ei soţ.

Fredrika înclină de mai multe ori din cap.

– Da, părinţii lui Jakob şi ai Marjei sunt morţi de câţiva ani. Jakob a avut un frate care a emigrat în America. Marja a fost singură la părinţi.

– Casa asta din Ekerö e mare? întrebă Joar, gânditor.

– Am printat o hartă, spuse Fredrika şi le-o arătă. Casa se află la capătul unei străduţe. Are mult teren în jur, iar proprietatea este evaluată la două milioane şi jumătate de coroane.

Alex scoase un fluierat.

– Deci, după moartea Karolinei, casa îi rămâne Johannei...

– Aşa cred, zise Fredrika. Dar n-aş spune că e un noroc prea mare. Mai întâi trebuie achitată ipoteca. Destul de consistentă.

– De ce a fost trecută pe numele lor atât de repede? întrebă Joar. Cum să laşi o asemenea proprietate pe seama unui dependent de droguri?

– Cred că ar trebui să vedem în ce condiţii s-a efectuat transferul, spuse Fredrika.

– Mai întâi să vedem casa, hotărî Alex. De hârtii ne ocupăm pe urmă.

Îi aruncă o privire Fredrikăi ca să fie sigur că tonul lui autoritar e valabil şi pentru ea. La început, avuseseră câteva probleme de comunicare tocmai din cauza asta.

Fredrika însă nu se arătă deloc afectată.

Alex continuă:

– Unde ai ajuns cu insul neidentificat?

Fredrika făcu un rezumat al informaţiilor culese până atunci. Omul scrisese mai multe nume şi adrese pe bucăţi de hârtie şi înfăşurase un inel într-alta, pe care era trecut un nume de femeie. Femeia nu părea să se afle în Suedia; cel puţin în banca de date nu exista nici o solicitantă de azil din cartierul Sadr City din Bagdad cu numele respectiv.

– Nu cred că o casă de schimb valutar Forex e ceva ieşit din comun, remarcă Alex. Poate că a vrut să schimbe nişte bani...

– Dar de ce tocmai în Uppsala? se întrebă Fredrika.

– Fiindcă locuia acolo? sugeră Joar relaxat.

Pe faţa altfel serioasă, sobră a Fredrikăi se insinuă o umbră de zâmbet care îl făcu pe Alex să-şi spună, ca şi cu alte ocazii, că femeia asta chiar era frumoasă.

– Atunci ce căuta chiar în faţa Universităţii din Stockholm în toiul nopţii? continuă ea. Eu am senzaţia că omul locuia aici, nu în Uppsala.

Alex se îndreptă de spate.

– Există vreun indiciu care să ne facă să credem că a fost ucis în mod intenţionat? întrebă el direct.

– Nu, răspunse Fredrika. Până acum, nu. Dar aştept verificarea amprentelor şi raportul privind autopsia.

– În regulă, spuse Alex. După ce primeşti toate datele, hotărâm cum să continuăm ancheta. Dacă o continuăm.

Fie din cauza sarcinii, fie din alt motiv, Fredrika nu părea să aibă obiecţii nici de data aceasta.

N-o mai recunosc, se gândi Alex, începând să-şi facă griji. De obicei, îşi susţinea ideile cu mai multă tenacitate.

Şedinţa fu întreruptă de un ciocănit în uşă. Era Peder. Nu se uită la nimeni, doar intră şi se lăsă să cadă pe un scaun de lângă masă.

– Salut, spuse el.

Din spatele lui apăru un tip despre care Alex ştia că e criminalist.

– Mă scuzaţi că vă deranjez, zise el tărăgănat, din uşă. M-am gândit că vreţi să vă uitaţi peste astea.

Criminalistul îi întinse lui Alex câteva foi de hârtie.

– Ce ai aici? întrebă Alex.

– Copii după *e-mail*-urile trimise bisericii unde lucra Jakob Ahlbin. Astăzi am primit aprobarea să accesăm contul lui de acolo. Se pare că a primit mai multe ameninţări. A salvat *e-mail*-urile într-un *folder* separat.

Alex ridică din sprâncene.

– Serios? făcu el.

Criminalistul înclină din cap.

– Citiți-le, spuse el. Amenințări grave dacă Jakob nu înceta să apere cauza imigranților. La prima vedere, Jakob se implicase într-o dispută de care trebuia să se ferească.

Joar sări în picioare și veni să citească peste umărul lui Alex.

– Uitați-vă la date, zise el arătând cu degetul. Ultimul a fost trimis cu mai puțin de o săptămână în urmă.

Alex simți cum pulsul i se întețește în timp ce citea copiile.

– Așadar, primea amenințări, spuse el într-un târziu.

Astfel, cazul familiei Ahlbin lua o nouă întorsătură.

BANGKOK, THAILANDA

Prietenul ei îi spusese să aştepte, o va suna el ca să o lămurească ce trebuie să facă. Promisese că va lua legătura cu ea până a doua zi, la ora două. Se uită la ceas cu nerăbdare; trecuse de trei. Acasă, în Suedia, era nouă dimineaţa.

Pentru a o suta oară, îşi scoase telefonul mobil din poşetă şi verifică dacă a pierdut vreun apel. Nimic. Pe de altă parte, punctualitatea nu fusese niciodată un motiv de mândrie pentru el.

Proprietarul cafenelei îi mai oferi o ceaşcă de cafea. O recunoscuse şi se întristă când femeia îl refuză.

– Vă pot ajuta cu ceva?

Femeia încercă să zâmbească şi clătină din cap.

– Nu, dar vă mulţumesc pentru amabilitate.

Îşi întoarse privirea spre ecranul computerului. Ar fi vrut ca problemele ei să poată fi rezolvate prin intervenţia unui proprietar de cafenea din Thailanda. Continuase să-şi sune părinţii, dar fără folos. Singurul lucru care se schimbase de ieri era că telefonul mobil al mamei ei nu mai răspundea nici el. E-mail-ul tot nu funcţiona, iar compania aviatică susţinea în continuare că rezervarea nu apărea nicăieri.

– Nu vă faceţi griji, îi repeta funcţionarul de acolo. Vă scot eu din încurcătură. Dacă mai aveţi răbdare până mâine, vă asigur că totul va fi OK.

Se întrebă dacă să-şi sune prietenul din nou, să-l întrebe de ce n-a sunat-o el.

Stomacul îi chiorăia de foame şi îşi simţea capul greu. Trebuia să mănânce şi să bea ceva, să-şi refacă energia. Se hotărî să se întoarcă la hotel şi, pe drum, să găsească ceva de mâncare.

Când ieşi pe trotuar, căldura o izbi în plin. Merse pe Sukhumvit, marea arteră care străbate Bangkok-ul, relaxându-se la gândul că hotelul era la numai două străzi de acolo. Cureluşa poşetei îi rodea umărul, drept care iuţi pasul. Ca să scape de soare, se strecură pe o stradă lăturalnică. Se uita şi în stânga şi în dreapta ca să vadă un local în care să mănânce ceva.

Tot gândindu-se la mâncare, îl văzu când era prea târziu. Brusc, tipul apăru lângă ea, cu un cuţit în mână şi un rânjet pe faţă. Zgomotul infernal produs de maşini şi de oameni venea de la mai puţin de treizeci de metri, dar pe strada lăturalnică se aflau numai ei doi.

N-am nici o scăpare, îşi zise ea şi, la început, nu simţi nici un fel de frică.

– Poşeta, se răsti tipul la ea, ameninţând-o cu cuţitul. Poşeta.

Îi veni să plângă, aşa cum stătea acolo. Poate nu fiindcă era tâlhărită pentru prima oară în viaţă, ci fiindcă de acum încolo va avea probleme şi mai mari. Tot ce avea era în poşetă. Portofelul, cardul Visa, telefonul mobil. Asta fusese hotărârea ei pentru întreaga călătorie; i se păruse mai riscant să lase ceva la hotel decât să poarte totul la ea. Singura excepţie era laptopul, pe care nu-l putea cără după ea. Dar şi de pe el ştersese toate informaţiile.

Gâfâia. Cureluşa poşetei i se desprinse de pe umăr şi îi alunecă până la cot.

– Repede, repede, o zori tipul făcându-i semn cu mâna liberă să dea drumul la poşetă.

Când văzu că femeia nu se conformează imediat, tipul se repezi la ea silind-o să facă doi paşi înapoi ca să evite lovitura de cuţit. Ea se împiedică de o piatră şi căzu pe spate. Poşeta i se desprinse de braţ şi, în secunda următoare, tipul o înşfăcă, dar nu fugi cu ea.

Rămase pe loc, uitându-se la femeie. Deschise poşeta şi începu să caute prin ea.

– USB-ul, spuse el.

Femeia îl privi fără să înţeleagă nimic.

– USB-ul, strigă el. Unde e?

Femeia înghiţi în sec de câteva ori, clătinând îngrozită din cap.

– N-am aşa ceva, răspunse ea în engleză, încercând să se îndepărteze de el.

Insul se aplecă spre ea şi, cu un gest brusc, o ridică în picioare. Femeia încercă să scape din mâinile lui, zvârcolindu-se ca un şarpe. Apoi cuţitul se abătu din nou asupra ei, de data aceasta foarte aproape. Insul îl lipi de faţa ei, iar ea tresări la contactul cu răceala metalului.

Accentuând fiecare silabă, insul întrebă din nou:

– Unde e USB-ul?

Cuprinsă de panică, dar fără să scoată un sunet, se gândi ce opţiuni ar avea. Nici una, îşi zise ea văzând expresia de pe faţa insului. Era furioasă şi agresivă, dar foarte controlată. Ştia mult prea bine ce anume caută.

Bâjbâi după *stick*-ul de memorie prins de lănţişorul de la gât. Insul o strângea la fel de tare, mult prea tare. Când o văzu ce face, îi smulse lănţişorul. *Stick*-ul căzu pe trotuar şi insul se aplecă să-l ia.

O şansă mai bună de a scăpa nu avea cum să mai apară.

Femeia o luă la fugă, din toate puterile, plesnind trotuarul cu sandalele ei. Dacă reuşea să ajungă pe Sukhumvit, era salvată.

– Stai! strigă insul din spatele ei. Stai!

Dar, firește, femeia nu se opri, convinsă că aşa ceva ar fi însemnat moarte curată. Insul ăsta fusese angajat de cineva şi misiunea lui nu era doar să o tâlhărească. Îşi dăduse seama aproape imediat că se purta ciudat. Tâlharii nu-ţi răscolesc poşeta după un *stick* USB. Şi de unde ştia? De unde ştia că trebuie să caute un *stick* USB?

Alergă tot drumul până la hotel, luând-o doar pe străzile mai mari. Nu ştia exact când insul renunţase să o mai urmărească – oricum, după ce ajunsese pe Sukhumvit nu-i mai auzise

strigătele. Privi în spate abia când ajunse în holul hotelului, aproape leşinată şi udă de transpiraţie. Insul dispăruse.

Se lăsă să cadă pe podeaua din hol, disperată.

Un gardian şi o recepţioneră se repeziră la ea. Ce-a păţit? O puteau ajuta cu ceva?

Ar fi vrut din toată inima să le spună întreaga poveste. Era atât de obosită, incapabilă să-şi adune forţele ca să-şi ducă proiectul la bun sfârşit. Călătoria de una singură se dovedise, până la urmă, o idee total neinspirată. Unde-i fusese capul? Cum de nu înţelesese ce risca, cum de nu simţise pericolul iminent?

– Am fost tâlhărită.

Cei doi rămaseră descumpăniţi. Tâlhărită? Ziua în amiaza mare, în Bangkok? O femeie albă? Erau şocaţi, nu mai auziseră de aşa ceva. Recepţionera dădu fuga după un pahar de apă, iar gardianul sună la poliţie.

În timp ce sorbea din pahar, recepţionera o întrebă cu blândeţe dacă mai avea nevoie de ceva.

– Nu, răspunse ea, încercând să zâmbească. Aş vrea să-mi daţi cheia, ca să urc în cameră şi să fac un duş.

Recepţionera se duse după cheie, iar gardianul începu să măsoare holul cu paşi mari, tulburat.

– Poliţia ajunge aici în jumătate de oră, o asigură el.

Femeia încercă să se arate recunoscătoare, conştientă că poliţia nu avea cum să o ajute prea mult.

Recepţionera reveni, arătând foarte îngrijorată.

– Îmi cer scuze, în ce cameră aţi spus că staţi?

– 214, răspunse ea, obosită.

Bău din nou din pahar, se ridică şi se apropie de recepţie.

– Îmi pare rău, domnişoară, zise recepţionera. În camera 214 avem un domn care s-a cazat acolo alaltăieri. Sunteţi sigură că e numărul corect?

Brusc, simţi că nu mai are aer. Privi fix spre numele hotelului, care era deasupra recepţiei, ca să le amintească locatarilor unde se află.

Manhattan Hotel. Hotelul în care stătea de şase zile.

Simţi cum o cuprinde panica. Recepţionera şi gardianul o priveau bănuitori. Încercă să spună ceva fără să-i tremure vocea:

– Îmi cer scuze. Am ameţit de tot. Aveţi dreptate, nu-mi mai amintesc numărul.

– Domnişoară, noi vrem să vă ajutăm, dar numele dumneavoastră nu apare în computerul nostru. În nici o cameră.

Femeia înghiţi în sec.

– OK, atunci poate că, din greşeală, acolo apare că am eliberat camera.

Recepţionera scoate un oftat.

– Potrivit computerului, n-aţi stat deloc aici.

Trecură câteva clipe. Femeia clipi de mai multe ori ca să-şi reţină lacrimile.

Se uită în ochii recepţionerei, implorând-o.

– Dar nu se poate să nu mă recunoaşteţi. De câteva zile am tot intrat şi ieşit de aici.

Recepţionera schimbă o privire cu gardianul, părând că ar vrea să întrebe ceva. Apoi clătină din cap.

– Îmi pare rău, domnişoară, spuse ea cu sinceritate. E prima oară când vă văd. Şi sigur nu v-a mai văzut nimeni pe aici. Vreţi să vă chem un taxi?

STOCKHOLM

Peder Rydh încercă să-şi controleze furia, în timp ce Joar şi Alex porneau spre casa surorilor Ahlbin din Ekerö. Alex îl pusese să citească *e-mail*-urile de ameninţare şi să afle, împreună cu secţia tehnică, cine anume le trimisese. Fredrika trebuia să se intereseze de colaborarea lui Jakob cu organizaţiile de refugiaţi. Chiar şi asta i se părea mai interesant decât să se holbeze la nişte amărâte de *e-mail*-uri.

Peder îşi scoase telefonul mobil şi îl sună pe Jimmy, fratele lui. Nu primi nici un răspuns, drept care trânti telefonul pe birou. Bineînţeles că nu răspundea, cum să răspundă dacă toate mergeau anapoda?

În clipa următoare se simţi vinovat. Ar trebui să se bucure că Jimmy nu răspunde la telefon, însemna că are altceva mai bun de făcut.

– Jimmy are mare noroc cu un frate care are atâta grijă de el, spuneau îngrijitorii de la azil, ori de câte ori Peder se ducea acolo.

Uneori i se părea că azilul e singurul loc de pe planetă în care Peder mai făcea o impresie bună şi se simţea binevenit. Jimmy locuia acolo de când împlinise douăzeci de ani şi părea fericit. Acolo, lumea avea alte dimensiuni, cărora le putea face faţă, unde era înconjurat de oameni ca el, care nu se puteau descurca singuri.

– Trebuie să ţii cont că, în ciuda oricăror oprelişti, duci o viaţă privilegiată, spunea mama lui.

Peder o înţelegea, dar tot îl deranjau cuvintele ei. Fredrika Bergman, de exemplu, nu avea un frate care să fi fost lovit la cap, la vârsta de cinci ani, în timpul unui joc stupid care o luase razna; asta însemna că Fredrika era mai puţin obligată decât Peder să se autodepăşească?

Uneori, când stătea cu unul dintre băieţii lui pe genunchi, se gândea cât de incredibil de fragilă e viaţa. Imagini de neşters din copilărie îi aminteau de accidentul cu scrânciobul care distrusese viaţa fratelui său şi îi arătau cât de uşor poţi pierde ceva irevocabil dacă nu eşti atent.

Atent. Demn de încredere. Conştient.

Dumnezeu ştie de când n-a mai fost aşa.

Mama lui, care juca mai mult rolul de dădacă pentru cei doi gemeni, începuse să-l privească îngrijorată când ajungea târziu acasă, duhnind a bere, sau ieşea la băut după serviciu, câte trei seri la rând. Ceva se întâmplase cu el, de asta era mai puţin atent şi mai neglijent. La naşterea băieţilor, când Ylva căzuse pradă depresiei postnatale care nu se mai sfârşea.

Acum însă el era cel care nu reuşea să-şi revină, nu ea. Când se despărţiseră prima oară, se simţise puternic şi responsabil. Ieşise dintr-o situaţie imposibilă şi făcuse ceva radical ca să-şi schimbe viaţa.

Dar se dusese naibii totul.

Scrâşni din dinţi, ca de obicei. Cel puţin la serviciu avea altele pe cap.

Se uită peste lista cu toate ameninţările trimise în ultimele două săptămâni pe adresa de *e-mail* de la biserica la care lucra Jakob Ahlbin. Tonul devenea din ce în ce mai ostil, iar ameninţările păreau să fi început după ce preotul intervenise într-o dispută despre care expeditorul credea că nu-l priveşte. E-mail-urile nu erau semnate cu un nume, ci doar cu iniţialele FP. Aceste iniţiale apăreau şi în adresa de *e-mail* a expeditorului.

Peder se încruntă. Habar nu avea ce însemnau cele două litere.

Reciti *e-mail*-urile. Primul era din 20 ianuarie.

Popă nenorocit, te sfătuim să te laşi păgubaş cât încă mai poţi. FP

Să te laşi păgubaş de ce? se întrebă Peder.

Următorul *e-mail* sosise câteva zile mai târziu, pe 24 ianuarie.

Noi nu glumim, vicarul dracului. Nu te atinge de oamenii noştri, nici acum, nici în vecii vecilor. FP

Deci FP era un fel de grup, deduse Peder. Altceva? Celelalte *e-mail*-uri ameninţătoare nu ofereau alte indicii, doar tonul era mai aspru. Un *e-mail* din ultima zi a lunii ianuarie suna astfel:

Dacă nu dai doi bani pe prietenii noştri, nu dăm nici noi pe prietenii tăi. Îţi arătăm noi ţie. Ochi pentru ochi, popa dracului. FP

Scris aiurea. Dar cu un mesaj clar. Peder se întrebă cum reacţionase Jakob Ahlbin. Din câte ştia el, preotul nu anunţase poliţia. Asta însemna că nu luase ameninţările în serios? Sau avea alte motive ca să nu anunţe poliţia?

Ultimele două *e-mail*-uri sosiseră în ultima săptămână din viaţa lui Jakob. Pe 20 februarie, expeditorul scrisese:

Ar trebui să ne asculţi, vicare. Dacă nu încetezi imediat, te aşteaptă chinurile lui Iov.

Şi cel din 22 februarie:

Nu uita cum a sfârşit Iov; mai e timp să te răzgândeşti şi să faci ce trebuie. Nu mai căuta.

Peder cugetă. Ce să caute? Numele de Iov îi suna cunoscut, dar nu ştia de unde. Din Biblie, poate. Căută repede pe Internet şi avu confirmarea.

Se pare că Iov era omul pe care Dumnezeu îl supusese la cele mai mari încercări ca să-i arate Satanei cât de mult rezistau cei care trăiau fără prihană.

Iov pierduse tot, observă Peder posomorât. Dar supravieţuise.

Ridică receptorul şi telefonă secţiei tehnice ca să afle dacă cei de acolo aflaseră numele expeditorului *e-mail*-urilor anonime.

Ajunseră la Ekerö în doar o jumătate de oră. Drumurile erau libere la miezul zilei, nu înţesate de maşini ca în orele de vârf.

– Ce părere aveţi? întrebă Joar pe un ton neutru.

– N-am nici o părere, răspunse Alex hotărât. Prefer să știu. Iar despre cazul ăsta știu prea puține lucruri ca să spun ceva. Dar merită atenție faptul că Jakob a primit niște amenințări atât de serioase chiar înainte de a fi găsit mort.

Alex nu trebuia să explice de ce faptul merita atenție. Problema era clară. Dacă se dovedea că nu Jakob era făptașul, ancheta se împotmolea de tot. Criminaliștii cercetaseră fiecare centimetru pătrat din apartament, dar nu găsiseră absolut nici un indiciu cum că, la momentul împușcăturilor, acolo mai fusese și altcineva. În sinea lui, Alex spera ca Jakob să fie vinovatul. Altfel, situația devenea a naibii de complicată.

Parcară pe alee și coborâră din mașină. Cerul era senin, iar zăpada înghețase bocnă. Cea mai frumoasă vreme de iarnă, nici pe departe condițiile pe care le asociai spontan cu moartea și nenorocirea.

Zăpada era de un alb imaculat în fața și în jurul casei.

– N-a mai călcat nimeni pe aici de ceva vreme, remarcă Joar.

Alex nu spuse nimic. Fără să vrea, se gândi la Peder. Poate că fusese prea aspru cu el; cazul fusese al lui încă de la început. Dar colegii trebuia să se aștepte la o pedeapsă severă a unui comportament necuviincios. Peder nu avea nici o scuză că își ratase căsnicia; problemele de familie trebuia lăsate acasă. Mai ales dacă erai polițist.

– Intrăm de îndată ce ajung și criminaliștii, zise Alex mai tare decât de obicei, ca să-și oprească gândurile care îi roiau în minte. Cred că erau chiar în urma noastră.

Procurorul le eliberase un mandat de percheziție fiindcă exista bănuiala unei încălcări a legii. Mai greu găsiseră o cheie. Chiar dacă Elsie și Sven Ljung aveau cheia lor de la apartamentul familiei Ahlbin din Odenplan, nu aveau una și de la casa aceasta, iar fetele erau, evident, indisponibile. Până la urmă, ceruseră voie să intre în apartamentele din oraș ale familiei Ahlbin și Karolinei ca să caute cheia, dar tot nu găsiseră nimic. Așa că acum îi așteptau pe tehnicieni să deschidă ușa de la intrare cu minimum de stricăciuni.

– Cum arată apartamentul Karolinei? îl întrebă Alex pe Joar, care căutase acolo.

Joar şovăi, neştiind ce să răspundă.

– În nici un caz n-aş zice că arată ca o casă de drogat, zise el într-un final. Am făcut câteva fotografii; le puteţi vedea mai târziu.

– Arată ca şi cum cineva a intrat şi a făcut curăţenie? întrebă Alex gândindu-se la Johanna, care ar fi putut face aşa ceva după moartea surorii ei.

– E greu de spus, răspunse Joar cu sinceritate. Mai degrabă arată ca o casă în care n-a mai călcat nimeni de ceva vreme. Ca şi cum cineva a făcut curăţenie generală şi apoi a plecat.

– Hm, făcu Alex gânditor.

În clipa următoare auziră cum scârţâie zăpada sub roţile maşinii în care erau tehnicienii. Zece minute mai târziu, erau în casă.

Primul lucru pe care îl observă Alex era căldura dinăuntru. Cel de-al doilea – felul în care casa era mobilată, plăcut, intim, nu ca apartamentul familiei Ahlbin pe care i-l descriseseră Joar şi Peder. Era curată, cu toate lucrurile la locul lor. Pereţii erau împodobiţi cu fotografii ale familiei la diverse vârste. Mesele erau acoperite cu milieuri făcute de mână, iar perdelele arătau destul de modern.

Trecură dintr-o cameră într-alta, neştiind ce anume caută. Alex intră în bucătărie, deschise dulapurile şi sertarele. În frigider văzu un litru de lapte; cutia era neatinsă, iar termenul de folosire era depăşit cu două săptămâni. Ceea ce însemna că cineva fusese aici de curând.

Casa avea două niveluri. În cele două dormitoare de la etaj erau câte două paturi suprapuse. În intervalul dintre ele era instalat un televizor. La parter se aflau bucătăria şi sufrageria, plus o cameră de zi destul de spaţioasă. La fiecare nivel era câte o baie.

– Două perechi de paturi suprapuse, remarcă Alex. Cam ciudat, nu? Până s-o preia surorile, casa a aparţinut întregii familii.

Mi se pare ciudat ca domnul şi doamna Ahlbin să fi dormit în paturi separate.

Joar se gândi o clipă, apoi spuse:

– Poate că n-a fost întotdeauna aşa.

Alex scoase un oftat prelung.

– Să sperăm, zise el coborând treptele.

Se plimbă de colo-colo, studiind fotografiile. Ceva nu era în regulă şi nu-şi dădea seama ce anume. Privi din nou. Mama, tatăl şi cele două fiice în grădină. Probabil o fotografie veche, fiindcă fetele erau mici. Alte fotografii făcute în grădină, cu fetele mai mari. Karolina şi părinţii ei, Karolina suită pe un cal.

Alex îşi dădu seama ce anume i se păruse straniu.

– Joar, vino repede, strigă el.

Treptele scârţâiră sub paşii grei ai lui Joar.

– Uită-te la fotografiile astea, zise Alex arătând spre peretele din camera de zi. Uită-te cu atenţie şi spune-mi ce crezi.

Joar studie fotografiile în tăcere, trecând de la una la alta.

– Îmi puteţi da un indiciu? întrebă el, derutat.

– Johanna, răspunse Alex, hotărât. N-ai observat? Dispare brusc din fotografii şi rămâne doar Karolina. Plesnind de sănătate, aş zice eu.

– Dar fotografiile astea sunt foarte vechi, nu? spuse Joar nesigur.

– Da. Dar cele mai recente par să fi fost făcute cu cel mult cinci ani în urmă.

Făcură din nou turul casei. Karolina apărea în câteva fotografii de la etaj, inclusiv într-una mărită, alături de părinţii ei, care stătea la loc de cinste pe televizor. Johanna strălucea prin absenţă.

– Poate nu era în graţiile familiei, zise Alex mai mult pentru sine. Poate erau certaţi.

Dar nici teoria aceasta nu ţinea. La urma urmei, Johanna era coproprietara casei. De ce să nu apară în fotografiile din propria ei casă?

Un tehnician vârî capul pe uşa de la intrare.

– Se pare că în subsol se poate intra şi prin spate, anunţă el. Vreţi să deschid şi uşa de acolo?

Încuietoarea era îngheţată bocnă, dovedindu-se mai puţin cooperantă decât prima. Tehnicianul se văzu nevoit să meşterească la ea aproape douăzeci de minute până să deschidă uşa, care scârţâi prelung. Alex privi în jos şi văzu un şir scurt de trepte abrupte care coborau la subsol. Dădu să ceară o lanternă, dar văzu comutatorul pe perete şi apăsă pe el, trezind un bec la viaţă.

Subsolul era mobilat complet şi, ţinând cont de stratul gros de praf, nu mai fusese folosit de mult. Bucătăria data de la începutul anilor '80, aerul era îmbâcsit, dar cei doi se lămuriră imediat. O canapea într-un colţ, cu câteva fotolii şi o măsuţă. Trei şiruri de paturi suprapuse de-a lungul pereţilor. O baie cu doar strictul necesar, ce mirosea a mucegai. O cămăruţă fără ferestre, cu un alt şir de paturi suprapuse. Paturile aveau pături şi perne, dar nu şi cearşafuri.

Alex izbucni în râs.

– Ei, drăcie, mormăi el. Se pare că zvonurile se adeveresc. Jakob Ahlbin sigur ascundea imigranţi ilegali aici, altfel la ce-ar fi folosit subsolul ăsta?

Joar privi în jur.

– Poate la iniţierea celor care doreau să fie confirmaţi, spuse el sarcastic.

Alex schiţă un zâmbet, apoi îşi reluă tonul grav.

– Dulap de arme, constată el, arătând spre un dulap înalt, din metal, dintr-un colţ al camerei.

Încercară uşa. Era descuiată.

– Trebuie să verificăm dacă vreunul din membrii familiei avea permis de portarmă, în afară de Jakob, zise Alex.

Amplasarea dulapului de arme îl puse pe gânduri. De ce era în subsol, şi nu în casă, dacă subsolul era folosit pentru ascunderea fugarilor? Alex conchise că dulapul fusese adus aici, poate, atunci când subsolul nu mai servise drept ascunzătoare.

– De aici a luat-o? întrebă Joar calm.

– Ce să ia?

– Arma, răspunse Joar. De aici a luat pistolul de vânătoare cu care şi-a împuşcat soţia şi apoi s-a împuşcat şi el?

– De aici sau din altă parte, zise Alex gânditor.

La o oră după ce poliţiştii părăsiră casa din Ekerö, o altă maşină opri pe alee, chiar în locul unde opriseră maşinile poliţiei. Din ea coborâră doi bărbaţi.

– Ce ghinion, exclamă unul dintre ei. Să ajungă aici înaintea noastră.

Celălalt, mai tânăr, era mai relaxat.

– Nu-i nici un bai, replică el răguşit.

– Nu, dar era cât pe-aci s-o încurcăm, şuieră celălalt, dând cu piciorul într-un troian de zăpadă.

Bărbatul mai tânăr îi puse o mână pe umăr.

– Totul merge conform planului, insistă el.

Celălalt pufni dispreţuitor.

– Nu prea văd cum. Unii au şi plecat din ţară. Când se întoarce tipa?

– Curând. Şi atunci o să se termine totul.

Fredrika Bergman se străduia să strângă informaţii despre colaborarea lui Jakob Ahlbin cu grupurile de refugiaţi, un lucru deloc uşor. O mare parte din material nu era disponibil pe Internet, drept care se vedea obligată să caute în colecţiile de ziare ale bibliotecii.

Implicarea lui Jakob în apărarea refugiaţilor data de câteva decenii şi, din când în când, fusese obiect de dispută chiar şi în interiorul Bisericii. Situaţia se agravase în momentul în care Jakob susţinuse un caz foarte delicat, oferind familiei respective adăpost în biserică pentru a nu fi deportată.

„Ziua în care poliţia va trece pragul bisericii mele cu armele la vedere va fi ziua în care îmi voi pierde ţara", declarase el pentru unul din ziarele în care apăruseră mai multe articole despre familia refugiată în biserică.

Familia rămăsese acolo timp de câteva luni, pentru ca, într-un târziu, să primească permisul de şedere.

De fapt, acţiunile lui Jakob Ahlbin erau cele care stârniseră controverse, mai puţin opiniile lui. Jakob nu se mulţumise să scrie articole şi să-şi exprime părerile cu fiecare ocazie, ci îşi susţinuse cauza pe străzile şi în pieţele mai multor oraşe. Se înfruntase public chiar şi cu grupările de neonazişti şi alţi extremişti de dreapta.

Jakob Ahlbin era, de fapt, unul dintre puţinii oameni care se angajaseră într-o dezbatere cu grupările xenofobe din Suedia;

surse neconfirmate susţineau că făcea parte şi dintr-o organizaţie de susţinere a tinerilor din Suedia – fiindcă problema extremiştilor de dreapta ţinea aproape în exclusivitate de bărbaţi – care voiau să părăsească gruparea sau reţeaua la care aderaseră. Ceea ce se potrivea cu *e-mail*-urile care îl ameninţau pe Jakob să nu se bage în chestiuni care nu-l priveau, se gândi Fredrika. Făcu o copie şi după acest material. Peder avea să se bucure de ceea ce găsise.

Chiar după prânz primi un telefon de la medicul patolog care terminase autopsia victimei accidentului rutier. Medicul fu concis şi, ca de obicei, folosi termeni pe care Fredrika nu-i înţelegea. Dar speranţa ei era că nu va auzi prea multe detalii; de când cu sarcina, părea mai sensibilă la tot ce ţinea de răni şi cadavre mutilate.

Am ajuns un papă-lapte, se gândi ea, neştiind ce să facă.

– A murit în urma unei lovituri extrem de violente, probabil la impactul cu vehiculul, un automobil, spuse medicul. Rănile corespund unui impact violent care l-a catapultat pe o distanţă de câţiva metri.

– A fost lovit din faţă sau din spate?

– Din faţă. Dar poate că a auzit maşina şi s-a întors. Interesant este că maşina nu numai că a intrat în el, dar a şi trecut peste el.

Fredrika îşi ţinu răsuflarea.

– Mai întâi avem rănile care i-au provocat moartea – impactul iniţial. Apoi rănile de la spate, de la stomac şi de la gât, provocate ulterior, prin călcare. Părerea mea e că cel care l-a izbit pur şi simplu a dat maşina înapoi, peste el, aşa cum zăcea în drum.

Fredrika simţi cum o apucă greaţa şi înghiţi în sec de câteva ori. Tocmai asta nu voia să audă.

Trase adânc aer în piept şi spuse:

– Deci, mai pe înţelesul tuturor, n-a fost vorba de un accident.

– Exact.

Brusc, Fredrika simţi cum o trec sudorile. Iată o altă crimă pe care trebuie s-o investigheze. La naiba.

Alex şi Joar reveniră la sediu puţin după prânz. Spre iritarea lui Peder, Joar merse direct în biroul lui, fără să-i ofere nici cea mai mică informaţie despre cele aflate. Peder se ridică hotărât şi se duse să-l ia la întrebări.

– Cum au mers lucrurile la Ekerö? întrebă el, fără nici o introducere.

Se oprise în faţa lui Joar cu mâinile încrucişate, încercând să pară degajat.

– Au mers bine, răspunse Joar după ce îl privi câteva clipe.

– Aţi găsit ceva?

– Şi da, şi nu, replică Joar, uitându-se peste nişte hârtii. Nu ştiu dacă am căutat ceva în mod deosebit. Dar ceva tot am găsit.

Roşu la faţă, Peder insistă:

– Ce anume?

– Un subsol care corespunde zvonului cum că Jakob Ahlbin ascundea imigranţi ilegali.

Peder înclină din cap, brusc nesigur.

– Şi eu am descoperit câteva lucruri importante, împreună cu Fredrika, spuse el în cele din urmă.

Joar zâmbi, dar nu se uită la Peder şi nici nu îl întrebă ce anume descoperiseră cei doi.

– Foarte bine, zise el. Sper că ai să ne informezi pe toţi la următoarea şedinţă din Bârlog.

Peder rămase tăcut şi părăsi încăperea. În viaţa lui nu întâlnise un coleg mai îngâmfat ca ăsta. Se dădea mare chiar mai mult decât Fredrika. Peder încă îşi mai amintea de tensiunea dintre ei în primele zile ale colaborării lor. Ar fi avut numai de câştigat dacă ar fi fost un pic mai relaxată, un pic mai prietenoasă. Dar nu. E adevărat, întotdeauna arătase bine, dar mai mult de-atât nu prea ştia ce să spună despre ea.

Peder nu înţelegea nimic. La urma urmei, spre deosebire de Fredrika, Joar era poliţist şi detectiv cu acte în regulă. Ar fi

trebuit să se înțeleagă bine cu el, să formeze o echipă. I se părea inexplicabilă decizia eşaloanelor superioare, luată cu câțiva ani în urmă, de a aduce anchetatori civili în poliție. Era un afront la adresa competenței colective a poliției, cel puțin aşa vedea el lucrurile, şi, când fusese transferat în grupul lui Alex, fusese surprins să găsească printre membrii acestuia şi un civil. De atunci trecuse ceva timp şi Fredrika se mai dăduse pe brazdă. La început îşi băgase nasul în toate şi îşi asumase un rol mult prea important în unele anchete. Peder era atât de exasperat, încât îi atrăsese atenția lui Alex asupra incompetenței Fredrikăi în anumite privințe. Pe urmă, femeia rămăsese gravidă şi acum parcă era altcineva.

Nu-şi putu reține un zâmbet gândindu-se la sarcina ei; erau o grămadă de zvonuri pe seama tatălui. Un ins căsătorit, mai în vârstă. Peder se stricase de râs când auzise asta şi spusese că pariază pe orice că nu e adevărat. Nu aveai cum s-o prinzi pe Domnişoara Fandoseală culcându-se cu cineva care era legat de altcineva. Niciodată. Dar, după o vreme, se răzgândise. Nu era chiar atât de deplasat pe cât credea el. Aşa se explica şi faptul că Fredrika vorbea atât de puțin despre copil şi despre sarcină. Chicoti din nou. În fiecare Madonă zace o curvă, cum spunea bunicul lui. Deşi bunicul se întreba de multe ori cu voce tare ce e o Madonă.

– Se poate? Doar câteva clipe, întrebă el după ce bătu în uşa deschisă a biroului Fredrikăi.

Fredrika tresări, dar zâmbi când văzu cine este.

– Intră.

Zâmbetul ei neobişnuit şi părul ei negru, lung îl făceau adesea să se gândească la lucruri necurate, cu sau fără voia ei.

Intră şi luă loc.

– Ai găsit ceva? întrebă el nonşalant.

– A, da, răspunse Fredrika, părând mulțumită de sine în timp ce scotea un teanc de fotografii dintr-un dosar din plastic. Am găsit destul de multe chestii despre activitățile lui Jakob Ahlbin legate de refugiați. Şi ceva foarte important despre apartenența lui la o rețea de sprijin a unor foşti extremişti de dreapta. Grupul

e încă activ şi e alcătuit din poliţişti, asistenţi sociali şi membri ai unor asociaţii de imigranţi.

Fredrika împinse hârtiile spre Peder.

– Perfect, spuse el scurt, întrebându-se cum de nu auzise de acest grup de sprijin.

I-ar fi plăcut să lucreze şi el la aşa ceva.

– Am luat deja legătura cu ei, continuă Fredrika. Mi-au confirmat că Jakob Ahlbin era membru al grupului. De fapt, s-a numărat printre iniţiatorii lui. Grupul funcţionează de vreo doi ani.

Peder scoase un fluierat.

– Şi l-a deranjat atât de mult pe un anume domn Tony Svensson încât acesta a început să trimită scrisori de ameninţare. Sau *e-mail*-uri.

– Tony Svensson? repetă Fredrika, nedumerită. Ăsta e numele celui care a trimis *e-mail*-urile?

Peder înclină din cap cu satisfacţie.

– Întocmai, potrivit echipei tehnice şi Comhem-ului, furnizorul de Internet. Am găsit adresa IP a majorităţii *e-mail*-urilor şi am stabilit că e a lui.

– Dar nu sunt implicate mai multe persoane? Spuneai că *e-mail*-urile au venit de la mai multe adrese IP.

– Unele au venit de la o bibliotecă din Farsta şi de la un magazin Seven-Eleven din cartierul Söder. Deci fără un deţinător anume. Dar mi se pare logic ca acest Tony Svensson să fi trimis *e-mail*-uri din mai multe locuri. Conţinutul tuturor *e-mail*-urilor e acelaşi, ceea ce demonstrează că au fost trimise de aceeaşi persoană.

Fredrika înclină din cap, gânditoare.

– Nu le-am citit pe toate. Mi le trimiţi şi mie?

– Bineînţeles.

– Ce ştim despre Tony Svensson? Are cazier?

Faţa lui Peder se destinse într-un zâmbet larg.

– De-abia aşteptam întrebarea asta, zise el triumfător, aşezându-se mai bine ca să-i spună tot ce descoperise. Ai auzit de o organizaţie numită FP?

De îndată ce reveni împreună cu Joar de la Ekerö, Alex convocă o şedinţă în Bârlog. Zâmbi în sinea lui în timp ce asculta cum Peder vorbeşte despre cel care îl ameninţase pe Jakob Ahlbin. Când reuşea să se controleze, Peder putea fi un detectiv şi jumătate.

– Tony Svensson s-a născut şi a crescut în Farsta, zise Peder. Acum are 27 de ani. Prima oară a avut de-a face cu poliţia la vârsta de 12 ani. Furt din magazine şi vandalism. Poliţia din Söder şi serviciile sociale au colaborat strâns în cazul lui până când băiatul a împlinit 13 ani. A fost închis de două ori, prima oară la 17 ani, când şi-a zvântat tatăl vitreg în bătaie. Cât pe-aci să-l omoare.

– Mda, făcu Alex cu un aer resemnat. Lasă-mă să ghicesc – tatăl vitreg o bătea pe maică-sa?

– Nu. Tatăl vitreg a refuzat să-i împrumute 3.000 de coroane pentru o vacanţă la Ibiza.

– Ei, drăcie, exclamă Alex, surprins. Deci tipul e o brută...

– Cam aşa ceva, spuse Peder. Al doilea act de violenţă l-a comis ca membru al unei bande. L-a învineţit bine pe unul, pe urmă i-a tras cu o sticlă goală în cap. Pe urmă, cu un ciob de sticlă, i-a retezat...

– Te rog, zise Fredrika, albă la faţă. N-ai putea să intri în amănunte mai târziu?

Privi ruşinată şi îşi acoperi burta cu mâna. De parcă s-ar fi temut să nu dea buzna cineva acolo şi să-i atace, pe ea şi pe copilul ei, cu o sticlă spartă.

Peder îi făcu pe plac, puţin deranjat că nu fusese lăsat să insiste pe cele mai picante amănunte.

– OK, spuse el. A fost aproape de o condamnare pentru viol în stare agravantă, dar procurorul a trebuit să renunţe la acuzaţii din lipsă de probe. Victima a refuzat să coopereze. Ca de obicei.

– Poate că a băgat-o în sperieţi, interveni Joar calm, semn că nu ar fi vrut să deranjeze, dar fiind conştient că o face.

Peder îşi încleştă pumnul sub masă şi continuă, fără să ţină cont de Joar.

– În plus, Tony Svensson a fost implicat într-o serie de furturi şi intrări prin efracţie. E bănuit şi că a comis jafuri armate. Unde mai pui că este un cunoscut extremist de dreapta şi membru vechi al organizaţiei neonaziste numite Fiii Poporului, aceeaşi care a semnat *e-mail*-urile trimise lui Jakob Ahlbin.

Peder lăsă pixul pe masă, semn că prezentarea luase sfârşit.

– Bravo, Peder, zise Alex fără să vrea. E clar că avem de ce ne lega aici. Avem şi ceva mai concret despre conflictul dintre Jakob Ahlbin şi gruparea asta?

– De asta ne ocupăm acum, răspunse Peder. Poate ne spune Fredrika unde ne aflăm cu cercetările...

Auzindu-şi numele, Fredrika se îndreptă de spate şi, ca de obicei, începu prin a-şi deschide carnetul. Alex se văzu nevoit să-şi reprime un zâmbet care ar fi putut fi interpretat greşit. Fredrika era întotdeauna atât de bine pregătită.

– Jakob Ahlbin a atras atenţia asupra lui mai ales în două contexte, începu ea şi le povesti despre familia de refugiaţi care primise permisiunea de a sta în biserica lui cât timp Agenţia de Imigraţie analiza cazul. Apoi grupul de susţinere. Am luat legătura cu persoana care îl conduce, Agne Nilsson. Agne s-a arătat foarte afectat de moartea lui Jakob şi s-a oferit să vină aici mâine dimineaţă ca să discute cu noi. Am spus că n-avem nimic împotrivă.

– I-ai spus şi despre ameninţările primite de Jakob? Ştia ceva despre ele? întrebă Alex.

– Ştia. Dar nimeni nu le luase în serios. Adică cei de acolo erau conştienţi că activitatea lor nu era văzută cu ochi buni de toată lumea. Şi, oricum, Agne a crezut că ameninţările încetaseră.

Alex privi surprins.

– De ce a crezut asta? întrebă Peder.

– Fiindcă a vorbit cu Jakob despre ele săptămâna trecută şi Jakob i-a spus că nu mai primise aşa ceva de mai bine de o săptămână.

Peder răsfoi hârtiile din faţa lui.

– Nu-i adevărat, zise el. A primit încă trei *e-mail*-uri în ultimele două săptămâni de viaţă.

– Ciudat, remarcă Alex. Trebuie să-l întrebăm mâine despre asta.

Îşi notă în carnet.

– Şi mai e ceva ciudat, continuă el. Altcineva nu pare să fi ştiut de ameninţări. Nici Sven Ljung, care a găsit cadavrele, nici Ragnar Vinterman. Oare de ce nu le-a spus Jakob?

Joar îşi lăsă capul într-o parte.

– Poate că nu-i atât de ciudat, spuse el aproape în şoaptă. Dacă Jakob nu le lua în serios... Poate că mai primise aşa ceva şi înainte, când era implicat în alte cazuri.

– Mai sunt şi alte mesaje de ameninţare în *inbox*-ul lui? îl întrebă Alex pe Peder.

Peder clătină din cap.

– Nu, dar asta nu înseamnă că n-a mai primit. Doar că nu le-a salvat.

Alex se uită la ceas şi hotărî să pună capăt şedinţei.

– OK, spuse el. Încă nu ştim dacă ameninţările sunt relevante pentru ceea ce ne interesează pe noi, dar nu le putem trece cu vederea până nu discutăm cu grupul de susţinere şi, evident, cu Tony Svensson. Vreau o listă cu toate apelurile telefonice către şi de la numerele folosite de Jakob Ahlbin; verificaţi dacă acest Tony l-a sunat sau i-a trimis *e-mail*-uri. Pe urmă mergem la procuror şi îl întrebăm dacă, pentru început, îl putem acuza pentru proferare de ameninţări. Mai aveţi ceva de adăugat?

Peder şovăi şi, în cele din urmă, ridică mâna.

– Faptul că într-unul din ultimele *e-mail*-uri e amintit Iov, zise el şi le spuse ce gândea despre asta.

La sfârşit avu senzaţia că spusese o mare prostie. Alex însă îl urmărise cu toată atenţia.

– Interesant, remarcă el. Voi ce părere aveţi?

Joar se foi pe scaun.

– Ar putea avea o semnificaţie anume, dar nu cine ştie ce. Tony Svensson ştia prea bine că i se adresează unui preot, spuse el.

Iritat, Peder simți cum îl trec sudorile.

– Presupunând că un individ de teapa lui Tony Svensson ar ști cine a fost Iov, remarcă Fredrika. Nu asta trebuie să avem în vedere?

– Cum adică? întrebă Alex.

– Adică posibilitatea ca un individ de teapa lui Tony Svensson să apeleze cu bună știință la nume biblice în corespondența lui e destul de mică.

Alex privi ușor stânjenit.

– Trebuie să recunosc că, până adineauri, când Peder ne-a spus povestea lui, nici eu nu prea știam cine a fost Iov.

Fredrika zâmbi, dar nu comentă.

– Apropo, ați mai aflat ceva despre Johanna? întrebă Alex ca să schimbe subiectul. Mi se pare că e vital s-o găsim cât mai repede posibil. Mai ales după vizita pe care am făcut-o azi la casa din Ekerö.

Nu răspunse nimeni. Nu aveau nimic nou.

Alex își trecu privirea peste echipa lui.

– Altceva? insistă el.

Fredrika ridică mâna.

– Da?

– Am mai aflat ceva despre victima accidentului.

– Aha. Dă-i drumul!

– Se pare că omul a fost ucis. Mașina nu numai că l-a lovit... a dat înapoi peste el.

Alex scoase un geamăt plin de frustrare.

– Ei, drăcie! Asta ne mai lipsea, încă o crimă!

Ideea că trebuia să se înhame la un nou caz pur și simplu îl îngrozea. Mai ales că cel la care tocmai lucra nu părea să se limpezească prea curând.

Înainte să plece de la serviciu, Fredrika încercă să-l sune pe Spencer. Acesta nu răspunse, fapt care o neliniști. Simțea din ce în ce mai mult nevoia să-i audă vocea în fiecare zi, mai ales

când se lăsa seara şi mai avea puţin timp până să se dezlănţuie spaimele nopţii.

Cum de-am ajuns aici? se întrebă ea poate pentru a mia oară. Cum se face că toate visele şi planurile mele m-au adus la această nefericită răscruce?

Răspunsul era mereu acelaşi, ca şi în această seară. De zeci de ani se lăsa condusă de cele mai ascunse vise. Apelase la soluţii de moment şi alesese numai ce-i era la îndemână.

Sunt ceea ce devii atunci când ţi se ia liberul-arbitru, se gândi ea obosită. Sunt un produs secundar, marcat de acel Accident nenorocit.

Iată că se întorcea din nou la el. Accidentul. Punctul nevralgic cel mai tangibil.

În prima parte a vieţii îşi dorise să devină violonistă. Muzica era a doua natură a familiei; Fredrika şi fratele ei crescuseră practic în culisele celor mai mari scene, unde aşteptau, alături de tatăl lor, sfârşitul concertului sau al recitalului mamei lor.

– O vedeţi pe mama cum cântă? şoptea tatăl lor, cu ochii strălucind de mândrie. Vedeţi cum trăieşte pentru ceea ce face?

Fredrika era prea mică, nu înţelegea ce spune tatăl ei, dar mai târziu începuse să-i întoarcă întrebarea pe toate părţile. Să trăieşti pentru ceea ce faci, oare era bine?

Dar tatăl ei ce vise, ce idealuri avea? Înţelese cu groază că nu ştia nimic despre aşa ceva. Poate că dorinţa lui cea mai mare era să-şi urmeze soţia în jurul lumii şi să o vadă cum îşi farmecă spectatorii? Sigur, situaţia se schimbase după ce copiii începuseră şcoala. Mama ei acceptase mai puţine angajamente în străinătate şi, pentru prima oară, copiii îşi făcuseră o idee mai clară despre identitatea profesională a tatălui lor. Avea un serviciu la care trebuia să poarte costum şi să vândă anumite lucruri. O treabă la care se pricepea, probabil, fiindcă familia lor o ducea foarte bine.

Fredrika începuse să ia lecţii de vioară la vârsta de şase ani. Fusese prima ei experienţă a ceea ce înseamnă dragoste la prima vedere. Iubea şi vioara, îşi iubea şi profesorul, care probabil că o

considera talentată fiindcă rămăsese cu ea până la blestematul acela de Accident. Rămăsese alături de ea şi pe toată durata convalescenţei, încurajând-o şi asigurând-o că va putea cânta la fel de bine ca înainte.

Dar profesorul se înşelase, se gândi Fredrika, închizând ochii o clipă.

Deşi trecuseră atâţia ani, imaginile îi reveneau la fel de uşor în minte. Maşina în timp ce derapa, se dădea peste cap şi zbura în aer. Pământul tare, schiurile care se desprindeau de pe maşină. Ţipetele nesfârşite ale prietenei sale când o văzuse mama ei cu faţa strivită de portieră. Şi încercările disperate ale pompierilor:

– Maşina poate exploda dintr-o clipă într-alta! Trebuie să-i scoatem cât mai repede!

Fredrika se gândea uneori că ar fi fost exact acelaşi lucru dacă ar fi lăsat-o acolo, fiindcă viaţa de după Accident nu mai merita trăită. Grav rănit, braţul ei stâng nu a mai fost la fel. Medicii făcuseră atâtea eforturi încât toată viaţa ei ajunsese să se concentreze pe bătălia de recuperare a braţului.

– Nu va rezista solicitărilor, anunţase medicul care, în sfârşit, dădea verdictul. Vei putea cânta câteva ore pe săptămână, dar câteva ore pe zi? În nici un caz. Ai avea nişte dureri care, pe termen lung, ar deveni de nesuportat. Iar după atâta efort, s-ar putea să nu-ţi mai poţi folosi braţul.

Desigur, medicul nu înţelesese care îi erau aşteptările. Avea iluzia că Fredrika îi era recunoscătoare, bucuroasă că supravieţuise. Bucuroasă că nu murise, ca fratele prietenei sale. Dar nu asta simţea ea.

Nici atunci, nici acum, se gândi Fredrika posomorâtă, stând pe canapea, în liniştea apartamentului ei.

Niciodată nu cântase la vioară doar de plăcere, ci ca un mod de viaţă, un mod de a-şi câştiga existenţa. Iar de la Accident nu mai cântase niciodată. Pe raftul de sus al unui dulap, în spate, vioara stătea în cutia ei, neacordată, aşteptând.

Fredrika se mângâie pe burtă, unde se odihnea fătul.

– Dacă mă rogi frumos, poate am să-ţi cânt un pic, şopti ea. Poate.

Era ora şase când Alex ajunse acasă. Soţia lui îl întâmpină la uşă, însoţită de un miros puternic de usturoi.

– Mâncare italienească în seara asta, îl anunţă ea zâmbind şi îl sărută. Am scos şi o sticlă de vin.

– Sărbătorim ceva? întrebă Alex surprins.

Rareori beau vin în timpul săptămânii.

– Nu, dar m-am gândit că merită să ne desfătăm şi noi puţin. Azi am plecat mai devreme de la serviciu.

– Da? De ce?

– A, fără nici un motiv special, dar, dacă tot s-a nimerit, m-am gândit să vin acasă şi să pregătesc ceva gustos pentru cină.

Lena râse ascuţit din bucătărie, unde se apucase să facă o salată.

Alex se uită peste corespondenţă. Primiseră o ilustrată de la fiul lor, care trăia în America de Sud.

– Frumoasă vedere, strigă el.

– Aşa e, am văzut-o. Ce bine că ne scrie din când în când, nu? spuse Lena şi râse din nou ascuţit.

Alex se duse în bucătărie şi o văzu cum stătea acolo, cu spatele la el. Dintre ei doi, ea fusese întotdeauna cea mai deschisă şi mai atrăgătoare. Ar fi putut avea orice bărbat, dar îl alesese pe Alex. Chiar dacă încă de foarte tânăr avea părul negru vârstat cu fire cărunte şi fruntea brăzdată de cute adânci. Fără să ştie prea bine de ce, întotdeauna îl deranjase faptul că, în relaţia lor, mai degrabă el fusese cel ales. De-a lungul anilor, uneori fusese incredibil de gelos pe bărbaţii care deveneau prea familiari cu ea sau care i se părea lui că întrec măsura. Această gelozie fusese o problemă pentru amândoi şi un bun prilej de a-şi face reproşuri. Ce se întâmpla cu el? De ce nu avea încredere în Lena, care îi dăruise un cămin fantastic şi doi copii minunaţi?

Dar, cu trecerea timpului, se simţise din ce în ce mai în siguranţă. Asta, în parte, şi datorită meseriei lui, care îl ajuta să-şi

dezvolte intuiția și să-și înfrângă demonii care îl chinuiau cu tot felul de fantezii în care soția lui îl înșela cu tot felul de bărbați.

Intuiția îi aducea certitudine. Certitudine și când nu avea de ce să-și facă griji, și când avea. De data aceasta avea.

Senzația că ceva nu era în regulă îl încerca de câteva săptămâni bune. Lena vorbea altfel, fluturând din mâini cum nu mai făcuse de mult. Insista asupra unor subiecte care le erau nefamiliare amândurora. Despre locuri pe care voia să le viziteze și oameni cu care regreta că nu mai ținea legătura. Pe urmă era râsul acela, care trecuse rapid de la profund și intens la ascuțit și superficial.

Privind-o din spate, se gândi că până și ținuta i se schimbase. Părea mai țeapănă acum. Și tresări când o cuprinse în brațe, râzând din nou ascuțit și îndepărtându-se de el. Uneori îi suna telefonul mobil, iar ea se ducea în altă cameră ca să răspundă.

– Pot să te ajut cu ceva? o întrebă el privind-o din spate.

– Poți să destupi sticla de vin, răspunse ea încercând să pară fericită și relaxată.

Încercând. Asta era. Încerca să fie naturală, ca și cum ar fi jucat un rol ciudat, într-o piesă de teatru, în care fusese distribuită pe neașteptate. Alex simți cum i se strânge stomacul de teamă, iar demonii se trezesc din nou la viață.

Ar trebui să discutăm despre asta, se gândi el. De ce n-o facem?

– Ai avut o zi bună la serviciu? întrebă ea după ce rămaseră tăcuți o vreme.

– Da, răspunse Alex cu blândețe în glas. Bună. Foarte bună.

În mod normal, Lena i-ar fi cerut amănunte. Dar nu și acum. Acum părea să întrebe despre niște lucruri de care nu-i păsa.

– La tine cum a fost?

– Bună și la mine, răspunse ea, deschizând cuptorul ca să vadă dacă s-a copt ce pusese în el.

Mirosul era îmbătător, dar lui Alex nu-i era foame. Îi mai puse câteva întrebări despre serviciu, ca întotdeauna, iar ea îi dădu răspunsuri scurte, privind în altă parte.

După ce se aşezară la masa plină de bunătăţi, Alex începu să înghită cu noduri.

– Noroc! spuse ea.

– Noroc!

Când ridică ochii ca să-i surprindă privirea, i se păru că Lena mai are puţin şi începe să plângă.

VINERI, 29 FEBRUARIE 2008

STOCKHOLM

Era dimineaţă şi îi clănţăneau dinţii de frig. Mirosul de ţigară nu mai era atât de copleşitor ca înainte, fiindcă cei doi reparaseră ventilatorul şi îi dăduseră cheia de la una dintre ferestrele mici. Era aproape ora prânzului, dar Ali nu avea nici un chef să se dea jos din pat. Geanta zăcea pe podea, la piciorul patului, un memento sumbru, ostentativ al noii realităţi.

Tot nu ştia pe cine să blesteme pentru nefericirea lui. Poate pe părinţii lui fiindcă îl aduseseră pe lume într-o ţară ca Irakul. Poate pe preşedintele Americii, pe care toată lumea îl ura, care îl răsturnase pe marele conducător Saddam şi apoi, văzând că ţara se prăbuşeşte, îi abandonase pe irakieni. Sau poate Europa, care îl primea doar în condiţiile cu care se confrunta acum.

Indiferent cum privea lucrurile, nu considera că ar fi vina lui. Nu el pornise acel război afurisit, nu el renunţase la slujbă ca să devină atât de vulnerabil. Nu făcuse decât să-şi asume răspunderea ca soţ şi tată.

Soţia lui probabil se întreba pe unde este. Iar prietenul lui, care nu primise nici o veste de la el, probabil îşi punea aceeaşi întrebare. Întoarse privirea spre fereastra rece. Prietenul lui era pe undeva, pe acolo. Într-un oraş pe care nu-l cunoştea, într-o ţară unde era un străin de toate şi de tot. Dar vor lua viaţa de la început aici, el şi familia lui. De dragul ei îşi va îndeplini misiunea duminică. Dar altădată nu va mai face aşa ceva. Cât timp va trăi.

– Sunt câteva reguli de bază, băiatul meu, îi spunea tatăl lui în copilărie. Nu te baţi şi nu furi. Simplu, nu?

Tatăl lui murise deja când Irakul se prăbuşise ca stat şi naţiune, iar viaţa de zi cu zi se transformase într-un haos. Poate ar fi înţeles că acum era imposibil să mai respecte regulile. Nu fiindcă situaţia ar fi fost mai bună înainte, ci fiindcă atunci era mai multă linişte şi, în aparenţă, mai multă siguranţă. Doar în aparenţă. Mulţi ştiau ce înseamnă să auzi maşinile cum opresc în faţa casei tale, dis-de-dimineaţă, şi necunoscuţi înarmaţi, trimişi de stat, să năvălească peste tine, să te ia şi să te ducă la interogatoriu. Unii nu se mai întorceau niciodată. Alţii erau aduşi acasă într-o stare jalnică, victime ale unor atrocităţi de nedescris care le lăsau familiile fără cuvinte.

Irakul era altfel acum. Violenţa neprevăzută venea dintr-o altă direcţie, creând o nesiguranţă şi mai mare. Banii erau mult mai importanţi decât înainte şi nu trecea o zi fără să auzi de răpiri, furturi, incendieri şi jafuri armate.

Oare era şi el capabil de aşa ceva? Cu geanta asta de lângă pat, în care erau un pistol şi o cagulă, răspunsul era uşor de dat.

Nu mai puteam continua aşa, se gândi Ali. Iartă-mă, tată, pentru ceea ce-o să fac, dar nici eu, nici ai mei nu mai puteam continua aşa.

Apoi întinse o mână tremurândă după a opta ţigară din dimineaţa aceea. Curând se va termina totul şi va avea asigurat un viitor mai bun.

BANGKOK, THAILANDA

Ambasada suedeză se deschidea la ora zece. Fusese o noapte lungă, chinuitoare. Până la urmă, se văzuse nevoită să tragă la un cămin de tineri, ieftin, de la periferia Bangkok-ului şi să petreacă noaptea fără să închidă un ochi. Banii pe care îi avea la ea, rămaşi ca prin minune după ce fusese tâlhărită, nu-i ajungeau ca să achite nota de plată. Îl întrebase pe recepţioner unde era cel mai apropiat bancomat, dându-i de înţeles că va reveni imediat cu banii. Recepţionerul îi spusese că bancomatul era la trei străzi de acolo şi aşa reuşise să plece de la cămin fără scandal.

Ambasada se afla într-o clădire înaltă, chiar lângă Landmark Hotel, pe Sukhumvit, unde ocupa două etaje. Fu atât de uşurată când văzu steagul suedez la intrare, încât simţi cum i se umplu ochii de lacrimi.

Îşi ticluise povestea cu mare grijă. Nu trebuia sub nici un motiv să spună de ce venise în Thailanda, ceea ce era, totuşi, o problemă minoră. Era acolo pur şi simplu ca turistă. Ca alte sute de mii de suedezi care soseau aici în fiecare an. Iar faptul că fusese tâlhărită nu era nimic nou. În buzunarul de la pantaloni avea o copie a raportului poliţiei cu care îşi putea susţine povestea. Restul – faptul că cineva îi contramandase rezervarea la compania aviatică, că îi închisese conturile de *e-mail* şi o scosese din computerul hotelului – hotărâse să rămână doar pentru ea. Ar fi provocat mult prea multe întrebări la care nu era pregătită să răspundă.

Pierderea materialului la care lucrase era greu de suportat. De gravitatea ei își dăduse seama abia în cursul nopții. Nu mai avea nici aparatul de fotografiat, cu toate fotografiile pe care le făcuse. Înghiți în sec de mai multe ori ca să nu o podidească lacrimile. Curând va ajunge acasă, unde va încerca să descurce misterul. Cel puțin așa spera, din toată inima.

Poate că ar fi trebuit să ia în calcul și că vine degeaba aici. Că cel care făcuse atâtea eforturi ca să o desființeze, bucată cu bucată, va intui și va apela la Ambasadă. Ea însă nu mersese cu gândul atât de departe, drept care nu sesiză privirea încruntată cu care insul de la intrare o urmări în timp ce era condusă în biroul unuia dintre membrii corpului diplomatic.

Primul-secretar Andreas Blom îi strânse mâna cu răceală, apoi, impasibil, o invită să ia loc. Când secretara intră ca să întrebe dacă musafira lui dorește o cafea, diplomatul îi făcu semn să iasă și îi spuse să lase ușa deschisă. Cu coada ochiului, femeia văzu un gardian care patrula pe coridor, mereu aproape de camera în care se afla ea.

– Nu prea înțeleg cum aș putea să te ajut, spuse Andreas Blom, lăsându-se pe spătarul scaunului.

Își împreună mâinile pe genunchi și o privi cu ochii mijiți. Ca și cum ar fi făcut economie de energie.

Femeia își drese glasul de câteva ori, dorindu-și ca diplomatul să-i ofere un pahar cu apă. Diplomatul însă o privi în tăcere.

– Cum vă ziceam, sunt într-o mare încurcătură, începu ea cu precauție.

Și îi spuse povestea așa cum o gândise ea. Despre tâlhar și despre „greșeala", cum o numea ea, de la hotel, ceea ce însemna că bagajul ei dispăruse.

– Trebuie să ajung acasă, zise ea începând să plângă. Nu pot lua legătura cu părinții mei, iar un prieten care voia să mă ajute nu m-a mai sunat. Am nevoie de un nou pașaport și trebuie să împrumut niște bani. Îi voi înapoia de îndată ce voi ajunge acasă, dar am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Lăsă lacrimile să curgă în voie, incapabilă să se mai stăpânească. Abia după o lungă tăcere ridică ochii şi îl privi pe Andreas Blom. Care stătea acolo la fel de impasibil.

– Deci aceasta este versiunea ta, spuse el.

Femeia îl privi lung.

– Poftim?

– Aceasta este povestea pe care vrei s-o spui autorităţilor thailandeze când se vor ocupa de cazul tău?

– Nu înţeleg.

– Cum spuneai că te numeşti?

Femeia îşi repetă automat numele şi prenumele.

– Nu încerci deloc să-ţi uşurezi situaţia.

Cuvintele lui fură întâmpinate cu tăcere; femeia nu înţelegea ce ar fi trebuit să spună.

– Uite cum stau lucrurile, Therese. Eu nu te pot ajuta decât cu un avocat şi cu o persoană de contact aici, la ambasadă. Dacă nu te predai imediat Poliţiei thailandeze, lucrurile o să stea şi mai rău. Deja ţi-ai asumat o identitate falsă în faţa unei oficialităţi.

Femeia nu spuse nimic. Gândurile i se învălmăşeau în minte ca nişte păsări sălbatice care încearcă să scape dintr-o colivie.

– Îmi pare rău, nu înţeleg, şopti ea, deşi începea să înţeleagă cât de gravă e situaţia. Nu mă cheamă Therese...

Andreas Blom lua o foaie de hârtie de pe masă şi i-o puse în faţă.

– Recunoşti că aceasta este o copie după reclamaţia pe care ai făcut-o la poliţie ieri?

Femeia scoase propria copie şi o compară cu cea arătată de diplomat. Era acelaşi document.

– Da.

– Nu, nu este. Fiindcă acesta e numele tău.

Andreas Blom îi întinse altă hârtie.

Femeia se uită la ea fără să-şi dea seama prea bine ce anume vede. O copie după un paşaport cu fotografia ei, dar cu un alt cod numeric şi numele altei persoane. Therese Björk, aşa se numea deţinătoarea paşaportului.

Camera începu să se învârtească.

– Nu, nu, nu. Asta nu sunt eu. Vă rog, trebuie să lămurim situaţia asta...

– Poate fi lămurită foarte uşor, zise Andreas Blom cu hotărâre în glas. Ăsta e paşaportul tău, asta e identitatea ta. Am vorbit cu poliţia suedeză, şi cu Fiscul suedez. Despre tine e vorba, Therese. Iar paşaportul ăsta a fost găsit împreună cu toate lucrurile tale în hotelul la care ai stat, Hotel Nana. În camera pe care ai părăsit-o când brigada de narcotice a făcut descinderea în hotel şi a găsit o jumătate de kilogram de cocaină printre lucrurile tale.

Femeia simţi cum i se întoarce stomacul pe dos şi se temu să nu vomite pe podea. Următoarele cuvinte ale lui Andreas Blom ajunseră la ea cu intermitenţe. Abia reuşi să pună fragmentele cap la cap ca să înţeleagă ceva.

– Între noi fie vorba, ai şansa să scapi mai uşor dacă faci următoarele. Unu: te predai imediat. Doi: spui cine te-a anunţat de descindere ca să fugi din hotel la timp. Două lucruri foarte simple.

Andreas Blom ridică două degete ca să sublinieze cât de simplu era totul.

Femeia se foi pe scaun, incapabilă să-şi stăvilească lacrimile.

– De ce-aş mai fi venit aici dacă eram vinovată de tot ce-mi spuneţi dumneavoastră? Puteam să plec din ţară... zise ea privindu-l drept în ochi.

Diplomatul se lăsă din nou pe spătarul scaunului şi îi zâmbi trufaş.

– Fiindcă asta e Thailanda şi ştii la fel de bine ca şi mine că n-ai cum scăpa de aici.

STOCKHOLM

Noaptea adusese noi coşmaruri, variaţiuni pe aceeaşi temă. În aceste vise nu mai era fugărită, ci legată de un copac şi înconjurată de bărbaţi cu cagule care voiau să-i facă rău. Fredrika Bergman nu-şi dădea seama de unde răsăreau aceste scenarii absurde, care nu-i aminteau de nimic din ceea ce făcuse sau auzise vreodată. Şi nu mai suporta să se trezească ţipând, noapte de noapte, leoarcă de transpiraţie şi gata să izbucnească în lacrimi. Şi obosită. Atât de obosită.

Dar tot se ducea la serviciu. Pur şi simplu nu putea să stea acasă.

– Cum te mai simţi? o întrebă Ellen Lind îngrijorată, când dădu de ea în chicinetă.

Fredrika nici nu încercă să mintă.

– Groaznic, trebuie să recunosc. Dorm prost de tot.

– Atunci de ce mai vii? N-ar fi mai bine să stai acasă şi să te odihneşti?

Fredrika dădu din cap încăpăţânată.

– Acasă n-am stare, spuse ea aproape şoptit. De asta prefer să vin aici.

Ellen rămase tăcută. Ca toţi ceilalţi, şi ea se întreba la ce se aşteptase Fredrika. Să rămâi gravidă fără să fii măritată şi apoi să naşti fără ca tatăl copilului să-ţi fie aproape.

Fredrika se simţi vinovată fiindcă Ellen era cea care punea întrebările, iar ea nu o făcea niciodată. Nu o întreba ce face sau despre copii sau cum o mai ducea cu dragostea. Ellen îl cunoscuse

pe prietenul ei cu un an în urmă, în timpul unei excursii, şi se îndrăgostise nebuneşte de el.

Nebuneşte.

Până să rămână însărcinată, fusese mai mult sau mai puţin mulţumită de relaţia dintre ea şi Spencer. Nu o deranja că venea şi pleca mereu din viaţa ei; la urma urmei, uneori şi ea se purta la fel. Îşi găsea un nou iubit, îl părăsea pe cel vechi... Ca apoi să-l piardă şi să se întoarcă la Spencer. Problema era că acum îi era din ce în ce mai clar cât de mult se schimbase şi cât de bine se simţea în compania lui. Sigur, Spencer venea la ea cât putea de des, iar în ultimele zile răspundea la telefon ori de câte ori îl suna. Dar tot nu era un reper fix în viaţa ei de zi cu zi.

– Pur şi simplu nu înţeleg nimic din toată situaţia asta, îi spusese Julia, prietena ei.

Aceeaşi prietenă care o întreba adesea cum de suporta să facă sex cu un bărbat cu atât mai în vârstă decât ea.

– Sunt multe lucruri pe care nu le înţelegem în viaţa asta, răspunsese ea pe un ton ridicat şi închiseseră subiectul.

Primise o mulţime de *e-mail*-uri. Nu avea deloc chef să le citească, majoritatea fiind oricum lipsite de interes.

„A sosit momentul cursului de perfecţionare în armele de foc", anunţa unul. „E cineva amator să împărţim maşina până acolo?"

Cursul de perfecţionare în armele de foc. De parcă poliţiştii n-ar fi ştiut despre ce e vorba.

Câteva *e-mail*-uri erau de la liderul de sindicat, care o îndemna să se implice în campania de ameliorare a condiţiilor de muncă pentru angajaţii civili. Uneori, sindicatul poliţiei părea că-şi dă toată silinţa să le facă viaţa amară angajaţilor civili, motiv pentru care Jusek considera că acum e momentul să riposteze. Fredrika nu găsea destulă energie ca să se alăture campaniei, deşi i-ar fi plăcut să o facă.

Mi-am terminat călătoria, se gândi ea letargic. Am ales să rămân aici. Pe moment. Şi, pe moment, n-am puterea să-mi fac griji despre cum se simt alţii.

Răsfoi la întâmplare hârtiile din faţa ei. Măcar să-şi adune bruma de energie ca să facă strictul necesar. Alex spusese că vicarul şi soţia lui aveau prioritate faţă de cazul individului găsit mort la universitate. De fapt, Alex hotărâse ca, pe cât posibil, să scape de cel de-al doilea. Pur şi simplu nu aveau cum să se ocupe de două crime în acelaşi timp, având în vedere resursele lor limitate.

Dar toate datele îi erau încă transmise Fredrikăi, nu altcuiva. Citi raportul de la laboratorul de criminalistică în care se confirma că probele luate din hainele victimei demonstrau că maşina nu numai că o lovise, dar o şi călcase, dând înapoi peste ea. Pe haină erau urme de vopsea de maşină. Acum criminaliştii încercau să identifice tipul de vopsea pentru a-l putea confrunta cu cel de pe o maşină suspectă, dacă se ivea aşa ceva.

Se uită repede peste ultimele *e-mail*-uri. În continuare, nici un semn despre amprente de la Divizia Naţională de Anchete Penale. Frustrată, ridică receptorul.

– Tocmai voiam să vă sun, zise femeia, nerăbdătoare, de la celălalt capăt al firului.

Fredrika fu surprinsă de tonul ei vesel, mult schimbat faţă de cel de acum două zile.

– Foarte bine, spuse ea, încercând să nu pară la fel de entuziastă.

Nu reuşi, dar femeia nu păru să bage de seamă.

– Am verificat în baza noastră de date şi l-am găsit.

Vocea femeii, ascuţită, de o claritate neobişnuită, o descumpăni pe Fredrika.

– Adevărat? zise ea uluită.

– Adevărat, răspunse femeia, triumfător. Vă mai amintiţi de atacul armat asupra furgonetei din faţa Forex-ului în Uppsala, săptămâna trecută?

Fredrika simţi cum îi sare inima din loc. *Forex.*

– Bineînţeles, spuse ea repede.

– O armă despre care se crede că a fost folosită în timpul atacului a fost găsită în week-end de un ins care îşi plimba câinele.

Foarte ciudat, ţinând cont de cât de minuţios s-a pus totul la cale. Oricum, criminaliştii au reuşit să ia amprentele de pe armă.

– Sunt ale tipului neidentificat, zise Fredrika, încordată.

– Exact.

Fredrika îi mulţumi femeii şi închise. Jaful de la Forex era ultimul dintr-o serie de atacuri armate din şi din jurul Stockholm-ului. Se simţea în al nouălea cer, de parcă ar fi realizat ceva important, doar printr-un telefon. Descoperirea înlătura confuzia privind apartenenţa cazului; era absolut logic ca de el să se ocupe Divizia Naţională de Anchete Penale, dacă tot era vorba de un jaf.

Zâmbi în timp ce ciocănea în uşa lui Alex.

Când auzi cât de uşor putea scăpa de cazul individului călcat de maşină, Alex acţionă cu o viteză neobişnuită. Şi, de îndată ce cazul fu transferat la Divizia Naţională de Anchete Penale, Fredrika se concentră cu mai multă tragere de inimă asupra cazului Ahlbin. Era aproape ora unsprezece când, împreună cu Joar, trebuia să discute cu Agne Nilsson de la grupul de susţinere a foştilor extremişti de dreapta. I se părea ciudat să-l aibă pe Joar alături. Nu greşit, nici pe departe, ci altfel.

Joar ciocăni în uşă cu doar câteva minute înainte să coboare ca să-şi întâmpine invitatul.

– Gata, spuse el, zâmbind politicos, ţeapăn şi corect.

Nu lăsa să se vadă nimic, reflectă Fredrika. Zâmbetul era acolo, în mijlocul feţei, ca o mască.

Se întrebă ce era în îndărătul măştii. Joar nu purta verighetă, dar poate avea pe cineva... Avea copii? Locuia într-o casă sau la bloc? Avea maşină sau venea cu autobuzul?

Nu era curioasă, îşi punea toate întrebările acestea doar fiindcă se pricepea atât de bine să-i „citească" pe alţii. Nu avea nevoie să se întrebe ce şi cum, fiindcă totul era scris pe faţa oamenilor, chiar dacă ei nu erau conştienţi de asta sau nu voiau să recunoască.

– Citeşte şi ai să ştii, spunea mama ei.

Şi era adevărat, în opinia Fredrikăi.

Agne era la recepţie. Părea pierdut. Arăta altfel decât şi-l închipuise Fredrika. Scund şi îndesat, palid şi cu părul rar. Ochii lui însă – se surprinse privindu-l atent –, ochii lui erau duri şi iscoditori, luminoşi şi plini de o energie debordantă.

Ca un copil, încăpăţânat, nărăvaş, se gândi ea în timp ce dădea mâna cu el şi se prezenta.

Fredrika văzu că privirea lui se îndreptă automat spre burta ei, dar nu comentă. Era recunoscătoare. Oamenii păreau să presupună, greşit, că era normal să atingă o femeie gravidă, gest inimaginabil în cazul unei femei negravide. Să-i mângâie tandru burta, cu o mână sau cu amândouă. Fredrika intra în panică ori de câte ori se întâlnea pe coridor cu unii colegi, fiindcă simţea cum ochii lor par să o sfredelească. Chiar se gândise să ridice problema în cadrul unei şedinţe, dar nu găsea cuvintele potrivite.

Îl poftiră pe Agne Nilsson într-o cameră de vizite cu ferestre. Sălile de interogatoriu, fără ferestre, nu erau prielnice unor discuţii mai rezonabile. Şi nu avea nici un rost să-i trateze pe cetăţenii obişnuiţi ca pe nişte infractori. Drept care Joar aduse cafea, iar Fredrika schimbă câteva amabilităţi cu Agne Nilsson.

– Ne puteţi spune mai multe despre grupul dumneavoastră? întrebă Joar după ce se aşezară la masă, fiecare cu câte o ceaşcă de cafea în faţă.

Agne Nilsson se foi pe scaun, semn că nu ştia de unde să înceapă.

– A luat fiinţă acum doi ani. Cu Jakob eram prieten de mult. Am crescut în acelaşi cartier.

Zâmbi trist şi continuă. Proiectul fusese ideea lui Jakob Ahlbin, ca multe altele. După una dintre conferinţele lui, fusese abordat de un tânăr din public. Era îmbrăcat ca mai toţi tinerii, dar părul – sau, mai degrabă, absenţa lui – şi mai multe tatuaje arătau care era orientarea lui ideologică.

– „Să nu credeţi că-i chiar aşa de simplu", i-a spus el lui Jakob. „Îi daţi întruna despre cum o duc imigranţii şi cum ar

trebui să-i tratăm, dar nu știți că cei mai mulți dintre noi n-au altă alternativă. Pe bune!"

Fusese începutul unei discuții lungi. Tânărul era speriat și nefericit. Nimerise în mai multe cercuri de extremă dreaptă încă de la vârsta de 14 ani, prin fratele lui mai mare. Acum avea 19 ani și peste puțin timp termina școala. Fratele lui părăsise mișcarea cu câțiva ani în urmă, se mutase din oraș și își găsise o slujbă. El rămăsese în Stockholm, își dădea seama că învățase degeaba și că nu știa încotro s-o apuce, prins într-un anturaj cu care simțea că nu mai are nimic în comun. Și tocmai întâlnise o fată pe nume Nadima, din Siria.

– „Familia ei, nu camarazii mei, ar trebui să-și facă probleme că suntem împreună", i-a zis el lui Jakob. „Dar tatăl n-are nimic împotrivă ca fiica lui să iasă cu un suedez. Dacă ar afla, camarazii mei ne-ar ucide pe amândoi."

Tânărul ajunsese la capătul răbdării. Jakob își dăduse seama de asta, motiv pentru care se hotărâse să-l ajute.

– „Ai răbdare câteva zile", i-a spus el. „Am să-mi întreb cunoștințele ce ar trebui să faci în situația ta."

Dar câteva zile se dovediseră prea mult. Banda aflase că unul dintre membrii ei avea de gând să o părăsească și să se mute cu o imigrantă și, într-o zi, când cei doi se întorceau de la plimbare, le ieșise în cale.

Ochii lui Agne Nilsson se umplură de lacrimi.

– Asta l-a dat peste cap pe Jakob, zise el răgușit. Și faptul că nu-și dăduse seama de pericolul iminent în care se aflau cei doi.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Joar, făcând-o pe Fredrika să-i arunce o privire încruntată.

Fredrika nu voia să audă nici un fel de detalii, temându-se să nu i se facă rău.

– Pe fată au violat-o, toți, unul după altul, iar pe băiat l-au forțat să se uite. Apoi l-au snopit în bătaie. Acum e într-un cărucior cu rotile, nu mai judecă bine.

Fredrika simți că îi dau lacrimile.

– Și fata? întrebă ea, încercând să se stăpânească.

Agne Nilsson zâmbi pentru prima oară de când era acolo. Uşor, dar sincer.

– Face parte din reţeaua noastră. Fără să se ascundă. Munceşte de dimineaţă şi până seara. E singura persoană căreia consiliul local i-a dat o slujbă cu normă întreagă. Asta cred că o s-o ajute să-şi facă o carieră serioasă.

Cuvintele lui veniră ca o uşurare pentru Joar şi Fredrika.

– Concret, cu ce se ocupa Jakob? întrebă Joar. Aţi pomenit de nişte bani veniţi de la consiliu.

Agne Nilsson înclină din cap, înţelegând ce vrea să spună Joar.

– Cum vă spuneam, Nadima este singurul angajat cu normă întreagă. Plătită de consiliu. În rest, consiliul preferă să lucreze cu grupurile mai stabile. Noi, ceilalţi, am găsit alte modalităţi de implicare, cu sprijin de la angajatorii noştri. De fapt, Jakob a fost singurul care nu beneficia de aşa ceva; el făcea aproape în întregime muncă de voluntariat. Nu mă întrebaţi de ce, aşa voia el. În primul rând, era purtătorul nostru de cuvânt, atent la tot ce se întâmpla în jur, mereu cu ochii în patru, cum s-ar spune. Aţi asistat la vreo conferinţă de-ale lui?

Fredrika şi Joar clătinară din cap.

Agne Nilsson clipi de câteva ori.

– Era nemaipomenit, continuă el zâmbind larg. Te făcea să vezi totul dintr-o altă perspectivă. Obiceiul lui era să prezinte altfel lucrurile despre care publicul auzise de sute de ori. Şi cu câtă energie! Avea darul ăsta de a-ţi atinge coarda sensibilă.

Îşi trecu degetele peste nasturii de la cămaşă.

– Politician ar fi trebuit să se facă, adăugă el. Reuşea să-i influenţeze şi pe ei.

Mi-ar fi plăcut de Jakob, se gândi Fredrika.

– Cum stătea cu sănătatea? întrebă ea. Activitatea lui o afecta în mod vizibil?

– Nu... Nu ştiu cum să spun, răspunse Agne făcând o grimasă. Sigur, erau momente când se simţea rău şi nu ne ascundea asta. Din câte am înţeles eu, a suferit mai mult când era mai tânăr.

– Dar n-aţi vorbit niciodată pe îndelete despre asta? întrebă Joar, surprins. Chiar dacă vă cunoşteaţi de-atâta vreme?

– Nu, recunoscu Agne Nilsson. N-am vorbit. Jakob spunea că nu se simţea deloc mai bine dacă vorbea despre starea lui de sănătate şi, într-un fel, îi dădeam dreptate. De aceea se referea la ea doar la modul general.

Îşi drese glasul.

– Când ne întâlneam, vorbeam mai mult despre munca noastră. Aşa ni se părea corect.

– Ştiaţi ceva despre ameninţările pe care le-a primit Jakob?

– Sigur. Câţiva dintre noi au primit şi ei ameninţări, cam în acelaşi timp.

Fredrika încetă să mai ia notiţe.

– Poftim? făcu ea.

Agne Nilsson înclină din cap.

– Da. E adevărat. Şi nu numai recent. S-a întâmplat şi înainte.

– De la acelaşi expeditor? întrebă Joar.

– Nu, dar, în general, cu acelaşi scop. Când se credea că ne băgăm unde nu ne fierbe oala.

Joar scoase copiile după *e-mail*-urile trimise lui Jakob.

– Le recunoaşteţi pe acestea?

– Bineînţeles. Am primit şi eu câteva aproape la fel, cum v-am mai spus. Dar acolo nu scria „popa dracului", ci „socialist împuţit".

Zâmbi trist.

– Şi nu v-a fost teamă? interveni Fredrika.

– Nu, de ce să-mi fie? răspunse Agne Nilsson de parcă nu ar fi fost o întrebare la care se aştepta. Ameninţările n-au fost puse în practică. Şi nu erau ceva ieşit din comun. Întotdeauna am ştiut că activităţile noastre o să-i irite pe alţii.

– Dar cei care au scris *e-mail*-urile astea par mai mult decât iritaţi, remarcă Joar ridicând mâna cu teancul de hârtii.

– Da, dar numai în contextul ultimului caz la care am lucrat. Un tânăr care voia să părăsească organizaţia Fiii Poporului. Ştiam că o să fie foarte greu. Şi, dacă *e-mail*-urile n-ar fi încetat

să sosească, am fi reclamat la poliție. Chiar dacă în grupul nostru sunt și polițiști cu care putem discuta lucrurile astea, intenția noastră era să facem o reclamație oficială, dar n-am mai apucat.

Fredrika își înăbuși un oftat, sperând ca data viitoare să fie mai prompți.

– Cum adică *e-mail*-urile au încetat să sosească? întrebă Joar, încruntându-se. Jakob le-a primit practic până în ziua morții.

Agne ridică mâinile.

– Asta nu-mi pot explica. Am vorbit cu Jakob săptămâna trecută și, la momentul acela, nici unul dintre noi nu mai primise nimic. N-am primit nici după aceea, motiv pentru care nu i-am mai pomenit despre asta. Și nici el.

Agne Nilsson privi stingher.

– Deși trebuie să recunosc că în ultimele zece zile nu prea am schimbat multe cuvinte. El trebuia să susțină mai multe conferințe, iar eu eram ocupat cu altele.

– Îmi puteți da copii după *e-mail*-urile pe care le-ați primit? întrebă Joar.

– Desigur.

– Îl cunoașteți pe un anume Tony Svensson? întrebă Joar.

Agne Nilsson se înnegură la față.

– Desigur. Ca orice asistent social sau polițist din cartierul în care locuiește.

– Știați că el a trimis *e-mail*-urile membrilor grupului dumneavoastră? Lui Jakob, mai precis?

Agne Nilsson clătină din cap și spuse:

– Știam că face parte din organizație, dar nu știam că el a trimis amenințările. Erau semnate doar FP.

Joar stătea pe gânduri.

– Deci ce s-a întâmplat? întrebă el după un timp. Cu băiatul care încerca să părăsească Fiii Poporului?

– Situația a fost mai complicată decât părea, răspunse Agne. Apropo, îl cheamă Ronny Berg. Eu n-am urmărit cazul până la capăt; în ultima parte, Jakob s-a ocupat de el. Dar n-a mai avut

timp să ne spună cum s-a terminat. Eu însă am simțit că băiatul voia să părăsească organizația din alte motive.

Fredrika se aplecă înainte, curioasă, dar își dădu seama că nu poate, cu burta ei mare, și imediat se îndreptă de spate.

– Puteți fi mai explicit?

– Mi s-a părut că nu din motive ideologice vrea să părăsească organizația, ci fiindcă se certase cu unul dintre membri. Dar, cum vă spuneam, era doar o bănuială. Altcineva din grupul nostru poate că știe mai bine; aș putea întreba.

Joar aprobă din cap.

– Chiar vă rugăm, zise el.

În timp ce Joar își aduna hârtiile, Fredrika sugeră pe un ton firesc:

– N-ar fi rău să beneficiați de protecția noastră. Până punem lucrurile cap la cap. Dacă se potrivesc.

Agne Nilsson nu răspunse imediat.

– Cu alte cuvinte, credeți că n-ar fi vorba de sinucidere? zise el într-un târziu.

– Da, răspunse Joar. Dar nu punem mâna în foc.

– Foarte bine, spuse Agne Nilsson privindu-i drept în ochi. Fiindcă nici măcar unul dintre noi nu crede că Jakob ar fi putut face așa ceva: să-și împuște soția și apoi să-și ia și el zilele.

Joar lăsă capul pe o parte.

– Uneori, oamenii nu sunt deloc ce par a fi, zise el blajin.

Puţin după ora unu, vestea explodă pe site-ul unuia dintre ziarele de seară: „Moartea violentă a vicarului şi a soţiei lui: poliţia bănuieşte implicarea unor extremişti de dreapta".

– Ei, drăcia dracului! răcni Alex Recht, bătând cu pumnul în masă. Cum de-a răsuflat?

De fapt, nici nu era nevoie să întrebe – informaţiile răsuflau mereu în faza preliminară a anchetei. Alex însă ştia că, de data aceasta, îşi dăduse toată silinţa ca aşa ceva să nu se întâmple. Iar adevărul era că foarte puţine persoane ştiau despre această ipoteză.

– Presa ne asaltează cu telefoanele, anunţă Ellen vârând capul pe uşă. Ce le spunem?

– Nimic, urlă Alex. Deocamdată, nimic. Am reuşit s-o găsim pe Johanna Ahlbin?

Ellen clătină din cap.

– Nu.

– Şi de ce, mă rog? gemu Alex. Unde dracu' s-a ascuns şi nefericita aia?

Nici nu îndrăznea să se uite pe ecranul computerului, de unde îi întorceau privirea mai multe fotografii ale lui Jakob Ahlbin. Gata, se aflase, nu mai aveau cum s-o anunţe ei pe fiica mai mică. Singurele lucruri omise de jurnalişti erau numele şi fotografiile celor două fete.

Dar cel puţin am încercat, îşi spuse Alex obosit.

Ellen făcuse imposibilul să dea de Johanna. Aflase de la şeful fetei şi colegii ei numele şi numerele de telefon ale unor prieteni care poate ştiau unde plecase, dar nici unul nu avea habar dacă a păţit ceva sau cât de mult a auzit despre ce se întâmplase.

– E îngrozitor, şopti Alex. Să afli vestea din gura presei.

– Dar nu putem spune că n-am încercat, zise Ellen privind nefericită.

– Da, cam aşa e, spuse Alex întorcându-se cu spatele la computer.

– Apropo, iată ce-a trimis unul din tehnicieni, zise Ellen şi lăsă pe birou un dosar din plastic. Texte ale unor conferinţe ţinute de Jakob, descărcate din computerul lui.

– Ceva util?

– Nu, nu cred. Dar numele de pe blocnotes ar putea fi interesant. Zic şi eu.

– Blocnotes? mormăi Alex, răsfoind foile de hârtie de pe birou.

Îl găsi chiar la sfârşit. Un carnet modest, cu un singur cuvânt trecut în el, „Muhammad", şi un număr de telefon.

– Ăsta unde a fost găsit?

– Într-un sertar încuiat din biroul lui. Sub un suport de stilou.

Ascuns, conchise Alex.

Poate că Muhammad era un imigrant ilegal pe care Jakob îl cunoştea personal sau un tip care îl căutase ca să discute ceva important.

– Am găsit numărul de telefon în banca de date?

– Adineauri, răspunse ea, mulţumită de sine. A apărut şi ceva legat de un paşaport care a fost dat dispărut. Alături de numele şi adresa păgubaşului.

Ellen îi întinse altă foaie de hârtie. Alex îi zâmbi cu toată gura.

– Nu are cazier, adăugă Ellen şi ieşi când auzi că îi sună telefonul.

Alex se întrebă ce să facă în continuare. Se uită la numele şi numărul de pe foaia de hârtie, apoi la dosarul din plastic cu

conferinţele lui Jakob. Apoi se uită la raportul despre paşaportul pierdut, printat de Ellen. Toate paşapoartele astea care „dispăreau pur şi simplu"! Fără ele, fluxul de imigranţi ilegali ar trăi clipe grele, Alex ştia asta prea bine.

Am transformat Europa într-o fortăreaţă la fel de inexpugnabilă ca Fort Knox, se gândi el sumbru. Cu preţul pierderii controlului celor care intră şi ies din ţara noastră. O mare ruşine pentru toţi cei care au înlesnit aşa ceva.

Privi lung pe fereastră. Cerul albastru, senin, soarele strălucitor şi doar câteva ore până începea week-end-ul. Clipi de câteva ori. Nu suporta gândul de a sta un week-end întreg acasă alături de Lena, care se purta ca un străin. Devenise atât de inaccesibilă. Din motive pe care îi venea greu să le exprime în cuvinte, simţea că nu poate discuta cu ea despre ce se întâmplase sau despre cât de mult îl afecta întreaga situaţie.

Oare de ce? se întrebă el. Întotdeauna am discutat despre orice.

Poate că n-ar fi rău să încerce. Poate. Dar, oricum, în week-end tot va lucra câteva ore la cele două cazuri.

La început i se păru că săptămâna se va încheia la fel de rău pe cât începuse. Peder Rydh primise sarcina de a verifica toate listele cu apeluri pe care poliţia le primise de la Telia[1] şi de la operatorul de telefonie mobilă la care fusese abonat Jakob Ahlbin, în timp ce Joar şi Fredrika trebuia să coboare ca să discute cu Agne Nilsson. Când simţise că îi vine să se urce pe pereţi de nervi, aflase că, după-amiază, va fi unul dintre cei care îl vor lua interoga pe Tony Svensson şi se calmase. Era chiar vesel în timp ce verifica listele.

De fiecare dată când avea de-a face cu materiale provenite din ascultarea sau supravegherea telefoanelor, era uimit de câte telefoane dădeau oamenii în fiecare zi. Adesea găsea şi un fel

[1] TeliaSonera AB este cea mai importantă companie de telefonie din Suedia şi Finlanda (n. tr.).

de şablon, de genul soţ şi soţie care se sună de două ori pe zi sau deloc. Dar rămâneau de analizat multe alte numere şi apeluri. Apeluri care păreau extrem de interesante prin ora la care erau făcute, dar care, la o examinare mai atentă, se dovedeau a fi, de exemplu, la pizzeria din apropiere.

În cazul telefonului lui Jakob Ahlbin şi al apelurilor pe care le-ar fi putut primi de la Tony Svensson, cercetarea nu dură prea mult. Peder zâmbi larg şi scoase un chiot de bucurie când găsi ce căuta.

Tony Svensson îl sunase pe Jakob Ahlbin de trei ori şi de fiecare dată foarte scurt, ceea ce îl făcu pe Peder să presupună că îi răspunsese robotul. Sigur, nu vor şti niciodată cum a fost cu adevărat, dar simplul fapt că Svensson îl sunase pe Ahlbin era concludent.

Ieşi în grabă şi se îndreptă spre biroul lui Alex. Se opri în prag, nehotărât; şeful lui arăta mai morocănos ca de obicei. Peder tuşi discret.

– Da? spuse Alex cu asprime, dar se îmblânzi când văzu cine îl caută. A, intră!

Prinzând curaj, Peder intră şi îi arătă lui Alex listele cu apeluri telefonice.

– Foarte bine, foarte bine. Fă repede o cerere către procuror; vreau ca individul ăsta să fie adus aici imediat, pentru proferare de ameninţări. Mai ales că presa a prins de veste.

Peder simţi cum se înviorează. Vasăzică nu era lăsat de izbelişte. Dar odată cu înviorarea veni şi stresul. Cine informase presa despre ipoteza implicării extremei drepte?

Dădu să plece, dar Alex îl opri din drum:

– Mai stai puţin.

Fusese prea frumos ca să fie adevărat. Ştia ce vrea să-i spună Alex chiar înainte de a lua loc. Dar felul în care şeful alese să-i spună îl surprinse total.

– Aici, cât timp eu sunt cel care ia hotărârile, un corn e doar un corn. Nimic altceva, zise Alex accentuând fiecare silabă.

Cred că am să mor, se gândi Peder. Cred că am să mor de ruşine. Nu că n-aş merita.

Nici nu îndrăzni să se uite la Alex, care continuă pe acelaşi ton ferm.

– Iar când un subaltern – din motive personale sau de altă natură – este într-o stare în care nu ştie diferenţa dintre un produs de patiserie şi altceva, vreau ca persoana respectivă să-şi vină în fire şi să se comporte ca un om responsabil.

Alex se opri şi îl fixă cu privirea.

– S-a înţeles?

– S-a înţeles, şopti Peder.

Şi se întrebă cum naiba să mai rămână în poliţie.

Se întâlniră în camera de zi a insului mai în vârstă. Se întâlneau pentru a treia oară într-un timp foarte scurt şi nici unuia nu-i convenea compania celuilalt. Dar, ţinând cont de ultimele evenimente, nu aveau cum să evite aşa ceva.

– Ştiam că o să provoace un mare interes, spuse insul mai tânăr. N-a fost deloc o surpriză, pentru nici unul dintre noi, ca sinuciderea unui vicar să ajungă pe prima pagină a ziarelor.

Nu avea nici un rost să-l contrazică. Pregătirea unei operaţiuni de genul acesta era una, ducerea ei la îndeplinire era cu totul altceva. Autocontrolul, păstrarea calmului erau de o importanţă vitală.

– Trebuie, totuşi, să avem în vedere o serie de întâmplări nefericite, spuse hotărât insul mai în vârstă. În primul rând, felul în care presa prezintă lucrurile. Mă aşteptam să văd articole cu numele şi fotografiile celor doi soţi abia mâine dimineaţă.

– La fel ca noi toţi.

– Asta-i poliţie? Orice anchetă e ca o sită, se scurge totul din ea.

Urmă o pauză.

– Asta ne cam dă programul peste cap, oftă insul mai în vârstă. Mai ales în privinţa prietenei noastre din străinătate. Când se întoarce?

– Ne-am gândit că luni ar fi cel mai bine.

– Pare credibil? Dacă presa a aflat deja?

– Cred că putem găsi o explicaţie plauzibilă, zise insul mai tânăr pe un ton firesc.

Încercă un zâmbet care îl schimonosi şi mai mult. Un şir de operaţii menite să-l scape de cicatrice reuşiseră doar pe jumătate. Drept care se hotărâse să rămână aşa. Zâmbetul strâmb devenise semnul lui caracteristic.

Insul mai în vârstă se ridică şi se apropie de fereastră.

– Mă îngrijorează retragerea lui înainte ca toate astea să se întâmple, spuse el. Mă îngrijorează mult. Faptul că individul ăsta ştie prea multe. Dar sper să ai dreptate când spui că a rămas prieten cu noi. Altfel, situaţia noastră n-ar fi deloc roz.

– Ştii că nu şi-a primit partea, motiv pentru care nu-şi permite să facă un pas greşit. Unde mai pui că, atunci când s-a retras, era şi el în mare rahat. Nu cred că poate să ne vândă şi să nu se ducă la fund odată cu noi.

Argumentul păru să-l liniştească pe insul mai în vârstă, care trecu repede la punctul următor.

– Înţeleg că am avut o problemă cu ultima noastră margaretă, zise el aşezându-se în fotoliul de lângă biblioteca plină de dicţionare şi enciclopedii.

Tânărul se cătrăni la faţă. Pentru prima oară de când sosise aici, păru vizibil îngrijorat, iar cuvintele lui îi confirmară starea:

– E mai mult decât o problemă. Din păcate, n-am putut culege floarea înainte ca tipul să răspândească vestea cea bună, ca să spun aşa, unora dintre amicii lui. Sau cel puţin unuia. Care apoi a luat legătura cu vicarul.

Insul mai în vârstă se încruntă.

– Ştim exact care sunt daunele? întrebă el.

– Aproape exact. Cum spuneam, n-a reuşit să anunţe prea multe persoane. Din păcate, nu ştim cum îl cheamă pe amicul lui. Dar facem cercetări.

Cei doi rămaseră tăcuţi. Ca şi cum sunetele fuseseră absorbite de rafturile bibliotecii care aproape că acopereau pereţii,

din tavan şi până în covoarele scumpe de pe podea. În cele din urmă, insul mai în vârstă întrebă:

– Şi următoarea margaretă?

Pe faţa insului mai tânăr apăru din nou zâmbetul schimonosit.

– Plăteşte duminică.

– Foarte bine. Foarte bine... O să supravieţuiască?

Din nou tăcere.

– Probabil că nu. Se pare că l-a luat gura pe dinainte şi pe el... a încălcat regulile.

Insul mai în vârstă păli la faţă.

– Nu aşa am prevăzut noi. Şi nu ne mai putem permite astfel de eşecuri. Poate că, pe moment, ar trebui să suspendăm operaţiunea...

Insul mai tânăr nu părea să vadă iminenţa dezastrului.

– Eu zic să aşteptăm. Să vedem ce face azi amicul nostru aflat de partea cealaltă a legii.

Insul mai în vârstă îşi ţuguie buzele.

– Asta n-ar trebui să fie o problemă. Ştie ce s-ar întâmpla dacă ar face greşeala să ne trădeze.

Simţi un junghi în stomac rostind aceste cuvinte, ca şi cum ele l-ar fi făcut să se teamă de el însuşi.

STOCKHOLM

Tony Svensson era omul tabieturilor. Lumea lui era alcătuită, de fapt, din trei locuri: sediul mişcării, atelierul de reparaţii auto şi casa lui. Poliţiştii aleseră atelierul.

Întâlnirea se desfăşură fără prea multă bătaie de cap. Svensson scuipă şi înjură la vederea maşinilor de poliţie care frânară brusc în faţa atelierului, dar, când văzu că situaţia e albastră, nu opuse nici un fel de rezistenţă. Poliţiştii sosiţi ca să-l ridice declarară că individul chiar zâmbise în momentul în care i se puneau cătuşele. Ca şi cum metalul rece i-ar fi redeşteptat amintiri aproape uitate.

Procurorul fusese de acord că existau probe suficiente pentru ca Tony Svensson să poată fi acuzat de proferare de ameninţări. E-mail-urile şi apelurile telefonice o dovedeau din plin. Mai rămânea de văzut dacă îl puteau urmări penal; totul depindea de cât de cooperant era Agne Nilsson. Spre deosebire de Jakob Ahlbin, Nilsson era în viaţă şi deci capabil să depună mărturie cu privire la ameninţări. Nu foarte multă lume îndrăznea să depună mărturie împotriva unor grupări precum cea condusă de Tony Svensson.

Peder şi Joar urmau să se ocupe de interogatoriu. Energia pe care orice interogatoriu i-o insufla lui Peder nu reuşea să se materializeze când trebuia să colaboreze cu Joar. Îi aruncă o privire colegului în timp ce coborau cu liftul. Cămaşă roz. Cum să porţi aşa ceva când eşti poliţist? Încă un semn de rău augur.

Tipul ăsta e cam ciudat, se gândi Peder. Şi-am să aflu motivul chiar dac-ar fi să-l scot cu cleştele de la el.

Tony Svensson îi aştepta în sala de interogatorii unde fusese adus după ce i se făcuseră formele de arestare.

– Ştii de ce eşti bănuit? întrebă Joar.

Tony Svensson zâmbi şi înclină din cap. Era clar că mai trecuse prin aşa ceva şi că privea totul flegmatic. Ca şi cum ar fi acceptat ideea că uneori lucrurile nu-ţi ies cum vrei şi atunci trebuie să suporţi consecinţele.

Dacă n-ar fi fost atât de neîngrijit, ai fi zis că e un bărbat arătos. Dar capul ras, braţele tatuate şi negrul de sub unghii îl făceau să arate exact ce era: un gangster. Avea ochii negri, ca două gloanţe trase spre Peder şi Joar.

Îi merge mintea, intui Joar. De asta e atât de calm. Şi fiindcă şi-a chemat deja avocatul.

– Ar fi bine dacă ai răspunde cu cuvinte, ca să rămână înregistrate, spuse Joar pe un ton prietenos.

Poate prea prietenos.

Peder se încruntă. Joar juca un rol periculos. Părea prea degajat ca să fie real. Nu ar fi fost de mirare ca, dintr-o clipă într-alta, să i se întunece mintea, să sară peste masă şi să-i facă felul celui care stătea în faţa lor.

Psihopat, acesta fu cuvântul care îi veni în minte.

– Jakob Ahlbin, spuse el cu o voce fermă. Îţi spune ceva numele ăsta?

Tony Svensson şovăi. Avocatul lui încercă să-i prindă privirea, dar Svensson îl evită.

– Se prea poate să-l fi auzit cândva, răspunse el.

– În ce context? întrebă Joar.

Tony Svensson se lumină din nou.

– S-a amestecat în treburile mele şi ale prietenilor mei; aşa ne-am cunoscut.

– În ce fel s-a amestecat? întrebă Peder.

Insul ras în cap scăpă un oftat.

– A încercat să ne despartă, să ne asmută.

– Cum?

– Şi-a vârât nasul într-un conflict care nu avea nici o legătură cu el.

– Ce conflict?

– Nu vreau să intru în detalii.

– Cumva un conflict legat de cineva care nu a mai vrut să rămână în gruparea voastră? spuse Joar, lăsându-se pe spătarul scaunului cu mâinile încrucişate.

Exact cum stătea Tony Svensson.

– Poate că da, replică Tony.

– Şi ce-ai făcut? întrebă Peder.

– Când?

– Când Jakob Ahlbin s-a arătat interesat de nişte lucruri care nu-l priveau.

– A, atunci...

Tony îşi schimbă poziţia şi avocatul îşi răsfoi discret hârtiile. Era clar că se gândea la întâlnirea cu următorul lui client.

– Am încercat să-l conving să-şi vadă de treburile lui şi să nu se mai amestece în treburile altora.

– Şi cum ai încercat?

– L-am sunat şi i-am spus să se ducă la dracu'. I-am trimis şi câteva *e-mail*-uri.

Joar şi Peder începură numaidecât să se uite prin copiile din faţa lor.

– Ai scris şi altceva în *e-mail*-uri? întrebă Peder.

– Le aveţi în faţă, ce mama dracului, şuieră Tony Svensson pierzându-şi răbdarea. De ce nu le citiţi cu voce tare?

Joar îşi drese vocea şi citi: *Situaţia e cam albastră, Ahlbin. Lasă-te păgubaş cât încă mai poţi.*

– Tu ai scris asta?

– Da. Dar nu văd unde-i ameninţarea.

– O clipă, spuse Peder. Mai sunt câteva.

Citi şi el cu voce tare: *Păcat că te ţii de capul nostru, vicar nenorocit. Păcat că nu vezi că cel care o să aibă de tras eşti chiar tu.*

Tony Svensson izbucni în râs.

– Asta e amenințare?

– Eu așa cred, răspunse Joar. De obicei, expresia „a avea de tras" nu se folosește în sens pozitiv.

– Dar în contextul ăsta e mai greu să-ți dai seama, nu? zise Tony făcând cu ochiul.

Gestul lui îl înfurie pe Joar, iar Peder simți cum crește tensiunea din încăpere.

– Bine, spuse el sperând să preia frâiele interogatoriului. Să încercăm un *e-mail* mai colorat: *Ar trebui să ne asculți, vicare. Dacă nu încetezi imediat, te așteaptă chinurile lui Iov.*

Tony Svensson nu spuse nimic, dar se întunecă la față. Apoi se aplecă peste masă și ridică un deget.

– Să fiu al naibii dacă am scris eu asta, șuieră el, accentuând fiecare silabă.

Peder ridică o sprânceană.

– Zău? întrebă el, prefăcându-se surprins. Cu alte cuvinte, brusc altcineva s-a apucat să-i trimită *e-mail*-uri lui Jakob Ahlbin de la computerul tău și să le semneze FP?

– Vreți să spuneți că *e-mail*-ul ăsta a fost trimis de pe computerul meu? strigă Tony Svensson.

– Da, răspunse Peder, privindu-și hârtiile.

Ca să descopere că greșise. E-mail-ul pe care tocmai îl citise era printre cele care nu fuseseră trimise de pe computerul suspectului.

Tony Svensson îl văzu cum se schimbă la față și se relaxă, lăsându-se din nou pe spătarul scaunului.

– V-am spus eu.

– Adică susții că altcineva i-a trimis *e-mail*-uri lui Jakob pe același subiect? Nu tu?

– Exact, răspunse Tony Svensson răstit. Eu i-am trimis *e-mail*-uri vicarului numai de pe computerul de acasă.

– Adică de pe cel pe care tocmai l-am adus aici? îl corectă Joar sarcastic. Ți-am percheziționat casa și am luat câteva obiecte ca să le examinăm mai de aproape.

Ochii negri ai lui Tony Svensson se înnegriră şi mai mult. Peder îl văzu cum înghite în sec de câteva ori, dar fără să spună ceva.

E deştept, se gândi Peder. Ştie când să se oprească.

– OK, mai doriţi ceva? întrebă Tony, iritat. Mă grăbesc.

– Noi nu ne grăbim, îl asigură Joar. Ce i-ai spus lui Jakob Ahlbin la telefon?

Tony scoase un oftat sonor, exagerat.

– Am lăsat în total trei mesaje pe robotul bătrânului. Aproape identice cu *e-mail*-urile. Pe care le-am trimis de pe computerul meu, nu de pe al altcuiva.

– Ai avut şi altfel de contacte cu Jakob Ahlbin? întrebă Joar.

– Nu.

– N-ai fost niciodată la apartamentul lui?

– Nu.

– Atunci cum se face că amprentele tale au fost găsite pe uşa de la intrare? întrebă Joar.

Peder înţepeni. *Ei, drăcie!* Nu citise nicăieri aşa ceva.

Tony Svensson păru că fusese şi el prins cu garda descoperită.

– Am fost până acolo şi am sunat la uşă. Am bătut în uşă. Dar n-a deschis nimeni, aşa că m-am cărat.

– Când s-a întâmplat asta?

– Hm, făcu Tony Svensson, părând că se gândeşte. Cred că acum o săptămână. Sâmbătă, cel mai probabil.

– De ce? întrebă Joar. Dacă n-ai mai simţit nevoia să trimiţi *e-mail*-uri, te-ai hotărât să...

– M-am temut că n-am judecat bine, răspunse Tony Svensson furios. Am trimis *e-mail*-urile ca să-l potolesc pe boşorogul ăla, să-l conving să nu-şi mai bage nasul în treburile noastre. Pe urmă, conflictul din grupul nostru a părut că se rezolvă de la sine. Cel puţin, aşa am considerat noi. Tipul cu care ne-am certat... mă rog, am lămurit lucrurile între noi. Pe urmă, iar ne-am certat şi de data asta am fost sigur că vicarul şi-a băgat din nou coada. De aia m-am dus la el acasă. Singura dată.

Joar înclină încet din cap.

– Singura dată? repetă el.

– Jur. Iar dacă-mi spuneți că mi-ați găsit amprentele în apartament, mințiți cu nerușinare. Fiindcă n-am călcat în viața mea pe acolo.

Joar rămase tăcut, în timp ce Peder fierbea de furie. Cum de îndrăznea Joar să participe la un interogatoriu fără să-i spună colegului tot ce știe?

Joar privea amuzat.

– Ne poți da toate numele celor care îți pot confirma spusele? întrebă el.

– Da, sigur, răspunse Tony Svensson pe un ton exagerat de pozitiv. Puteți începe cu Ronny Berg.

Berg. Numele pe care Agne Nilsson îl menționase deja.

– Asta dacă vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră, continuă Tony. Și-o să aflați ce voia vicarul în schimb.

Ultimele cuvinte ricoșară din pereții încăperii. *În schimb?*

În clipa în care Peder şi Joar coborau ca să-l interogheze pe Tony Svensson, Alex bătu la uşa Fredrikăi Bergman ca să o întrebe dacă vrea să vină cu el.

– Unde mergem? întrebă ea după ce îşi luă lucrurile.

Alex îi spuse despre numele şi numărul de telefon pe care poliţia le găsise într-un sertar încuiat din biroul lui Jakob Ahlbin.

– Aş zice că mi-am încercat norocul, continuă el. L-am sunat pe tip, i-am spus ce s-a întâmplat şi l-am întrebat dacă l-a cunoscut pe Jakob Ahlbin. La început a refuzat să răspundă, a zis că nu vrea să comunice în nici un fel cu poliţia. Apoi a spus că Ahlbin l-a sunat în legătură cu o problemă; aşa a ajuns să-l cunoască. Dar n-a vrut să-mi spună care a fost problema.

– N-a vrut să spună la telefon sau n-a vrut să spună în general?

– N-a vrut să spună în general, dar m-am gândit că, dacă mergem acolo neanunţaţi, poate că îl convingem.

Coborâră în garaj cu liftul. Fredrika observă cât de obosit arăta Alex. Obosit şi îngrijorat. Altădată, şi în alt loc, l-ar fi întrebat cum se simte şi i-ar fi dat de înţeles că l-ar asculta cu plăcere dacă ar vrea să-şi descarce sufletul. Acum însă simţea că nu mai are energia necesară.

Traversară Kungsholmen în tăcere şi o luară pe E4, spre Skärholmen. Alex deschise radioul.

– Presa te-a agasat destul? întrebă Fredrika, ştiind care va fi răspunsul.

– Ba bine că nu, replică Alex supărat. Presa asta blestemată pur şi simplu nu acceptă că nu avem de făcut nici un comentariu. Trebuie neapărat să ieşim cu ceva, câteva fraze, ca să-i mulţumim pe jurnalişti, să aibă şi ei ce spune la ştirile de seară.

Fredrika rămase tăcută, gânditoare.

– Ăsta-i exact lucrul pe care nu-l înţeleg, zise ea într-un târziu.

– Ce anume?

– Ideea că Tony Svensson şi amicii lui au putut să pătrundă într-un apartament din centrul oraşului, la ora cinci după-amiaza, şi să iasă de acolo fără să-i vadă cineva şi fără să lase măcar o urmă. Şi, mai presus de toate, să creeze impresia că e vorba de o sinucidere.

Alex întoarse privirea spre ea.

– Şi eu m-am gândit la acelaşi lucru. Dar trebuie să recunosc că îmi vine din ce în ce mai greu să cred că a fost vorba de o sinucidere.

– Şi mie.

– Cum de-ai putut fi atât de iresponsabil? răbufni Peder de îndată ce reveniră la departament.

Joar arăta impasibil.

– Raportul despre amprente a sosit în ultima clipă, de asta n-am mai avut timp să-ţi spun, zise el ridicând uşor din umeri. Îmi pare rău, se mai întâmplă.

Peder îl privi neîncrezător.

– Mai aveam puţin şi mă făceam de râs, continuă el indignat. Noroc că m-am abţinut.

Rămase pe loc, aşteptând replica lui Joar. Când o auzi, rămase la fel de surprins ca şi la ieşirea lui Alex de mai devreme.

– Noroc? repetă Joar atât de încruntat încât Peder simţi cum i se usucă gura. Noroc?

Tensiunea din aer deveni palpabilă. Joar făcu un pas spre el.

– Norocul pare a fi ultima speranţă pentru noi, cei care lucrăm cu tine. Numai Dumnezeu ştie cum de-ai reuşit să promovezi cu toată nesimţirea ta şi lipsa de profesionalism.

Peder îşi încleştă pumnii, se balansă pe călcâie şi se întrebă dacă poate ieşi din cameră fără să-şi zvânte colegul în bătaie.

– Ai grijă cum vorbeşti, spuse el aproape şoptit. Spre deosebire de tine, eu fac parte din departamentul ăsta; nu se ştie cât o să-ţi mai suporte Alex ieşirile astea.

Joar îl privi dispreţuitor.

– Ştim amândoi prea bine că ţi-ai răci gura de pomană. Alex e foarte mulţumit de cum îmi fac treaba. Spre deosebire de tine, unde e mai problematic. Mai ales când vine vorba de cornuri.

Până să-şi termine replica Joar, Peder era deja convins că, pentru prima oară în viaţă, va sări asupra altui bărbat la fel de furios ca şi el.

Te aranjez altă dată, nebunul dracului, se stăpâni el, se răsuci pe călcâie şi părăsi încăperea.

Ajuns în birou, se întrebă ce anume ştie despre colegul lui. Nu prea multe, îşi dădu el seama. Joar lucrase la diverse cazuri pentru Agenţia pentru Protecţia Mediului şi, în ultimul an, fusese angajat al Poliţiei din Södermalm. Ca şi Peder, cu un an înainte. Se încruntă. Din când în când, se mai întâlnea la o bere cu băieţi cu care lucrase, dar, ciudat, nici unul nu pomenise de Joar.

Gândurile i se învălmăşeau în minte fără ca el să li se poată împotrivi.

Pia Nordh încă lucra în Södermalm.

Numele ei îi evocă atâtea momente petrecute împreună, încât simţi o durere aproape fizică. La început o aventură cu o colegă atrăgătoare, ca să evadeze din cotidianul care semăna din ce în ce mai mult cu un drum prin deşert, fără apă şi fără miraje. Apoi un obicei. Apoi nimic. Până se plictisise din nou. În cursul acelui caz, atât de solicitant, al fetiţei dispărute vara trecută.

Îi căută numărul cu degetele tremurânde. Îi telefonă cu respiraţia întretăiată. Şi, în cele din urmă, îi auzi vocea:

– Alo, Pia la telefon.

Peder simţi cum îl cuprinde un val de căldură. Pia aparţinea altcuiva acum, unui bărbat serios. Cuvântul îi întoarse stomacul pe dos – „serios". Ce însemna asta?

– Salut, sunt eu, Peder.

Vocea lui sună jalnic. Mai pierită decât ar fi vrut. Tăcere.

– Salut, Peder, zise ea într-un târziu.

– Ce mai faci?

Peder tuşi şi încercă să prindă curaj. Undeva, în sinea lui, ştia că se purtase urât cu ea, dar şi că nu putea repara nimic făcând-o pe pudelul ei.

– Bine, mulţumesc, răspunse ea, prudentă ca întotdeauna.

– Păi, aş vrea să te întreb dacă m-ai putea ajuta într-o problemă, zise el coborând vocea, în caz că, prin absurd, Joar era îndeajuns de ţicnit ca să tragă cu urechea pe coridor.

Simţea cum îi fierbe sângele în vine şi că nu are cum să-şi stăpânească tremurul. Cum naiba îşi bătuse joc de relaţia lor în halul ăsta?

Dinspre coridor auzi râsetul lui Joar. Peder se dezmetici şi din nou gândurile i se îndreptară spre colegul care îl făcuse să înghită un hap atât de amar.

– Te ascult, spuse Pia aproape şoptit.

– Joar Sahlin. Îl cunoşti?

Tăcere.

– E nou-venit. Din câte ştiu, a lucrat cu voi înainte. Am avut câteva probleme cu el, de asta aş vrea să ştiu care-i viaţa lui. Să văd dacă n-are vreo bubă-n cap.

Auzi cum Pia trage adânc aer în piept.

– Peder, pentru numele lui Dumnezeu!

– Nu-ţi cer să pierzi prea mult timp cu asta, adăugă el iute.

Pia râse sec şi Peder parcă o văzu cum clatină din cap. Fluturându-şi părul blond.

– Nu-mi ceri să pierd prea mult timp? repetă ea ursuz. Frumos din partea ta.

– N-am vrut să... începu Peder, surprins de reacţia ei.

– Las-o baltă, şuieră ea.

Peder clipi de câteva ori, consternat, dar nu avu timp să continue, fiindcă Pia i-o luă înainte:

– Crezi că nu știu ce ai de gând să faci?

Brusc, Pia păru că mai are puțin și izbucnește în plâns.

– Las-o baltă, Peder. Te rog eu.

Apoi, cuvintele care îl făcură să rămână ca o stană de piatră:

– Joar este primul tip cu care am avut o relație cu adevărat constructivă în ultimii ani. Acum suntem în căutarea unui apartament ca să ne mutăm împreună. E un om extrem de cumsecade, plin de calități. Și tu vrei să-l distrugi.

Deci asta era. Furia explodă în el, dădu pe dinafară, scoțându-l din minți. Lucra cu psihopatul ăla de mai multe săptămâni. Și tot timpul – *tot timpul* – Peder fusese în dezavantaj. Joar se dusese la șefa de la Resurse Umane ca să-l dea în gât cu cornurile. Joar se culca cu fosta lui iubită.

– Trebuie să te împaci cu gândul și să mergi mai departe, oftă ea când văzu că Peder nu spune nimic. Spre binele tău.

Peder se simți copleșit de rușine. Pia nu l-ar crede niciodată dacă i-ar spune că habar nu avea că Joar e noul ei prieten.

– Uită că am sunat, șuieră el și trânti receptorul în furcă.

Apoi se așeză la birou și așteptă să-i treacă furia.

Muhammad Abdullah se refugiase în Suedia cu mai bine de douăzeci de ani în urmă. Din cauza regimului lui Saddam Hussein, le spuse el după ce Fredrika și Alex îl convinseseră să-i invite în apartamentul lui. Foarte spațios acum pentru Muhammad și soția lui, după ce copiii se mutaseră de acolo.

– Dar amândoi locuiesc în apropiere, zise el, fericit.

Soția lui îi servi cu cafea și fursecuri. Alex privi în jur. Cineva își dăduse toată silința să asorteze perdelele cu fețele de masă și tablourile. În aer plutea un miros dulceag pe care Alex nu-l putea recunoaște.

Când văzu că omul se destinde puțin, Alex profită de ocazie:

– Ne interesează doar ce-a vrut Jakob Ahlbin când a luat legătura cu dumneavoastră, spuse el pe un ton prietenos.

Muhammad se albi la față.

– Nu știu nimic, zise el clătinând din cap. Absolut nimic.

– Nu vă cred. Dar vă asigur că nimeni din poliție nu crede că sunteți implicat în această tragedie, replică Alex cu blândețe și sorbi din cafea.

– Ați vorbit de multe ori cu Jakob Ahlbin? întrebă Fredrika, jovială.

– Nu. Doar o singură dată. El m-a sunat. Pe urmă ne-am întâlnit. O singură dată.

Alex simțea că poate obține o informație importantă. Mai mult de-atât, vedea că și pentru Muhammad informația era importantă. Dar omul era speriat, prea speriat.

Apoi Muhammad hotărî că nu are de ales. Se lăsă ușor pe spătarul canapelei, privind iscoditor în jur.

– A fost doar un zvon, spuse el cu o voce joasă.

– Ce anume? întrebă Fredrika.

– Că există o altă cale de a ajunge în Suedia.

Soția lui veni de la bucătărie cu o nouă porție de fursecuri. Muhammad continuă abia după ce femeia termină de servit.

– Știți cum e în ziua de azi. Te costă până la 15.000 de dolari ca să ajungi în Suedia. Mulți din cei care vor să plece din țară nu au atâția bani. Când am venit eu aici, alta era situația. *Europa* era altfel, rutele nu erau aceleași. Am auzit de la fiul unui bun prieten al meu că vine în Suedia în alte condiții.

Alex se încruntă.

– Ce fel de condiții?

– Altfel de condiții. Mai puțini bani și mai ușor de obținut un permis de ședere, răspunse Muhammad, care răsuflă adânc și se întinse după ceașca de cafea. Dar cu mai multe pretenții.

– Din partea cui?

– A traficanților. Ăștia au reguli stricte și, dacă nu le respecți, gaia te mănâncă. Sau dacă spui cuiva. De asta nici n-am vrut să vă spun. Până când nu sosește fiul prietenului meu.

– Încă n-a sosit? întrebă Fredrika precaută.

Muhammad clătină din cap.

– A dispărut într-o dimineaţă, mi-a spus tatăl lui. Dar n-a ajuns aici. Sau, dacă a ajuns, se ascunde pe undeva.

– Dar n-ar fi trebuit să meargă la Agenţia de Imigraţie? întrebă Alex.

– Poate că a mers, spuse Muhammad. Dar n-a dat nici un semn de viaţă.

– Are familie acasă, în Irak? întrebă Alex.

– O logodnică. Voiau să se căsătorească, dar n-au mai apucat. Băiatul a plecat în grabă. Şi nu i-a spus nimic fetei.

– Sunteţi sigur că a plecat din Irak? întrebă Fredrika. Poate i s-a întâmplat ceva acolo.

– Poate, răspunse Muhammad evaziv. Dar nu cred. Nu mai e ca înainte, veştile circulă rapid dacă se întâmplă ceva. Am fi auzit dacă ar fi fost răpit sau mai ştiu eu ce.

Alex se gândi câteva clipe şi apoi întrebă:

– De ce v-a sunat Jakob? Ştia că aveţi această informaţie?

Muhammad se întunecă la faţă.

– Am câteva cunoştinţe, răspunse el prudent şi Alex îşi dădu seama că mersese la ţintă. Pe ele le suna Jakob Ahlbin. Aşa am ajuns la chestia asta; eu i-am dat informaţia.

– Jakob nu ştia despre ce e vorba?

– Nu, de la mine a aflat. După ce m-a sunat, ne-am înţeles să ne întâlnim undeva şi acolo i-am spus ce şi cum, răspunse Muhammad aproape mândru de el.

– Şi aceste cunoştinţe, cine sunt ele? întrebă Alex pe un ton cât mai firesc.

– Se ocupă de cei care vor să vină în Suedia, spuse Muhammad aproape şoptit, privindu-şi mâinile. Eu nu sunt implicat în asta, ştiu doar cui să telefonez.

Alex avea colegi în Divizia Naţională de Anchete Penale care ar fi fost în stare să-şi vândă părinţii numai să afle numele acelea, dar hotărî să nu le spună nimic despre Muhammad. Să-l găsească şi singuri.

– Credeţi că asta are vreo legătură cu moartea lui Jakob Ahlbin? întrebă Muhammad curios.

Răspunsul lui Alex fu scurt și la obiect:

– Poate, încă nu știm. Ar fi bine să nu spuneți nimănui că am fost aici.

Muhammad îi asigură că nu va spune și le umplu din nou ceștile cu cafea.

– Sper ca prietenul dumneavoastră să apară până la urmă, zise Fredrika din pragul ușii.

Muhammad privi neliniștit.

– Și eu sper. Măcar de dragul lui Farah.

Fredrika se opri în loc.

– De dragul cui?

– De dragul lui Farah. Logodnica lui. Sunt sigur că fata e îngrijorată la culme, acasă, în Bagdad, răspunse Muhammad și scoase un oftat. Mă întreb cum se poate să dispari așa, pur și simplu, de pe fața pământului.

Înainte de week-end, Alex convocă o ultimă şedinţă în Bârlog. Peder şi Joar tocmai transcriau interogatoriul. Când îi văzu, Alex îşi dădu seama că, dacă privirile ar fi putut ucide, Joar ar fi trebuit să fie mort de mult. Ochii lui Peder erau plini de ură – Alex nu mai văzuse aşa ceva. Ce naiba se întâmplase?

– Necazul e că aproape toate informaţiile pe care le-am strâns au ajuns în presă, spuse el indignat. În plus, presa a stabilit deja: vicarul nu s-a sinucis, ci a fost omorât de nişte extremişti de dreapta fiindcă şi-a făcut cunoscute opiniile în privinţa imigraţiei, care, la ora asta, e o chestiune foarte delicată... E adevărat? Tony Svensson e vinovatul?

– E o pistă care merită să fie luată în considerare, replică Joar gânditor. Dar nu cred că Tony Svensson e neapărat vinovatul. În jurul lui sunt şi alte personaje interesante.

– Cum ar fi? întrebă Alex.

– După interogatoriu am reuşit să pun mai multe lucruri cap la cap, răspunse Joar. M-a ajutat o cunoştinţă de la Divizia Naţională; cei de acolo sunt cu ochii pe gruparea lui Svensson de ceva timp, bănuind-o de mai multe tipuri sofisticate de crimă organizată. Tony Svensson este liderul grupării, dar sub el – sau alături de el – sunt alţi infractori binecunoscuţi. De exemplu, unul dintre ei este spărgător de profesie. Ăsta sigur ar fi putut pătrunde în apartamentul familiei Ahlbin ziua în amiaza mare

fără să-l vadă cineva. Altul se pricepe de minune să facă rost de tot felul de arme.

– Dar soţii Ahlbin au fost împuşcaţi cu pistolul de vânătoare al lui Jakob, obiectă Alex.

– Adevărat, spuse Joar. Dar poate că s-au folosit de alte arme ca să-i facă pe cei doi să le deschidă uşa...

Alex cugetă la această supoziţie şi îi aruncă o privire lui Peder. Era clar că subordonaţii lui nu discutaseră în prealabil.

– Peder, ai luat parte şi tu la interogatoriu. Ce părere ai la prima vedere?

– Cred că e logic ce-a spus Joar, răspunse Peder răspicat şi Alex îi văzu venele de la gât ieşite în afară.

Peder se ridică în picioare şi îi făcu semn lui Joar.

– Ai terminat? Vreau să vă arăt ceva.

Pe ecranul alb din spatele lui apăru o fotografie, prima dintr-o prezentare de diapozitive pe care o pregătise Peder.

– Ăsta e Ronny Berg, anunţă el. El e cel care s-a retras din organizaţia Fiii Poporului cu care a intrat în conflict Jakob Ahlbin.

Peder îl fixă pe Joar cu o privire triumfătoare.

– Azi după-amiază am hotărât să am o discuţie cu el. În urma căreia am obţinut mai multe informaţii.

– Ai discutat cu el de unul singur? întrebă Alex.

Peder inspiră adânc.

– Da. M-am gândit că nu e nici o problemă.

Dar era, Peder ştia asta prea bine. Toate discuţiile de acest fel trebuia aprobate de Alex.

– Jakob Ahlbin i-a pus o singură condiţie lui Ronny, continuă Peder. Să înceteze orice activitate infracţională în care era implicat. Ceea ce se pare că a fost o problemă.

– În ce fel? întrebă Alex, ridicând din sprâncene.

– Politica grupului de sprijin e foarte clară. Grupul e dispus să ajute pe oricine doreşte să revină pe drumul cel bun cu condiţia ca persoana respectivă să abandoneze absolut toate activităţile infracţionale la care participă. La asta s-a referit Tony Svensson când a spus că Jakob i-a cerut lui Berg ceva în schimb.

Peder trase aer în piept şi trecu la următoarea fotografie.

– Ronny Berg, fost spărgător, pusese la cale un jaf de proporţii care urma să-i aducă o grămadă de bani, dar despre care nu voia să ştie organizaţia. Fiii Poporului au prins însă de veste şi l-au băgat bine în corzi. Ăla a fost momentul în care Ronny Berg s-a hotărât să părăsească organizaţia, drept care a apelat la grupul de susţinere, a făcut-o pe păcătosul care se căieşte, susţinând că nu mai e de acord cu scopurile şi ideologia organizaţiei.

– Şi grupul l-a crezut? întrebă Fredrika.

– Fără rezerve, răspunse Peder. Cel puţin la început. Pe urmă, organizaţia Fiii Poporului a dat de înţeles că noul protejat al grupului nu e chiar atât de dispus să renunţe la vechile obiceiuri şi, în consecinţă, Jakob Ahlbin s-a hotărât să-şi ia mâna de pe el.

– Deci Ronny Berg s-a întors la Fiii Poporului? întrebă Alex.

– Nu, nici vorbă. A mizat totul pe jaful despre care v-am spus. Dacă-i reuşea, pleca din ţară. Dar Jakob Ahlbin i-a ghicit intenţiile şi l-a informat pe unul dintre poliţiştii care făceau parte din grup. Poliţistul a transmis informaţia mai departe.

Peder privi în jur mulţumit de sine.

– Şi acum unde e? întrebă Fredrika, derutată.

– E aici, în Stockholm, la închisoarea Kronoberg.

– Şi ţi-a spus ţie toată povestea asta? întrebă Alex, nevenindu-i să creadă.

– Mi-a spus cât a vrut să-mi spună. Restul l-am aflat de la poliţiştii din grupul de susţinere care au primit informaţia de la Jakob.

Alex bătu cu degetele în masă.

– Ce părere are Ronny Berg despre Jakob Ahlbin acum? întrebă el.

– Îl urăşte.

– Are vreun alibi pentru noaptea în care s-a comis crima?

– Da, era deja arestat. Jaful armat eşuase între timp. Adică joia trecută.

Deci cu câteva zile înainte ca Jakob și soția lui să fie găsiți morți, conchise Alex gânditor. O grămadă de timp ca să pui la cale o crimă dublă și să dai ordine ca să fie dusă la îndeplinire.

Peder clătină din cap.

– Teoretic, da, zise el. Dar practic? Nu, nu cred. Ronny Berg nu dispune de o asemenea rețea. Mai ales acum, când nu mai beneficiază de susținerea și protecția organizației.

Fredrika citea ceva din carnetul ei, iar Joar privea impasibil. Deși pare să scrâșnească din dinți, se gândi Alex.

– Eu nu cred în varianta asta, spuse Fredrika pe un ton categoric pe care Alex nu-l mai auzise la ea de mult timp.

– Nu crezi în varianta asta? întrebă el.

– În varianta cu extremiștii de dreapta, răspunse ea hotărât. Cum spuneam și înainte, mi se pare prea complicată. Nu mă refer la faptul că s-a pătruns în apartament și că cei doi au fost împușcați în cap, ci la modul de operare. Pe urmă mai e și boala lui Jakob Ahlbin. Cine a pus la cale crima trebuie să fi știut de ea, asta reiese clar din așa-zisul bilet de adio... Dacă am presupune că autorul e un cunoscut de-al familiei Ahlbin, cred că am fi mai aproape de adevăr. Atunci n-ar mai fi deloc ciudat că făptașul a fost primit în casă sau că nu s-au găsit urme de violență.

– Așa s-ar explica și scrisoarea și detaliile despre viața lor privată, adăugă Peder.

– În cazul ăsta, care ar fi mobilul? întrebă Alex, plin de frustrare.

Fredrika îl privi lung.

– Nu știu. Dar cred că ar trebui să vedem și care e legătura dintre Jakob Ahlbin și tipul care a fost călcat de mașină in Frescativägen, Yusuf.

Un tip căruia, în sfârșit, îi descoperiseră identitatea, legat indirect de Jakob Ahlbin. Jakob îl cunoștea pe Muhammad, care îl cunoștea pe Yusuf.

– Crezi că aici e implicată și organizația de extremă dreaptă? întrebă Joar.

– Din câte știu eu, nu.

– Dar Muhammad era speriat, interveni Fredrika hotărât. Fiul prietenului său a venit în Suedia şi a murit înainte să ajungă la Agenţia de Imigraţie.

– Da, dar mai întâi s-a grăbit să jefuiască o bancă, adăugă Peder.

– Asta ne mai trebuia, să ne ocupăm şi de jaful ăla, zise Alex făcând o grimasă.

Fredrika se menţinu pe poziţie, dând de înţeles că nu a terminat.

Aha, se gândi Alex. În sfârşit, s-a trezit!

– Mai a ceva, spuse ea.

Alex observă că Joar o priveşte lung. Era prima oară când o vedea atât de agresivă, îşi dădu el seama.

– E-mail-urile, zise Fredrika. Cred că Tony Svensson a spus adevărul, nu le-a scris el pe toate.

Ceilalţi o priviră cu nerăbdare.

– Am înţeles asta în timp ce le reciteam. Chiar de la început mi s-a părut puţin deplasat ca Tony Svensson să facă referire la Iov. E-mail-urile care au fost trimise de pe alte computere decât cel de la el de acasă sună altfel.

Alex se uită la ea neîncrezător.

– Cine să aibă acces la contul lui de *e-mail*? Expeditorul este, evident, acelaşi, indiferent de computerul de pe care şi-a trimis *e-mail*-urile.

– E-mail-urile trimise de pe computerul lui Tony Svensson n-au venit de pe contul lui personal. Au venit de pe unul la care au acces toţi Fiii Poporului. Ceea ce înseamnă că foarte multă lume şi-a expus parolele şi numele de utilizator.

Fredrika răsfoi copiile după *e-mail*-urile pe care le adusese cu ea.

– Sunt sigură de asta. Cel care a trimis aceste *e-mail*-uri de pe alte computere a încercat să fie în ton cu celelalte, dar nu a reuşit pe deplin. Toate *e-mail*-urile lui conţin referiri biblice, dar nu şi cele provenite din computerul lui Tony Svensson. E-mail-urile Fiilor Poporului sunt mai dure şi mai directe.

– Atunci care e concluzia ta? întrebă Alex, rezemându-şi bărbia în palmă.

– Încă n-am ajuns la o concluzie foarte clară, recunoscu Fredrika. Poate că altcineva ştia de ameninţările pe care Jakob le primise deja şi le-a folosit ca să ne inducă în eroare, să nu mai căutăm în altă parte ca să nu-i dăm de urmă. Jakob însă, mai mult ca sigur, şi-a dat seama.

– De ce anume? întrebă Alex, mai iritat decât şi-ar fi dorit.

– Că ameninţările proveneau din surse diferite. Şi erau legate de lucruri diferite. Asta ar explica motivul pentru care Jakob s-a hotărât să nu-i spună nimic lui Agne Nilsson despre ultimele *e-mail*-uri.

Fredrika îşi împinse la loc câteva şuviţe de păr care îi scăpaseră pe faţă.

– Am putea urmări *e-mail*-ul trimis din biblioteca Farsta, continuă ea. Trebuie doar să-ţi treci numele pe o listă şi să-ţi prezinţi cartea de identitate ca să intri în sala computerelor. Cei de acolo au apelat la măsurile acestea ca să împiedice accesul celor care vor să se uite pe site-uri porno.

– Atunci verifică-l tu, luni, la prima oră, spuse Alex pregătindu-se să pună capăt şedinţei. Şi vezi cum decurg lucrurile în cazul celui călcat de maşină la universitate. Vreau să ştiu ce găsesc cei de la Divizia Naţională.

Fredrika înclină din cap, iar ceilalţi se ridicară în picioare, înţelegând că şedinţa a luat sfârşit.

– OK, a început week-end-ul, zise Alex. Să mergem acasă.

Acasă. Alex simţi cum începe să-l roadă neliniştea la perspectiva celor două zile libere care îl aşteptau. La naiba, chiar trebuia să ia o hotărâre. Părăsi Bârlogul fără să mai spună ceva şi se întoarse fără nici un chef în birou.

Ce bine ar fi să sune fiul lui din America de Sud.

Vino acasă, îl rugă el în gând. În ultimele săptămâni, mama ta e de nerecunoscut.

Înghiţi în sec şi îşi atinse cicatricele de pe mâini. America de Sud părea la ani-lumină de Stockholm.

Apoi se hotărî. Dacă Lena nu va da nici o explicație în week-end, îi va împărtăși îngrijorarea lui la începutul săptămânii viitoare.

Și, în umbra neliniștii pricinuite de viața lui particulară, se insinuă alta, legată de serviciu. Dacă nu Tony Svensson a fost cel care i-a ucis pe Jakob și Marja Ahlbin, atunci cine naiba e făptașul?

Întuneric, frig și un cer deja negru ca smoala o întâmpinară pe Fredrika în momentul în care părăsi sediul ca să meargă acasă. Spencer avea să ajungă mai târziu; între timp, trebuia să-și omoare câteva ore de singurătate.

Îmi trebuie un hobby, își spuse ea în vreme ce străbătea drumul din Kungsholmen până la apartamentul ei de lângă Parcul Vasa. Și mai multe prietene.

Nu că ar fi fost adevărat. Avea mai multe prietene decât îi permitea timpul și mai multe activități recreative la care putea apela dacă ar fi avut chef. Cum oare se pricopsise cu aceste accese de singurătate și inactivitate? Fredrika își punea întrebarea de câțiva ani buni și ajunsese la concluzia că răspunsul era foarte simplu: problema era că nu avea întâietate în fața nimănui. Nu exista nici o persoană pentru care ea să fie prioritatea numărul unu, motiv pentru care, uneori, se simțea singură și abandonată, în timp ce toate prietenele ei erau ocupate până peste cap și nu se puteau întâlni cu ea, când Fredrika avea cel mai mult nevoie de ele.

Oare și seara aceasta era la fel? Fusese decizia ei să nu aranjeze nimic cu o prietenă cât timp îl aștepta pe Spencer. Pe de altă parte, nu o sunase nimeni.

Senzația de singurătate și deznădejde se accentuase de când era însărcinată. Epuizarea și coșmarurile contribuiau și ele. Ca și durerile atroce din cauza cărora uneori îi venea să urle.

Sosi acasă – un apartament tăcut, pustiu. Cât de mult îi plăcuse la început. Ferestrele mari, care lăsau să intre toată lumina; podeaua de pin, lustruită ca o oglindă. Bucătăria vecină cu o cămăruță pentru menajeră, pe care o putea transforma într-o mică bibliotecă.

Aici am renăscut, se gândi Fredrika.

Luminile se trezeau la viață în timp ce trecea dintr-o cameră într-alta aprinzându-le, una câte una. Atinse un calorifer și își dădu seama că era aproape rece. Spencer mereu îi făcea observație că temperatura era prea scăzută în apartamentul ei.

Spencer. Mereu Spencer. *Ce înseamnă că am fost sortiți să ne întâlnim?*

Sunetul telefonului străpunse apartamentul. Mama ei sigur avea să-i spună ceva extrem de important.

– Dormi mai bine? întrebă ea, ca de obicei.

– Nu. Dar nu mai am dureri ca înainte. Azi, cel puțin.

– Mi-a venit o idee, îndrăzni mama ei.

Tăcere.

– Nu crezi că te-ai simți mai bine dacă te-ai apuca din nou de cântat?

Preț de o clipă, timpul păru că se oprește, Fredrika înecându-se în amintirile de dinainte de Accident.

– Nu mult, adăugă repede mama ei. Nu mult, doar un pic, ca să te simți mai în armonie cu tine. Știi doar că eu întotdeauna cânt când n-am somn.

Era o vreme când astfel de conversații ar fi fost firești pentru Fredrika și mama ei. Pe atunci cântau împreună și se gândeau la viitorul Fredrikăi. Dar asta se întâmpla atunci, înainte de Accident. Acum, mama nu mai avea dreptul să discute despre cântatul împreună și chiar înțelese acest lucru când văzu că fiica ei nu spune nimic. Drept care hotărî să schimbe subiectul.

– Trebuie să ne faci cunoștință cu el.

Pe un ton ferm, dar și rugător. Cerând să facă iar parte din viața fiicei ei.

Fredrika rămase surprinsă.

– Şi eu, şi tatăl tău încercăm din răsputeri să ne împăcăm cu situaţia în care ne-ai pus. Încercăm să înţelegem cum ai gândit asta, cum ai planificat totul. În acelaşi timp, ne simţim extrem de neglijaţi. Nu numai că, de mai bine de zece ani, ai o relaţie secretă cu un bărbat, acum mai aştepţi şi un copil de la el.

– Nu ştiu ce să spun, oftă Fredrika.

– Dar eu ştiu, replică mama ei tăios. Adu-l aici. Mâine.

Fredrika se gândi câteva clipe şi conchise că nu-l mai putea ţine pe Spencer departe de familia ei.

– Am să vorbesc cu Spencer când vine aici, diseară, promise ea. Şi vă anunţ.

Apoi rămase pe canapea, cugetând la întrebarea fatală care o chinuia de-atâta timp. Ce rost avea să se îndrăgostească de un bărbat mai mare cu douăzeci de ani decât ea care, căsătorit sau nu, o va părăsi cu mult înainte ca ea să-şi termine de trăit viaţa?

Alături de întuneric, oboseală şi plictiseală, veni şi chemarea şoptită dintr-o încăpere pe care credea că o ferecase cu mulţi ani în urmă.

Cântă, şopti o voce. Cântă.

Mai târziu nu-şi putu explica pornirea care o făcuse să se ridice, să iasă pe hol şi să-şi scoată vioara pentru prima oară de la verdictul primit în urma Accidentului. Şi acum iat-o, ţinând instrumentul în mâini, simţindu-i greutatea, atât de familiar, atât de dorit.

Asta e tot ce mi-am dorit să fiu.

Până să sosească Spencer, câteva ore mai târziu, instrumentul se odihnea din nou în cutia lui. Acordat şi trezit din nou la viaţă.

Veniră după el seara târziu. Era o procedură care nu se deosebea prea mult de cele pe care şi le amintea din trecut. Străinii soseau noaptea cu cheile de la o uşă pe care numai el ar fi trebuit să o poată deschide. Rămase nemişcat sub pătură, ştiind că nu are încotro să o apuce. Apoi auzi o voce de bărbat, blondul care vorbea atât de bine araba.

– Bună seara, Ali. Eşti treaz?

Bineînţeles că era treaz. Cât dormise de când părăsise Irakul? Poate că nici zece ore în total.

– Sunt aici, răspunse el, dându-se jos din pat.

Intrară în dormitor, toţi odată. De data aceasta femeia lipsea, dar blondul era însoţit de alţi doi bărbaţi, pe care Ali nu-i mai văzuse până acum. Se simţi stingher cum stătea acolo, doar în chiloţi. Şi şosete. Avea mereu picioarele reci. Pe de altă parte, nu-l mai deranja mirosul de ţigară din apartament, iar cel de pereţi proaspăt vopsiţi, pe care îl simţise de îndată ce intrase acolo, dispăruse de mult.

– Îmbracă-te, spuse blondul zâmbind. Până duminică o să stai în altă parte.

Ali răsuflă uşurat. Va ieşi de aici – în sfârşit. Va simţi aerul proaspăt, îşi va umple plămânii cu el. Dar vestea îl descumpăni. Nimeni nu-i spusese că se va muta de acolo.

Se uită la ceas în timp ce îşi trăgea blugii şi puloverul pe el; era aproape de miezul nopţii. Cei trei se mişcau prin apartament

ca niște spirite fără odihnă. Îi auzi cum umblau în bucătărie, deschizând dulapurile și frigiderul. Mâncase tot și acum spera că, la noul loc, va avea parte de mai multe alimente.

Coborâră la parter. Blondul care vorbea araba era primul, Ali și ceilalți veneau imediat după el. Ieșiră pe trotuar. Ali ridică privirea și ochii i se umplură de fulgi de zăpadă. Ciudată ploaie, cât de multă era prin părțile astea!

De data aceasta era o mașină mai mare, aducea cu o furgonetă. Blondul îi spuse lui Ali să stea pe bancheta din spate, între cei doi necunoscuți. Apoi îi vârî geanta în portbagaj. Unul dintre necunoscuți purta un palton lung, așa cum văzuse Ali într-un film. Celălalt avea o privire fioroasă. Și o față diformă. De parcă i-ar fi crestat-o cineva cu un cuțit, de sus până jos, și apoi i-ar fi cusut-o la loc. Omul simți că Ali se uită la el și întoarse încet capul spre el. Ali îi evită privirea fără să vrea.

Trecură printr-un cartier în care toate blocurile arătau la fel. Apoi ieșiră pe un bulevard unde mașinile mergeau mai repede. Ali privi în dreapta, apoi în stânga. Și, brusc, în dreapta. În depărtare, dar perfect vizibil. Ceva care aducea cu o minge de golf, uriașă, luminată ca un templu.

– Globul, spuse cel de lângă el.

Ali privi înainte. De câte ori ai mers cu mașina fără să știi încotro te îndrepți?

Noaptea părea să se strângă în jurul lor. Își simți pleoapele grele.

Odată și-odată, se gândi el obosit. Odată și-odată o să ajung la capătul acestei călătorii fără sfârșit.

BANGKOK, THAILANDA

Nu o puteau forța să se predea poliției. Dar nici nu-i puteau asigura protecția. După ce o sfătuiră să ia imediat legătura cu poliția, îi făcură vânt în stradă. O luă la fugă cât o țineau picioarele, la întâmplare, pe Sukhumvit. Efortul însă o copleși. Flămândă și însetată, pe o căldură de aproape 40 de grade Celsius, se opri după câteva sute de metri, încercând să-și dea seama unde se află. Își pierduse simțul orientării; habar nu avea încotro o duseseră pașii.

Cineva, se gândi ea posomorâtă, cineva – nu mai conta cine – trebuie să-mi confirme identitatea.

Toate planurile ei se duseseră pe apa Sâmbetei. Nu se mai punea problema alegerii prietenilor sau cunoștințelor în care se putea încrede. Acum avea nevoie de ajutorul cui se nimerea.

Simți că i se înmoaie genunchii și se lăsă să cadă pe trotuar. Încercă să stoarcă ultimul strop de gândire rațională.

Gândește, gândește, gândește, se zori ea. Care e principala mea problemă în acest moment?

Lipsa banilor era o chestiune presantă, dar îi putea face față. Lipsa detaliilor de contact cu persoanele cele mai apropiate, acum, că nu mai avea acces la telefonul mobil și la *e-mail*, era mai serioasă. Dar existau modalități de a face rost de numere de telefon, iar în privința *e-mail*-ului putea deschide un alt cont.

Prioritatea numărul unu era să ia legătura cu tatăl ei. Exista riscul ca şi el să fie în pericol.

Gândul la tatăl ei îi împăienjeni ochii. De ce nu răspundea la telefon? Dar mama ei? Unde erau?

Îşi numără banii thailandezi şi constată că îi ajungeau pentru o jumătate de oră pe Internet şi câteva telefoane internaţionale.

După aceea nu mai rămân cu nimic, se gândi ea, silindu-se să controleze valul de panică ce ameninţa să o copleşească.

Proprietarul cafenelei era un om cumsecade care făcea cinste cu o cafea dacă închiriai un computer. Femeia acţionă repede şi eficient. Găsi numerele de telefon ale câtorva persoane în care avea încredere şi le notă. Apoi intră pe Hotmail şi îşi deschise un cont nou. Hotărî să nu-şi folosească propriul nume în noua adresă şi optă pentru un pseudonim mai criptic. Degetele i se mişcară sprinţare pe tastatură, scriind un *e-mail* scurt şi la obiect către tatăl ei. Îl trimise la ambele lui adrese, cea privată şi cea de la biserică. Stătu la îndoială dacă să-l contacteze pe prietenul care nu-i mai telefonase. Oare greşea dacă nu apela la el? Gândurile îi roiau prin mintea obosită ca nişte viespi întărâtate. Îi scrise, totuşi, câteva cuvinte:

Am nevoie urgentă de ajutor. Contactează Ambasada Suedeză din Bangkok şi trimite-le o copie după cartea mea de identitate şi una după paşaport.

După ce termină de scris *e-mail*-urile, avu o pornire pe care ulterior nu o va putea explica. Intră pe site-ul unuia dintre ziarele suedeze de seară. Poate ca să se simtă mai aproape de ţara ei, măcar o clipă, poate ca să se simtă mai puţin fugară.

Dar nu simţi nici una, nici alta, fiindcă în clipa în care apăru pagina află că părinţii ei fuseseră găsiţi împuşcaţi, cu trei zile în urmă, şi că poliţia lua în calcul şi ipoteza că ar fi fost ucişi. Automat, convinsă că nimic din ce citea nu era adevărat, trecu la alte articole. „Posibilă sinucidere", „probleme mintale cronice", „devastaţi de moartea fiicei". Simţi cum creierul încetează să-i mai funcţioneze. Tastă repede numele altui ziar. Şi încă unul.

Ragnar Vinterman era citat în mai multe articole. Era dat peste cap, declara că Biserica pierduse una dintre personalităţile ei de frunte.

Ţipătul care încerca să-şi facă loc i se opri undeva în gât, refuzând să-i părăsească trupul. Simţea că se sufocă, iar titlurile articolelor se izbeau de ea ca un camion care nu reuşise să oprească la trecerea de pietoni şi intra frontal într-un vehicul mult mai mic. Oroarea o făcu să tremure din toate încheieturile, în ciuda căldurii din încăpere.

Ai grijă de mine, imploră ea disperată, în tăcere. Scapă-mă de acest coşmar.

Cuvinte disparate îi veniră în minte, alcătuind rugăciuni pe care le spunea cu părinţii ei când era mică, îndemnând-o să îngenuncheze lângă computer.

– Nu plânge, îşi şopti ea, simţind cum îi ard obrajii, iar ochii i se umezesc. Doamne, nu mă lăsa să plâng, altfel n-o să mă opresc niciodată.

Ieşi în fugă pe stradă ca să poată respira, inhalând aerul supraîncălzit, insuportabil, al oraşului.

Reveni în cafenea un minut mai târziu. Se aşeză în faţa computerului. Proprietarul privi neliniştit, dar nu spuse nimic. Mai citi două articole. „Se spune că Jakob Ahlbin ar fi aflat despre moartea fiicei lui în week-end-ul trecut..." Clătină din cap. Imposibil. Nu se putea întâmpla aşa ceva. Să-ţi pierzi toată familia aşa, dintr-odată.

Abia ţinându-se pe picioare, se apropie de proprietarul cafenelei şi îl rugă să o lase să dea un telefon. Imediat. *E urgent. Vă rog, repede.* Omul îi întinse receptorul şi insistă să formeze el numărul.

Îi dictă rar numărul. Numărul la care nu apelase de atâta timp, dar pe care nu avea cum să-l uite vreodată.

Sora mea, sora mea dragă...

Telefonul sună, prelung, dar nimeni nu răspunse. Apoi interveni robotul, vocea care îi amintea de tot ceea ce i se părea

atât de îndepărtat acum. Atât. Lacrimile începură să o ia la vale. Dintre toate gândurile care i se învălmășeau în minte, doar unul păru că trece pe lângă ea. Cel care îi spunea că nu citise ziarul cum trebuie, nu înțelesese cine anume murise. Când bipul încetă, semn că trebuie să-și lase mesajul, femeia plângea în hohote.

– Te implor, răspunde dacă mă auzi.

SÂMBĂTĂ, 1 MARTIE 2008

STOCKHOLM

Gândul că îmbătrâneşte îi veni noaptea şi îl trezi dis-de-dimineaţă. Era prima dată când îl obseda aşa ceva, motiv pentru care nici nu ştia ce să facă. Totul începuse când soţia lui observase că liniile de pe frunte i se adânciseră şi că firele de păr cărunt se făceau şi mai albe pe zi ce trece. O scurtă privire în oglindă îi confirmase observaţia. Procesul de îmbătrânire prindea viteză. Iar îmbătrânirea era însoţită de teamă.

Întotdeauna fusese sigur de el. În orice privinţă. Mai întâi de rostul studiilor pe care le urma. Apoi de cariera pe care şi-o alesese. Apoi de soţia pe care şi-o alesese. Sau, mai degrabă, *ea* îl alesese pe *el*? Încă se contraziceau, veseli, când lucrurile mergeau bine. Dar asta se întâmpla din ce în ce mai rar.

Gândul la soţia lui îi mai atenuă din grija că îmbătrâneşte. Poate că era şi acesta un semn al neliniştii provocate de problemele ivite în căsnicia lor. Se cunoscuseră în toiul verii, cu puţin înainte de a împlini amândoi vârsta de 20 de ani. Doi tineri ambiţioşi, cu toată viaţa înainte, care îşi imaginau că împart totul între ei. Ceea ce-l interesa pe el o interesa şi pe ea, ceea ce preţuia ea preţuia şi el. Porneau amândoi de la o bază solidă. Îşi amintise de asta de-a lungul anilor, când nu găsea nici o justificare pentru felul în care îşi alesese tovarăşa de viaţă.

Deşi se alesese praful de relaţia lor, din când în când mai aveau puterea să râdă împreună. Dar graniţa dintre râs şi lacrimi era mult prea fragilă şi îi readucea la tăcere. Adică fără să îndrepte cu nimic situaţia.

Problemele începuseră din momentul în care își cunoscuse mai bine socrul. Sau poate că atunci își cunoscuse mai bine soția. Oricum, concluzia era aceeași: niciodată nu ar fi trebuit să accepte împrumutul acela. Niciodată.

Fiindcă, deși în tinerețea lor crezuseră că au atât de mult în comun, existau și lucruri asupra cărora nu cădeau de acord. Și, de cele mai multe ori, ca și în cazul acesta, era vorba de bani. Sau de lipsa lor și de dorința soției lui de a trăi pe măsura statutului ei. Banii trebuia să-i facă el, chiar dacă voia și ea să muncească. El, unul, niciodată nu avusese bani, nu că le-ar fi simțit prea mult lipsa. Evident, nu în copilărie și nici în adolescență. Pe urmă însă, i se păruse că lipsa de bani era ghinionul lui și că femeia pe care credea că o iubește va alege pe altcineva.

Dar socrul lui cunoștea prea bine și lista de priorități a fiicei, și situația financiară a ginerelui, drept care propusese o soluție simplă la o dilemă majoră: ginerele putea împrumuta bani ca să cumpere o casă și astfel problema se rezolva.

O idee extraordinară. Banii îi fuseseră transferați discret în cont și, la fel de discret, i se eșalonase rambursarea lor. Fără ca mireasa să afle ceva. Până la urmă înțelesese că, semnând polița, își amaneta întreaga viață. Polița era însoțită de un acord prenupțial strict. Când dragostea pălise și prima criză devenise realitate, socrul avusese o discuție foarte serioasă cu el. Divorțul era exclus. Dacă voia așa ceva, trebuia să returneze împrumutul imediat, fără a mai avea dreptul asupra părții lui din casă. Când îi spusese că acceptă și asta, socrul scosese asul din mânecă pe care probabil că îl avea pregătit încă de la început.

– Îți știu secretul.

– N-am nici un secret.

Un singur cuvânt:

– Josefine.

Și așa se încheiase discuția.

Oftă în sinea lui. De ce oare toate aceste gânduri nenorocite îi veneau numai noaptea? La ora la care orice om își alunga gândurile negre ca să poată dormi în pace.

Se uită la femeia care dormea lângă el, ca şi cum ar fi fost soţia lui. Dar nu era. Atâta timp cât mai era prizonierul vechilor lui temeri. Femeia asta îi purta copilul în pântece şi din acest motiv el va face tot ce trebuie. Sau, cel puţin, cât îl ţineau puterile. Dragostea era deja o certitudine, iar intensitatea ei aproape că îl sufoca, o iubea atât de mult, de atâta vreme, deşi îi spusese atât de rar. De parcă s-ar fi temut că se va prăbuşi totul dacă îi spune cât de mult înseamnă pentru el. Şi, dacă nu s-ar fi cunoscut, iar lucrurile nu ar fi ajuns aici, sigur nu ar fi rezistat. Situaţia i se părea cât se poate de clară.

Viitorul? Imposibil de prevăzut. Imposibil.

Cineva spunea că nu există singurătate mai mare decât atunci când trăieşti cu persoana nepotrivită. Puţini ştiau asta mai bine decât bărbatul lipsit de tihna nopţii. Cu mintea şi sufletul împovărate de gândurile negre ale nopţii, stătea lângă femeia pe care o considera marea iubire a vieţii lui. Îi sărută uşor umărul.

La urma urmei, exista şi lumină în viaţa lui Spencer Lagergren. Şi dragoste. Numele ei era Fredrika Bergman.

O amintire din alt timp şi spaţiu. Şedinţa obligatorie cu un psiholog atunci când voia să lucreze în străinătate.

Psihologul: Care e cel mai rău lucru care vi s-ar putea întâmpla astăzi?

Alex: Astăzi?

Psihologul: Astăzi.

Alex: [Tăcere.]

Psihologul: Nu vă gândiţi prea mult, fiţi spontan.

Alex: Să o pierd pe Lena, soţia mea, ăsta ar fi cel mai rău lucru.

Psihologul: Am văzut că aveţi doi copii, unul de 14 ani, celălalt de 12.

Alex: Aşa e, nici pe ei nu vreau să-i pierd.

Psihologul: Dar nu la ei v-aţi gândit când v-am pus întrebarea.

Alex: Nu. Dar asta nu înseamnă că nu-mi iubesc copiii. Doar că-i iubesc altfel.

Psihologul: Încercaţi să explicaţi.

Alex: Pe copii îi împrumuţi. Ştii asta de la bun început. Nu vor să stea cu tine pentru totdeauna. Scopul prezenţei mele în viaţa lor e să-i pregătesc ca să se descurce singuri. Cu Lena, situaţia e diferită. Ea este „a mea" altfel. Şi eu sunt al ei. Vom fi mereu împreună.

Psihologul: Mereu? Aşa simţiţi astăzi?

Alex (convins): Aşa am simţit întotdeauna. De când o cunosc. Vom fi mereu împreună.

Psihologul: Gândul acesta vă liniştește sau vă stresează?

Alex: Mă liniștește. Dacă m-aș trezi dimineață și n-aș găsi-o lângă mine, n-aș fi în stare să merg mai departe. Ea este prietenul meu cel mai bun și singura femeie pe care am iubit-o necondiționat.

Alex înghiți în sec. De ce naiba era așa de greu să-și dea seama ce anume nu mergea? Istoria se repetase și ieri. Lena îi întorsese spatele când încercase să o privească în ochi și tresărise când o atinsese. Scosese acel râset strident, fals și se culcase mult prea devreme.

Alex spera că orele petrecute la serviciu îi vor abate gândurile.

Când coborî din lift la etajul lor, văzu coridorul gol. Se îndreptă cu pași greoi spre birou și se lăsă să cadă pe scaun. Apoi răsfoi la întâmplare teancurile de hârtii.

Cazul apăruse în primul ziar online cu o zi în urmă; în dimineața aceasta observă că vestea fusese preluată de toate cotidienele mari. La naiba cu toate scurgerile de informații. Nu mai conta cât de mic era numărul celor cu care lucra; întotdeauna se găsea unul care să audă ceva ce nu trebuia să audă.

Nu-i ajuta nici decizia procurorului, luată cu o seară în urmă, de a-l lăsa liber pe Tony Svensson, ținând cont de ceea ce-i spusese Ronny Berg lui Peder despre dedesubturile afacerii Jakob Ahlbin.

– Nu există dovezi suficiente, nu există un motiv serios pentru a-l pune sub urmărire, rezumase procurorul, obosit. Doar dacă aveți confirmarea faptului că tot el a trimis mesajele de la celelalte computere.

– Dar nu e posibil să le fi trimis de la alte computere doar ca să nu-i fie puse lui în cârcă? Să le fi formulat altfel, știind că așa va scăpa de acuzații?

– E posibil, dar mai trebuie s-o dovediți. Ceea ce până acum n-ați reușit.

Alex citi declarația procurorului și se înciudă. Nu, nu reușiseră să dovedească nimic. Dar asta nu schimba lucrurile, tot era ceva necurat la mijloc. Întrebarea era: Ce anume?

Chestia asta cu extremiştii de dreapta ne duce direct la moartea familiei Ahlbin, se gândi Alex. Dar nu ştiu ce-ar putea fi.

Nemulţumit, continuă să întoarcă afacerea pe toate feţele. Şi arma crimei merita atenţie. Făcea parte din colecţia de arme de foc pe care Jakob Ahlbin o ţinea în casa de vacanţă trecută pe numele fiicelor lui cu câţiva ani în urmă. Nu avea nici un motiv să creadă că pistolul de vânătoare fusese separat de restul colecţiei, deci trebuie să fi fost adus cu un anumit scop. Fie de Jakob Ahlbin, fie de persoana care l-a împuşcat. Jakob era singurul membru al familiei Ahlbin care avea permis de armă. Şi singurul dulap cu arme era cel din casa de vacanţă.

Poate că Jakob luase arma de acolo fiindcă se simţea ameninţat? Alex se îndoia. Nimeni nu părea să fi luat în serios ameninţările lui Tony Svensson. Dar mai rămâneau de explicat unele lucruri. Alex scoase un set de fotografii pe care le făcuseră în faţa casei din Ekerö.

Nimeni nu părea să se fi apropiat de ea. Zăpada era intactă, fără urme de paşi sau de maşină.

Alex simţi cum îi creşte pulsul. *Zăpada neatinsă*. Se împlineau aproape două săptămâni de când căzuse prima ninsoare. Zăpada era de atunci; rămăsese aşa din cauza frigului. Iar când fusese împreună cu Joar acolo, joi, era intactă. Sigur, între timp mai ninsese de câteva ori, dar nu îndeajuns ca să ascundă urme de paşi sau de maşină. Deci arma trebuie să fi fost adusă înainte ca Jakob Ahlbin să fi auzit de moartea fiicei, înainte de a avea motiv să-şi ia viaţa. Ceea ce însemna? Alex şovăi. Dacă porneau de la premisa că pistolul de vânătoare fusese adus de la Ekerö pentru uciderea lui Jakob şi a soţiei lui, nu era logic să creadă că nu Jakob se dusese să-l aducă?

Dar, în cazul acesta, persoana care îl adusese trebuie să fi avut acces la un set de chei, fiindcă nimic nu arăta că s-ar fi intrat prin efracţie. Sau poate că persoana era atât de experimentată încât se gândise să încuie uşile la plecare. Ceea ce îl ducea din nou la tovarăşii lui Tony Svensson.

Mai era şi Johanna. Care îi dăduse vestea tragică tatălui şi o ştersese în străinătate. Care dispăruse ca o nălucă din toate fotografiile de familie găsite în casa din Ekerö. Şi care nu răspundea nici la *e-mail*-uri, nici la telefon.

Zgomotele de pe coridor îl treziră din meditaţie. Peder apăru brusc în pragul uşii.

– Salut, spuse Alex surprins.

– Salut. Nu credeam să găsesc pe cineva aici.

– Nici eu, replică Alex sec. Trec din nou prin cazul Ahlbin.

Peder oftă.

– Mă gândeam să fac la fel, zise el evitând privirea lui Alex. Copiii sunt la Ylva, aşa că...

Alex înclină din cap. Atâţia oameni cu probleme în subordinea lui. Adesea mult prea solicitaţi ca să facă faţă şi în familie, şi la serviciu. Şi adesea punând serviciul în faţa familiei.

Îşi drese glasul.

– Cred că trebuie să vorbim din nou cu Ragnar Vinterman. Vii cu mine?

Peder aprobă din cap nerăbdător.

– Bineînţeles. Cum rămâne cu soţii Ljung, care au găsit cadavrele marţi?

– Cum adică?

– Ar trebui să vorbim şi cu ei. Să-i întrebăm despre conflictul care i-a făcut să se înstrăineze.

Alex scoase un oftat de uşurare. Avea cu ce să-şi ocupe mintea toată sâmbăta.

– Apropo, l-am găsit pe medicul lui Jakob Ahlbin? întrebă Peder în timp ce Alex îşi punea paltonul.

Întrebarea îi aminti lui Alex că primise un mesaj cu o seară în urmă, dar uitase complet de el.

– La naiba! Da, a sunat ieri, destul de târziu. Fusese plecat, tocmai se întorsese. Dar avea de gând să ne trimită fişa lui Jakob Ahlbin prin fax.

Peder ieşi ca să verifice faxul din biroul Ellenei. Reveni cu un teanc mic de hârtii.

Îmi cer scuze că n-am fost disponibil. Vă rog să mă sunați la numărul de mobil de mai jos. Vreau să vorbesc cât mai curând cu poliția despre această problemă. Cu stimă, Erik Sundelius.

Peder transpirase deja, îmbrăcat cum era de plecare.

– Să coborâm la mașină, zise Alex. Îl sun pe drum.

Erik Sundelius răspunse la al doilea apel. Ca să pară politicos, Alex se scuză că sună atât de dimineață. Era aproape zece, oră la care unii încă nu erau treji.

Erik Sundelius păru ușurat că poate vorbi cu poliția.

– În sfârșit! Am încercat să iau legătura cu dumneavoastră de îndată ce am ajuns acasă și am văzut știrile. Sper că ne putem întâlni în persoană ca să discutăm pe îndelete. Un singur lucru aș vrea să vă spun acum.

Alex aștepta.

– L-am tratat pe Jakob Ahlbin mai bine de doisprezece ani, zise Erik Sundelius și trase adânc aer în piept. Și vă spun cu toată sinceritatea că nici în ruptul capului nu ar fi făcut ceea ce susțin ziarele. Niciodată nu și-ar fi ucis soția. Niciodată nu s-ar fi sinucis. Aveți cuvântul meu de specialist.

Pentru prima oară după mai multe luni, Fredrika Bergman se trezi odihnită. Noaptea nu-i adusese nici măcar un singur coşmar. Se trezi devreme, pe la şapte. Spencer dormea alături de ea. Iar vioara stătea în cutia ei, pe podea. Acordată acum. Era o dimineaţă binecuvântată din mai multe puncte de vedere.

Spencer era foarte atrăgător, cum stătea acolo. Chiar şi culcat, părea neobişnuit de înalt. Părul cărunt, de obicei pieptănat perfect, era ciufulit.

Se cuibări sub plapumă, lipindu-se de trupul lui cald. Simţi un junghi în stomac la gândul cinei cu părinţii ei. Spencer fusese de acord să o însoţească.

– O să fie un fel de test, mormăise el înainte să adoarmă.

Ca şi cum ar fi trebuit să joace rolul lui Iov.

Fără să vrea, se duse cu gândul la serviciu, la cazul Ahlbin şi la ultimul *e-mail* primit de Jakob înainte de a muri.

Nu uita cum a sfârşit Iov; mai e timp să te răzgândeşti şi să faci ce trebuie. Nu mai căuta.

Bucuroasă că problemele de serviciu îi alungaseră presimţirile rele legate de cina cu părinţii ei, coborî cu grijă din pat. Gravidă sau nu, avea sprinteneala în sânge.

Fătul se întinse, un protest tăcut faţă de mişcările neaşteptate ale mamei.

Biblia era chiar la mijlocul raftului, uşor de recunoscut după cotorul roşu şi literele aurii. Surprinsă de greutatea ei, se aşeză

şi începu să o răsfoiască. Iov, omul care avea propria lui carte în Biblie.

Textul era destul de complicat. Lung şi scris într-o limbă care presupunea interpretarea constantă a sensurilor. Povestea însă era simplă. Satan îl provoacă pe Dumnezeu, care îl consideră pe Iov drept omul cel mai neprihănit. Nimic surprinzător în faptul că Iov e cel mai neprihănit, spune Satan, de vreme ce Dumnezeu l-a dăruit cu atâtea. Atunci Dumnezeu îi dă dreptul lui Satan să-i ia lui Iov bogăţiile, sănătatea şi toţi cei zece copii, ca să-i demonstreze că Iov îi va rămâne la fel de credincios.

La naiba. Vechiul Testament era plin de poveşti de un sadism absurd.

Până la urmă, Iov iese cu faţa curată din aceste încercări. La un moment dat, are o urmă de îndoială privind motivul pentru care Dumnezeu îl supune acestor cazne, dar, în cele din urmă, îşi cere iertare. Şi e răsplătit regeşte. Dumnezeu îi dă de două ori mai multe vite decât avea la început şi încă douăzeci de copii ca să-i înlocuiască pe cei zece luaţi de Satan.

Totul e bine când se termină cu bine, se gândi Fredrika ironic.

Şi din nou îşi repetă mesajul primit de Jakob.

...mai e timp să te răzgândeşti şi să faci ce trebuie.

Îşi frământă creierii ca să înţeleagă cum se lega asta de soarta lui Iov.

Jakob Ahlbin nu era ca mine, se gândi ea. Nu avea nevoie să caute în Biblie ca să înţeleagă ce voia să spună expeditorul. Lucru pe care îl ştia şi expeditorul.

Se ridică şi începu să măsoare camera cu paşi mari. Întrebarea era cât de familiară îi era Biblia expeditorului. Dacă citeai *e-mail*-ul cu atenţie, îl puteai interpreta ca pe o invitaţie la negocieri. Un îndemn de a se răzgândi. De a face exact ce trebuie. Iov se îndoise, apoi îşi ceruse iertare. Şi fusese răsplătit.

Fredrika se opri brusc.

Aranjamentul rămânea o opţiune chiar şi în acel ultim mesaj. Dar Jakob Ahlbin îl refuzase. Nu luase în seamă avertismentul lor de a înceta să mai caute.

Dar ce anume căuta? Şi cum de ştiau ceilalţi că vicarul nu vrea să se tocmească? Cercetările dovediseră că Jakob Ahlbin nu răspunsese la nici unul dintre *e-mail*-urile primite.

Probabil că îl contactaseră şi altfel.

Fredrika se concentră. Şi îşi aminti că găsiseră amprentele lui Tony Svensson pe uşa de la intrare.

Alex hotărî să vorbească mai întâi cu Erik Sundelius şi apoi cu Ragnar Vinterman.

Erik Sundelius, şeful secţiei de psihiatrie din cadrul spitalului Danderyd din Stockholm, îi primi în biroul lui. Era o încăpere mică, dar mobilată în aşa fel încât să exploateze spaţiul la maximum. Rafturile fixate de-a lungul unuia dintre pereţi erau ticsite de cărţi. Pe peretele din dosul mesei de scris era o fotografie mărită, în nuanţe cafenii, a traficului intens dintr-o intersecţie, cu maşini care aşteptau la semafor.

– Ciudad de Mexico, îi lămuri el, urmărind privirea lui Alex. Eu am făcut fotografia, acum câţiva ani.

– Foarte frumoasă, remarcă Alex, înclinând din cap şi întrebându-se dacă tot aici îşi primea şi pacienţii.

– Acesta este biroul meu. Cabinetul este de partea cealaltă a coridorului, zise medicul, răspunzând întrebării lui nerostite, şi se aşează comod pe scaun. Dar trebuie să recunosc că, în ultimii ani, contactul meu cu pacienţii a fost mai limitat. Din nefericire.

Alex îl privi cu atenţie. De-a lungul carierei, nu prea avusese de-a face cu psihologi şi psihiatri, motiv pentru care felul în care ar fi trebuit să arate o astfel de persoană era rezultatul unei prejudecăţi, dar, în multe privinţe, Erik Sundelius nu arăta deloc cum s-ar fi aşteptat el. Arăta mai degrabă ca un medic de familie, cu părul pieptănat cu grijă şi cărare pe o parte.

– Jakob Ahlbin, zise Alex grav. Ce ne puteţi spune despre el?

Medicului păru să-i cadă faţa. Se uită întâi la Alex, apoi la Peder.

– Era bolnavul cel mai sănătos pe care l-am văzut în viaţa mea.

Erik Sundelius se aplecă spre ei şi îşi împreună mâinile pe masă, dând impresia că nu ştie cum să continue.

– Sigur că avea şi crize. Foarte serioase. Îndeajuns de serioase ca să fie supus tratamentului cu şocuri electrice.

Peder tresări la auzul acestui gen de tratament, dar, spre uşurarea lui Alex, nu făcu nici un comentariu.

– În ultimii trei ani am observat o schimbare. De parcă ar fi scăpat de o mare povară. Era, desigur, foarte preocupat de soarta refugiaţilor, dar cred că solicitările din ce în ce mai dese de a ţine conferinţe pe acest subiect îi făcuseră să vadă într-o lumină nouă cauza la care ţinea atât de mult. O dată chiar m-am dus să-l ascult. A fost extraordinar. Îşi alegea bătăliile cu grijă şi le câştiga pe cele care trebuia câştigate.

Un zâmbet uşor se insinuă pe faţa lui Alex, sub fruntea încreţită.

– Îmi puteţi da un exemplu de astfel de bătălii? Mă tem că despre domeniul acesta avem prea puţine informaţii.

Erik Sundelius oftă.

– Păi, cu ce să încep? E de la sine înţeles că poziţia lui radicală faţă de problemele legate de migraţii a provocat nemulţumirea anumitor facţiuni din societate. Şi a avut repercusiuni asupra familiei şi relaţiilor lui profesionale.

Peder, care lua notiţe, ridică ochii din carnet.

Sven Ljung, se gândi Alex fără să vrea. Cel care îl găsise pe Jakob împuşcat în cap.

– Cel mai îngrijorător aspect, desigur, l-a constituit impactul pe care activitatea lui l-a avut asupra relaţiei cu fiica mai mică, spuse Erik Sundelius.

– Cu Johanna? întrebă Alex, surprins.

Psihiatrul înclină din cap, obosit.

– Jakob a suferit mult fiindcă nu putea să redreseze relaţia cu ea.

Fotografiile din casa din Ekerö. Fiica mai mică, absentă din fotografiile de familie.

– Johanna Ahlbin i-a întors spatele tatălui ei când el i-a primit pe refugiaţi în biserică? întrebă Alex.

– Nu, înainte, din câte ştiu eu. Fata nu i-a împărtăşit opiniile, de unde şi, inevitabil, conflictul dintre ei.

– Informaţiile noastre arată că Johanna s-a înstrăinat de familia ei şi pentru că nu era la fel de credincioasă, spuse Peder.

– Da, asta era altă problemă, confirmă Erik Sundelius. Pe de altă parte, Jakob era cu atât mai bucuros că fiica lui mai mare, Karolina, îi sprijinea fără rezerve campania în favoarea refugiaţilor şi împărtăşea credinţa familiei, chiar dacă nu cu aceeaşi devoţiune. Jakob pomenea mereu despre asta în timpul şedinţelor noastre, despre satisfacţia pe care i-o producea evoluţia Karolinei.

Alex ridică din sprâncene, simţind cum creşte tensiunea în Peder.

– Dar presupun că fiica mai mare era şi ea o povară pentru un om cu o boală cronică, zise el.

Medicul se încruntă.

– Cum adică?

– Mă refer la dependenţa ei de droguri.

Preţ de o clipă, Erik Sundelius păru că izbucneşte în râs, apoi se înnegură la faţă.

– Karolina? Dependentă de droguri? spuse el şi clătină din cap. Imposibil.

– Din păcate, nu, zise Alex. Am văzut raportul de după autopsie şi certificatul de deces. Cadavrul avea toate semnele unui consum prelungit de droguri.

Erik Sundelius se uită când la Alex, când la Peder, fără să-i vină să creadă.

– Adică e moartă?

Era clar, medicul nu citise ziarele cu atenţie. Alex hotărî să-i explice cum stau lucrurile. Îi spuse cum fuseseră găsiţi cei doi, despre biletul scris probabil de Jakob Ahlbin şi despre moartea fiicei lui care se pare că îl împinsese să-şi ucidă soţia şi apoi să-şi ia viaţa.

Erik Sundelius ascultă în tăcere. Când, în sfârşit, vorbi, o făcu gâtuit, de prea multă furie sau durere. Din nou Alex crezu că medicul va izbucni în râs.

– OK, zise Erik Sundelius punând mâinile pe masă. Să le luăm pe rând. Mai întâi de toate, pot să văd şi eu biletul lăsat de Jakob?

Alex încuviinţă din cap, scoţând foaia de hârtie din geantă.

Erik Sundelius citi mesajul scris la calculator şi se uită la semnătura de mână. Apoi împinse biletul de parcă l-ar fi ars.

– Semnătura este a lui Jakob. Dar restul...

Alex dădu să spună ceva, dar medicul ridică mâna.

– Lăsaţi-mă să termin. Jakob a fost pacientul meu foarte mulţi ani. Credeţi-mă – biletul acesta *nu* a fost scris de el. Nimic nu e în regulă, nici tonul, nici conţinutul. Chiar dacă şi-ar fi pus în minte să facă ce scrie aici, nu ar fi formulat aşa. Cui i se adresează? Nimănui. Nici Johannei, să zicem, nici unui bun prieten. Doar cuvinte goale pentru toată lumea şi pentru nimeni.

Medicul făcu o pauză ca să-şi tragă răsuflarea.

– Cum spuneam, trebuie să mă credeţi când afirm că Jakob nu putea face aşa ceva. E o mare greşeală să credeţi asta.

– Nu credeţi nici că a făcut-o după ce a auzit de moartea fiicei lui?

Erik Sundelius nu se mai putu abţine. Hohotul de râs pe care îl ţinuse în el atâta timp explodă în sfârşit.

– Absurd! Absolut totul!

Luă din nou biletul, părând că încearcă să se potolească.

– Dacă, am zis *dacă*, Jakob ar fi aflat de moartea Karolinei, sigur i-ar fi spus soţiei lui. Şi ar fi venit la mine – întotdeauna venea când se întâmpla ceva care îi tulbura echilibrul mental. Întotdeauna. Aş spune chiar că, în privinţa asta, încrederea lui în mine era fără margini.

– Vorbiţi de parcă am avea toate motivele să ne îndoim că a primit vestea morţii Karolinei, observă Alex.

Medicul aruncă foaia de hârtie pe masă.

– Exact asta şi fac. Uneori Karolina venea şi ea aici, cu tatăl ei. Şi mama ei.

– Ca pacientă? întrebă Alex, nedumerit.

– Nu, nu, nu, răspunse Erik Sundelius, încruntându-se la el. În nici un caz. Doar ca să-şi îmbărbăteze tatăl. Întreba mereu cum se simte şi ce tratament făcea. Mi se pare de neconceput să-mi fi scăpat faptul că se droga de mai bine de zece ani.

Alex schimbă o privire cu Peder.

– Îmi pare rău, dar nu putem exclude această posibilitate, zise Peder. În primul rând, fata e moartă şi, în al doilea rând, există raportul de după autopsie, semnat de un medic cu care s-a discutat deja.

– Cine a identificat-o? întrebă Erik Sundelius, mijindu-şi ochii.

– Sora ei, Johanna, replică Alex. A găsit-o leşinată şi imediat a chemat ambulanţa. Apropo, ne chinuim de ceva vreme să dăm de ea.

Erik Sundelius clătină din cap.

– Îmi pare rău, nu se leagă. Spuneţi că Johanna a fost acasă la Karolina? întrebă el, repetând gestul. În toţi anii în care Jakob a venit aici, Johanna l-a însoţit o singură dată. Era atât de mică atunci, încât probabil n-a avut de ales. Şi a fost aici fiindcă aşa trebuia. Mi-am dat seama ce are de cum am văzut-o. Şi, după cum spunea şi Jakob, surorile nu erau foarte apropiate. Un alt motiv de tristeţe pentru el.

Medicul ezită.

– Nu ştiu ce idee v-aţi făcut despre Johanna, dar impresia pe care mi-am făcut-o eu, din ceea ce mi-a spus Jakob, e că ceva nu era în regulă cu ea.

Urmă o pauză. Creierul lui Alex funcţiona la capacitate maximă, procesând toate aceste informaţii.

– Suferea şi ea de depresie?

Erik Sundelius strânse din buze, părând că întrebarea nu-i prea convine.

– Nu. Nu e vorba de depresie. Dar subliniez că pe Johanna am întâlnit-o de vreo două ori. Nu era numai distantă, cum o

credea Jakob. Era plină de furie şi dispreţ faţă de familia ei, atitudine pe care nu şovăia s-o ascundă. Ce-mi povestea Jakob despre ea m-a făcut să cred că nu e întreagă la cap.

– Poate că avea un motiv bine întemeiat, spuse Alex. Să fie furioasă.

Erik Sundelius înălţă din umeri.

– Mda, dacă avea un motiv, acesta nu era deloc clar, nici măcar pentru Jakob. Oricum, singurul lucru pe care îl pot spune este că starea de agitaţie continuă a fiicei lui îl făcea să sufere profund.

Alex hotărî că trebuie să pună capăt discuţiei.

– În concluzie, ceea ce spuneţi dumneavoastră e...

– Că sub nici un chip nu susţin teoria potrivit căreia Jakob Ahlbin şi-a ucis soţia şi apoi şi-a luat şi el zilele. Bineînţeles, nu pot pretinde că o persoană care e moartă e şi în viaţă, dar vă pot spune cu mâna pe inimă că fata nu era dependentă de droguri.

– Păreţi foarte sigur, remarcă Alex.

– Şi sunt, spuse Erick Sundelius hotărât. Întrebarea e cât de siguri sunteţi dumneavoastră de concluziile pe care le trageţi.

În timp ce vorbea, medicul întoarse capul şi privi pe fereastră. De parcă s-ar fi aşteptat să-l vadă pe Jakob Ahlbin venind prin zăpada topită.

Iarna preferase să vină în mai multe reprize. La prima ninsoare, când anul de-abia începuse, crezuse că gata, a sosit. Dar se înşelase.

Oftă, simţindu-se brusc foarte obosit.

Era ciudat că Jakob înţelesese prea târziu cât de gravă era problema lui, dar, într-o anumită măsură, aşa era el. Uneori avea impresia că omul hotărâse, înţelept, să-şi trăiască viaţa după înţelesul numelui său de botez: Jakob, un nume controversat, de origine ebraică, despre care unii susţineau că ar însemna „să aibă în pază". Ce ironie a sorţii că, atunci când a avut nevoie de ajutor, nimeni n-a sărit să-l salveze.

Speraseră să găsească o soluţie înainte ca situaţia să scape de sub control. Se bazaseră că Jakob va acţiona cu cap, dar n-o făcuse. Jakob era o persoană impulsivă, sentimentală şi, în clipa în care se apuca de ceva, nimic nu-i stătea în cale. Noroc că aflaseră despre ameninţările pe care i le trimisese organizaţia Fiii Poporului şi hotărâseră să se folosească de ele ca să-l sperie de tot. Jakob însă luase urma prăzii şi nu se lăsase dus de nas.

S-a terminat aşa cum trebuia, îşi spuse el mai târziu. Cu un dezastru, care ar fi fost şi mai mare dacă Jakob ar fi fost lăsat să afle şi mai mult din ceea ce îi atrăsese atenţia, fapt care, la început, nu-i displăcuse deloc.

– Ăsta e un adevărat punct de cotitură. Am o veste fantastică! spusese el, convins că vorbeşte cu un prieten.

Dar prietenul rămăsese şocat şi îşi exprimase dorinţa de a şti mai mult. Din păcate, Jakob tăcuse mâlc, simţind poate că prietenul lui juca la două capete. De aceea identitatea sursei lui iniţiale rămăsese necunoscută. Singura problemă care mai trebuia rezolvată.

Apoi sună telefonul.

– Am găsit un nume, spuse vocea.

– În sfârşit, zise el, simţindu-se mult mai uşurat decât ar fi vrut să recunoască.

Câteva clipe, vocea de la celălalt capăt rămase tăcută.

– E un tip din Skärholmen pe care l-a vizitat poliţia. Ar putea fi cel pe care-l căutăm.

Îşi notă cu grijă cele câteva detalii pe care i le transmise vocea. Apoi mulţumi şi închise.

Aşadar, roţile se învârteau, cele mai multe dintre ele. Mâine, o altă margaretă va trebui să plătească, iar luni va reveni protagonista acestei drame. Abia aştepta sosirea ei.

Clătină din cap. Uneori, doar gândul la ea îl băga în sperieţi. Ce fel de femeie era? O femeie dispusă să sacrifice atât de mult – şi atât de multe vieţi – într-un singur scop trebuia tratată cu toată precauţia. Oamenii normali nu făceau ce făcuse ea. Apoi suferinţa îl copleşi din nou, regretul că totul ar fi putut fi altfel. Dacă evenimentele nu s-ar fi derulat atât de rapid. Dacă toată lumea ar fi respectat regulile.

Dacă s-ar fi putut baza pe ceilalţi.

Peder Rydh îl sună pe Ragnar Vinterman ca să-l anunţe că sunt în drum spre el chiar în momentul în care Fredrika îl suna pe Alex.

– Sunt la birou, spuse ea cu o nerăbdare pe care Alex nu o mai deslușise în vocea ei de luni întregi.

– Ce cauţi acolo? întrebă el răstit, gândindu-se la starea ei de sănătate.

– Mi-a venit o idee şi unde pot cugeta mai bine la ea decât în birou? E legată de ameninţările primite de Jakob.

Alex ascultă cu atenţie concluziile Fredrikăi despre *e-mail*-uri şi conţinutul lor.

– Deci eşti convinsă că nu Tony Svensson le-a trimis pe cele provenite din alte computere, zise el sceptic.

– Da, absolut. Pe de altă parte, s-ar putea ca Tony Svensson să fi ştiut că mai existau şi alţii care puneau presiune pe Ahlbin. Cred că trebuie să-l interogăm din nou, să aflăm adevăratul motiv pentru care s-a dus la Jakob acasă, de ce l-a căutat. Poate că a fost doar un mesager, cu sau fără voia lui.

– Mesagerul unei persoane care nu voia să-şi dezvăluie identitatea?

– Exact. Asta ar explica şi de ce Tony Svensson i-a făcut o vizită lui Jakob Ahlbin când Ronny Berg era deja în arestul poliţiei. Am omis să-l întrebăm asta – Tony Svensson trebuie să fi minţit în legătură cu motivul pentru care a fost acolo.

Alex înghiţi în sec. Încă de la început, Fredrika demonstrase cât de rapid putea trece de la o ipoteză la alta, cât de pertinente îi erau concluziile. Dacă femeia asta ar fi avut pregătire de poliţist, Alex ar fi spus că e născută pentru aşa ceva. Dar nu avea, în consecinţă nu ştia ce termen să folosească pentru harul ei. Intuiţie, poate?

Fredrika se folosi de tăcerea lui ca să continue:

– Aşa că am verificat din nou lista cu apelurile telefonice efectuate de Tony Svensson ca să văd dacă mi-a scăpat ceva. Şi am descoperit că l-a sunat de două ori pe Viggo Tuvesson.

– Da? făcu Alex nedumerit, dar mulţumit că, în sfârşit, Peder îşi închisese mobilul. Cine mai e şi ăsta?

– Un coleg de-ai noştri.

Alex frână brusc la semafor.

– De unde ştii? Adică eşti sigură?

– Sunt sigură, răspunse Fredrika şi lui Alex i se păru că zâmbeşte. Tony l-a sunat pe telefonul de serviciu. Am dat de numărul lui în registrul nostru de telefoane.

În spatele lor claxonă o maşină şi Peder îi aruncă lui Alex o privire surprinsă.

– E verde, anunţă el, crezând că inspectorul-şef nu observase schimbarea.

Alex mută repede piciorul de pe frână pe accelerator. Transmisia automată era o binecuvântare pentru specia umană, chiar dacă afecta mediul înconjurător.

– Ei, drăcie, mormăi el. Dar ar putea fi şi o explicaţie logică. Nu trebuie neapărat să aibă legătură cu cazul nostru. E prima oară când aud de Viggo Tuvesson ăsta.

Peder ridică o sprânceană şi ascultă cuvintele lui Alex cu mult interes.

– Lucrează în cartierul Norrmalm, spuse Fredrika. El şi încă un agent au sosit primii la faţa locului după ce soţii Ljung au găsit cadavrele şi au anunţat poliţia.

Alex simţi cum i se usucă gura şi îi aruncă o privire lui Peder, care abia aştepta să afle ce-i spusese Fredrika.

– OK, zise Alex. Ne ocupăm de asta luni, la prima oră. Înainte să pleci acasă, scrie, te rog, un rezumat la tot rahatul ăsta – scuză vocabularul unui inspector-şef extrem de obosit – şi lasă-l pe biroul meu.

În caz că nu vii luni, dădu el să spună.

– Se rezolvă. În caz că nu vin luni.

Alex zâmbi.

În timp ce se îndreptau spre Bromma, Alex îl puse la curent pe Peder cu tot ce aflase de la Fredrika.

– Are uneori nişte intuiţii de rămâi cu gura căscată, observă Peder fără să vrea.

– Cu siguranţă, îl aprobă Alex.

Ca şi cum niciodată nu ar fi pus la îndoială competenţa Fredrikăi, deşi cam asta făcuse în primele ei luni acolo.

Ragnar Vinterman nu-i mai aştepta pe treptele de la intrare. Fură nevoiţi să bată mult şi tare în uşă înainte ca vicarul să le deschidă.

Alex şi Peder se înţeleseseră în maşină cum să poarte discuţia. Dintre toţi oamenii cu care vorbiseră până atunci, Ragnar Vinterman era singurul care mai credea că Jakob Ahlbin se sinucisese. Tot el era cel mai convins că fiica lui Jakob, Karolina, avea o problemă cu drogurile. Oricum ar fi dat-o, Ragnar Vinterman îl cunoscuse mult prea îndeaproape pe Jakob Ahlbin pentru ca impresiile şi opiniile lui să poată fi ignorate.

– Mă tem că de data asta nu vă pot sta prea mult la dispoziţie, le spuse el, invitându-i în bibliotecă, unde îşi propusese să discute cu ei. Tocmai am fost sunat de o enoriaşă – soţul ei a murit după o lungă suferinţă. Trebuie să mă duc la ea.

Alex înclină din cap.

– Şi noi sperăm să nu vă reţinem prea mult, îl asigură el pe vicar. Dar au apărut câteva probleme şi am vrea să le clarificăm cu ajutorul dumneavoastră.

Veni rândul lui Ragnar Vinterman să încline din cap.

Alex îl privi cu atenție. Cu spatele drept, cu mâinile pe brațele fotoliului. Un adevărat vânător, gata de acțiune. Înarmat până-n dinți. Situația i se părea cunoscută, ca o scenă dintr-un film.

Naşul, se gândi Alex şi fu cât pe-aci să izbucnească în râs. Ca într-o negociere în stil italian, cu pistoalele pe masă.

Alex era derutat de schimbarea de atitudine a vicarului. Dar nici el nu avea chef de compromisuri; voia răspunsuri clare la întrebările lui. Era sigur că şi Peder, o prezență tăcută alături de el, simțea la fel.

– Ultima oară când ne-am întâlnit am discutat despre dependența de droguri a Karolinei Ahlbin, începu Alex, sprijinindu-se cu spatele de canapea. Aţi putea aprecia când a început să consume droguri?

Ragnar Vinterman se sprijini şi el cu spatele de canapea. Avea o privire aproape obraznică.

– După cum cred că v-am spus foarte clar data trecută, practic, tot ce ştiu, ştiu de la Jakob. Prin urmare, mi-e foarte greu să vă spun cu precizie.

Se uită lung la Alex ca să se asigure că e ascultat şi înțeles. Ceea ce şi era.

– Dar, hazardându-mă într-o mare măsură, aş zice că problemele ei au început la sfârşitul adolescenței.

– Adică a luat direct droguri tari?

– Asta n-o pot spune.

Bate în retragere, se gândi Alex. Îşi dă seama că ce ne-a spus poate fi contrazis.

– Deci Jakob v-a povestit frecvent despre asta? întrebă el.

– Da, răspunse Ragnar Vinterman hotărât.

– Câți ani a ascuns Jakob imigranți ilegali la Ekerö? întrebă Alex, de parcă ar fi fost o continuare firească a discuției despre dependența de droguri a Karolinei.

– Mă tem că nici asta nu ştiu, răspunse vicarul punând picior peste picior.

– Dar ştiaţi că o făcea?

– *Toată lumea* ştia, răspunse Ragnar Vinterman sec.

– Dar ultima dată când am fost aici n-aţi vrut să pomeniţi despre asta...

– Am crezut că, în general, nu avea nici o relevanţă. Şi nici n-am vrut să ştirbesc reputaţia lui Jakob în faţa poliţiei.

Alex zâmbi.

– Câtă noblеţe, remarcă el fără să vrea.

Ragnar Vinterman se întunecă la faţă, dar Alex continuă:

– V-aţi implicat şi dumneavoastră în activităţile lui?

– Niciodată.

– Dar cei din parohie?

– Sincer, nu ştiu.

Alex simţea cum creşte frustrarea în el. Aruncă o privire spre Peder.

– Acum, că aţi avut câteva zile de gândire, rămâneţi la convingerea că Jakob s-a sinucis? întrebă Peder.

Vicarul rămase tăcut. Îşi schimbă expresia şi se gârbovi, de parcă o umbră i-ar fi trecut prin faţa ochilor.

– Da, zise el clar. Rămân.

Cu o nerăbdare prost disimulată, Alex se aplecă înainte.

– Spuneţi-ne de ce.

Ragnar Vinterman, imitându-l din nou pe Alex, se aplecă şi el înainte.

– N-aş zice că am fost prea apropiat de Jakob. Am fost apropiaţi cât pot fi doi colegi. Ne făceam confidenţe în fiecare zi şi aveam aceleaşi opinii despre foarte multe chestiuni legate de credinţă. Prin urmare, cred că l-am cunoscut bine pe Jakob. Şi credeţi-mă pe cuvânt – nu era deloc într-o formă bună. Absolut deloc.

– Psihiatrul lui e de altă părere, spuse Alex pe un ton firesc.

Ragnar Vinterman râse dispreţuitor.

– Erik Sundelius? Mi-am pierdut repede încrederea în el. Şi eu, şi Marja l-am implorat pe Jakob să-şi schimbe medicul. Dar Jakob era atât de încăpăţânat...

– De ce aţi vrut să-şi schimbe medicul?

– Omul ăsta e iresponsabil. Nu-şi adapta metodele sub nici un chip, chiar dacă Jakob nu răspundea la tratament. Recunosc că eram atât de îngrijorat încât m-am hotărât să văd ce hram poartă.

Asta ne mai lipsea, un vicar care o face pe detectivul, se gândi Alex obosit.

– Şi ce-aţi aflat? întrebă Peder.

– Că am avut dreptate. Primise două avertismente de malpraxis din partea Colegiului Medicilor pentru – staţi să-mi amintesc – „utilizarea unor metode riscante" în tratarea pacienţilor cu tulburări psihice grave; în fiecare caz, pacientul a sfârşit prin a se sinucide. În plus, doctorul a fost acuzat de uciderea amantului soţiei lui.

Văzând surpriza de pe chipurile celor doi, vicarul se lăsă cu spatele pe canapea, vizibil satisfăcut.

– Dar, desigur, poliţia ştia asta, adăugă el blajin.

Nu, se gândi Alex, scrâşnind din dinţi. Nu ştiam.

– La naiba, exclamă Alex exasperat după ce porni motorul şi ieşi prea repede cu spatele de pe aleea din faţa casei parohiale. Cum dracu' ne-a scăpat asta?

– Păi, n-am avut nici un motiv ca să-l verificăm, nu? replică Peder şi îşi privi telefonul mobil care tocmai începuse să sune.

Ylva. Rareori îi dădea o veste bună când îi telefona.

– Peder, Isak are temperatură mare, spuse ea îngrijorată. Iar pe burtică i-a apărut o urticarie. Îl duc la spital şi aş vrea să ai tu grijă de David cât sunt acolo.

Teama îl luă pe nepregătite. Fiul lui era bolnav, iar el era departe. Îl copleşi din nou sentimentul de culpabilitate.

– Vin cât pot de repede, zise el răguşit. Sunt în maşină, cu Alex. Îl rog să mă lase în drum spre sediu.

Alex îl privi întrebător când închise telefonul.

– Unul din băieţi e bolnav. Poţi să mă laşi acasă la Ylva? Dacă Fredrika e la sediu, poate vă duceţi împreună la familia Ljung...

Alex înclină din cap.

– Bine.

Pe drumul spre ceea ce cândva fusese căminul lui Peder şi al Ylvei, Peder îşi revăzu viaţa pentru a o suta oară. Vestea că Pia Nordh voia să se mute cu antipaticul de Joar parcă nu mai era atât de importantă. „Poţi să mă laşi acasă la Ylva?", îl întrebase pe Alex. De parcă ar fi fost o adresă oarecare.

Fusese o vreme când simţea că inima era gata-gata să-i sară din piept. Cât timp trecuse de când nu mai iubise cu atâta patimă pe cineva?

Telefonul îi sună din nou. De data asta era fratele lui.

– Saluuut, spuse Jimmy tărăgănat, ca de obicei.

– Salut, răspunse Peder şi îl auzi cum râde.

Uneori era o adevărată binecuvântare că Jimmy se înveselea atât de uşor, nu-ţi trebuia prea mult ca să-l faci fericit.

– S-a întâmplat ceva, zise Jimmy emoţionat.

Peder râse şi el. „S-a întâmplat ceva" putea însemna orice, de la vizita familiei regale până la un nou abajur în camera lui.

– Mi-am făcut o prietenă.

Peder rămase mut.

– Poftim? făcu el uluit.

– O prietenă. În toată regula.

Peder scoase un hohot de râs fără să vrea.

– Te bucuri? întrebă Jimmy plin de speranţă.

Simţi cum o căldură plăcută i se răspândeşte în corp şi îi dezleagă nodurile care îl chinuiau de-atâta vreme.

– Sigur. Cum să nu fiu fericit? M-ai făcut să uit de toate necazurile.

Puţin mai târziu, Fredrika şi Alex ajunseră în faţa blocului familiei Ljung de pe Vanadisplan. Zona Vasastan îi plăcuse întotdeauna, îi spuse Alex Fredrikăi într-un acces neobişnuit de candoare. Hotărâse, împreună cu Lena, ca, la bătrâneţe, să-şi cumpere o căsuţă chiar în această parte a oraşului, un fel de refugiu, ca să nu prindă mucegai în casa lor din Vaxholm.

Fredrika rămase contrariată când văzu cum Alex se întunecă la față când vorbea despre el și soția lui.

Asta trebuie să fie, se gândi ea. Are probleme cu soția.

Alex o luă înainte în timp ce urcau pe aceleași trepte pe care urcaseră Fredrika și Joar cu câteva zile înainte.

Găsiră ușa apartamentului întredeschisă când ajunseră pe palierul familiei Ljung. Alex bătu autoritar și imediat apăru Elsie Ljung.

– Am lăsat ușa deschisă ca să auzim când veniți, spuse ea.

Intrară în camera de zi, unde aștepta soțul ei. Arătau amândoi obosiți și nefericiți.

– Vă asigur că stăm doar cât e necesar, zise Alex așezându-se într-unul din fotoliile din jurul unei măsuțe.

– Dorim mult să vă ajutăm, oftă Sven Ljung, desfăcându-și brațele dramatic. Mai ales că toată presa vorbește despre asta. Ați găsit-o pe Johanna?

– Nu, din păcate, răspunse Alex. Dar sperăm să ia legătura cu noi de îndată ce află vestea.

Cei doi soți schimbară o privire și înclinară din cap. Da, sigur va lua legătura cu poliția, păreau ei să spună.

– Mai avem câteva întrebări despre relația dumneavoastră cu familia Ahlbin, zise Alex cu o voce calmă, dar fermă. Și am vrea să vi le punem separat.

Cei doi nu răspunseră în nici un fel, drept care Alex continuă:

– Dacă vorbesc cu domnul Ljung aici, Fredrika poate vorbi cu doamna Ljung în altă cameră. Ca să nu mai veniți la secție.

Alex zâmbea, dar mesajul era foarte limpede. Cei doi priviră derutați și neliniștiți. Alex îi asigură că aceasta era procedura standard în astfel de împrejurări.

Fredrika și Elsie se duseră în bucătărie, închiseră ușa și se așezară la masă. Pe moment, fătul nu dădea nici un semn de nerăbdare.

Cred că dormi, se gândi Fredrika, încercând și nereușind să-și împiedice un zâmbet.

– Primul? întrebă Elsie arătând spre burta Fredrikăi.

Zâmbetul se transformă într-o grimasă. Nu-i plăcea să vorbească despre copil cu străinii. Dar răspunse cu un „da" ca să nu pară nepoliticoasă.

Câteva clipe, se temu că femeia mai în vârstă va începe să-i povestească despre vremea când era ea însăşi gravidă, dar, din fericire, nu avu parte de aşa ceva.

– Jakob şi Marja Ahlbin, spuse Fredrika cu o voce mai autoritară decât ar fi vrut, ca s-o avertizeze că alte întrebări despre copilul ei nenăscut nu erau binevenite.

Elsie arăta încordată şi nesigură pe ea.

– Cum a fost relaţia dintre familiile dumneavoastră în ultima vreme?

Elsie părea că nu-şi găseşte cuvintele.

– Cam la fel cum a fost în ultimii ani, răspunse ea în cele din urmă. Nu la fel de bună ca înainte, dar îndeajuns de bună ca să ne putem întâlni din când în când.

– Dar din ce motiv? De ce n-a mai fost la fel de bună?

Elsie privi stânjenită.

– Cred că Sven vă poate spune mai multe. El s-a certat cu Jakob.

– De la ce?

Femeia mai în vârstă nu răspunse.

Fredrika îşi îndulci vocea:

– Nu trebuie să vă temeţi că-mi spuneţi nişte lucruri care par delicate, zise ea atingându-i braţul. Promit să fiu cât se poate de discretă.

Elsie rămase tăcută. Robinetul picura în chiuvetă. Fredrika se ridică şi îl închise bine.

– S-au certat acum câţiva ani, spuse Elsie cu glas pierit. Din cauza... activităţilor lui Jakob.

Fredrika aşteptă.

– Faptul că ascundea refugiaţi, explică Elsie. Sau că avea de gând să-i ascundă.

– Şi soţul dumneavoastră a obiectat?

– Hm, n-a fost chiar atât de simplu. Sven mai degrabă... e un tip foarte practic, s-a gândit că Jakob risca prea mult. Fără să primească ceva în schimb.

Fredrika se încruntă.

– Bănuiesc că Jakob nu primea bani fiindcă ascundea imigranți ilegali...

– Bineînțeles că nu, răspunse Elsie pe un ton mai hotărât. Dar tocmai de aceea lui Sven i se părea că nu e deloc echitabilă intenția lui Jakob de a-și pune casa la dispoziția unor oameni care se ascundeau de poliție. Fără să câștige nimic. Sven credea că mulți dintre cei care ajungeau aici aveau resurse financiare. La urma urmei, în ziua de azi te costă o avere ca să ajungi în Suedia. De aceea Sven credea că, dacă tot dădeau atâția bani, sigur le mai rămânea ceva. Jakob s-a albit la față și l-a făcut nebun și egoist.

Cu toată îndreptățirea, se gândi Fredrika. Dar își ținu gura.

– N-am mai vorbit decât după un an, zise Elsie și își drese vocea. Dar locuiam atât de aproape încât, uneori, dădeam nas în nas. După ce ne-am întâlnit așa de câteva ori, treptat am început să ne vizităm din nou. Și era bine. Sigur, nu la fel de bine ca înainte.

Era frig în bucătărie și Fredrika simți un fior pe șira spinării. Se uită peste notițe și imediat îi sări ceva în ochi.

– Ați spus „intenția lui Jakob de a-și pune casa la dispoziția...".

– Da.

– Dar presupun că Jakob făcea deja asta, nu avea doar intenția să o facă.

Elsie privi derutată o clipă, apoi clătină din cap.

– Nu. Nici una, nici alta. Făcuse asta cândva și acum voia să o facă din nou.

– Nu înțeleg.

– Jakob și Marja s-au ocupat mult de grupurile de refugiați în anii '70 și '80, când au făcut parte dintr-o rețea care oferea adăpost unor astfel de persoane. Printre altele, ascundeau refugiați în subsolul casei lor din Ekerö. Au continuat așa până prin anii '90, cred că până în 1992. Apoi s-au gândit la o implicare

mai discretă. Până acum câțiva ani, când Jakob a conceput un nou sistem. Dar nu l-a mai pus în aplicare.

Fredrika se întrebă dacă nu cumva Elsie știa mai mult decât spune. Era puțin suspect că repeta cuvântul „cred" doar ca să ofere o informație foarte exactă, cum ar fi anul 1992. Dar curiozitatea avu câștig de cauză și renunță la bănuiala că ar fi ceva în neregulă.

– De ce nu l-a mai pus în aplicare?

– Nu știu, răspunse Elsie evaziv. Dar cred că ideile lui au produs disensiuni în cadrul familiei. Marja nu era nici pe departe la fel de înfocată ca Jakob. Pe urmă am auzit că fetele au preluat casa din Ekerö. Din câte știu eu, nici una nu era implicată în activitățile tatălui. Johanna în nici un caz.

– Am înțeles că Johanna nu împărtășea punctul de vedere al tatălui în această chestiune.

Elsie coborî vocea.

– Sven nu vrea să vorbesc despre asta, crede că trebuie păstrată o anumită discreție, dar eu am să vă spun, din moment ce familia Ahlbin aproape că nu mai există. Luam odată cina la ei, cam pe vremea când Jakob intenționa să-și reia vechile activități. Erau și fiicele lor acolo. Când am început să vorbim despre refugiați și situația lor, am avut senzația că stăm pe un butoi cu pulbere.

– Cum adică?

– Johanna și-a ieșit din fire. Nu mai țin minte din ce cauză, probabil din mai multe. A izbucnit în lacrimi și a plecat de la masă. Jakob părea și el zdruncinat, dar știa să se stăpânească.

– Și nu v-ați dat seama despre ce era vorba?

– Nu, deloc. Părea a fi ceva care se întâmplase cu mulți ani în urmă; oricum, Johanna își vizita familia foarte rar. Mi-aduc aminte că la un moment dat a strigat: „Iar vrei să distrugi totul?". Dar nu știu ce-a vrut să spună cu asta. De unde să știu?

Elsie râse gâtuit.

– Atunci s-a certat Sven cu Jakob, conchise ea.

Fredrika puse picior peste picior, schimbându-şi centrul de greutate. Ce bine va fi când se va naşte copilul şi corpul ei va redeveni ce a fost.

Apoi ochii îi căzură pe mâna lui Elsie, care se albise strângând un pahar cu apă. Mâna îi tremura tare. În plus, un ochi i se zbătea, mai să-i sară din orbită.

Vrea să-mi spună ceva, îşi dădu seama Fredrika, şi se hotărî să aştepte.

Dar Elsie nu spuse nimic, drept care Fredrika încercă să o ajute.

– Sunteţi sigură că nu mai ştiţi nimic? întrebă ea în şoaptă.

Elsie îşi ţuguie buzele şi clătină din cap. Mâna încetă să-i mai tremure.

– Ce-mi puteţi spune despre Karolina, cealaltă fiică? insistă Fredrika, oarecum resemnată.

Ochii lui Elsie se umpleau de lacrimi.

– Spun ce-am mai spus. E imposibil să fi murit din cauza unei supradoze.

Şi totuşi a murit, se gândi Fredrika. Ce naiba ne scapă despre moartea ei?

– Dar în ultimii ani n-aţi mai fost atât de apropiaţi. Poate că n-aţi văzut ce trebuia văzut.

Elsie clătină din cap.

– Nu, zise ea calm. Am văzut ce trebuia văzut. O vreme, Karolina a fost prietena lui Måns, fiul nostru mai mic.

– Dar...

– Ştiu, data trecută nu v-am spus nimic despre asta. Poate fiindcă e un subiect foarte delicat, poate fiindcă am aşteptat amândoi atât de mult de la relaţia asta. Iar în ziua în care aţi fost aici eram întorşi pe dos...

– Înţeleg, spuse Fredrika încercând să-şi ascundă iritarea.

Faptul că unii hotărau cu de la sine putere ce merită spus poliţiei şi ce nu avea mai multe consecinţe nefaste decât şi-ar fi închipuit.

– Dar acum nu mai sunt împreună, fiul dumneavoastră și Karolina...

Elsie clătină din cap și începu să plângă.

– Nu. Și-mi pare rău. Karolina n-a mai putut suporta, Måns avea prea multe probleme, iar noi am înțeles-o. Dar dorința noastră cea mai fierbinte a fost ca fata să rămână lângă el. Ca să-l ajute să scape.

– De ce anume?

– De dependență, răspunse Elsie printre hohote de plâns. De asta știu că fata nu avea nimic de-a face cu drogurile. Dar a purtat cu ea toate problemele lui Måns, ca pe o cruce. Până într-o zi, când n-a mai suportat. Atunci l-a părăsit, s-a mutat într-un apartament de una singură. Mi-e dor de ea ca de propriul meu copil. Și Sven îi simte lipsa.

– Dar Måns?

– Când relația lor a devenit serioasă, fiul meu și-a revenit, a început să muncească și să se ferească de tentații. Dar... din clipa în care otrava aia ți-a pătruns în sânge, se pare că nu mai poți scăpa de ea. S-a apucat din nou și azi e doar umbra a ceea ce era atunci, în primele zile alături de Karolina. E de nerecunoscut.

Fredrika se gândi mult, cântărindu-și cuvintele.

– Doamna Ljung, spuse ea într-un târziu. Oricum am da-o, Karolina e moartă. Propria ei soră a identificat-o.

– În cazul ăsta, cred că ar fi mai bine să vă gândiți la ea ca la Lazăr din Biblie, cel pe care Iisus l-a readus la viață, zise Elsie scoțând o batistă din buzunar. Fiindcă în sufletul meu știu că fata asta n-a murit în urma unei supradoze.

Fredrika o privi neîncrezătoare. Îndoiala o făcu să-și adune gândurile. Elsie îi ascundea ceva, simțea asta cu toată ființa ei. Și, de parcă Iov nu ar fi fost de ajuns, iată că acum poliția avea și un Lazăr pe cap.

Tableta mică, albă, îl irita la fel de mult ca o muscă ce-i dădea târcoale în timpul nopţii. O privi furios, aproape dorindu-şi să se dizolve de la sine.

– Trebuie s-o iei seara, înainte de culcare, îi spusese blondul care vorbea araba. Altfel, mâine ai să fii prea obosit ca să-ţi duci misiunea la îndeplinire.

Îl lăsaseră în noul apartament cu o seară în urmă şi reveniseră azi după-amiază ca să discute din nou planul pentru ziua de mâine. Deşi nefericit, acum simţea şi o mare uşurare. Călătoria lui se apropia de sfârşit, curând va fi un om fără datorii, îşi va putea chema soţia lângă el şi chiar va putea lua legătura cu familia ca să o asigure că totul e în regulă. Şi cu prietenul lui, care îl aştepta în Uppsala.

Faptul că prietenul lui îl aştepta acolo, undeva, îngrijorat că nu ştie unde este, îl neliniştea la culme. Cei de aici îi puseseră în vedere să nu-şi informeze sub nici un motiv prietenii şi rudele despre ţara în care pleacă. Iar el încălcase regula. Promisese şi nu se ţinuse de cuvânt. Dă, Doamne, ca prietenul lui să nu încerce să-l caute. Ar fi un adevărat dezastru dacă ar începe cineva să pună întrebări şi să-i dea în vileag prezenţa ilegală în această ţară. Pedeapsa ar fi severă dacă oamenii de aici ar afla că le-a înşelat aşteptările, ştia asta prea bine.

Inima îi bătea cu putere, în ton cu starea lui de nelinişte din ce în ce mai profundă. Abia se înserа; cum va rezista până

mâine? Ar fi preferat să termine totul azi, pentru ca noaptea să fie una a eliberării. Dar gânduri ca acestea erau total nerealiste, din păcate.

Vor veni şi-l vor scoate de acolo la ora nouă dimineaţa. Îşi va cunoaşte complicele care va conduce maşina. Amândoi vor merge la locul unde vor comite jaful. Citi biletul pe care îl lăsaseră pe măsuţă: „Västerås", care în arabă nu însemna nimic. Se întrebă ce însemna în suedeză.

După comiterea jafului, împreună cu complicele se va întoarce la Stockholm şi se va întâlni cu ceilalţi aproape de mingea de golf, uriaşă, pe care o văzuse din cealaltă maşină. Globul. După ce va lăsa prada, va fi un om liber.

– O să faci asta pentru compatrioţii tăi, îi spuseseră ei. Fără banii ăştia n-am avea cum să-i ajutăm. Statul suedez nu vrea să ne plătească pentru ceea ce facem, de asta luăm bani de la oamenii care au deja prea mulţi.

Era o logică familiară, de mult cunoscută. Luai de la bogaţi şi dădeai la săraci. În copilărie auzise tot felul de poveşti despre asta. Mai ales din gura bunicului, singurul din familie care fusese în SUA. Poveşti incredibile despre cât de mulţi bani aveau americanii şi ce făceau cu ei. Despre maşini late cât fluviul Tigru şi case cât palatul lui Saddam, unde locuiau oameni obişnuiţi. Despre universitate, la care putea merge oricine, dar care costa o grămadă de bani. Şi despre uriaşele terenuri petroliere care nu erau deţinute de stat.

De m-ar vedea bunicul acum, se gândi Ali. Într-o ţară aproape la fel de bogată ca America. Doar puţin mai friguroasă.

Se înfioră şi se făcu ghem pe canapea. Nu că ar fi văzut vreo maşină sau vreun palat atât de mari. Dar nu conta, fiindcă ştia la fel ca oricare şi era absolut convins: Suedia era cel mai bun loc în care o putea lua de la capăt.

Se încruntă din nou spre tabletă, ştiind că va trebui să o ia. Altfel nu va putea dormi. Un somn sănătos era condiţia ca a doua zi să iasă totul bine.

De dragul soţiei şi al copiilor lui. Al tatălui şi al bunicului.

În timp ce ieşeau din apartament ca să meargă acasă la părinţii ei, Fredrika Bergman se gândi dacă nu ar fi mai bine să renunţe la vizită. Spencer însă, văzându-i ezitarea, o luă uşor de braţ şi o conduse afară, apoi la maşină.

Şi astfel relaţia lor intră într-o nouă fază.

Întotdeauna fuseseră doar ei doi. Singuri, într-un balon de sticlă, fără petreceri, fără prânzuri în familie. Spaţiul în care respirau în voie, unde îşi reîncărcau bateriile şi îşi reîmprospătau pofta de viaţă. Un spaţiu în care acum trebuia să încapă şi un copil nenăscut, şi socrii. Ceea ce, desigur, era foarte ciudat, fiindcă Spencer, spre deosebire de Fredrika, avea deja un set de socri.

– Eu când am să-ţi întâlnesc părinţii? întrebă ea când Spencer opri în faţa casei în care îşi petrecuse copilăria.

– De preferat, niciodată, dacă nu te deranjează, răspunse el pe un ton firesc, deschizând portiera.

Aroganţa lui o făcu să izbucnească în râs.

– Sper că nu te lasă nervii tocmai acum, spuse Spencer îngrijorat şi dădu ocol maşinii ca să deschidă portiera de pe partea ei.

Fredrika i-o luă înainte, deschizând portiera înainte ca Spencer să ajungă acolo.

– Vezi, pot coborî şi singură, zise ea mimând triumful.

– Nu văd rostul, mormăi Spencer, pentru care era o chestiune de principiu ca bărbaţii să deschidă portiera femeilor care îi însoţeau.

Să deschidă portiera celeilalte, se gândi cu răutate Fredrika, dar îşi ţinu gura.

Îşi văzu mama pe geamul de la bucătărie, care dădea spre stradă. Despre ele lumea spunea mereu că seamănă ca două picături de apă. Fredrika îi făcu din mână. Mama îi răspunse la fel, dar, judecând după expresia ei – chiar dacă se pregătise pentru tot ce era mai rău –, rămase şocată să-şi vadă fiica însărcinată alături de un bărbat cam de o seamă cu soţul ei.

– E totul în regulă? întrebă Fredrika strecurându-şi mâna în mâna lui Spencer.

– Sper că da, răspunse el, strângându-i mâna uşor. Nu poate fi mai rău decât alte lucruri de care am avut parte în acelaşi context.

Fredrika nu-şi dădu seama ce vrea să spună.

Atmosfera se încordă în clipa în care Fredrika acceptă un pahar cu vin care nu îi fusese oferit.

– Fredrika, exclamă mama ei, oripilată. Sper că în starea ta nu bei alcool!

– Dumnezeule, mamă! Pe continent, femeile gravide beau de când se ştiu. Ministerul Sănătăţii din Marea Britanie tocmai şi-a schimbat recomandările: femeile gravide pot bea două pahare pe săptămână fără nici o grijă.

Cuvintele Fredrikăi nu o liniştiră deloc pe mama ei, căreia puţin îi păsa de ultimele descoperiri ale cercetătorilor britanici. Mama îşi privi fiica de parcă aceasta şi-ar fi pierdut minţile şi clătină din cap în timp ce Fredrika ducea paharul la gură şi sorbea din el.

– Mmm, făcu Fredrika, zâmbind apreciativ spre tatăl ei, care privea şi el extrem de contrariat.

– Sper că n-ai căpătat darul băuturii de când lucrezi în poliţie, spuse el îngrijorat.

– Pentru numele lui Dumnezeu! strigă Fredrika, neştiind dacă să râdă sau să plângă.

Părinţii ei o priviră lung, dar nu mai spuseră nimic.

Felul în care şedeau la masă îi aminti Fredrikăi de păpuşile ei, cum le aranja când era mică. Mama şi tata de o parte a mesei, invitaţii de cealaltă.

Sunt invitată, se gândi ea, fascinată. În casa părinţilor mei.

Încercă să-şi aducă aminte când le făcuse cunoştinţă cu cineva ultima oară. Demult, tare demult. Cu zece ani în urmă, mai precis. Şi bărbatul se numea Elvis, fapt care o amuzase la culme pe mama ei.

– Înţeleg că lucraţi la Universitatea din Uppsala, zise tatăl ei.

– Întocmai, spuse Spencer. Poate părea absurd, dar se împlinesc 35 de ani de când predau acolo.

Spencer izbucni în râs, nebăgând în seamă că părinţii ei se schimbaseră la faţă.

Ar trebui să aibă multe puncte comune, se gândi Fredrika. La urma urmei, Spencer e doar cu cinci ani mai mic decât tata.

Din nou simţi aceeaşi pornire să râdă, ca şi în maşină. Tuşi discret. Îşi rugă mama să-i dea sosul, care mergea atât de bine cu friptura delicioasă. Îşi complimentă tatăl pentru calitatea vinului, dar imediat îşi dădu seama de greşeală: le reamintise că bea alcool. Tatăl ei întrebă cum merge treaba la serviciu şi Fredrika îi răspunse că totul e în regulă. Mama ei dori să afle dacă doarme mai bine acum, iar ea răspunse că da, uneori, dar de cele mai multe ori nu.

– Sper că nu trebuie să dormi singură în fiecare noapte, spuse mama ei privindu-l pe Spencer cu înţeles.

– Uneori dorm, răspunse Fredrika pe un ton neutru.

– Zău? făcu mama ei.

– Aha, făcu tatăl ei.

Apoi rămaseră tăcuţi. Absenţa oricărui sunet poate fi o binecuvântare sau un blestem, în funcţie de context. În cazul acesta nu exista nici o îndoială: cina fără cuvinte se îndrepta spre dezastru.

Fredrika era exasperată. La ce se aşteptaseră părinţii ei? Ştiau că Spencer e căsătorit, ştiau că adesea dormea singură, ştiau că îşi va creşte copilul, în cea mai mare parte a timpului, într-o familie monoparentală. Un aranjament neconvenţional, desigur, dar nu şi singurul din istoricul familiei lor. Unchiul Fredrikăi, de exemplu, fusese îndeajuns de curajos ca să-şi recunoască homosexualitatea în anii '60. Şi familia îl tratase întotdeauna ca pe un egal.

Apoi, Spencer puse câteva întrebări politicoase despre pasiunea mamei Fredrikăi pentru muzică, motiv pentru care atmosfera din jurul mesei se mai destinse. Tatăl ei se duse în bucătărie după un nou platou cu cartofi, iar mama ei puse un disc pe care îl cumpărase la mâna a doua cu doar câteva zile în urmă.

– Vinil, spuse ea. Cel mai bun.

– De acord cu dumneavoastră, zise Spencer şi adăugă dispreţuitor: N-aş cumpăra un CD pentru nimic în lume!

Mama Fredrikăi zâmbi şi de data aceasta zâmbetul îi ajunse în privire. Fredrika se mai relaxă un pic. Spărseseră gheaţa şi temperatura începea să crească. Tatăl ei, încă deranjat că acest ginere avea aproape vârsta lui, îşi drese glasul şi întrebă:

– Mai vrea cineva vin?

Întrebarea lui suna mai mult a rugăminte.

Continuară să vorbească de una, de alta, cuvintele venind mai uşor pentru toţi, chiar şi pentru tatăl Fredrikăi.

Fredrika parcă ar fi vrut să mai bea un pahar. Undeva, un ucigaş se plimba în libertate, iar ei nu ştiau dacă individul îşi terminase treaba sau dacă uciderea lui Jakob şi a Marjei era doar începutul.

Se duse cu gândul la fiica lor, Johanna, care între timp trebuie să fi aflat de pe Internet despre moartea părinţilor. Apoi la Karolina, cea pe care Elsie Ljung o numise Lazăr.

O zi de odihnă, mâine, îşi spuse Fredrika. Dar luni, la prima oră, de asta vreau să mă ocup. Dacă e în viaţă, de ce naiba n-a luat legătura cu nimeni?

Îi veni o idee. Două surori. Una atestă moartea celeilalte şi pleacă din ţară. Dar nici una nu e moartă.

Un alibi extraordinar pentru amândouă.

Oare acest caz cutremurător să fie atât de simplu? Karolina şi Johanna să fie ucigaşele pe care le caută poliţia? Oare fiicele erau cele care trăgeau toate sforile şi aranjaseră lucrurile cu atâta precizie?

Fredrika simţi că o ia ameţeala şi îşi dădu seama că, dacă nu ia măsuri drastice, la noapte nu va închide un ochi gândindu-se la crimele acelea.

Să apeleze din nou la vioară? Puţin exerciţiu ar linişti-o. Puţin. Altfel ar fi o pierdere de timp.

Îşi goli încet paharul de vin.

Suntem deja în criză de timp, se gândi ea. Avem nevoie de o nouă pistă. Şi trebuie s-o găsim pe Johanna, cât mai repede.

DUMINICĂ, 2 MARTIE 2008

BANGKOK, THAILANDA

Apartamentul era mic şi înăbuşitor. Soarele era împiedicat de draperiile groase, ca un scut împotriva privirilor iscoditoare. De parcă te-ai fi putut uita într-un apartament de la etajul patru.

Măsură fără încetare spaţiul dintre camera de zi şi bucătărie. Băuse toată apa, dar nu îndrăznea să iasă ca să-şi mai cumpere sau să bea de la robinet. Deshidratarea şi lipsa somnului îşi spuneau cuvântul, încercând să o împingă în prăpastia pe a cărei margine ştia că abia se ţine. O prăpastie fără fund, care ameninţa să o înghită de vie. Încerca să fie atentă la fiecare pas, ca şi cum nu ar fi avut încredere că podeaua îi poate suporta greutatea.

Trecuseră două zile de când aflase din presa online că familia îi murise, probabil victimă a unui ucigaş. Nici nu-şi mai amintea primele ore de după aflarea veştii. Văzând-o cum plânge în hohote, proprietarul cafenelei se hotărâse să închidă şi să o ia acasă la el. Soţia lui îi pregătise canapeaua şi amândoi făcuseră cu rândul ca să o vegheze toată noaptea. Plânsese încontinuu, simţind că înnebuneşte de durere.

Spaima însă o făcuse să-şi vină în fire. Acum înţelegea ce i se întâmplă. Cineva încerca metodic, sistematic să-i distrugă viaţa şi trecutul, să-i desfiinţeze familia. Se întrebă care era motivul acestor acţiuni şi simţi cum intră în panică. Groaza şi teama o făcură să vadă lucrurile mai limpede, silind-o să se gândească la un plan. Când soarele răsări deasupra Bangkok-ului, în acea

dimineaţă de duminică, era calmă şi stăpână pe sine. Ştia exact ce are de făcut.

Nu-şi putea explica tragedia prin care trecea, dar de un lucru tot îşi dădea seama: dispariţia ei juca un rol esenţial în această afacere. Oamenii nu puneau la cale scenarii de coşmar, cu crime şi conspiraţii, fără un motiv temeinic. Simţea că ea şi tatăl ei erau ţinta, mai puţin mama şi sora. Poate fiindcă amândoi erau atât de implicaţi în problemele imigranţilor. Poate şi din cauza acestei călătorii care avusese drept scop strângerea de informaţii. Informaţii care acum erau pierdute.

Era absurd, se gândi ea. Tot ce se întâmpla.

Faptul că nu avea nici acte, nici bani îl sperie pe traficantul la care apelă.

– Ai încălcat legea? întrebase el îngrijorat. Dacă ai încălcat-o, nu te pot ajuta.

Îl cunoscuse în primele zile. Pornise pe urmele reţelelor de traficanţi, încercând să-şi dea seama cum operează în Thailanda. I se părea absurd, de neînţeles, ca imigranţi din Orientul Mijlociu să ajungă în Europa via Thailanda. Avusese nevoie de câteva zile ca să-i câştige încrederea, să-l convingă că nu are nici o legătură cu poliţia şi că venise în Thailanda din proprie iniţiativă.

– Ce caută fiica unui vicar în toată treaba asta? întrebase el disprețuitor.

– Face parte dintre cei care îi primesc în Suedia, răspunsese ea cu ochii plecaţi. Tatăl ei a ascuns ani la rând imigranţi ilegali, iar acum fiica îi calcă pe urme.

– Atunci ce părere ai despre mine? întrebase el plin de îndoială. Pe mine mă interesează doar banii.

– Mi se pare rezonabil, răspunsese ea nu foarte convinsă. Din moment ce-ţi asumi riscuri enorme şi poţi putrezi în închisoare. De aceea mi se pare rezonabil să primeşti bani pentru aşa ceva.

Aşa îi câştigase încrederea. Traficantul o lăsase să-l însoţească, să întâlnească falsificatori de paşapoarte şi furnizori de documente de călătorie, indivizi angajaţi în activităţi subversive

la aeroporturi sau dispuşi să găsească adăposturi sigure. Reţeaua avea mulţi membri, acţiona discret şi era ţinută sub observaţie de o poliţie coruptă, care nu avea nici un interes să o scoată din circulaţie. Iar cei care întreţineau reţeaua erau fugarii, disperaţi, care lăsau în urmă ani întregi de haos şi dezintegrare, abandonându-se în mâna unor infractori fără scrupule.

Femeia făcuse fotografii şi adunase informaţii. Angajase un interpret şi vorbise cu mai multe persoane implicate, cărora le explicase că scopul ei era să prezinte o imagine corectă a tuturor părţilor, că majoritatea suedezilor habar n-aveau despre ce se întâmplă cu adevărat şi că ar fi în avantajul tuturor ca această dramă să fie cunoscută de toţi. Celor care câştigau bani din traficul de imigranţi le promisese că nu le va dezvălui identitatea, oferindu-le perspectiva publicităţii indirecte şi, inevitabil, majorarea tarifelor pentru serviciile lor. Ca şi cum tarifele nu ar fi fost şi aşa foarte mari; ca şi cum imigranţii ar fi putut apela la serviciile altora.

Bangkok-ul fusese destinaţia finală. Îşi începuse călătoria în Grecia, una dintre principalele ţări de tranzit ale Europei, unde se documentase asupra tratamentului la care erau supuşi imigranţii şi a felului în care ajungeau în Europa. Apoi trecuse prin Turcia, Damasc şi Amman. În Siria şi Iordania se aflau peste două milioane de refugiaţi irakieni. Opţiunile lor erau extrem de reduse; dacă reveneau în ţară, deveneau „imigranţi interni" – fără casă şi fără posibilitatea de a începe o viaţă nouă. Din cele două milioane şi jumătate de imigranţi, foarte puţini îşi continuau drumul spre Europa. Printr-o multitudine de mijloace, cei mai mulţi preferau, totuşi, să tranziteze Turcia. Motiv pentru care şi ea se întorsese în Turcia, însoţind o familie ca să observe fenomenul îndeaproape.

În momentul în care familia respectivă îi spusese cum credea că va trăi în Suedia, o podidise plânsul. Familia visa la un viitor luminos, cu servicii bănoase, cu şcoli bune pentru copii. Cu case şi grădini şi o societate care să-i întâmpine cu braţele deschise – aşteptări care în cel mai bun caz puteau trece drept nerealiste.

– Suedia are nevoie de mână de lucru, îi spusese capul familiei cu multă convingere. De asta știm c-o să ne fie mai ușor când o să ajungem acolo.

Dar ea, ca toți cei care cunoșteau situația din interior, știa prea bine că foarte puține dintre speranțele familiei vor fi împlinite și că nu peste mult timp familia se va trezi la realitate, îngrămădită într-un apartament minuscul dintr-un cartier mărginaș, așteptând la nesfârșit, pasivă și apatică, hotărârea unei Agenții de Imigrație care în ultimă instanță putea fi și negativă. Caz în care începea fuga adevărată. Fuga de deportare.

Îi telefonase tatălui ei acasă și îi spusese, printre lacrimi, că acum înțelegea ce anume îi frânsese inima când se implicase în această luptă disperată pentru reabilitarea condiției umane.

Și iat-o acum, într-unul dintre apartamentele sigure din Bangkok, fugind din calea unui dușman despre care nu știa nimic. Singurul lucru care o consola cât de cât era discuția pe care o avusese cu tatăl ei la telefon.

Gândindu-se retrospectiv la călătoria pe care o făcuse, își dădu seama că ultima etapă fusese cea care declanșase catastrofa abătută asupra ei. Se vorbea despre o nouă cale de a ajunge în Suedia din Irak, Siria și Iordania. Mici indicii, fără legătură între ele, nimeni nu confirma nimic. Dar ceea ce auzise se potrivea cu ce ajunsese și la urechile tatălui ei, în Suedia. Că pe scenă apăruse un nou operator, a cărui metodă presupunea un alt set de valori și sume mai mici de bani. Cineva care oferea o modalitate mai simplă de a ajunge în Europa, dacă promiteai să nu spui nimic despre aranjament înainte de plecare. Dar, desigur, oamenii din când în când mai scăpau câte ceva, motiv pentru care se și aflaseră aceste amănunte.

Noile rute treceau prin Bangkok sau Istanbul. Și întotdeauna cu avionul, niciodată pe uscat. Asta o pusese pe gânduri, fiindcă traficul de persoane pe calea aerului era mult mai riscant. Dar, pe de altă parte, noua rețea părea să accepte foarte puțini clienți. Nici una dintre persoanele pe care le abordase nu cunoștea pe cineva care să fi plecat așa, totul se baza pe zvonuri. La Istanbul

mai fusese de două ori, iar Bangkok-ul i se păruse locul potrivit în care să-şi termine călătoria. De aceea, într-o ultimă încercare de a contacta pe cineva care lucra pentru noul operator, se dusese acolo. Se interesase ici şi colo, dar fără nici un rezultat. Sau, cel puţin, fără rezultate de care să fie conştientă. Fapt care la fel de bine putea fi şi răspunsul la ghicitoare: se apropiase prea mult, fără să-şi dea seama.

Abia se ţinea pe picioare de oboseală şi era copleşită de durere. Luă un pix şi o foaie de hârtie şi se întinse pe patul din dormitor. Aerul era stătut, abia respirabil, iar căldura de afară era aproape de nesuportat. Corpul ei însă părea să se fi deconectat, refuzând să mai reacţioneze. Se ghemui şi închise ochii. Când era mică, acesta era trucul la care apela ca să scape de gândurile negre.

Protectorul ei, traficantul de fiinţe umane, rămăsese surprins să o revadă atât de curând.

– Am nevoie de ajutor, spusese ea şi îl convinsese să o asculte.

Îi va da banii când se va întoarce în Suedia. Dar, când încercase să obţină detalii despre depozitele ei bancare şi să transfere bani în Bangkok, banca o informase că toate conturile ei erau blocate, iar ea nu putea fi persoana despre care susţinea că este. În consecinţă, plata trebuia să mai aştepte, lucru acceptat de protectorul ei. Poate că omul o vedea ca parte dintr-un proiect bănos, fiindcă îl încântase ideea de a o ajuta.

Cât despre ea, avea un singur gând – să ajungă acasă. Cu orice preţ. Fiindcă, deşi credea că această catastrofă care o lovise era legată de propriile ei cercetări, începea să creadă că situaţia era mult mai complicată. Adevărul putea fi mai aproape de ea şi familia ei, mult mai personal.

Adormi brusc şi se trezi când afară era din nou întuneric.

Iar coşmarul continuă.

STOCKHOLM

Îi aşteptă în locul convenit, la câteva sute de metri de Glob. Uriaşa minge de golf era luminată fabulos, iar el zâmbea cu toată gura. Inima îi bătea cu putere, iar adrenalina îl făcea să vadă totul extrem de clar în seara aceea. În sfârşit îşi atinsese ţinta, călătoria se încheiase şi acum putea să-şi achite datoria. Ridică ochii spre cerul limpede, împânzit de stele, cu o senzaţie de uşurare aproape dureroasă. Mda, fericirea doare când e prea mare.

O maşină neagră, o marcă pe care nu o recunoscu, se opri lângă trotuar. Geamul se rulă în jos şi o persoană din interior îi făcu semn să-şi vâre geanta în portbagaj şi să urce pe bancheta din spate, în dreapta. Se conformă imediat. Deschizând portiera, văzu că celălalt loc din spate era ocupat de femeia pe care o cunoscuse la autogară. Femeia privea înainte, impasibilă.

Trecură printr-un Stockholm rece, de iarnă, scăldat în lumina lunii. De data aceasta era aproape sigur că se îndreaptă spre nord. Prada era în geanta neagră, căptuşită, din portbagaj. Aveau încredere în el din moment ce nu se deranjaseră să verifice dacă încearcă să-i tragă pe sfoară.

Acum însă încrederea era reciprocă, motiv pentru care nu simţi nici o urmă de îngrijorare în timpul scurtei călătorii. Maşina ieşi de pe şosea şi intră în ceea ce părea a fi un fel de parc. În ciuda lunii, întunericul era prea dens ca să poată vedea ceva. I se spuse să coboare şi coborî. Ca şi cel care stătea lângă şofer. Era tipul cu faţa desfigurată. Motorul continua să duduie.

Tipul îi arătă ce să facă, fără cuvinte; întinse un deget spre parc. Ali se uită în direcţia indicată şi i se păru că vede o siluetă, printre copaci. Cineva care îi făcea semn să se apropie. Silueta ieşi din umbră. Era blondul care vorbea araba.

Ali se întrebă de ce întâlnirea trebuia să aibă loc într-un parc pustiu, la miezul nopţii. Poate că înţelegerea lor era prea secretă ca să fie discutată de faţă cu alţii. Porni hotărât spre vorbitorul de limbă arabă. Tipul cu faţa desfigurată îl urmă, la doi paşi de el.

– Presupun că totul a mers bine, spuse blondul când Ali se apropie de el.

Apoi zâmbi, iar Ali îi zâmbi şi el, larg.

– A mers extraordinar de bine, confirmă el cu nerăbdarea unui copilaş de cinci ani care vrea să-i impresioneze pe cei din jur.

– Eşti un ochitor foarte bun. Alţii ar fi dat greş cu o ţintă care se mişca atât de iute.

Ali se simţi foarte mândru.

– Ce să fac, am mulţi ani de antrenament.

Blondul înclină din cap, mulţumit.

– Da, ştiu, de asta te-am şi ales.

Blondul făcu o pauză, părând că nu ştie cum să continue.

– Vino cu mine, zise el în cele din urmă, arătând cu capul spre pădure, unde, printre copaci, se vedea strălucind un lac.

Ali simţi un junghi în inimă.

– Vino. Mai e un singur lucru de rezolvat.

Blondul zâmbi cu atâta căldură încât Ali se linişti pe loc.

– Când pot să-mi văd familia? întrebă el, luându-se după blond, spre poiană.

– Curând, foarte curând, răspunse blondul şi se întoarse spre el.

O clipă mai târziu, răsună o împuşcătură. Şi călătoria lui Ali se încheie.

LUNI, 3 MARTIE 2008

Pe coridor era mare vânzoleală când Fredrika Bergman sosi luni la serviciu. Ellen Lind îi zâmbi larg, chiar în faţa biroului ei.

– Ce radioasă eşti! Dormi mai bine acum?

Fredrika înclină din cap şi îi întoarse zâmbetul, simţindu-se aproape stânjenită şi neştiind de ce. Nu ştia nici de ce dormea mai bine. Poate că efectul cinei în familie fusese mai profund decât se aşteptase. Poate şi cântatul la vioară îi fusese de ajutor. Acum, că începuse să cânte, nu se mai putea opri. Memoria era în degetele ei şi, chiar dacă mai greşea, piesele veneau de la sine.

Prin comparaţie, Alex arăta de parcă nu ar fi dormit prea bine când, peste câteva minute, deschise şedinţa din Bârlog, recapitulând noutăţile apărute în week-end.

Se duce la vale, se gândi Fredrika îngrijorată. Iar noi nu facem nimic să-l ajutăm.

Peder şi Joar se aşezaseră cât mai departe unul de celălalt şi priveau fix înainte. Grupul îşi pierduse unitatea în doar câteva zile. Fredrika observă cu uşurare că, de data aceasta, conflictul nu se învârtea în jurul ei.

– Am verificat ce ne-a spus Ragnar Vinterman despre Erik Sundelius: avertismentele oficiale din partea Colegiului Medicilor şi acuzaţia de omor prin imprudenţă. Sunt corecte, spuse Peder. Întrebarea e cât de importante sunt pentru cazul nostru.

– Trebuie să fie importante? întrebă Fredrika. Trebuie să conteze faptul că psihiatrul lui Jakob Ahlbin a tratat *alţi* doi pacienţi

cu atâta neglijenţă încât aceştia s-au sinucis? Noi nici acum nu ştim dacă Jakob s-a sinucis sau şi-a omorât soţia.

– Nu, zise Alex calm. Nu ştim. Pe de altă parte, nu ştim nici ce credem că s-a întâmplat.

Fredrika privi neîncrezătoare.

– M-am tot gândit la surorile Ahlbin, spuse ea. Şi m-am întrebat dacă nu cumva am făcut greşeala de a separa cele două ciudăţenii, dacă le pot numi astfel.

Ceilalţi se uitară la ea nedumeriţi, drept care Fredrika se grăbi să explice:

– Vorbim mereu de parcă elementele obscure din cazul ăsta n-ar avea nici o legătură între ele. Jakob Ahlbin pare să-şi fi împuşcat soţia şi apoi să se fi împuşcat, dar noi tot nu credem că s-a întâmplat aşa. Johanna Ahlbin pare să fi dispărut de pe faţa pământului, dar noi nu suntem foarte siguri. Există şi câteva lucruri care nu se potrivesc în ceea ce priveşte moartea Karolinei Ahlbin, dar nici aici nu putem pune punctul pe i.

Fredrika făcu o pauză ca să-şi tragă sufletul.

– Dacă toate lucrurile astea se leagă?... Asta am vrut să spun.

Cu bărbia rezemată în palmă, Alex arăta cu zece ani mai în vârstă.

– Mda, făcu el. Sunt foarte sigur că nimeni de la masa asta nu şi-a închipuit că lucrurile *nu* se leagă. Problema e că nu vedem *cum* se leagă. Tu ce crezi?

– Eu cred că nu Karolina a murit, răspunse Fredrika, foindu-se pe scaun. Ştiu că pare o nebunie.

– Dar a fost identificată chiar de sora ei, zise Peder, încruntându-se. Care s-a legitimat cu permisul de conducere.

– Cât de greu e să faci rost de un permis de conducere fals, dacă ai nevoie de aşa ceva? întrebă Fredrika, retoric. Şi care sunt şansele ca un medic să-şi dea seama că nu e autentic? Karolina Ahlbin a fost identificată de o soră de care nu am reuşit să dăm până acum. Iar dacă şi Karolina e în viaţă, ştim că nici pe ea n-am văzut-o. Asta e problema crucială, din punctul meu de

vedere. De ce nu iau legătura cu noi dacă toată presa e plină de articole despre familia lor?

Nu răspunse nimeni. Văzuseră cu toţii ziarele de dimineaţă – pline de articole care acopereau pagini întregi despre tragedia familiei Ahlbin. De data aceasta, jurnaliştii reuşiseră să găsească şi fotografii ale celor două fete.

„UNDE ESTE JOHANNA AHLBIN?", titra unul dintre ziare, sugerând că şi ei i se întâmplase ceva.

– Înţeleg ce vrei să spui şi s-ar putea să ai dreptate, spuse Alex. Dar anomaliile astea ar putea avea explicaţii mai puţin dramatice. Karolina Ahlbin n-a luat legătura cu noi pentru simplul motiv că e moartă. Johanna nu a făcut-o fiindcă nu a aflat ce s-a întâmplat. Dar sunt de acord că, dacă nu apare până la mijlocul săptămânii, trebuie să luăm alte măsuri.

– Cu alte cuvinte, bănuiţi că i s-a întâmplat şi ei ceva? întrebă Joar.

– Fie i s-a întâmplat ceva, fie, aşa cum spune Fredrika, are motivele ei să se ferească de poliţie.

Alex se întoarse spre Fredrika.

– Să trecem la altceva. Cred că ai avut dreptate în privinţa conţinutului *e-mail*-urilor şi a faptului că Tony Svensson ar fi putut fi contactat de cel care a scris *e-mail*-urile care n-au fost trimise de pe computerul lui. Am vorbit cu procurorul şi putem să-l interogăm din nou. Vreau să se ocupe Joar şi Peder de asta.

Alex ridică ochii, în care se putea citi o furie abia stăpânită.

– Împreună, adăugă el. S-a înţeles?

Cei doi înclinară din cap.

– Fredrika o să se ocupe de biblioteca din Farsta, continuă Alex. Vreau să analizăm tot ce ţine de moartea Karolinei. Să aflăm dacă s-a interesat cineva de cadavru; trebuie să fie înmormântat, nu? Poate că a avut un amic despre care încă n-am auzit. Să luăm din nou legătura cu spitalul şi să aflăm cât mai multe.

Fredrika aprobă din cap, mulţumită de felul în care gândea şeful.

Alex privi în jur confuz.

– Pe moment, cam asta e, zise el.

– Dar cum rămâne cu polițistul? obiectă Peder. Cel din Norrmalm, cunoștința lui Tony Svensson.

– De ăsta mă ocup eu, răspunse Alex. Ne întâlnim din nou aici după-amiază la patru.

Fură întrerupți de un ciocănit viguros. Un detectiv de la Departamentul de Anchete Penale vârî capul pe ușă.

– Tocmai am primit niște informații despre Muhammad Abdullah, cu care ați vorbit în Skärholmen săptămâna trecută, anunță el cu ochii la Alex.

– Zău? făcu Alex, deranjat de întrerupere.

– E mort, adăugă detectivul. Ieri a plecat în interes de afaceri și nu s-a mai întors. Soția lui a alertat poliția azi-noapte, dar abia dimineață s-a mișcat ceva. Muhammad Abdullah a fost găsit împușcat în cap, într-o mașină parcată nu departe de locuința lor.

Fredrika simți un amestec de durere și disperare. Omul se purtase frumos, fusese cooperant, chiar dacă viața îi era amenințată. Iar acum era mort.

Alex înghiți în sec.

– Ei, drăcia dracului, mormăi el.

– Și asta nu e tot, continuă detectivul. Ieri-seară, un tip care făcea jogging a dat peste un cadavru aruncat în lacul din Brunnsviken, unde se aleargă de-a lungul malului. Bărbatul n-a fost identificat, dar, după primele indicii, se pare că a fost împușcat cu aceeași armă ca și Muhammad Abdullah.

Alex avusese parte de o noapte lungă și chinuitoare, treaz lângă soția lui, așteptând să se facă ziuă. Gândul la Lena îl ardea ca un fier roșu. Își promisese că va încerca să aibă o discuție decisivă cu ea, dar nu fusese în stare să o facă. Sau nu avusese curajul.

Dacă e bolnavă, dacă are Alzheimer? se întrebă el posomorât. Ce mă fac?

Teama îl paraliza. Ar fi vrut ca Lena să-i spună ce s-a întâmplat, fiindcă el era prea slab ca să facă primul pas.

Fredrika intră în biroul lui ca o furtună, cu burta înainte. Era montată din nou, cu doar o lună până la soroc.

– Voiam să te anunţ că mă duc la spital.

– Semn bun, remarcă Alex.

– Am sunat la biblioteca din Farsta. Cei de acolo au promis că mă sună şi ei. N-au găsit informaţia pe computer, dar o caută în registrele lor.

Un membru al echipei tehnice bătu la uşă, în spatele Fredrikăi.

– Intră, spuse Alex.

– Am descoperit ceva în timp ce verificam abonamentul de telefon al familiei Ahlbin.

– Ce anume?

– O cerere de desfiinţare a abonamentului la telefonul fix, trimisă companiei Telia cu o săptămână înainte de crime, prin care familia Ahlbin solicită încheierea abonamentului începând cu ziua de marţi, 26 februarie, adică ziua morţii lor.

– Cine a semnat cererea? întrebă Alex.

– Jakob Ahlbin. Tot el a sunat şi a anulat contractul pentru telefonul mobil în ziua în care a murit.

– Şi mobilul soţiei?

Tehnicianul îşi drese vocea.

– Telefonul ei a fost activ până miercurea trecută, dimineaţa, când contractul a fost anulat. Nu ştim de către cine.

– L-a folosit cineva?

Tehnicianul înclină din cap.

– De când îl avem aici, operatorul a înregistrat doar două apeluri către el; unul de la un număr neidentificat din Bangkok şi unul de la un enoriaş care, evident, nu ştia că e moartă.

– Bangkok? repetă Fredrika, surprinsă.

– Da.

– Aşadar, şi-a anulat abonamentul, zise Alex. De ce oare?

– Chiar el a făcut-o, interveni Fredrika.

– Chiar şi aşa, dacă el a făcut-o...

– Ceea ce e puţin probabil, continuă Fredrika. Mai curând a făcut-o aceeaşi persoană care a anulat şi abonamentul Marjei, puţin mai târziu, nu?

– E foarte posibil să anulezi abonamentul altei persoane, zise tehnicianul. Singurele informaţii solicitate de companie, ca să fie sigură că cel care sună e abonatul, sunt simple: codul numeric personal şi adresa.

Alex înclină din cap şi se încruntă.

– Întrebarea e de ce a fost atât de importantă anularea abonamentelor, zise el iritat.

Tehnicianul se retrase în timp ce un om de serviciu trecea prin faţa uşii. Fredrika îi făcu semn că poate intra în biroul ei.

Alex luă raportul despre cele două crime de noaptea trecută. Bărbatul găsit în lacul din Brunnsviken murise probabil doar cu o oră înainte de a fi descoperit de alergător. Ucigaşul probabil nu-şi închipuise că la miezul nopţii mai poate alerga cineva prin parcul Haga şi nici nu se aşteptase ca omul să fie descoperit atât de curând. Cât despre Muhammad Abdullah, acesta murise cu două ore înaintea celuilalt.

Aceeaşi armă, acelaşi făptaş, se gândi Alex. Deci un făptaş rătăcitor.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Fredrika spuse:

– Cred că e vorba de acelaşi făptaş în ambele cazuri.

Alex aşteptă o clipă, apoi întrebă:

– Şi legătura cu Jakob Ahlbin? Dacă există aşa ceva.

– Da, trebuie să existe, replică Fredrika, gânditoare. Cred că amândoi trebuia reduşi la tăcere, asta e legătura.

Alex făcu ochii mari.

– Dar de ce?

– Asta nu înţeleg, răspunse Fredrika frustrată. Muhammad Abdullah a recunoscut că era speriat şi acum, privind în urmă, ştiam că avea şi de ce. Pe de altă parte, şi Jakob Ahlbin avea motiv să se teamă – întrebarea e dacă ştia şi de ce.

– Exact. Şi de ce era Muhammad Abdullah atât de îngrozit? Fiindcă era convins că deţinea informaţii periculoase şi că, mai curând sau mai târziu, poliţia îi va descoperi legăturile cu traficanţii.

– Şi a avut timp să-i transmită lui Jakob aceste informaţii periculoase despre noua reţea care se ocupă de traficul de imigranţi.

– Unul dintre *e-mail*-uri îl avertiza pe Jakob să nu mai caute. Să însemne asta că Jakob căuta să obţină informaţii de care ar fi trebuit să se ferească?

– Aşa se pare.

– Dar asta să fie legătura? întrebă Alex cu îndoială în glas. Pentru refugiaţi, existenţa unei variante mai ieftine şi mai sigure era un mare avantaj. Aşa nu mai trebuia să se lase pe mâna unor gangsteri.

– Ai dreptate. Ar fi nefiresc ca traficanţii de refugiaţi să fie generoşi şi, în acelaşi timp, să ucidă vicari.

Omul de serviciu îşi termină treaba şi îi făcu un semn prietenos Fredrikăi în timp ce trecea prin faţa uşii lui Alex.

– Bărbatul care a fost călcat de maşină în faţa universităţii! exclamă Fredrika în clipa următoare.

– Cel care a jefuit banca?

– Întocmai. Se prea poate ca şi el să fi intrat în ţară după metoda „nouă", potrivit lui Muhammad, deci putem presupune că ştia cum funcţionează reţeaua. De aia a şi fost ucis.

Alex privi nesigur.

– Şi cel din parcul Haga?

– Nu ştiu, răspunse Fredrika simţind cum îi bate inima cu putere. Dar cred că e şi acolo o legătură... Deocamdată nu-mi dau seama care anume.

Alex se ridică în picioare şi se uită la ceas.

– Încerc să dau de poliţistul din Norrmalm care îl cunoaşte pe Tony Svensson, spuse el hotărât. Să sperăm că până diseară Departamentul ne oferă noi amănunte despre crimele astea. Între timp, te rog să afli tot ce are legătură cu moartea Karolinei.

– Am înţeles, să trăiţi, spuse Fredrika la fel de hotărâtă şi sări de pe scaun cu o agilitate surprinzătoare.

Alex nu-şi putu reţine un zâmbet larg. Iat-o pe adevărata Fredrika Bergman.

Pentru a doua oară, şi la scurt timp, Tony Svensson fu supus unui nou interogatoriu. De data aceasta se dovedi mai puţin cooperant, privindu-i sfidător pe Peder Rydh şi pe Joar Sahlin la intrarea acestora în sala de interogatorii.

– Am spus deja tot ce aveam de spus, tună el. Clar? Asta e tot!

Apoi se proţăpi pe scaun, îşi încrucişă braţele şi se încruntă la ei.

Dincolo de această demonstraţie de forţă şi aroganţă, Peder desluşi altceva: teamă. Şi speră ca şi nefericitul de Joar să-şi dea seama de asta.

Peder era cât se poate de mulţumit de felul în care începuse săptămâna. Cel mai mult îi plăcea că lucrurile se precipitau, mai uita de necazuri. Ultimele evenimente însemnau şi că se amână întâlnirea cu psihologul.

– Ne ocupăm de asta când avem timp, hotărâse Alex, promiţându-i că o va suna chiar el pe Margareta Berlin, şefa de la Resurse Umane.

Şi astfel Peder îşi putea concentra toată atenţia asupra lui Tony Svensson.

– Mai avem doar câteva întrebări, zise el calm.

Tony Svensson continuă să-i privească furios.

– Nu mai spun nimic, şuieră el.

Nu-i adevărat, se gândi Peder sarcastic, vorbeşti nonstop.

– Ai vreun motiv deosebit? întrebă Joar.

A înţeles, se gândi Peder. Întrebarea e dacă o dă iar în bară.

– Motiv deosebit ca să ce? se răsti Tony Svensson.

Insul era, totuşi, dispus să comunice – voia doar nişte garanţii.

– Ai vreun motiv deosebit să refuzi să discuţi cu noi? întrebă Joar, accentuând fiecare cuvânt.

Nici o reacţie. Tony Svensson tăcu mâlc.

– Eu cred că lucrurile au decurs cam aşa, zise Joar aplecându-se peste masă. Data trecută ai fost destul de calm fiindcă ştiai că voiam să discutăm numai despre dintele pe care îl aveai împotriva lui Jakob Ahlbin. Şi fiindcă ştiai că aici erai acoperit. Ultimele *e-mail*-uri n-au fost trimise de tine, fapt pe care, mai devreme sau mai târziu, tot îl aflam.

Joar se opri, încercând să-şi dea seama după faţa lui Tony dacă mergea la ţintă.

– Dar de data asta eşti speriat fiindcă, pe neaşteptate, vrem să vorbim despre altceva şi ştii la fel de bine ca noi că sunt doar câteva subiecte care ne interesează.

Se lăsă din nou pe spătarul scaunului, semn că era rândul lui Tony să vorbească pentu a restabili echilibrul de putere din jurul acelei mese. Dar Tony nu spuse nimic, cu o figură greu de descifrat.

– Noi credem că ai fost acasă la Jakob Ahlbin fiindcă el se amesteca din nou în afacerile tale şi mai credem că te-a trimis cineva acolo, spuse Peder liniştit. Şi singurul lucru pe care vrem să-l ştim este cine e acea persoană şi ce anume trebuia să faci sau să spui.

Încercă să surprindă privirea lui Tony Svensson, trecându-şi mâna peste masă ca şi cum ar fi vrut să şteargă un fir de praf invizibil.

– Jakob Ahlbin şi soţia lui au fost împuşcaţi în cap, continuă el pe un ton neutru, dar coborând vocea ca să-l facă să se relaxeze. Şi mie, şi colegului meu ne vine foarte greu să nu te bănuim că ai fost complice la crimă, asta dacă, bineînţeles, nu ne dai nişte motive serioase ca să ne îndoim.

Tony Svensson refuză în continuare să vorbească, drept care avocatul îi atinse mâna discret. Tony își trase brațul repede.

La naiba, se gândi Peder. Au băgat frica în el și acum se teme mai mult de cei pentru care lucrează decât de închisoare.

– Ce-au spus că-ți vor face dacă începi să ciripești? întrebă Joar, de parcă i-ar fi citit gândurile lui Peder. Te-au amenințat că-ți închid gura pentru totdeauna? Sau c-or să se mulțumească să-ți tragă o bătaie bună?

Tony Svensson rămase tăcut, dar Peder îl văzu cum scrâșnește din dinți.

– Am înțeles din dosarul tău că ai o fiică, riscă el o altă întrebare.

Și provocă o reacție foarte fizică.

– Să nu vă atingeți de ea! urlă Tony Svensson, sărind în picioare. Să nu vă atingeți de ea!

Joar și Peder înțepeniră pe scaunele lor.

– Te rog să stai jos, zise Joar cu blândețe.

Peder încercă să-l facă pe Tony să-l privească în ochi.

– Pe ea vor să ți-o ia? întrebă el. Pe ea vor să ți-o ia dacă ciripești?

Tony Svensson se lăsă să cadă pe scaun ca un balon spart. Nu se uită nici la unul, nici la celălalt, doar se sprijini cu coatele pe masă și își lăsă capul în mâini.

– Despre asta e vorba, Tony? întrebă Joar.

Și, în sfârșit, Tony Svensson înclină din cap drept răspuns.

Peder răsuflă ușurat.

– O putem ajuta, Tony, spuse el. Vă putem ajuta pe amândoi. Dacă ne spui tot ce știi.

– Ne puteți ajuta pe dracu', zise Tony răgușit. Cum puteți voi să ne apărați de ei? N-aveți nici o șansă.

Peder și Joar schimbară o privire pentru prima oară de când începuse interogatoriul.

– Ba avem, îl contrazise Peder hotărât. Și încă foarte bine. Mult mai bine decât ai putea-o face tu.

Tony Svensson râse fără chef.

– Dacă puteţi crede aşa ceva, habar n-aveţi despre ce e vorba, zise el printre dinţii încleştaţi. Singura mea speranţă de a supravieţui şi a-mi proteja fiica e să nu vă spun nimic. Aţi înţeles? Dacă vreţi să mă salvaţi, lăsaţi-mă să plec de aici, cât mai repede.

Avocatul făcu o mişcare discretă, zgâriind podeaua cu scaunul.

– Vrem doar un nume, spuse Joar. Asta e tot – de rest ne ocupăm noi.

– Dacă vă dau numele, n-o să mai fie nici un „rest", tună Tony Svensson. Nu ştiu nici un nume. Ştiu doar o faţă hidoasă.

– E de ajuns şi asta, zise Peder. Măcar îl poţi identifica. Îţi arătăm mai multe fotografii şi, dacă-l recunoşti...

Hohotul de râs, aspru, al lui Tony Svensson îl întrerupse brusc şi ricoşă din pereţii goi.

– Să mă uit la fotografii? spuse el posomorât. Voi, ăştia din poliţie, habar n-aveţi pe ce lume trăiţi. Nu de unul ca mine aveţi nevoie, ameţiţilor.

Peder se aplecă spre el.

– Dar de cine avem nevoie? întrebă el încordat.

Tony Svensson strânse din buze.

– Nu mai scot o vorbă, mormăi el.

Peder şovăi.

– OK. Atunci spune-ne despre ce a trebuit să faci.

Tony Svensson asculta încordat.

– Dacă nu vrei să ne spui cine era persoana de contact, spune-ne cel puţin ce misiune ţi-a dat.

Urmară câteva clipe de tăcere în care Tony Svensson se gândi la propunerea lui Peder.

– A trebuit să nu mai trimit *e-mail*-uri, spuse el în şoaptă. Floare la ureche, fiindcă, aşa cum vă spuneam, lucrurile se rezolvau de la sine. Dar, pe urmă, mi-a mai cerut ceva... Să mă duc la vicar acasă, să sun la uşă şi să-i dau un plic.

– Ştii ce conţinea plicul?

Tony Svensson clătină din cap. Arăta deznădăjduit acum.

– Nu, dar trebuia să i-l dau chiar în ziua aia.

– Şi i l-ai dat chiar lui Jakob?

– Da. A rămas surprins când m-a văzut, pe urmă şi-a dat seama că nu-i în legătură cu Ronny Berg.

Joar bătu uşor cu degetele în masă.

– A citit scrisoarea de faţă cu tine?

Tony zâmbi dispreţuitor.

– Cam aşa ceva. I-a sărit mustarul, mi-a spus să le spun celor care m-au trimis să se gândească de două ori înainte să-l ameninţe. A spus şi că, după ce plec, o să ardă scrisoarea.

– Cu ce te-ai ales după ce-ai făcut toate astea? întrebă Peder.

Tony Svensson îl privi drept în ochi.

– Cu viaţa. Şi, dacă am noroc, dacă joc cum îmi cântă ei, şi fata mea la fel.

– Deci te-au ameninţat că-i fac rău dacă nu asculţi ce-ţi spun ei? întrebă Peder, de data aceasta cu blândeţe în glas.

Tony Svensson înclină din cap, cu ochii plini de lacrimi. Joar părea concentrat; apoi se îndreptă de spate şi îşi trase umerii înapoi.

– E în mâna lor, conchise el, aproape fascinat. Au luat-o ca garanţie c-o să-ţi îndeplineşti misiunea.

Peder se uită de la Joar la Tony Svensson.

– Aşa e? întrebă el.

– Aşa e, răspunse Tony înnegurat. Şi nu ştiu cum or să reacţioneze când or să afle că am venit iar aici.

După ce încheiară interogatoriul, Peder şi Joar spuseră că au nevoie de câteva minute ca să se consulte înainte să-i dea drumul acasă.

– Nu cred că blufează, zise Peder de îndată ce rămaseră singuri.

Ura nemăsurată pe care o simţea pentru colegul lui îi afecta judecata. Singurul lucru care îi mai atenua resentimentele era gândul la ceea ce se întâmplase în week-end, când fiul lui se îmbolnăvise, iar el petrecuse seara de sâmbătă şi aproape toată duminica alături de Ylva.

– E important să fim împreună la nevoie, îi spusese el când Ylva se întorsese de la spital şi îl găsise în bucătărie, unde pregătea cina pentru toţi.

Ca şi cum ar fi fost în continuare o familie. Ca şi cum ar fi fost şi acum împreună.

Ylva nu avusese nimic împotrivă şi, pentru prima oară după atâta timp, petrecuseră o seară liniştită împreună. El o întrebase cum merge treaba la serviciu, ea răspunsese că merge mult mai bine. Peder se bucurase, dar nu fusese în stare să vorbească şi despre el. Niciodată nu suportase să se simtă inferior faţă de ea şi nici de data aceasta nu făcuse excepţie.

Vocea lui Joar îl readuse brusc la realitate.

– Nici eu nu cred că blufează. Poate ar trebui să luăm în serios chestia asta cu ameninţarea, dar...

– Dar ce?

– Nu sunt foarte sigur că fiica lui e ţinută ostatică, aşa cum pretinde el.

– Eu sunt, zise Peder hotărât, fără să se gândească prea mult.

Ceea ce îl aduse din nou în avantaj pe Joar.

– Zău? Gândeşte-te mai bine, Peder. De ce să-şi asume riscul – uriaş – de a-i lua fiica încă de la început? Dacă-i dau drumul, fata îi poate identifica pe toţi. Ceea ce înseamnă că o să trebuiască s-o omoare şi aşa devin ucigaşi de copii. Mulţi bandiţi nu s-ar încumeta să facă aşa ceva.

– Dar, la naiba, banda asta e departe de a fi normală.

– Adevărat. De asta şi povestea lui Svensson pare mai greu de crezut. Indivizii ăştia sunt prea inteligenţi ca să se răzbune pe un copil. Nu mă îndoiesc că l-au ameninţat, dar până să-şi pună ameninţarea în practică e cale lungă.

– Cu alte cuvinte, Tony Svensson minte că fiica lui a fost răpită ca să nu-l mai presăm?

– Exact. Şi să-l lăsăm în pace.

Peder cugetă câteva clipe.

– Nu prea pare a fi o opţiune... să-l lăsăm în pace.

– Aici ai dreptate, spuse Joar cu înverşunare. De asta propun să închei tu formalităţile cu cei doi, iar eu să urc la Departament şi să-i conving pe cei de acolo să pună pe cineva să-l urmărească pe Tony când iese de aici. Bănuiesc c-o să se ducă direct acasă, la fata lui, ca să vadă dacă totul e în regulă. Pe urmă nu m-ar surprinde deloc dacă l-ar suna pe unul din tipii ăia ca să-l asigure că nu ne-a dat nici o informaţie importantă.

Preţ de o clipă, Peder se simţi relaxat. Telefonul lui Tony Svensson era deja ascultat. Poate că până la sfârşitul zilei vor avea numele câtorva dintre cei care îl ameninţau.

În ultima vreme, se întâmpla din ce în ce mai rar ca Spencer Lagergren şi soţia lui Eva să fie acasă la amiază şi să ia prânzul împreună. Spencer habar nu avea ce anume o făcuse să propună un prânz în doi chiar în ziua aceea, dar ştia că nu e deloc bine să nu-i facă pe plac.

În clipa în care deschise uşa îl întâmpină un amestec de mirosuri apetisante.

– Ai şi început, remarcă el când intră în bucătărie.

– Bineînţeles, răspunse Eva. Decât să aştept până te întorci...

Spencer era conştient că relaţia cu Eva era un adevărat mister pentru iubita lui, Fredrika Bergman, şi uneori avea chiar el această senzaţie. Turnura total absurdă pe care o luase relaţia, acum, că aştepta un copil de la altă femeie, era din ce în ce mai greu de controlat. Dar, desigur, îi fusese imposibil să nu-i spună Evei despre ea şi despre schimbările ce aveau să se producă în viaţa lui. Aproape chiar de la început începuseră amândoi să aibă relaţii extraconjugale, dar, în ultimă instanţă, Spencer luase decizia să menţină legătura cu aceeaşi persoană ani de zile. Ştia că asta o deranja pe soţia lui, care niciodată nu-şi prelungise prea mult propriile aventuri. Pe de altă parte, şi pe el îl deranja că amanţii ei fuseseră atât de numeroşi. Şi, uneori, atât de tineri. Nu că ar fi avut vreun motiv întemeiat ca să obiecteze împotriva felului în care îşi alegea ea partenerii.

– Ne vedem atât de rar în week-end, încât m-am gândit că n-ar fi rău să stăm puţin şi împreună, măcar la prânz, spuse ea veselă.

Mielul la tavă şi cartofii sfârâiau în cuptor, iar pe masa din bucătărie trona un bol plin cu salată. Spencer se întrebă dacă e bine să mănânce aşa ceva. Oare Eva nu se purta cam ciudat?

– Văd că te-ai întrecut pe tine, zise el deschizând frigiderul ca să scoată o sticlă de vin.

– Dragul meu, mai trebuie şi asta câteodată, replică Eva cu asprime în glas. Altfel o dai dracului de viaţă.

Spencer se încordă. În treizeci de ani de căsătorie, soţia lui vorbise aşa doar de cinci ori. Dar nu comentă.

– Nu eşti de acord? întrebă ea pe un ton care nu admitea să o contrazici.

– Ba da, răspunse el repede, dar neconvingător, de parcă nu ar fi înţeles prea bine întrebarea.

Degetele ei lungi apucară strâns sticla de oţet balsamic. Absolut obligatoriu la salată.

– Cum a fost în week-end? întrebă ea trântind sticla pe masă.

Gestul ei îi fu de ajuns ca să priceapă că ceva nu e în regulă. Închise uşor frigiderul şi se întoarse spre ea. Şi o văzu de partea cealaltă a mesei.

Întotdeauna fusese frumoasă. Zveltă şi elegantă. Trecerea anilor nu părea să o fi afectat. Părul des era pieptănat pe spate, aranjat simplu, clasic. Ca de obicei, o buclă scăpată de sub agrafă îi atârna pe faţă. Avea ochii mari, verzi, oceane în care pupilele semănau cu nişte insule pustii. Pomeţi înalţi şi buze pline. Cu alte cuvinte, era un temnicer cu vino-ncoa.

Spencer îşi înăbuşi un oftat. Fiindcă, din nefericire, asta şi era, de treizeci de ani. Temnicerul lui, crucea pe care trebuia să o poarte.

Îi întâlni privirea şi tresări. Temnicerul lui plângea. Doamne sfinte, când plânsese ultima oară? În urmă cu cinci ani, când

tatăl ei avusese un atac de cord? Tare ca piatra, trecuse de 85 de ani, şi mult prea zdravăn pentru ca Spencer să spere într-o minune. Deşi era o naivitate din partea lui să-şi închipuie că moartea acelui diavol bătrân l-ar salva în vreun fel. Socrii care poposeau în iad se întorceau întotdeauna.

– Spencer, trebuie să mă informezi şi pe mine, zise ea, calm. Nu mă poţi lăsa pe dinafară.

Spencer se încruntă, gata să se apere.

– Dar nu ţi-am ascuns nimic, niciodată. Ţi-am spus despre Fredrika şi despre copil.

Eva râse spart.

– Dumnezeule, Spencer, ai fost plecat aproape tot week-end-ul fără să-mi spui unde te duci.

Nu ştiam că-ţi pasă, se gândi el obosit.

– Poate că aşa pare, dar n-a fost în intenţia mea, răspunse el şi îşi drese glasul. Cum ţi-am mai spus, Fredrika are probleme cu sarcina şi...

– Şi cum o să fie mai târziu? La asta te-ai gândit? Stai cu copilul o dată la două săptămâni, cum ţi-ai planificat? Îl iei cu tine când ieşim la restaurant cu prietenii? Cum ai să-l prezinţi?

Eva clătină din cap şi deschise cuptorul ca să vadă în ce stadiu se află friptura.

– Parcă am mai vorbit despre asta, spuse Spencer cu glas pierit.

Eva închise cuptorul cu furie.

– Poate ai vorbit *tu*. Dar n-am vorbit *noi*... Dacă mai există *noi*.

Spencer dădu să spună ceva, dar Eva îşi îndreptă degetul arătător spre el, semn că trebuie să tacă.

– M-am resemnat cu faptul că şi tu şi eu simţim de mult timp nevoia să avem alţi parteneri ca să nu ne luăm lumea în cap, şopti ea şi trase adânc aer în piept. Dar să faci un copil cu altă femeie...

Eva îşi duse mâna la gură şi, pentru prima oară în ultimii ani, Spencer simţi nevoia să o ia în braţe.

– Cum am ajuns în situaţia asta, Spencer? întrebă ea plângând. Cum de ne-am împotmolit în relaţia asta în care nici unul nu e fericit şi nu ne mai iubim?

Cuvintele ei îl izbiră în plin. Simţi cum i se usucă gura.

Era clar că Eva habar nu avea ce făcuse tatăl ei.

Dar trebuie să-mi pese? gândi Spencer. Ce poate fi mai rău decât asta?

Fredrika Bergman se strecură în spatele volanului şi porni spre spitalul Danderyd. Cazul atinsese punctul de fierbere tot week-end-ul, iar acum, luni, pur şi simplu explodase. La modul pozitiv. Încă două cadavre, unul legat direct de moartea reverendului Ahlbin şi a soţiei lui. Un suspect care, în opinia lui Joar şi a lui Peder, părea mai mult un martor-cheie. Un psihiatru care încerca să convingă poliţia că pacientul lui nu-şi luase viaţa, deşi de-a lungul carierei greşise diagnosticul nu de puţine ori. Şi doi preoţi, Sven Ljung şi Ragnar Vinterman, care păreau să o cunoască pe Johanna Ahlbin, dar aveau păreri total opuse despre ea.

După ce vizitaseră familia Ljung, în week-end, Fredrika şi Alex îşi comparaseră notiţele şi ajunseseră la concluzia că Elsie fusese mai sinceră decât soţul ei. De exemplu, Sven nu scosese o vorbă despre dependenţa de droguri a fiului lor şi despre faptul că prietena acestuia, Karolina Ahlbin, îi stătuse alături vreme de câţiva ani. De fapt, Alex îl sunase în aceeaşi zi ca să-l întrebe direct de ce ascunsese acest amănunt şi primise următorul răspuns: „Fiindcă îmi este ruşine că nu mi-am jucat rolul de părinte cum trebuie. Iar acum ruşinea e şi mai mare fiindcă, ascunzând adevărul, am împroşcat-o cu noroi şi pe Karolina".

Fredrika aflase numele şi adresa fiului lor, dar rămăsese dezamăgită când văzuse că, pe moment, băiatul era internat într-o clinică de dezintoxicare. Potrivit mamei lui, clinica se

afla în afara Stockholm-ului, iar băiatul refuza să coopereze cu personalul, ca și orice contact cu exteriorul. După toate probabilitățile, ultima supradoză îi afectase creierul, dar medicii încă se contraziceau pe acest subiect. Date fiind împrejurările, Fredrika renunțase să-l mai considere un martor-cheie.

Spitalul Danderyd era cel la care urma să nască în primăvara aceea, motiv pentru care păși cu emoție înăuntru. Dar mirosul de spital o aduse repede cu picioarele pe pământ. Oare de ce interiorul acestor clădiri avea un miros atât de neplăcut? Era ca și cum moartea se furișase prin sistemul de ventilație și sufla în ceafa celor care intrau și ieșeau pe ușă.

Telefonul mobil o anunță că a primit un mesaj. Îl scoase din buzunar: mama o anunța că Spencer le făcuse o impresie plăcută.

Rușinată, strecură telefonul în buzunarul hainei. Mama ei nu era obligată să înțeleagă sau să accepte stilul ei de viață. Dar era frumos dacă o făcea. După week-end, totul părea mult mai simplu, dar și mult mai dificil. Părinții ei avuseseră dreptate să o întrebe cum se va descurca singură după nașterea copilului. Spencer o va sprijini financiar, desigur, dar Fredrika știa că va fi dezamăgită din punct de vedere practic și emoțional. Un bărbat de aproape 60 de ani, care era pentru prima oară tată, nu avea cum să-i ofere un cămin.

Fredrika vorbise deja la telefon cu Göran Ahlgren, medicul de gardă în ziua în care fusese adusă la spital Karolina Ahlbin. La el în cabinet intra acum. Medicul era chipeș, constată Fredrika fără să vrea și se trezi că îi zâmbește un pic prea larg. Din nefericire, medicul îi zâmbi la fel și o măsură din cap până-n picioare cu ochii lui ageri, de un albastru închis. Fredrika estimă că are între 50 și 55 de ani.

– Karolina Ahlbin, spuse ea, încercând să-și ascundă cochetăria de la început cu un ton cât se poate de profesional. Erați aici când a fost adusă la Urgențe.

Medicul înclină din cap.

– Da. Dar mă tem că nu am alte informații față de cele pe care vi le-am dat la telefon.

– Între timp, au intervenit fapte noi care, într-un fel, complică situaţia, replică Fredrika, încruntându-se. Foarte multe persoane care au cunoscut-o pe Karolina ne-au asigurat că tânăra nu s-a atins niciodată de droguri.

Göran Ahlgren ridică mâinile.

– Îmi bazez opinia doar pe ce am văzut şi am constatat, zise el împăciuitor. Tânăra era într-o stare deplorabilă, avea toate semnele unei dependenţe îndelungate.

– Am înţeles, spuse Fredrika şi îşi deschise geanta. Dar, ca să mă asigur...

Scoase două fotografii.

– Asta este femeia care a venit în ambulanţă şi s-a prezentat drept sora Karolinei Ahlbin?

– Da, confirmă Göran Ahlgren fără ezitare.

Uşurată, Fredrika băgă la loc fotografia Johannei Ahlbin.

– Şi asta este femeia care a murit din cauza unei supradoze? întrebă ea arătând cealaltă fotografie. Identificată de sora ei drept Karolina Ahlbin?

Medicul luă fotografia în mână şi se schimbă la faţă.

– Imposibil, mormăi el.

– Poftim? zise Fredrika, încercând să nu arate cât de nerăbdătoare era.

Göran Ahlgren clătină din cap.

– Nu, spuse el uluit. Mai bine zis, nu ştiu.

– Cum adică, nu ştiţi? întrebă Fredrika cu asprime în glas, recuperând fotografia de la medic.

– Adică nu sunt sigur. Femeia din fotografie seamănă cu cea care a murit aici, dar...

Medicul oftă resemnat.

– Nu, nu este aceeaşi persoană, recunoscu el.

Fredrika strânse tare carnetul în mână.

– Sunteţi sigur?

– Nu, trebuie să verific. Azi. E pentru prima oară când mi se întâmplă aşa ceva. Am urmat toate procedurile, dar...

Fredrika îl întrerupse, nerăbdătoare şi emoţionată:

– Femeia avea vreo rană pe corp?

– Cum adică?

– Avea vreo rană care să indice o altă cauză a morţii?

– Nu. Am citit raportul medicului patolog. Nu s-a constatat nici un fel de anomalie contrară patologiei normale a acestei femei.

– Patologie normală, repetă Fredrika simţind cum o trece un fior pe şira spinării. Dar cauza concretă a morţii a fost o supradoză de heroină?

– Da, în termenii cei mai simpli.

– Şi-a administrat-o singură, în apartamentul ei?

Göran Ahlgren o privi lung.

– Asta nu ştiu. Tot ce ştiu e că a venit aici cu ambulanţa şi că sora ei a găsit-o în apartament. Modalitatea în care a luat drogul nu a contat pentru tratamentul pe care i l-am aplicat aici.

Fredrika ştia că aşa stau lucrurile, dar poliţiştii care fuseseră chemaţi la spital ar fi trebuit să se intereseze. Era treaba lor, nu a spitalului, să stabilească dacă nu cumva era vorba de o tentativă de omor. Oare cât de mult îşi dăduseră silinţa ca să cerceteze împrejurările în care murise Karolina?

– Se poate ca altcineva să-i fi administrat drogul? întrebă Fredrika nu foarte convinsă.

– Da, se poate, răspunse Göran Ahlgren. Dar de ce s-o facă?

Fiindcă trebuia să dispară.

Fredrika îşi dădu seama că deja pierduse prea mult timp.

– Vreau un test ADN al cadavrului Karolinei Ahlbin. Vreau să fiu absolut sigură că ea a fost cea care a murit aici în urmă cu zece zile.

– Se rezolvă, spuse medicul repede. Dar avem nevoie de o mostră de ADN ca să putem face comparaţia.

– Puteţi începe comparându-i ADN-ul cu cel al părinţilor ei. Ceea ce nu ar trebui să fie prea greu: sunt toţi sub acelaşi acoperiş.

Uitându-se pe geam, în drum spre secţia de poliţie din cartierul Normalm, Alex Recht constată că avea parte de aceeaşi vreme câinoasă. Îl găsise uşor pe poliţistul al cărui nume apăruse în ancheta legată de moartea lui Jakob şi a Marjei Ahlbin. După câteva telefoane date superiorului acestuia, aflase că poliţistul cu pricina tocmai încheia un raport la secţie.

– Ţineţi-l acolo, spusese Alex. Vin imediat.

Erau doar câţiva paşi de la sediul central până la secţia din Normalm. Două clădiri perete în perete, cu un culoar între ele care înlesnea contactul dintre cele două lumi fără a ieşi în stradă.

Lena îl sună ca să-l anunţe că se duce acasă, fiindcă nu îi este prea bine. Îngrijorat, Alex simţi şi un pic de iritare. Oare de ce în ultima vreme soţia lui îşi făcuse un obicei din a-i spune unele lucruri şi a păstra tăcerea asupra altora? Şi ce naiba se întâmpla cu el? Să nu spună nimic, zile întregi.

Se strădui să-şi alunge gândurile legate de Lena. Acum era altceva, acum trebuia să se concentreze pe obligaţiile de serviciu.

Îl găsi pe Viggo Tuvesson în birou, aplecat asupra tastaturii computerului. Alex îşi drese vocea, tare, şi bătu în tocul uşii. Viggo Tuvesson avu nevoie de o secundă ca să se întoarcă şi, la vederea lui Alex, un zâmbet îi lumină faţa, semn că tocmai dăduse cu ochii de un prieten vechi pe care nu-l mai văzuse de multă vreme.

– Alex Recht, exclamă el atât de tare încât Alex tresări, neobişnuit să-şi audă numele întreg rostit cu atâta forţă. Ce onoare!

Alex nu se putu abţine să-l privească lung şi să se întrebe cu ce greşise de fusese desfigurat în halul acela. Cicatricea pornea de la buza de sus spre nas, care era îndoit.

Doamne sfinte, se gândi Alex. Medicii ăia nu puteau să-l îndrepte cum trebuie?

Alex se aşeză obosit pe scaunul din faţa lui Viggo Tuvesson. Picior peste picior, sprijinindu-şi bărbia în mână, era clar că mai tânărul lui coleg ţinea să controleze discuţia încă de la început, chiar dacă Alex era superior în grad.

Alex tuşi din nou, încercând să înfrunte ochii aceia trişti, dar plini de energie, care pur şi simplu îl fascinau. Ca nişte ochi de monstru.

– Ai fost şi dumneata la apartamentul lui Jakob şi Marja Ahlbin când cei doi au fost găsiţi morţi, zise el pe un ton autoritar, ca să-i dea de înţeles că el e cel care pune întrebările.

– Da, răspunse Viggo Tuvesson, calm.

– I-ai cunoscut pe cei doi în timpul vieţii?

Întrebarea păru să-l prindă pe Viggo Tuvesson cu garda jos. Calmul făcu loc surprizei.

– Nu-mi amintesc.

– Nu i-ai întâlnit deloc? În alte împrejurări, desigur.

– Citisem în ziare despre reverendul Ahlbin, răspunse Viggo Tuvesson rar. Dar, cum spuneam, nu l-am cunoscut personal.

– Mda, cum spuneai, replică Alex la fel de rar.

Viggo Tuvesson îşi schimbă poziţia, lovindu-se cu genunchiul de masă. Se strâmbă de durere.

– Am auzit că grupul dumneavoastră se ocupă de caz, zise el.

– Da, de asta şi sunt aici.

– Vă ajut cu toată plăcerea, spuse Viggo, schiţându-şi din nou zâmbetul straniu.

– Suntem foarte recunoscători, zise Alex mult prea nonşalant. Tony Svensson. Îl cunoşti?

Viggo înclină din cap.

– Dacă vă referiți la Tony Svensson care face parte din organizația Fiii Poporului, da, îl cunosc.

– Poți să-mi spui cum l-ai cunoscut?

– O parte din afaceri și le face aici, pe parcela mea. Așa ne-am intersectat.

– Ce fel de afaceri?

Viggo Tuvesson râse scurt.

– L-am bănuit că vinde alcool minorilor, la Odenplan, dar n-am reușit să dovedim nimic.

Alex își aminti vag că auzise de cazul cu pricina.

– L-ai interogat?

– Bineînțeles, dar n-a scos o vorbă. Și ne-a cam tratat de sus. Un tip foarte isteț. Cunoaște bine legile. Știe, ca să zic așa, care sunt portițele.

Cum a făcut cu *e-mail*-urile, se gândi Alex. A știut exact cum să le formuleze ca să nu poată fi luate drept amenințări.

– Când a fost asta?

Viggo Tuvesson ridică din umeri.

– Nu-mi mai aduc aminte, dar, dacă vreți, pot să verific. Să fie un an de atunci.

– Și de atunci? Ai mai vorbit cu el?

Se priviră din nou, încercând să-și ghicească intențiile ascunse.

– Da. M-a sunat de câteva ori la birou.

– În ce problemă, dacă nu sunt prea indiscret?

– Voia să-l dea în gât pe un fost membru al rețelei lui, un tip care avea de gând să comită un jaf de unul singur. Evident, chestia asta nu i-a căzut deloc bine lui Tony.

Viggo Tuvesson stătea cu mâinile pe genunchi.

– Bănuiesc că Tony Svensson e implicat și el în cazul Ahlbin.

– Exact, spuse Alex. De asta am vrut să verific dacă îl ai cu ceva la mână.

Un pretext cusut cu ață albă. Era clar ca lumina zilei că Alex venise aici ca să afle ce fel de legătură era între Viggo Tuvesson și Tony Svensson. Dar Viggo nu comentă.

– Promit să vă caut dacă apare ceva nou. Îmi pare rău că vă dezamăgesc, dar, pe moment, n-am cum să vă dau şi alte informaţii.

– Se mai întâmplă, zise Alex ridicându-se în picioare. Mulţumesc, oricum.

Dădu mâna cu Viggo Tuvesson şi se îndreptă spre liftul care avea să-l ducă înapoi, pe culoar. Nu numai că era dezamăgit de ce-i spusese Viggo. Potrivit lui Ronny Berg, când discutase cu Peder, Jakob Ahlbin informase poliţia despre jaful care se punea la cale, nu Tony Svensson. Numele lui Viggo nici nu apărea în contextul acela.

Alex îşi scoase telefonul şi îl sună pe Peder.

– Cum vă descurcaţi? L-aţi lăsat să plece pe Tony Svensson, sau mai pot să-l întreb ceva?

După ce Fredrika se întoarse de la spital, Alex hotărî ca împreună să-i facă o vizită văduvei lui Muhammad Abdullah, în Skärholmen.

– Crezi că vrea să ne vadă? întrebă Fredrika, neliniştită. S-ar putea să dea vina pe noi pentru moartea soţului ei.

– Cred, totuşi, că aşa se cuvine. Şi mă bucur că mergi cu mine, fiindcă ai mai fost acolo.

Pentru a doua oară în decurs de câteva zile, porniră spre Skärholmen. Alex simţea deja presiunea timpului.

– Bună ideea cu ADN-ul, remarcă el. Când primim rezultatul preliminar?

– Până diseară ar trebui să aflăm dacă femeia moartă se înrudea cu Jakob şi Marja Ahlbin. Ceea ce ar fi suficient. Dacă nu, trebuie să găsim o probă din ADN-ul Karolinei în apartamentul ei, ca să-l compare cu ce au ei acolo. Dar sunt aproape sigură că testele o să demonstreze că moarta nu era Karolina.

– Asta o să creeze mare deranj, mormăi Alex.

– I-am găsit pe poliţiştii care s-au dus la spital ca să constate moartea Karolinei. N-au avut nici un motiv să se îndoiască de declaraţia surorii ei, motiv pentru care au vorbit doar cu personalul de la Urgenţe şi cu echipajul ambulanţei. Dat fiind că autopsia n-a scos la iveală nimic neobişnuit, au considerat că totul e în regulă.

O concluzie în multe privinţe extrem de discutabilă, cum prea bine ştiau Alex şi Fredrika. Cei doi erau exasperaţi că un detaliu atât de important fusese trecut cu vederea. De atâţia oameni.

– Trebuie să comunicăm presei semnalmentele celor două, zise Fredrika referindu-se la Karolina şi Johanna Ahlbin. Ştim că Johanna a venit cu femeia în ambulanţă şi, dacă intenţionat a declarat că străina era sora ei, o să trebuiască să dea o grămadă de explicaţii.

Alex zâmbi.

– Şi ce justificare avem ca să comunicăm semnalmentele Karolinei?

Fredrika izbucni în râs.

– Trebuie să ne facem griji în privinţa ei?

Alex se trezi că râde şi el. Atât timp cât între Peder şi Joar existau fricţiuni şi atât timp cât Fredrika părea stabilă şi destul de odihnită, prefera compania ei, nu a celor doi. Poate că doar îşi imagina, dar sarcina ei adusese un fel de armonie între ei. Sau poate că Fredrika avea prea multe pe cap ca să-şi mai arate colţii la serviciu.

Auzi cum îi sună telefonul. Era Peder.

– Tony Svensson s-a ambalat bine când i-am spus ce-am aflat, zise el dintr-o suflare. A spus că n-a sunat pe nici un poliţai ca să-l dea în gât pe Ronny Berg.

– Şi l-ai crezut? întrebă Alex stând ca pe ace.

– Bineînţeles. Dar asta nu înseamnă că n-au comunicat din alte motive.

– De comunicat, au comunicat. I-ai pomenit de Viggo Tuvesson? L-ai întrebat dacă-l cunoaşte?

– Nu. M-am gândit că, pe moment, nu e nevoie să dezvăluim numele când ştim că cineva îl ameninţă pe Tony, dar nu ştim ce învârte Viggo ăsta. L-am întrebat numai dacă are legături cu poliţia municipală şi mi-a zis că nu. Nici în cartierul Norrmalm, nici în altă parte.

– Excelent. Excelent, spuse Alex, închise telefonul şi se întoarse spre Fredrika. La naiba. Până la urmă, se pare că poliţistul ăsta e băgat în ceva necurat.

Fredrika avusese dreptate: soţia lui Muhammad Abdullah nu se arătă deloc entuziasmată de vizita lor. De data aceasta nu-i mai servi nici cu ceai, nici cu fursecuri, unde mai pui că apartamentul era plin de oameni. Fredrika avu nevoie de câteva minute de diplomaţie ca să o convingă să stea de vorbă cu ei, în bucătărie, doar ei trei.

Limbajul ei corporal nu exprima decât neîncredere şi animozitate când se aşeză la masa din bucătărie. Fredrika îşi dădu seama că plânsese, dar femeia îşi păstră cumpătul pe toată durata discuţiei.

– I-am spus să aibă grijă, să nu vă spună nimic, zice ea cu o voce tremurată. Dar nu m-a ascultat.

– De ce trebuia să aibă grijă? întrebă Fredrika, prudentă.

– Fiindcă Yusuf n-a mai ajuns aici, răspunse ea, referindu-se probabil la insul călcat de maşină la universitate. L-am tot aşteptat, dar n-a dat nici un semn de viaţă. Pe urmă am simţit, pur şi simplu am simţit că ceva nu-i în regulă cu aşa-zisa reţea care l-a ajutat să ajungă aici.

– Soţul dumneavoastră cunoştea mai multe persoane care se ocupau cu aşa ceva, nu? întrebă Alex cu blândeţe în glas.

– Da, dar nu făcea parte din organizaţie, răspunse femeia pe un ton hotărât. Ar fi fost prea riscant.

– A vorbit cu vreuna din aceste persoane despre noua reţea? întrebă Fredrika.

Văduva clătină din cap.

– Nu. Niciodată. Yusuf ne-a spus că trebuie să păstrăm secretul. De aceea ne-am speriat când a dispărut.

– Dumneavoastră sau soţul dumneavoastră aţi primit vreo ameninţare? întrebă Alex.

– Nu, răspunse văduva aproape în şoaptă. Din câte ştiu eu.

Alex căzu pe gânduri. Jakob Ahlbin primise amenințări înainte de a fi ucis. Poate că, într-adevăr, cineva încercase să negocieze cu el. Dar Muhammad Abdullah fusese împușcat în plină stradă, fără avertisment.

– M-am uitat peste *e-mail*-urile și scrisorile soțului meu. N-am găsit nimic.

– V-ați uitat și peste SMS-uri?

Femeia clătină din cap.

– Avea telefonul la el când a ieșit și de atunci nu l-am mai văzut.

Ciudat, se gândiră în același timp Fredrika și Alex, fiindcă poliția nu găsise nici un telefon asupra cadavrului lui Muhammad Abdullah.

– De ce a ieșit aseară? întrebă Fredrika.

– Muhammad a primit un telefon. În timp ce ne uitam la televizor. Convorbirea a durat vreo treizeci de secunde, pe urmă soțul meu a spus că trebuie să iasă fiindcă a intervenit ceva.

– V-a spus cine a sunat?

– Nu, dar nu era ceva neobișnuit. Din când în când, îl mai sunau cunoscuți de-ai lui și trebuia să iasă ca să rezolve câte ceva. Niciodată nu l-am întrebat ce și cum. De dragul copiilor, mi s-a părut că e mai bine să fie implicat doar unul dintre noi.

Fredrika o înțelegea prea bine. Dar dispariția telefonului le îngreuna mult ancheta. Dacă l-ar fi găsit, ar fi putut verifica cine îl suna pe Muhammad și pe cine suna acesta sau dacă SMS-urile conțineau și amenințări.

– Și când v-ați dat seama că ceva nu e în regulă?

– După câteva ore. De obicei, nu întârzia atât de mult când ieșea să stea de vorbă cu cineva.

– Și atunci ați sunat la poliție?

– Da, dar mi s-a spus că soțul meu nu lipsea de prea mult timp pentru ca poliția să ia vreo măsură. Așa că, după ora zece, am ieșit să văd dacă plecase cu mașina sau pe jos...

Femeia nu reuși să-și încheie fraza și înghiți în sec, de câteva ori.

– Şi nu l-aţi găsit? întrebă Fredrika, blând.

Văduva clătină din cap.

– Cred că am ieşit tocmai când era ucis.

Apoi cuvintele ei aproape că îi răniră pe cei doi:

– Am fost acolo unde l-au găsit. Zăcea cu faţa în zăpadă. Primul gând care mi-a trecut prin minte a fost că răceşte dacă mai stă aşa.

Ochii negri ai femeii străluceau de lacrimi. Dar lacrimile rămaseră la locul lor. Durerea avea atâtea feţe şi se exprima în atâtea feluri... Uneori chiar te făcea mai frumos.

Peder Rydh trecu de mai multe ori peste notiţele luate la ultimul interogatoriu al lui Tony Svensson. Gândurile i se învălmăşeau în minte ca nişte musafiri care se vânzolesc prin casă.

Era neîndoielnic că Tony Svensson şi organizaţia Fiii Poporului avuseseră un conflict major cu Jakob Ahlbin. Şi era la fel de clar că acest conflict se rezolvase şi că persoana aflată în dispută cu Jakob Ahlbin, înainte de moartea acestuia, era Ronny Berg, aflat acum în închisoarea din Kronoberg. Dar Ronny Berg avea alibi pentru momentul în care fuseseră comise cele două crime, ceea ce însemna că, dacă, totuşi, se afla în spatele lor, angajase pe cineva ca să le comită. Ceea ce nu părea foarte plauzibil.

Pe de altă parte, trebuia să ia în considerare şi anomaliile din jurul morţii Karolinei Ahlbin, motivul care ar fi provocat disperarea tatălui ei. Ce naiba să mai facă dacă se dovedea că nu Karolina fusese cea care murise?

Peder îşi frământă creierii. Grupul lor avansase câteva ipoteze de lucru. De exemplu, faptul că ameninţările trimise lui Jakob Ahlbin de pe contul organizaţiei Fiilor Poporului, de pe alte computere decât cel al lui Tony Svensson, erau direct legate de moartea reverendului.

Dar oare acesta era adevărul? se întrebă Peder. Poate era doar un raţionament greşit.

Al treilea, dacă aşa stăteau lucrurile. Nu era vorba de sinucidere, nu erau de vină Tony Svensson şi organizaţia Fiii Poporului. Şi poate nici misteriosul autor al *e-mail*-urilor.

Dar nu avea sens. Toate lucrurile acestea se legau, chiar dacă pe moment Peder nu-şi dădea seama cum anume.

Fredrika le atrăsese atenţia colegilor săi asupra faptului că misteriosul autor al *e-mail*-urilor părea să cunoască Biblia, îndeajuns ca să se folosească de anumite aluzii care să-l provoace pe Jakob.

Deci putea fi cineva din cadrul Bisericii?

Peder simţi un gol în stomac. Şi cum rămânea cu insul călcat de maşină în faţa universităţii care acum, după uciderea lui Muhammad Abdullah, era şi el legat, chiar dacă subtil, de cazul Ahlbin? El ce rol juca?

Alex le spusese lui Peder şi Joar despre ultima teorie a Fredrikăi, anume că victimele erau reduse la tăcere ca să nu dezvăluie un secret extrem de important. Un motiv clasic, dar Peder nu înţelegea nici în ruptul capului ce secret putea fi atât de important ca să ducă la uciderea mai multor oameni.

Se hotărî să recapituleze toate datele problemei. Îl auzi pe Joar pe coridor. Vorbea cu cineva foarte apropiat, după tonul cald al vocii. Peder îşi lipi degetele de tâmple, încercând să-şi ţină gândurile în frâu. Dacă se gândea la Pia Nordh acum, nu mai ajungea la nici o concluzie. Se concentră asupra notiţelor luate la interogatoriul lui Tony Svensson.

Şi imediat îi săriră în ochi cuvintele: „Nu de unul ca mine aveţi nevoie, ameţiţilor". Răspunsul lui Tony la propunerea lui Peder şi Joar de a se uita la câteva fotografii ca să recunoască persoana care l-a silit să participe la conspiraţia împotriva lui Jakob Ahlbin. La ce se referise? Simţi cum i se iuţeşte pulsul. Tony dădea de înţeles că poliţia nu avea fotografia persoanei respective fiindcă aceasta nu era un infractor cunoscut, spre deosebire de Tony. Cuvintele „nu de unul ca mine" căpătau un alt înţeles dacă îţi lăsai imaginaţia în voie. Nu de unul ca mine... ci de unul ca voi. La asta făcea aluzie? Aşadar, în cazul acesta era amestecat şi un poliţist.

Şi mai mulţi preoţi.

Era greu să se gândească la alte categorii de persoane care să aibă mai puţin în comun cu Tony Svensson decât cele două.

Peder accesă pe computerul lui listele cu convorbirile telefonice. Într-adevăr, Tony Svensson îl sunase pe Viggo Tuvesson, de trei ori, dar Viggo nu îl sunase niciodată. Cel puţin, nu de pe telefonul lui. În plus, toate cele trei apeluri fuseseră făcute după ce Tony Svensson încetase să-i mai trimită *e-mail*-uri lui Jakob Ahlbin, altcineva luându-i locul. Peder accesă alte liste, de data aceasta cu absolut toate convorbirile telefonice ale lui Tony Svensson. Se poate să fi fost sunat de la alt număr în perioada de graţie pe care o puteau lega de Viggo Tuvesson?

Administratorul grupului făcuse o treabă extraordinară identificând numerele cele mai frecvente. Dar erau o mulţime de apeluri de la telefoane mobile, neînregistrate, cu cartelă, motiv pentru care proprietarii sau cei care le foloseau erau imposibil de stabilit. În ultima lună, Tony Svensson fusese sunat de la cincisprezece astfel de numere. Poate că unul dintre ele aparţinea bărbatului – sau femeii – care îl abordase şi îl silise să joace un rol dublu... Poate un poliţist sau poate un vicar. Cineva care nu era ca Tony Svensson.

Peder închise fişierul Excel cu numerele de telefon. Va trebui să o ia de la capăt, dintr-o altă perspectivă. În clipa aceea, Joar bătu la uşă. Peder nu spuse nimic, doar îl privi cât mai crunt.

– Au sunat cei de la filaj, spuse Joar scurt. Am avut dreptate: fiica lui Tony Svensson e liberă ca pasărea cerului. Tony s-a dus direct la şcoala la care învaţă ea.

– Foarte bine, zise Peder la fel de scurt.

– Şi a dat două telefoane cât a fost cu fiica lui.

Peder aşteptă încordat.

– Unul fostei soţii, mama fetei, celălalt unei persoane cu un mobil neînregistrat.

Peder oftă. Ceea ce era de aşteptat.

– Dar cel puţin am stabilit cu aproximaţie unde se afla deţinătorul telefonului când a primit apelul, iar după lista cu toate

apelurile telefonice efectuate de respectivul am dedus unde a petrecut ziua de azi.

– Unde? întrebă Peder, fremătând de nerăbdare.

– Aici, în Kungsholmen. În zona sau chiar în blocul Kronoberg.

– În secţia de poliţie Norrmalm, de exemplu?

Joar zâmbi.

– E greu de spus, dar poate chiar acolo.

Pe drumul de întoarcere dinspre Skärholmen, Fredrika Bergman avu o idee.

– N-am putea să mergem la Ekerö ca să aruncăm o privire prin casa fetelor?

– De ce? întrebă Alex surprins.

– Fiindcă eu încă n-am văzut-o, răspunse Fredrika simplu. Cred că m-ar ajuta să le înţeleg mai bine pe Karolina şi pe Johanna.

– Cu alte cuvinte, eşti sigură că amândouă sunt implicate în uciderea părinţilor?

Fredrika îşi puse mâinile pe burtă.

– Poate.

Alex îi telefonă procurorului şi obţinu permisiunea de a intra în casă, drept care trecură întâi pe la sediu ca să ia cheia casei pe care, între timp, băieţii de la echipa tehnică o multiplicaseră. O jumătate de oră mai târziu, opriră maşina în faţa casei.

Alex se încruntă când coborâră din maşină.

– A mai fost cineva aici, zise el arătând spre urmele de roţi din zăpada care tocmai începea să se topească.

– Nu sunt urmele lăsate de tine când ai fost aici?

– Nu, sunt de la o altfel de maşină, răspunse Alex şi începu să fotografieze urmele cu telefonul mobil.

Fredrika privi în jur, inspirând aerul rece şi bucurându-se de linişte.

– Ce loc frumos, exclamă ea.

– Era şi mai frumos înainte, spuse Alex băgând telefonul în buzunar. Acolo era o poiană, adăugă el arătând dincolo de casă. Dar, desigur, consiliul local a vândut-o unor dezvoltatori imobiliari.

– O poiană, repetă Fredrika şi privi visătoare. Ce atmosferă idilică trebuie să fi fost să-ţi petreci copilăria aici.

Alex se apropie de casă. Zăpada era tare pe alocuri. Lacătul scrâşni când întoarse cheia în el şi uşa se deschise cu un scârţâit timid.

– Hai, intră, zise Alex lăsând-o pe Fredrika prima.

Ca întotdeauna, era fascinant să pătrunzi într-o casă străină. Fredrika participase la mai multe percheziţii şi adesea încercase să-şi închipuie ce fel de oameni trăiau acolo. Dacă erau fericiţi sau nefericiţi, săraci sau bogaţi. Din păcate, motivul prezenţei poliţiei acolo era adesea mult prea evident. Interiorul semnala nefericirea sau izolarea socială, iar stratul gros de praf domnea peste tot.

Casa surorilor Ahlbin nu făcea parte din această categorie. Era plăcută, primitoare, chiar dacă era doar o casă de vacanţă. Alex se duse direct în bucătărie, iar Fredrika trecu dintr-o cameră într-alta, mai întâi la parter, apoi la etaj. Paturile erau făcute, dar sub cuverturile groase cearşafurile miroseau a umezeală. Garderobele erau goale, cu excepţia unor articole de îmbrăcăminte de stradă, toate pe măsura lui Jakob Ahlbin. Camerele erau mobilate cu gust, atât cât trebuie, şi aveau personalitate. Privirea Fredrikăi fu atrasă de o floare presată, în ramă, agăţată de perete. Se apropie de ea ca să o vadă mai bine. O margaretă, atât de veche şi de fragilă încât dădea impresia că se va dezintegra dintr-o clipă într-alta. Singură pe un perete gol.

Oare de ce? se întrebă Fredrika, trecând în cealaltă cameră.

Se uită la toate fotografiile de familie expuse pe pereţi sau pe scrinuri, la toate jucăriile şi încălţările de copii care trebuie să fi aparţinut fetelor când erau mici. Ca şi colegii ei, remarcă dispariţia Johannei Ahlbin din fotografii. În unele apărea, în altele nu.

Să fie ceva simbolic? se gândi Fredrika. Să fi devenit Johanna un membru mai puţin important al familiei? Dacă da, de ce? Sau tocmai ea se rupsese de familie?

Fredrika se apucă să examineze fotografiile în mod sistematic. Mai întâi pe cele de la etaj, apoi pe cele de la parter. Le scoase

din rame şi verifică dacă nu aveau vreo dată sau vreo însemnare pe spate. Constată cu satisfacţie că persoana care le înrămase fusese foarte metodică, scriind aproape pe fiecare.

„Jakob, Marja, Karolina şi Johanna, toamna lui '85".

„Jakob şi Johanna pregătind şalupa pentru iarnă, '89".

„Marja şi Karolina când a îngheţat fântâna, '86".

Fredrika era atât de absorbită de fotografii încât nu auzi când Alex se apropie de ea.

– Ce faci? întrebă el, făcând-o să tresară.

– Uite, spuse ea ridicând o fotografie. Cineva le-a datat pe toate.

Alex îi urmări fascinat degetele lungi, fragile, în timp ce Fredrika desfăcea în tăcere ramă după ramă. După ce termină, ar fi fost imposibil să-ţi dai seama că cineva luase fotografiile de pe pereţi, le scosese din rame şi le pusese la loc, exact cum erau la început.

– În 1992 se schimbă ceva, zise ea cu multă convingere, plesnind din palme ca să scape de praf.

Apoi arătă spre o fotografie.

– Aici. Familia sărbătoreşte solstiţiul de vară, în 1992. Se pare că a fost ultimul solstiţiu care i-a găsit împreună aici.

Fredrika arătă spre şirul de fotografii din rândul de sus.

– Au fost aici în fiecare an după naşterea Karolinei. Doar ei, se pare, nimeni altcineva. Doar Jakob, Marja şi fetele.

Alex desprinse fotografia din 1992 şi o privi gânditor.

– După Elsie şi Sven Ljung, cam atunci Jakob a renunţat să mai ascundă refugiaţi, zise el.

– Întocmai. Dar nu ne-au spus şi de ce.

– Nu, zise Alex şi puse fotografia la loc.

Colega lui însărcinată ridică iar degetul magic şi arătă spre altă fotografie.

– Aici e cealaltă, pe care a menţionat-o Elsie.

Alex se uită la fotografie.

– Este ultima în care apare Johanna, a fost făcută în 2004. Datele se potrivesc. Un grătar în grădină.

– Ce s-a întâmplat în 2004?

– Atunci a început Jakob Ahlbin să spună că ar vrea să ascundă din nou refugiați. Fapt care se pare că a deranjat-o mult pe Johanna. Apoi Sven și Jakob s-au certat fiindcă Sven a propus ca Jakob să scoată ceva bani din asta.

– Dumnezeule, mormăi Alex. Să profiți de pe urma nefericirii oamenilor, cum de i-o fi venit așa o idee?

Podeaua din pin scârțâia la fiecare pas pe care îl făceau de-a lungul peretelui.

– Atunci a început totul, când a ascuns refugiați în subsol, spuse Alex simțind un nod în gât. Dar nu-mi imaginez cum.

Fredrika se înfioră.

– Trebuie neapărat s-o găsim pe Johanna Ahlbin, zise ea. Simt că am intrat în criză de timp.

– Și eu la fel. Ca și cum am fi aproape de un dezastru și nu putem mișca nici măcar un deget ca să-l evităm.

Fredrika își încheie nasturii la palton pe care îi descheiase în timp ce colindase prin casă.

– Dar cel puțin acum știm când a început totul, spuse ea. Aici s-au certat membrii familiei Ahlbin și tot aici a venit cineva ca să ia arma crimei. Totul a început aici, în 1992.

Se însera când Alex şi Fredrika ajunseră înapoi la Kungsholmen. Alex îşi spunea mereu ce absurd era ca ziua să se termine atât de repede, în mijlocul după-amiezii, în multe luni ale anului. Şi să nu se întunece de-a binelea în timpul verii. La latitudinea asta nu era nici un fel de moderaţie.

Îşi convocă grupul pentru o şedinţă-fulger înainte de a pleca toţi acasă. Fredrika se văzu nevoită să iasă din sală, ca să răspundă la telefon.

– Dacă nu aveţi nimic împotrivă, aş vrea să încep prin a declara defunctă pista cu extremistul de dreapta, zise el.

Nimeni nu obiectă.

– Singurul lucru pe care l-am aflat despre extremişti şi ameninţările venite din partea lui Tony Svensson şi a Fiilor Poporului e că au atras atenţia altcuiva, o persoană care s-a folosit de conflictul dintre Fiii Poporului şi Jakob Ahlbin ca să-şi ascundă crimele, conchise Alex.

Dădu să mai spună ceva, dar uşa se izbi de perete şi Fredrika intră cu o privire triumfătoare.

– Hai, spune-ne, o îndemnă Alex.

Peder îi oferi un scaun, dorind ca Fredrika să stea lângă el, şi nu lângă Joar. Joar se strâmbă, iar Alex îşi înăbuşi un oftat.

– O simplă analiză a sângelui a demonstrat că femeia, dependenta de droguri, nu se înrudeşte nici cu Marja, nici cu Jakob.

– Măi să fie, făcu Peder.

– Fapt care, cel puţin teoretic, exclude ideea că ar fi Karolina Ahlbin. Sigur, fata ar fi putut fi adoptată. Nu că ar fi foarte posibil, dar acum spitalul s-a asigurat că are toate datele. Mai precis, cei de acolo au făcut ceea ce ar fi trebuit să facă de la bun început: să ceară copii după fişa stomatologică. Şi, într-adevăr, femeia nu este Karolina Ahlbin.

– Ei drăcia dracului, exclamă Joar aruncând pixul pe masă.

Alex privi spre el. Era prima oară când îl auzea vorbind astfel. Peder îi aruncă şi el o privire, dar nu încruntată.

Îl ştie şi aşa, se gândi Alex. Numai eu am rămas în urmă.

Telefonul mobil al lui Peder începu să sune.

– Fratele meu, spuse Peder repede, închizând telefonul. Toată ziua m-a sunat, nu ştiu ce-i cu el.

– Dacă vrei să-i răspunzi, poţi să ieşi un pic, spuse Alex, care ştia de situaţia lui Jimmy, dar nu voia să comenteze.

Peder clătină din cap.

– Deci acum ştim sigur că sora Karolinei a identificat în mod deliberat o altă femeie drept sora ei, zise Alex. Dar nu ştim nimic despre ea, în ciuda faptului că vestea morţii părinţilor ei a apărut în toate ziarele... Ce ne spune asta?

– Ori e moartă, ori, dintr-un motiv sau altul, nu poate lua legătura cu noi. Poate o ţine cineva cu forţa, undeva, răspunse Peder.

– Ori poate face parte din conspiraţie, adăugă Joar.

Fredrika îşi drese glasul.

– Trebuie să existe un motiv pentru care îi convine să fie considerată moartă. Am fost în apartamentul ei – pare să nu fi călcat acolo de săptămâni întregi.

– Dar ce face cu serviciul? întrebă Ellen, care rareori lua cuvântul la şedinţe.

– E jurnalist liber-profesionist, răspunse Fredrika. Sau încearcă să fie. Până acum nu s-a descurcat prea bine din punct de vedere financiar, dacă judecăm după ultima declaraţie de venituri. Ceea ce, apropo, se potriveşte destul de bine cu dependenţa de droguri.

– Oricum, cineva s-a dat peste cap – cu sau fără consimțământul ei – ca să ne facă să credem că e moartă, observă Joar. Dar de ce?

– Pentru ca moartea părinților ei, așa-zisa sinucidere, să pară mai plauzibilă, sugeră Peder.

– Sau ca să omoare doi iepuri dintr-o singură lovitură, adăugă Fredrika. Dacă ne întoarcem la ipoteza noastră de lucru – Jakob a fost ucis ca să i se închidă gura pentru totdeauna –, poate a existat un motiv să i se închidă gura și Karolinei. Mai multe persoane ne-au spus că era foarte apropiată de tatăl ei.

Alex oftă și se ciupi de față.

– Dar de ce s-o ucidă și pe Marja?

Nu răspunse nimeni.

– De ce trebuie s-o omori pe soția celui pe care încerci să-l reduci la tăcere? Iar argumentul potrivit căruia ucigașul a fost surprins s-o găsească acasă nu ține, fiindcă ar fi putut să-l omoare pe Jakob cu altă ocazie.

– Poate că era ceva urgent, zise Peder. Și, dacă vrei să arate a sinucidere, în afară de casa victimei nu prea sunt alte locuri din care să alegi.

– Dar cum rămâne cu biletul de adio? întrebă Fredrika. Cum arăta? Credeți că a fost scris din timp?

– A fost printat de pe computerul lui Jakob, replică Joar. Documentul a fost salvat pe hard-disk chiar în ziua aceea și aproape de momentul în care s-au comis crimele. Cel puțin așa arată computerul.

– Hai să schițăm profilul ucigașului, spuse Alex cu o voce ușor tensionată. Joi, cineva înscenează moartea Karolinei. Cineva se duce la Ekerö și intră în casă neobservat ca să ia arma crimei. Marți, cineva se duce acasă la Jakob și Marja cu un plan bine pus la punct și îi împușcă pe amândoi în cap, după ce mai întâi îl forțează pe Jakob să-și semneze biletul de adio. Ce concluzii putem trage din toate astea?

Înainte ca ceilalți să încerce să răspundă, Alex le-o luă înainte:

– Unu. Ucigaşul îi cunoaşte pe cei doi Ahlbin extrem de bine. Doi. Ucigaşul are acces la apartamentul familiei Ahlbin şi la casa fiicelor; e clar că a intrat acolo fără să forţeze uşa şi doar în primul caz a fost lăsat să intre fără probleme. Trei... Trei. Ucigaşul cunoştea familia Ahlbin de ceva vreme, fiindcă s-a folosit şi de starea de sănătate a lui Jakob, şi de faptul că fiica lui preferată era Karolina.

Alex făcu o pauză.

– Patru, zise Fredrika. Ucigaşul a crezut – sau cel puţin a avut motiv să creadă – că fiica preferată a lui Jakob nu va dezminţi că e moartă.

Ceilalţi o priviră lung.

– Aşa e, spuse Alex rar, aprobând din cap, însă Peder se arătă derutat. Dar de ce n-au omorât-o? Dacă era vital ca ea să dispară, şi cred că putem presupune asta, de ce n-au scos-o din circulaţie pentru totdeauna?

Fredrika păli.

– Poate au scos-o. Poate din cauza asta n-avem nici un semn de la ea.

Joar clătină din cap.

– Nu, nu are sens. De ce s-o omori de două ori? De ce să n-o omori din prima şi apoi să foloseşti moartea ei pentru a motiva faptul că Jakob şi-a omorât soţia şi apoi s-a sinucis? După mintea mea, mai plauzibil e ca fata să fi făcut parte din conspiraţie.

– Fiindcă n-au avut când sau fiindcă fata face parte din toată înscenarea asta, spuse Alex hotărât. Altceva nu se potriveşte.

– Dacă ţinem cont de bunele relaţii în care era cu tatăl ei, poate că răspunsul cel mai aproape de adevăr este că n-au putut pune mâna pe ea când trebuia ucisă, zise Fredrika cu capul lăsat pe o parte şi cu o mână pe burtă.

– Corect, zise Alex. Dar mai rămâne întrebarea unde era în momentul ăla şi unde este acum. Am vorbit cu mulţi dintre prietenii ei?

– Încă n-am avut timp, răspunse Peder cu o voce obosită. N-am considerat-o o prioritate fiindcă, pur şi simplu, am crezut

că e moartă. Şi a fost destul de greu să-i găsim; n-am avut acces la convorbirile ei telefonice şi nici la *e-mail*-uri. Unde mai pui că nu are nici un loc de muncă stabil, nu?

– Dacă anunţăm presa că o căutăm şi îi dăm şi semnalmentele, ne ia lumea de idioţi, spuse Alex cugetând la pasul următor. Dar aş băga mâna în foc că presa o să afle oricum.

– Dacă nu spunem la nimeni, n-are cum să afle, obiectă Joar.

– Dacă presa nu află de aici, află de la spital, zise Alex strâmbând din nas. Şi asta până diseară, mai mult ca sigur.

Fredrika se aplecă în faţă.

– Atunci să i-o luăm înainte, propuse ea.

– Cum?

– Organizăm o conferinţă de presă. Aşa dăm primii vestea. Logica de bază a presei. Dacă vrei exclusivitatea unei ştiri şi a detaliilor ulterioare, fii primul care o dă.

Alex privi spre Ellen. Ziua de lucru era departe de a se încheia.

– Poţi să vorbeşti cu departamentul de informaţii şi să întocmiţi împreună un comunicat de presă? Între timp, eu încerc să obţin aprobarea eşaloanelor superioare.

Alex se uită din nou la ceas.

– Să zicem că o ţinem peste două ore, la şase. Până atunci, să ne asigurăm că nu transpiră nimic.

Comunicarea cu presa era, evident, din ce în ce mai populară, dar, din păcate, Alex Recht ratase toate ocaziile de a se pregăti pentru aşa ceva. Motiv pentru care se simţi destul de dezorientat când îşi ocupă locul pe podium pentru a da piept cu jurnaliştii.

La început făcu o scurtă declaraţie care s-ar putea rezuma astfel: poliţia primise date noi care dovedeau, fără nici un dubiu, că nu fiica lui Jakob şi a Marjei Ahlbin murise joia trecută înainte ca părinţii ei să fie găsiţi morţi în apartamentul lor. În acest context, orice informaţie privind locul în care se aflau Karolina şi Johanna Ahlbin devenea extrem de preţioasă. Nici

una dintre ele nu era bănuită că ar fi încălcat legea; poliția avea nevoie de ajutorul lor ca să înțeleagă mai bine împrejurările în care le muriseră părinții.

– Nici măcar Johanna? întrebă unul dintre jurnaliști. Cum să n-o bănuiți de nimic? Sigur știa că femeia cu care venise la spital nu era sora ei.

Alex sorbi din paharul cu apă, chiar dacă nu-i era sete deloc.

– Acesta este, într-adevăr, un detaliu pe care trebuie să-l clarificăm, răspunse el cu o voce cât mai autoritară. Trebuie să aflăm exact de ce o femeie necunoscută a fost identificată drept Karolina Ahlbin în urmă cu o săptămână.

Fredrika stătea chiar în spate, observând cum se comportă șeful. Una peste alta, se gândi ea, Alex se descurca destul de bine.

Tocmai în clipa în care Alex punea capăt conferinței de presă, ea auzi cum îi vibrează telefonul mobil în buzunar. Părăsi repede sala, ca să poată vorbi în voie.

O speranță vagă că ar putea fi Spencer se ivi din senin. În ziua aceea nu vorbiseră și acum îi era dor de el.

La naiba, se gândi ea obosită. Dorul după Spencer era ca dorul după un Crăciun cu zăpadă. Dacă se împlinește, se împlinește, nu are nici un rost să speri mai mult decât trebuie.

Când scoase telefonul, văzu că nu era Spencer, ci un coleg de la Divizia Națională. Acesta se prezentă drept unul dintre anchetatorii care lucrează la o serie de jafuri comise asupra unor mașini blindate care transportau bani, în care se părea că fusese implicat și Yusuf, tipul omorât la universitate.

– Am găsit ceva care s-ar putea să vă intereseze, zise el.

Fredrika ciuli urechile.

– Când cazul a ajuns la noi, am cercetat din nou locul faptei și am descoperit un telefon mobil cu amprentele mortului. Era la aproape 25 de metri de cadavru, deci probabil că îi sărise din buzunar în momentul în care îl izbise mașina.

Fredrika auzi un pocnet; recepția nu era prea bună în locul în care se afla.

– Am extras toate informaţiile din telefon, iar de la compania de telefoane am luat toate datele despre convorbirile avute de proprietar. Telefonul a fost folosit doar de câteva ori şi în toate cazurile apelurile au venit de la telefoane cu cartelă, neînregistrate.

– Da?

Fredrika auzi foşnet de hârtii.

– Sven Ljung, zise anchetatorul într-un târziu.

– Sven Ljung? repetă Fredrika uluită.

– Da, el este abonatul care a fost sunat de pe telefonul mobil al victimei accidentului de maşină. Ljung a fost sunat; două convorbiri scurte.

Fredrika se concentră, emoţionată, încercând să pună lucrurile cap la cap.

– Când a fost sunat Sven Ljung?

– Cu două zile înainte de comiterea jafului.

Fredrika trase adânc aer în piept. Cercul părea să se închidă, dar tot nu înţelegea situaţia.

– A, încă ceva, spuse anchetatorul. Pe hainele victimei am găsit urme de vopsea metalică, argintie, care din întâmplare e şi culoarea Mercedes-ului lui Sven Ljung.

– Le-aţi analizat ca să vedeţi dacă provin de acolo? întrebă Fredrika, neştiind dacă aşa ceva era posibil din punct de vedere tehnic.

– Ne-am gândit să le analizăm – deşi nu e neapărat semnificativ, sunt o sumedenie de maşini de culoarea asta –, dar, când am aflat că Sven Ljung a anunţat poliţia că i-a dispărut maşina cu o seară înainte de comiterea crimei, ne-am gândit că lucrurile devin din ce în ce mai interesante.

Fredrika simţi cum gândurile i se învălmăşesc în minte şi tot ce avea legătură cu Spencer e împins într-un fel de sală de aşteptare mentală.

– Aţi vorbit cu el? Cu Sven Ljung? întrebă ea cu vocea răguşită de emoţie.

– Încă nu, dar o s-o facem cât de curând.

Cei doi mai schimbară câteva cuvinte despre posibilitatea ca Sven Ljung să fie complice la crimă şi, prin extensie, la uciderea lui Jakob şi a Marjei. Apoi încheiară discuţia şi Fredrika îşi vârî telefonul în buzunar.

Jurnaliştii se îngrămădeau să iasă din sala pe care Fredrika tocmai o părăsise. Era clar, conferinţa de presă se terminase. Apoi telefonul îi sună din nou.

Spencer, se gândi Fredrika automat.

Din nou greşit.

– Un lucru foarte ciudat, spuse cunoştinţa ei din echipa tehnică. Am verificat din nou *e-mail*-urile lui Jakob Ahlbin şi am văzut că a primit unul de la fiica lui, la câteva zile după ce-a murit. Ca şi cum ar fi în viaţă.

Fredrika strânse telefonul cu toată puterea.

– De la care fiică? întrebă ea încet, ca să nu fie auzită de jurnaliştii care treceau pe lângă ea.

– De la Karolina, răspunse tehnicianul, nedumerit. Dar tipa asta e moartă, nu?

Fredrika îi ignoră obiecţia.

– Eşti bun să-mi citeşti *e-mail*-ul?

– *„Tată, îmi pare rău că-ţi spun asta prin e-mail, dar nu primesc nici un răspuns când te sun pe mobil. Aici e un dezastru total. Sunt blocată în Bangkok, într-o situaţie fără ieşire. Am nevoie de ajutor imediat. Te rog să-mi răspunzi de îndată ce primeşti mesajul! Cu drag, Karolina."*

Bangkok. Deci Karolina a fost cea care a încercat să o sune pe mama ei. Fredrika simţi cum o podidesc lacrimile.

– Deci nu ştia, şopti ea, mai mult pentru sine.

– Alo? strigă tehnicianul. Nu-i aşa că nu Karolina a trimis *e-mail*-ul? Doar e moartă, nu?

În mintea Fredrikăi era doar un singur răspuns la întrebarea lui:

„Lazăr".

BANGKOK, THAILANDA

Fără să ştie de propria-i moarte şi înviere, Karolina Ahlbin se urcă într-un avion cu destinaţia Stockholm chiar în seara aceea. Paralizată de convingerea că se întoarce în oraşul ei natal ca să-şi îngroape toată familia, aproape că nu mai simţea presiunea situaţiei în care se afla. Potrivit traficantului, întreaga poliţie thailandeză fusese alertată, iar fotografia ei apăruse în toate ziarele de acolo. Prin urmare, nu putea părăsi apartamentul şi trebuia să se împace cu gândul că este izolată de fluxul de ştiri despre moartea părinţilor şi a surorii ei în Suedia.

Aliatul ei, traficantul de fiinţe umane, se mişcase rapid din clipa în care îi solicitase ajutorul. Dar totodată recunoscuse că şansele de reuşită erau scăzute. Modul lui de operare obişnuit, atunci când îi ajuta pe imigranţi să plece din Bangkok spre Suedia, era obţinerea paşaportului unei persoane care să semene cât mai mult cu imigrantul respectiv. Dacă imigrantul se afla în posesia unui paşaport autentic, care îi dovedea apartenenţa la o ţară din UE, nimic nu-l putea împiedica să intre în Europa.

Faptul că se făcea un comerţ masiv cu paşapoarte nu-i era de prea mult folos traficantului Karolinei. Paşapoartele pe care le putea cumpăra la mâna a doua nu aparţineau unor cetăţeni suedezi cu părul blond şi ochii albaştri, ci unor oameni proveniţi din alte ţări. De aceea, în momentul în care Karolina îl căutase disperată şi îl implorase să o ajute să părăsească Thailanda „cât mai curând", traficantul se trezi că are o problemă. După

câteva ore de gândire, tipul hotărî că singura soluţie era să găsească o turistă suedeză care să semene cât de cât cu Karolina şi să-i fure paşaportul.

Karolina privise neîncrezătoare fotografia când traficantul îi dăduse paşaportul.

– Oricum nu poţi părăsi Thailanda fără să te deghizezi, îi spusese el când o văzuse cum se schimbă la faţă. La aeroport poliţia stă cu ochii în patru, după tine şi după alţi infractori. Piaptănă-te altfel, vopseşte-ţi părul şi pune-ţi alţi ochelari. Aşa o să ai mai multe şanse să scapi.

Întocmai ca o păpuşă mecanică, făcuse exact ce-i spusese traficantul. Îşi scurtase părul şi îl vopsise. Apoi, ore întregi aşteptase apatică pe marginea patului. Acum iată că îşi pierduse şi înfăţişarea. Şi tot nu ştia de ce.

O oră mai târziu era la aeroport, cu paşaportul furat în buzunar, simţind cum i se ridică pulsul când se apropie de ghişeu. Aeroportul gemea de poliţişti în uniformă, motiv pentru care Karolina se străduia din răsputeri să evite contactul vizual cu vreunul dintre ei. Când, în sfârşit, ajunse la poartă, pulsul i se mai domoli şi tristeţea o copleşi din nou.

Am pierdut totul, se gândi ea privind în gol. Identitatea, viaţa, libertatea. Şi mai presus de toate – familia. N-o să mai găsesc pe nimeni acasă. Mânca-l-ar focul pe cel care a făcut asta.

Lăsându-se să cadă pe scaunul din avion, jumătate de oră mai târziu, şi fixându-şi centura de siguranţă, se simţi prea obosită ca să mai plângă. Evadarea ei părea golită de sens.

Şi nu mai avea nici o salvare.

Am devenit o non-entitate. Sunt un om care nu mai simte nimic.

Îşi rezemă capul de tetieră şi, înainte să adoarmă, ultimul ei gând fu: Ajută-mă, Doamne, când am să-l găsesc pe făptaş. Fiindcă sunt în stare de orice.

Într-un alt aeroport, în altă parte a lumii, mult mai aproape de Suedia, Johanna Ahlbin se pregătea să urce în alt avion, spre

Stockholm, neştiind că sora ei se îndrepta spre aceeaşi destinaţie cu un alt avion.

Dorul de casă crescu în clipa în care închise ochii şi îşi revăzu iubitul. Pe cel care îi era mereu alături, cel care jurase să nu o părăsească niciodată. Cel care credea că e mai puternic decât ea, dar care, de fapt, era atât de fragil.

Dragostea ei pentru el era de neclintit, în ciuda tuturor opreliştilor.

Singurul bărbat pe care îl acceptase în intimitatea ei, singurul om care suferise îndeajuns ca să-i poată păstra secretul fără să fie terorizat de el.

Scumpul meu prinţ al păcii, se gândi ea.

Şi luă o hotărâre, tocmai când căpitanul îi îndemnă pe pasageri să-şi fixeze centurile de siguranţă şi să-şi închidă telefoanele mobile.

Va suna la poliţie imediat şi va anunţa că e în drum spre casă. O rugă pe centralistă să-i facă legătura cu cel care ţinuse conferinţa de presă pe care o văzuse mai devreme la televizor.

– Alex Recht, spuse ea. Cu dumnealui aş dori să vorbesc. Numele meu este Johanna Ahlbin. Cred că se aşteaptă să-l sun.

MARŢI, 4 MARTIE 2008

Când se trezi, Alex Recht avu senzaţia că aceasta era ziua despre care mai târziu va spune că i-a schimbat viaţa. Cel puţin astfel şi-o va aminti el, la sfârşit, când va rămâne singur: certitudinea pe care o simţise în minte şi corp în clipa în care deschisese ochii, cu zece minute înainte să sune ceasul deşteptător.

Se dădu jos din pat, încet, şi se îndreptă cu paşi uşori spre bucătărie ca să-şi facă prima cafea a zilei. Nu avu puterea s-o privească pe Lena în timp ce ieşea din dormitor. Numai dacă se uita la spatele ei şi simţea un junghi în inimă. Când se întorsese ieri de la serviciu o găsise atât de obosită încât abia schimbase o vorbă cu el. Îi spusese că o doare capul şi se culcase înainte de opt, la doar câteva minute după ce intrase pe uşă.

Acum însă era dimineaţă şi munca îl atrăgea ca un miraj în deşert. Amintirea telefonului Johannei Ahlbin, primit puţin după ora şapte cu o seară în urmă, îi făcu inima să bată mai tare. În câteva cuvinte, tânăra se scuzase că nu luase legătura cu poliţia. Alex se scuzase şi el pentru faptul că Johanna aflase din presă despre moartea părinţilor ei. Şi pentru că poliţia nu o găsise la timp. Johanna era conştientă că poliţia făcuse toate eforturile, dar şi că, în parte, era şi vina ei. La care Alex adoptase un ton mai ferm, informând-o că poliţia voia să discute cu ea cât mai curând posibil.

– Vin acolo mâine, promise ea.

Iar acum era mâine.

Tocmai își pusese paltonul când își dădu seama că Lena era în spatele lui, pe hol. Tresări.

– M-ai speriat, mormăi el.

Lena zâmbi, dar ochii îi erau la fel de lipsiți de viață ca o întindere de apă înghețată.

– Scuze, spuse ea pierit.

Apoi își drese glasul și continuă:

– Trebuie să vorbim, Alexander.

Dacă nu ar fi știut deja că ceva nu e în regulă, acum sigur ar fi înțeles. Lena îi mai spusese Alexander doar o singură dată, când se cunoscuseră.

Alex știu instinctiv că nu vrea să audă ce avea să-i spună soția lui.

– Vorbim diseară, zise el, deschise ușa și ieși.

– E bine și diseară, răspunse ea cu o voce înăbușită.

Alex închise ușa fără să spună la revedere și se îndreptă spre mașină. De cealaltă parte a ușii, chiar în clipa în care răsuci cheia în contact și tură motorul, Lena se lăsă să cadă la podea și începu să plângă, mult. Cel puțin în clipa aceea, nu exista dreptate pentru nici unul dintre ei.

Fredrika Bergman simți că ceva nu merge și, treptat, se lăsă cuprinsă de neliniște. Acum dormea bine noaptea, somnul însă nu-i aducea nici armonia, nici raționalitatea dorită, doar mai multă energie pentru a-și pune gândurile în ordine. Spencer îi răspunsese la telefon cu o seară în urmă, dar păruse cu mintea în altă parte și vorbise puțin, dincolo de vestea neașteptată că va fi plecat până miercuri seara. Până atunci nu se vor vedea și nici nu vor putea vorbi la telefon. Îi spusese în treacăt unde pleacă și încheiase brusc, urându-i noapte bună și asigurând-o că vor vorbi din nou curând.

Firește, din cauza sarcinii, emoțiile ei erau mai volatile decât de obicei, dar schimbarea de atitudine a lui Spencer o descumpăni și din alte motive. Poate că, până la urmă, făcuse o greșeală ducându-l acasă la părinții ei... Nu că Spencer i-ar fi dat de

înțeles așa ceva. Dar, pe de altă parte, cina luată împreună avusese un efect miraculos asupra mamei ei, ale cărei comentarii despre copil și tatăl lui erau acum numai pozitive, ori de câte ori Fredrika vorbea cu ea.

Oare nevoia de a-și alunga neliniștea o trimisese la serviciu atât de dimineață? Oricum, la șapte și jumătate era deja acolo. Coridorul lor era pustiu, dar își dădu seama că Peder și Joar sosiseră înaintea ei. Se hotărî să intre la Peder.

– Ceva nou de la Divizia Națională despre Sven Ljung?

– Nu, așteaptă să primească mai multe informații ca să le pună cap la cap.

– De unde așteaptă?

Peder oftă.

– De la bancă, de exemplu. Despre tranzacțiile bancare. Întotdeauna merită să verifici dacă e vorba și de bani.

Fredrika se duse în birou la ea, fiind urmată la scurt timp de Joar.

– Interesant *e-mail*-ul primit ieri de la amicul nostru Lazăr, spuse el referindu-se la Karolina Ahlbin. Mai ales că sora ei a dat, în sfârșit, un semn de viață aseară, târziu.

– De acord, zise Fredrika, scoțându-și paltonul și aplecându-se să deschidă computerul.

– Deși ar putea fi o încercare să ne inducă în eroare. Poate doar o face pe inocenta.

– Întrebarea e *de ce* încearcă să o facă pe inocenta și față *de cine*.

– Trafic de stupefiante.

– Poftim?

– După conferința de presă, am primit noi informații prin fax de la Ambasada Suedeză din Bangkok. Acolo sunt cu șase ore înaintea noastră.

Fredrika luă foaia de hârtie din mâna lui Joar și o citi din ce în ce mai surprinsă.

– L-a sunat cineva pe acest Andreas Blom, care zice că a vorbit cu ea când fata a cerut ajutorul ambasadei?

– Nu, răspunse Joar. Am aşteptat să vii tu.

– Îl sun imediat, zise Fredrika întinzându-se după receptor.

Îşi aruncă din nou privirea peste fax şi aşteptă ca cineva să răspundă. Karolina Ahlbin era cunoscută de poliţia thailandeză sub numele de „Therese Björk".

Poate că prefera să i se spună Therese, şi nu Lazăr, se gândi Fredrika exasperată.

Peder primise dispensă specială ca să mai amâne câteva zile şedinţa cu psihologul. Răsuflă uşurat la sfârşitul convorbirii cu Margareta Berlin, şefa de la Resurse Umane. Femeia părea mai rezonabilă acum, dar Peder nu avea timp să analizeze dacă schimbarea ei de atitudine se datora propriei lui schimbări.

Ylva îi trimise un mesaj: fiul lui se simţea mult mai bine. Răsuflă din nou uşurat şi răspunse că se bucură. Abia lăsă telefonul pe masă că primi un alt SMS.

Ce-ar fi să iei masa cu noi diseară, dacă ai timp? Băieţii vor să te vadă. Ylva.

Răspunse repede, fără să se gândească:

Bună idee! Încerc să fiu acolo cel târziu la şase!

În clipa următoare regretă că trimisese mesajul. Cum dracu să promiţi că poţi fi acolo cel târziu la şase – habar nu avea cum va evolua cazul Ahlbin până la sfârşitul zilei.

Fir-ar să fie! Stăpânirea de sine de care făcea atâta paradă îi cedă, dându-i la iveală dezorientarea totală. Şi în minte îi veniră cele mai detestabile cuvinte: Nimic n-o să meargă. Cu nici o femeie. Trebuie să iau o hotărâre.

Pe moment nu-i era foarte clar ce fel de hotărâre trebuie să ia. Dar ştia că nu era deloc un semn bun că a lua cina cu familia sa i se părea o obligaţie, o corvoadă. Ca şi cum numai munca avea sens pentru el.

Furios fără nici un motiv, înşfăcă telefonul şi îl sună pe unul dintre cunoscuţii lui de la Divizia Naţională care se ocupau de crima dublă de duminică seara.

– Noutăţi despre crima din parcul Haga? întrebă el.

– Nu, nimic. De aia ne-am gândit să dăm fotografia victimei în presă, poate o recunoaşte cineva.

– Nu i-aţi găsit nici amprentele?

– Nu. Dar s-ar putea să avem altceva. De fapt... *avem* altceva.

Peder era numai urechi.

– Maşina lui Sven Ljung a fost găsită lângă Märsta de către o femeie ieşită la plimbarea de dimineaţă.

– Bingo! strigă Peder cu mai mult entuziasm decât ar fi vrut.

– Nu te ambala. Cineva a dat foc maşinii, care a ars bine până să ajungem noi acolo.

Peder simţi cum îi cade faţa. O maşină arsă însemna indicii extrem de puţine.

– Măcar ştim că are o legătură cu cazul, sau cazurile, zise el hotărât. Altfel persoana care a luat-o nu s-ar fi deranjat să-i dea foc.

– Probabil că nu... Mai e un lucru pe care l-am descoperit.

– Ce anume?

– Se prea poate ca maşina asta să fi fost folosită la jafurile asupra maşinilor blindate, nu numai la cel din Uppsala, ci şi la cel semnalat de presă în Västeras, comis la sfârşitul săptămânii. În cazul Uppsala avem doar declaraţiile unor martori cum că ar fi vorba de o maşină argintie, dar în cazul Västeras avem şi câteva cifre din numărul maşinii, care se potrivesc cu cele din numărul maşinii lui Ljung.

Peder închise plin de satisfacţie. Maşina lui Sven Ljung părea că fusese implicată în mai multe jafuri şi crime. Aşadar, plasa se strângea, îşi zise Peder zâmbind.

În Bangkok era după-amiază când Fredrika dădu în sfârşit de Andreas Blom. Diplomatul părea cel puţin tulburat şi îşi exprimă profunda îngrijorare cu privire la informaţiile de pe biroul lui.

– Trist este că a stat aici, chiar în faţa mea, şi a insistat că se numeşte Karolina Mona Ahlbin, spuse el cu accentul lui cântat, din Norrland. Şi că are nevoie de alt paşaport fiindcă fusese

tâlhărită în plină stradă. Dar când am telefonat Fiscului din Suedia, cei de acolo mi-au spus că e imposibil ca tânăra să fie ceea ce pretindea că este, fiindcă femeia cu numele și codul ei numeric personal era moartă.

– Dar nu vi s-a părut ciudat că tânăra avea numele și codul numeric personal al altei persoane?

– Doamne, Dumnezeule, am făcut tot ce mi-a stat în putință. Și nu e nimic neobișnuit ca oamenii aflați în situația ei să folosească două identități.

În clipa aceea, Fredrika păru înclinată să accepte ideea că fata vicarului era, totuși dependentă de droguri. În ciuda neregulilor legate de pașaportul ei, dovezile păreau de netăgăduit.

– Îmi puteți spune exact care era problema ei?

– I se luaseră toate obiectele de valoare, adică banii, pașaportul și biletele de avion, îi dispăruseră toate lucrurile din camera de hotel... Deși în privința hotelului a păstrat tăcerea până când am confruntat-o cu celelalte informații pe care le aveam.

– Ați sunat la hotelul la care spunea că stă? Nu mă refer la hotelul în care i-au fost găsite drogurile și i-au fost confiscate bagajele.

– Sigur că da, răspunse Andreas Blom. Dar după ce-a plecat. Cei de acolo nu i-au susținut în nici un fel declarația. Au spus că minte și că apăruse în holul hotelului, de-abia ținându-se pe picioare și spunând că a fost tâlhărită și că stă la hotelul acela. Dar nici un membru al personalului nu a recunoscut-o, iar numele ei nu se afla în evidența hotelului.

– Am înțeles, zise Fredrika pe un ton calm. Am înțeles, dar să încercăm altfel...

Se întrerupse, dându-și seama că aceasta era o chestiune pe care ar fi trebuit să o discute cu un coleg, nu cu un diplomat din Thailanda. Trase adânc aer în piept și continuă:

– De ce a sunat la poliție dacă peste doar câteva ore urma să fie căutată de poliție pentru deținere de droguri?

– Poftim? făcu Andreas Blom.

– Descinderea poliţiei la hotelul în care se presupune că a stat tânăra a avut loc la doar câteva ore după ce aceasta a plecat de acolo. Momentul în care tânăra a reclamat tâlhăria, potrivit faxului trimis de dumneavoastră, a coincis cu sosirea poliţiei la hotel. De ce a sunat la poliţie şi a atras atenţia asupra ei într-o conjunctură atât de delicată pentru ea?

– Dar, dacă a fost cu adevărat tâlhărită, avea nevoie de un nou paşaport ca să poată ajunge acasă...

– Exact. Şi avea nevoie de o copie după raportul oficial al poliţiei privind paşaportul furat înainte ca Ambasada suedeză să-i elibereze unul nou. Dar de ce a sunat la poliţie tocmai atunci, şi nu mai devreme?

Andreas Blom rămase tăcut.

– Da, bună întrebare, recunoscu el în cele din urmă.

Şi, când văzu că Fredrika nu spune nimic, continuă:

– Nu este treaba Ambasadei să-şi dea cu părerea dacă o persoană e vinovată sau nu; tot ce putem face este să-i oferim unei persoane aflate în situaţia Karolinei Ahlbin cele mai bune sfaturi.

– Îmi dau seama de asta, replică Fredrika repede, deşi bănuia că tânăra nu primise tot sprijinul de care avea nevoie.

Încheie discuţia politicos şi se întoarse la notiţele ei. Apoi răsfoi hârtiile primite prin fax din Bangkok. O copie după paşaportul găsit în camera de hotel în care se presupunea că ar fi stat Karolina Ahlbin. Alias Therese Björk. Cu fotografia Karolinei. Dar cum de...?

Fredrika îl sună din nou pe Andreas Blom.

– Mă scuzaţi că vă deranjez iar. Voiam să vă întreb dacă de atunci v-aţi uitat mai cu atenţie la paşaportul despre aţi crezut că este al Karolinei, cel care, de fapt, era al Theresei Björk.

– Paşaportul e la poliţia thailandeză. Dar, de la dispariţia ei, ţinem legătura – de curând ne-au anunţat că e un fals.

Fredrika medită la răspunsul lui Andreas Blom. O tânără care e declarată moartă în Stockholm şi apoi apare în Bangkok cu un paşaport fals, ce aparţine unei persoane aflate în evidenţa

populaţiei din Suedia. Cine ar îndrăzni să se gândească la aşa ceva?

Cineva care ştia că Therese Björk nu va observa sau nu va avea nimic împotrivă ca identitatea ei să fie folosită pentru a distrage atenţia de la o reţea de traficanţi de droguri din Thailanda.

În minte îi încolţi o bănuială care i se părea din ce în ce mai plauzibilă. În mai puţin de două minute obţinu detaliile personale ale Theresei Björk de la Evidenţa Populaţiei. Aşa află că Therese era cu un an mai mică decât Karolina Ahlbin şi locuia cu mama ei.

Instinctul îi spuse să caute codul numeric personal al Theresei în banca de date a poliţiei. Tânăra apărea în mai multe cazuri şi avea condamnări pentru câteva delicte minore. Fredrika verifică şi lista de suspecţi. Therese figura şi acolo, fiind bănuită de molestarea unui bărbat care, susţinea ea, încercase să o violeze.

După o clipă de ezitare, ridică receptorul şi formă numărul. Mai avea timp înainte de şedinţa matinală din Bârlog. Cineva răspunse după al cincilea apel.

– Mă numesc Fredrika Bergman. Aş putea să vă pun câteva întrebări despre fiica dumneavoastră, Therese?

Pentru prima oară după zeci de ani, simţea că acţionează decisiv şi proactiv în problema care îi marcase întreaga viaţă de adult. Prea mulţi ani trecuseră deja, iar ideea probabil că-i venise mult prea târziu. Dar nu acesta era lucrul cel mai important; Spencer Lagergren se hotărâse. Iar în călătoria în care tocmai pornise trebuia să fie singur.

Nimeni nu trebuie să ştie, îşi zise el. Cel puţin, nu acum.

Plecă din Uppsala spre Stockholm, apoi mai departe, spre Jönköping. Norii păreau să facă loc şi unui pic de soare. O zi de iarnă frumoasă la început de martie. Observă, nu fără ironie, că îşi alesese un moment foarte plăcut pentru a-şi pune planul în aplicare.

Fără să vrea, gândurile i se întoarseră la primele zile petrecute cu Eva. Senzaţia de solidaritate împărtăşită de amândoi, visurile pe care hotărâseră să le transforme în realitate, toate acestea dispăruseră demult. Uneori se întreba dacă o iubise vreodată, dar nu foarte des. Sigur că o iubise, ar fi absurd să susţină contrariul. Problema era că dragostea lui se înălţase pe cea mai nesănătoasă fundaţie. Confundase pasiunea cu atracţia în modul cel mai păgubos sau dezastruos cu putinţă. De parcă ai putea întreţine dragostea o viaţă întreagă doar cu dorinţa fizică. De parcă ai putea păstra dorinţa fizică după ce petrecerea a luat sfârşit şi s-a instalat rutina, după ce corpul, care

a fost un teritoriu al explorării şi aventurii, nu mai are nici un secret pentru tine.

Nu reuşea să-şi aducă aminte care dintre ei făcuse primul pas înapoi. Ferecase atât de multe zile şi nopţi din trecutul lor în acel subsol numit Uitare.

Cum de ne-am făcut-o cu mâna noastră?

Cea mai mare parte din vină îi aparţinea, fără doar şi poate, socrului său. Acesta ştia secretul cel mai întunecat al lui Spencer, secretul atât de odios încât niciodată nu-l împărtăşise părinţilor sau prietenilor. Faptul că aflase, chiar înainte de a se logodi, că era tatăl unui copil pe care îl aştepta o altă femeie. Drept care cumpărase o casă în alt oraş universitar, într-o altă parte a ţării, transferându-se din Lund în Uppsala. Şi o lăsase baltă pe cea-laltă femeie, deşi mai avea timp să facă gestul corect, preferând varianta care i se părea mult mai atrăgătoare.

Copilul nu se născuse. Hotărârea lui Spencer o făcuse pe Josefine să-l avorteze, un păcat în zilele acelea. Ironia sorţii, sau poate pedeapsa ei, Spencer şi soţia lui nu au putut avea copii. Trei avorturi spontane fuseseră urmate de ani întregi de încercări nereuşite. Până când fuseseră nevoiţi să privească adevărul în faţă: un viitor fără copii. Poate fusese şi un fel de binecuvântare, căci, între timp, renunţaseră să-şi mai dorească un copil.

Apoi în viaţa lui apăruse Fredrika. Dar o dezamăgise şi pe ea.

Spencer simţi cum i se pune un nod în gât. O femeie atât de frumoasă şi de inteligentă, care ar fi cucerit orice bărbat – dacă ar fi avut mai multă încredere în ea –, dar care se întorsese mereu la el.

De fiecare dată. De fiecare dată s-a întors la mine.

Poate că ar fi trebuit să spună nu. Şi ea la fel. Atunci cu siguranţă ar fi renunţat să se mai întoarcă la el.

Pur şi simplu n-am putut nici eu, nici ea, se gândi el. Pur şi simplu n-am putut refuza ceva mult mai bun decât ceea ce aveam deja. Singurătatea.

– Au trecut ceva ani de când nu-mi mai este dor de fiica mea, zise simplu mama Theresei Björk.

Ca şi cum ar fi fost lucrul cel mai firesc din lume. Ca şi cum ar fi existat o linie despărţitoare, unde grija părintească lăsa loc înstrăinării şi discordiei.

– Sigur, încă o mai iubesc, continuă ea pe acelaşi ton. Şi plâng seara că nu mai e cu mine. Dar nu mi-e dor de ea. Din cauza ei.

Fredrika ar fi preferat să-i facă o vizită, să o vadă pe Ingrid Björk. Acum, ideea de a ceda pornirii de a-i telefona i se părea neinspirată. Dar, judecând după vocea ei, Ingrid Björk nu se arăta deranjată. Putea face faţă unei conversaţii despre cea mai importantă persoană din viaţa ei chiar şi la telefon.

Eu, una, n-aş fi putut, îşi spuse Fredrika obosită. În clipa asta nu ştiu dacă aş putea face faţă la ceva.

– Când au început lucrurile să meargă anapoda?

Ingrid Björk se gândi puţin.

– A, demult, încă de când era în primii ani de liceu, răspunse ea foarte convinsă.

– Atât de demult?

– Da, aşa cred. Therese nu avea astâmpăr; unele lucruri pur şi simplu nu-i dădeau pace. Şi eu, şi tatăl ei am făcut tot posibilul s-o ajutăm. Dar n-a fost de-ajuns.

Femeia continuă să vorbească despre fiica ei. Despre fetiţa care s-a transformat într-o adolescentă irresponsabilă, scăpată

de sub control, cu trupul dominat de o minte răvășită. Și despre primul ei prieten care a dus-o pe căi greșite, și despre prima ei vizită la psihiatru. Ani de zile în care au trecut pe la o grămadă de psihologi și terapeuți, nici unul capabil să o salveze pe fată sau căsnicia părinților. Ingrid Björk încercă să-i spună cum a luptat ca să-și salveze fiica de la pierzanie și cum, până la urmă, s-a văzut silită să recunoască, inevitabil, că nu o va putea recupera niciodată.

– Așa văd eu lucrurile, zise ea cu gravitate. Fata asta nu mai e a mea, e a drogurilor.

– Dar oficial locuiește cu dumneavoastră, nu?

– Așa e, dar ce folos? Nici nu știu de când n-am mai văzut-o. N-a mai trecut pe aici din clipa în care nu i-am mai dat nici un ban.

Fredrika simți un junghi în inimă. Aceste cuvinte, care îi spuneau că îți poți pierde copiii chiar dacă sunt în viață, erau de neconceput în lumea ei.

– De ce m-ați sunat ca să-mi puneți toate întrebările astea?

Întrebarea femeii îi întrerupse șirul gândurilor.

Cu degete agile, Fredrika extrase dosarul din teancul de pe masă. Raportul autopsiei persoanei despre care se credea că este Karolina Ahlbin.

– Fiindcă mă tem că știu exact unde se află fiica dumneavoastră în acest moment, răspunse ea calm.

În Bârlog domnea o atmosferă febrilă când Fredrika intră în ultima clipă și luă loc la masă.

– Înainte de discuția cu Johanna Ahlbin, vreau să vedem ce nelămuriri avem, cu ce ne-ar putea ajuta fata asta, zise Alex. Pe urmă vreau să stabilim pe ce trebuie să ne axăm în discuția cu ea, care ar fi abordarea cea mai avantajoasă pentru noi.

– Am reușit să aflu identitatea femeii pe care inițial am luat-o drept Karolina Ahlbin, interveni Fredrika, temându-se că Alex va continua în același ritm alert și nu îi va da timp să anunțe vestea cea mare.

Ceilalţi o priviră cu surprindere.

– Femeia care a murit în urma unei supradoze cu aproape două săptămâni în urmă se numeşte Therese Björk. Tocmai am vorbit cu mama ei la telefon.

– Therese Björk? repetă Joar. Numele pe care Karolina Ahlbin l-a folosit în Thailanda?

– Da.

Peder clătină din cap, încercând să găsească o logică.

– Ce mai înseamnă şi asta?

– Poate că Johanna şi Karolina au pus totul la cale împreună, sugeră Alex. Karolina nici nu a folosit numele ăsta prea mult.

– Nu l-a folosit deloc, spuse Fredrika iute.

– Cum adică?

– Ea nu a folosit numele ăsta; Ambasada suedeză i-a pus în faţă toate datele primite de la autorităţile thailandeze, care intraseră în posesia paşaportului fals.

– Dar de ce să aibă un paşaport fals cu toate datele astea dacă nu ştia cine e Therese Björk? întrebă Peder derutat.

– Nu ştiu, răspunse Fredrika cu o privire exasperată. Karolina a negat cu vehemenţă în faţa celor de la ambasadă că ar fi stat la hotelul în care a descins poliţia thailandeză.

– Cu alte cuvinte, tu crezi că n-a făcut parte din conspiraţia împotriva lui Jakob Ahlbin, ci mai curând a fost o victimă, zise Joar.

– Cam aşa ceva. Deja ne-am gândit şi la varianta asta, nu? Cineva a vrut s-o înlăture, dar n-a reuşit. Încă de la început, persoana respectivă a vrut s-o omoare, dar, dintr-un motiv sau altul, nu a reuşit.

– Adică cineva a omorât-o pe Therese Björk pentru ca fata asta, Karolina Ahlbin, să fie declarată moartă în Suedia, în timp ce Karolina era anihilată acolo, în Thailanda? întrebă Alex, departe de a fi convins.

Fredrika bău puţină apă şi înclină încet din cap.

– Dar de ce? strigă Alex. *De ce?*

– Asta cred că ar trebui s-o întrebi pe Johanna, răspunse Fredrika. Până la urmă, ea e cea care a spus că moarta e Karolina şi a pus totul în mişcare.

Peder clătină iar din cap.

– Atunci cum rămâne cu Sven Ljung? întrebă el. Ce rol au jucat el şi maşina lui?

– Poate n-au jucat nici un rol, insistă Fredrika. Poate este exact cum am crezut la început: cele două cazuri n-au nici o legătură între ele.

– Imposibil, spuse Joar. Au prea multe puncte comune.

– Oare? întrebă Fredrika, sceptică.

Vocea ei se stinse la auzul degetelor lui Alex care băteau darabana pe masă.

– Nu trebuie să fie prea multe ca să ni se pară greu de ignorat, zise el cu ochii la Fredrika. Suntem aproape siguri că maşina lui Sven Ljung a fost implicată în uciderea lui Yusuf în faţa universităţii şi în jafurile comise asupra maşinilor blindate din Uppsala şi Västerås. Şi mai ştim că Yusuf era prieten cu Muhammad din Skärholmen şi că acesta luase legătura cu Jakob Ahlbin.

– Care a fost găsit mort în apartamentul lui de însuşi Sven Ljung, adăugă Fredrika oftând. Ştiu, ştiu. Probabil că are legătură cu toate astea, dar nu-mi dau seama cum anume.

– Ce spun cei de la Divizia Naţională? îl întrebă Joar pe Peder, neuitând să se încrunte. Cât mai aşteaptă până solicită un mandat de arestare?

Peder se întunecă la faţă văzând că Joar i se adresează chiar lui.

Hm, se gândi Fredrika. Se au tot ca şoarecele cu pisica.

– Au sunat chiar înainte de şedinţă, răspunse Peder. Până în prânz primesc mandatul, pe urmă îl aduc pe Sven Ljung pentru un prim interogatoriu după-amiază.

– Din momentul ăsta vreau să mă ţineţi la curent cu fiecare mişcare a Diviziei, zise Alex hotărât. Peder, vreau să participi şi tu la interogatoriu.

Cu entuziasmul unui cerşetor care tocmai a primit un ban fiindcă a deschis o poartă, Peder promise că va suna la Divizie de îndată ce se termină şedinţa.

– În privinţa discuţiei cu Johanna Ahlbin, vreau să fie Fredrika de faţă, spuse Alex. Ea o să fie vioara întâi.

Linişte totală.

Ca întotdeauna, se gândi Fredrika. Tăcere de moarte ori de câte ori primesc o misiune mai importantă.

Ştia că Alex va adăuga ceva pentru a restabili echilibrul. Într-adevăr, peste doar câteva secunde şeful continuă:

– În primul rând, fiindcă la o discuţie cu o tânără precum Johanna mi se pare important să fie prezentă o colegă.

Fredrika rămase cu privirea aţintită asupra lui Peder şi a lui Joar ca să le vadă reacţia. Nimic. Abia când Alex începu să vorbească din nou i se păru că Peder face o grimasă.

– În plus, Fredrika se pricepe la chestii din astea la fel de bine ca toţi de aici. Spun asta ca să nu interpretaţi greşit hotărârea mea.

Fredrika se întoarse uimită spre Alex, iar acesta îi adresă un zâmbet strâmb.

E un progres, îşi zise ea, şi simţi că o ia cu ameţeală. Instinctiv, ca în orice altă situaţie în care era fericită sau tristă, îşi duse mâna la burtă pentru ca, în aceeaşi clipă, să-şi dea seama că nu-şi mai simţise de mult copilul mişcându-se.

Totul e în regulă, se gândi ea repede ca să-şi înăbuşe senzaţia de teamă. Doarme.

Drept care se sili să-i zâmbească lui Alex, în ciuda neliniştii care o măcina ştiind că Spencer plecase atât de în pripă.

Telefonul din buzunar vibră în surdină, făcând-o să se controleze. Ieşi iute din sală ca să răspundă. Era bibliotecara din Farsta.

– Îmi cer scuze că am întârziat atât de mult.

– Nici o problemă, replică Fredrika încercând să pară dezinvoltă.

– Am verificat listele de la momentul respectiv, continuă bibliotecara şi îşi drese vocea.

Fredrika ascultă încordată.

– Deşi nu sunt sigură că aceasta e persoana pe care o căutaţi, adăugă bibliotecara. Se pare că la computerul acela a fost o doamnă între două vârste.

– Aha, făcu Fredrika. Aveţi numele şi data naşterii?

– Le am pe amândouă, răspunse bibliotecara vădit satisfăcută. Femeia s-a născut în ianuarie 1947 şi se numeşte Marja. Marja Ahlbin.

Fredrika se repezi înapoi în Bârlog şi îl opri pe Alex, care ieşea ultimul de acolo.

– Marja Ahlbin a fost cea care a închiriat computerul din Farsta de la care s-a trimis *e-mail*-ul.

– Dumnezeule mare! exclamă Alex.

Fredrika îl privi drept în ochi.

– Dacă am judecat greşit toată tărăşenia asta? Dacă Jakob chiar şi-a împuşcat soţia, dar în legitimă apărare, şi apoi n-a putut supravieţui faptei şi a scris biletul de adio?

– Atunci ce loc are moartea Karolinei în scenariul ăsta?

– Nu ştiu, recunoscu Fredrika, începând să numere în minte de câte ori rostise cuvintele acelea în ultimele zile.

– Nu ştim absolut nimic, mârâi Alex. Şi m-am săturat până peste cap să fiu mereu cu un pas în urmă.

– Ce zici, se poate ca Marja să fi fost implicată în ameninţările adresate lui Jakob?

– În clipa asta habar n-am de nimic, mormăi Alex.

Fredrika se încruntă.

– Am să verific şi asta, spuse ea, pe un ton la fel de hotărât ca şi Alex.

– Ce anume? întrebă el, derutat.

– Ştim de unde au fost trimise *e-mail*-urile care n-au pornit de pe computerul de acasă al lui Tony Svensson. De la un magazin

Seven-Eleven. Am să mă interesez la compania de telefoane la care era abonată Marja ca să văd dacă şi-a folosit mobilul la bibliotecă sau la magazin în zilele respective.

– Chiar te rog. Şi încearcă să obţii datele cât mai curând posibil. Avem nevoie de cât mai multe informaţii când o să ne confruntăm cu Johanna Ahlbin.

– Ştiu. Fiindcă ea e singura care poate rezolva cazul. Sau sora ei.

Într-o anchetă, rareori descoperi ceva important încă de la început, Peder Rydh învățase lecția de-a lungul timpului. Dar, de când se alăturase grupului condus de Alex, unele cazuri aveau ceva deosebit. Ceva care le făcea să se deruleze rapid și apoi să explodeze într-o orgie de indicii aparent fără nici o legătură între ele și piese de puzzle al căror loc nu-l găseai și pace.

Îmi place, se gândi el. La naiba, nici nu cred că aș putea trăi fără așa ceva.

Se străduí să nu arunce nici măcar o privire spre Joar în timp ce intra în birou și închidea ușa după el. Urmând instrucțiunile lui Alex, își sună cunoștința de la Divizia Națională și întrebă cât mai durează până îl arestează pe Sven Ljung, fiindcă voia să participe și el la interogatoriu.

– Îl aducem după prânz. De aseară e ținut sub supraveghere; nici el, nici soția lui n-au părăsit apartamentul.

– Adică de ieri n-au mai ieșit deloc?

– Așa se pare.

– Mda, cel puțin nu încearcă să fugă din țară.

Detectivul de la Divizia Națională schimbă subiectul:

– Am primit, în sfârșit, informațiile despre situația financiară a lui Sven Ljung, zise el pe un ton care promitea și mai mult.

Peder așteptă.

– Se pare că în ultimii ani amicul nostru Sven a avut probleme serioase la capitolul financiar. Apartamentul e ipotecat – de fapt,

a fost reipotecat în decembrie – şi, în plus, tipul datorează sume mari unor companii de credit. Acum doi ani a vândut, împreună cu soţia lui, o casă de vacanţă pe bani frumoşi, care bani însă se pare că au dispărut.

Peder asculta cu atenţie. *Datorii. Bani.* Vechea poveste. Oare şi de data asta să fie la fel de simplu?

– Dar din ce trăiesc el şi soţia lui?

– În principal din pensii.

– Adică sunt strâmtoraţi, remarcă Peder.

– Ca să folosim un eufemism. Şi nici soţia lui nu are cine ştie ce.

– Dar au avut casa de vacanţă.

– Sigur, răspunse detectivul şi chicoti. Din care s-au ales cu un profit deloc neglijabil, un milion de coroane. Bani care au dispărut şi ei.

Asta nu e tot, se gândi Peder. Ştim unde s-au dus banii, dar pe moment nu ne putem aminti unde anume.

– Noi am pornit de la ideea că Sven s-a băgat în chestia cu jaful doar fiindcă era pe drojdie cu finanţele, continuă detectivul.

– Dar cum rămâne cu uciderea lui Yusuf, în faţa universităţii?

– Bănuiesc că au vrut să scape de unul din complici pentru ca poliţia să nu mai caute în altă parte, veni răspunsul simplu.

Prea simplu.

– La cine te referi când spui că au vrut? întrebă Peder nedumerit.

Interlocutorul lui începea să-şi piardă răbdarea.

– Păi, mai mult ca sigur Sven Ljung nu a pus la cale toate astea de unul singur, răspunse el foarte rar, de parcă s-ar fi adresat unui copil, nu unui coleg experimentat.

– Aţi găsit numele vreunui complice?

– Încercăm să găsim. Te sunăm de îndată ce aflăm ceva.

Peder dădu să închidă, dar îşi aminti că Alex îi mai dăduse o sarcină.

– Poate afli ceva despre Marja Ahlbin în timpul anchetei.

– Dar femeia asta e moartă, nu?

– Da, dar s-ar putea să descoperi că se cunoşteau mai demult.

Simţi cum i se usucă gura când rosti aceste cuvinte. Alex îi spusese că Marja era în spatele unora dintre ameninţările trimise lui Jakob.

Marja şi Sven, se gândi el. Din cauza voastră vi s-au destrămat familiile?

Fredrikăi îi plăceau puzzle-urile încă de mică. Pe primul, cu o mie de piese, îl rezolvase pe când avea zece ani. Cum spunea bunicul ei, avea ochiul format pentru detalii şi o memorie de elefant.

„Magie", o numise mama ei, mângâindu-i părul.

Alex îi dădu cincisprezece minute ca să-şi pregătească numărul de magie înainte de întâlnirea cu Johanna Ahlbin. Noile informaţii primite de la Divizia Naţională fuseseră deja încorporate în anchetă, care de o săptămână părea că prinsese viteză şi acum se apropia de deznodământ.

– A mers repede, remarcă Alex.

Fredrika nu avea cum să-l contrazică. Într-adevăr, mersese repede şi acum puteau răsufla uşuraţi că, în sfârşit, o puteau lua la întrebări pe această enigmatică Johanna Ahlbin.

De ce i-ai părăsit la nevoie? se gândi Fredrika. Şi ce rol a jucat mama ta în toată treaba asta?

Această întrebare o încurca cel mai mult. Motiv pentru care telefonase din nou la bibliotecă şi întrebase care erau regulile acolo. Bibliotecara fusese foarte fermă. Toţi cei care solicitau un computer ca să intre pe Internet trebuia să-şi decline identitatea. Caz în care era imposibil ca altcineva decât Marja să fi trimis *e-mail*-ul.

Echipa tehnică verificase din nou convorbirile Marjei şi constatase că, într-unul din cele două momente critice, femeia se aflase în apropierea magazinului Seven-Eleven. Fredrika sunase la magazin, dar cei de acolo nu aveau cum să afle cine închiriase un computer anume.

Dovezi indirecte, se gândi Fredrika. Uneori te alegi numai cu astea.

Dacă excludea implicarea Marjei în tot ceea ce se întâmplase, Johanna apărea ca cel mai probabil făptaş. Părinţii ei nu ar fi ezitat nici o clipă să o primească în casă; pe de altă parte, unii dintre apropiaţii familiei pomeniseră de relaţia încordată pe care o avea cu tatăl ei. Şi, într-un fel, Jakob Ahlbin părea a fi cel pe care voiau să-l incrimineze toţi. Potrivit aşa-zisului bilet de adio, Jakob, nu Marja, fusese cel care apăsase pe trăgaci. Şi tot Jakob fusese ţinta ameninţărilor, nu Marja, deşi soţia lui ar fi putut fi cea care i le trimisese.

O mişcare bruscă a fătului îi întrerupse şirul gândurilor.

– Doamne, ce m-ai speriat, şopti Fredrika, trecându-şi mâinile peste burtă.

Ochii i se umplură de lacrimi şi simţi că se înăbuşă. Prea multe se întâmplau în acelaşi timp. Copilul, serviciul, Spencer. Luă o înghiţitură de apă şi simţi cum corpul absoarbe lichidul. Mereu stresată şi îngrijorată. Niciodată mulţumită cu adevărat, doar pe moment.

Evident, copilul trebuia să fie prioritatea ei. Şi Spencer putea fi, dacă se străduia mai mult. Mototoli furioasă o bucată de hârtie şi o aruncă în coş. Dar alesul inimii ei nu prea se străduia... Iar acum plecase cu treburi despre care nu suflase o vorbă.

Aşa că, acum cel puţin, n-am să mă mai gândesc la el, hotărî Fredrika şi se întoarse la notiţele ei.

Privi lung lista cu cele câteva întrebări pe care le pregătise pentru Johanna Ahlbin.

Am căutat-o mai multe zile, răstimp în care ar fi trebuit să o căutăm şi pe Karolina, se gândi Fredrika – pe a doua poate chiar cu mai multă râvnă.

Unde era Karolina? Tot în Thailanda? Şi ce legătură avea Thailanda cu cazul acesta? La Ambasadă, Karolina declarase că e victima unui complot, că nu e Therese Björk şi că nici măcar nu a călcat în hotelul în care poliţia îi găsise lucrurile.

Fredrika își adună hârtiile și se pregăti să coboare în sala de interogatorii. Când închise ușa biroului îi veni o altă idee.

De ce nu știa nimeni unde e Karolina, de ce toți cei care o cunoșteau luaseră de bună vestea morții ei în Stockholm? Elsie și Sven nu puseseră la îndoială faptul că tânăra se afla în țară. Nici Ragnar Vinterman, nici psihiatrul lui Jakob Ahlbin. E adevărat, poliția nu stătuse de vorbă cu absolut toți prietenii și toate cunoștințele Karolinei. Dar, chiar și după ce numele și moartea ei ținuseră prima pagină a ziarelor, nimeni nu venise la poliție ca să spună că fata era, de fapt, în străinătate, deci nu putea fi moartă în spital.

De ce a plecat din țară fără să spună nimănui? se întrebă Fredrika. Și când se va întoarce? Dacă se va întoarce...

Un gând neașteptat o făcu să se clatine pe picioare. Exista o persoană, pe care o trecuseră cu vederea, care putea răspunde la acele întrebări. O persoană pe care poliția nu o contactase fiindcă o considerase insignifiantă, dar care fusese foarte apropiată de Karolina.

Reveni în birou și se lăsă să cadă pe scaun. În mai puțin de un minut găsi numărul pe care îl căuta. Aștepta răbdătoare în timp ce telefonul suna, la nesfârșit.

Zăpada începu să cadă cu câteva ore înainte de prânz. Cu ochi obosiți, privi cerul de la fereastră. Cerul, locul în care se spunea că își are sălașul Dumnezeu, cel care o uitase de atâtea ori.

Nu mă aleg cu nimic din dragostea pentru Tine, se gândi ea posomorâtă, fără nici un pic de teamă.

Puțini oameni o considerau bătrână, o judecată nici pe departe îndreptățită. *Era* bătrână, obosită și nefericită după atâția ani plini de greutăți și complicații. În primii ani ai calvarului apelase la ajutorul Bisericii și al lui Dumnezeu, care veghea asupra tuturor, dar, până la urmă, se săturase de rugăciunile care nu-i erau ascultate și nu-și mai împreunase mâinile în clipa când enoriașii începeau să se roage în biserică.

– Nu mă ascultă niciodată, îi şoptea ea soţului, când acesta îi dădea un cot discret.

La început se certaseră pe tema aceasta fiindcă soţul ei nu-i accepta cuvintele grele adresate Celui-de-Sus.

– Asta e blasfemie, îi şuiera el la ureche. Mai ales în biserică!

Dar ce putea face? Cei doi fii pe care îi născuse şi, la început, îi văzuse ca pe o binecuvântare se dovediseră a fi un blestem, o rană adâncă a sufletului. Crezuse că vor fi puternici şi prieteni la toartă, dar ajunseseră la fel de diferiţi precum Cain şi Abel. Iar în ultimul timp îi vedea tot mai rar. Fiului mai mare nu-i prea simţea lipsa, dat fiind că îi făcuse atâta rău fratelui mai mic. Fiul mai mic însă îi lipsea. Întotdeauna fusese mai fragil, mai derutat şi mai la locul lui, mult mai bun decât orice alt membru al familiei; niciodată nu se împăcase cu gândul că e pe locul doi, în umbra fratelui mai mare, care reuşise în viaţă.

Prea târziu mi-am dat seama de asta, se gândi ea în timp ce privea cum fulgii de zăpadă cădeau din cerul cenuşiu. Iar acum nu mai era nimic de făcut.

Era atât de adâncită în gânduri, încât nu auzi paşii din spatele ei.

– La ce te uiţi?

– La dracu'.

Bărbatul tuşi uşor. Ochii lui albaştri căutară altceva, în josul străzii. Apoi se opriră asupra unei maşini, parcate lângă trotuar.

– De ieri stau acolo, remarcă el atât de încet încât, pe moment, femeia nu-i înţelese cuvintele.

– Cine? întrebă ea într-un târziu, nedumerită.

Un deget obosit se îndreptă spre ea.

– Trebuie să stăm de vorbă. Nu mai e mult şi se duce totul naibii.

Femeia îl privi îndelung.

– Ştiu, zise ea simţind cum ochii i se umplu de lacrimi. Ştiu tot.

Primul lucru care îi frapă pe Alex şi pe Fredrika fu că Johanna semăna prea puţin cu cea din fotografiile văzute în casa din Ekerö. Rămaseră amândoi surprinşi când văzură o femeie înaltă, atrăgătoare, cu părul lung, blond, care îi aştepta, punctuală, în holul mare al sediului poliţiei. Dar în primul rând îi impresionară calmul şi autocontrolul ei, calităţi pe care fotografiile rareori le scot în evidenţă.

Nu e chiar imaginea unei femei care tocmai şi-a pierdut întreaga familie, se gândi Fredrika.

Momentul în care Johanna dădu mâna cu ei şi îi salută păru aproape ireal. După atâtea zile de tăcere, iat-o, pe neaşteptate, în faţa lor.

– Îmi pare rău că am fost atât de greu de găsit, spuse ea când intrară în sala de interogatorii. Dar, credeţi-mă, am avut motive întemeiate ca să mă ţin deoparte.

– Am vrea mult să le auzim, replică Alex cu o politeţe pe care Fredrika nu i-o recunoştea.

Se aşezară la masa din mijlocul încăperii. Fredrika şi Alex pe o parte, Johanna Ahlbin pe cealaltă. Fredrika o privi fascinată. Pomeţii înalţi, gura mare, frumos conturată, ochii cenuşii, de oţel. Jacheta bej îi cădea drept de pe umerii largi. Singurele bijuterii pe care le purta erau cerceii simpli, din perle.

Fredrika încercă să-i descifreze expresia. Tot ce simţea şi fusese nevoită să suporte trebuie să fi lăsat urme. Dar, oricât îi scrută faţa, tot nu desluşi nimic. Brusc, simţi cum o cuprinde o senzaţie de disconfort.

Instinctul îi spunea că ceva nu e în regulă.

Spre uşurarea ei, Alex trecu direct la subiect.

– După cum poate că-ţi dai seama, am ţinut foarte mult să dăm de tine. De aceea prima noastră întrebare e: Unde ai fost în ultimele...

Alex se opri, încruntându-se.

– ...şapte zile, continuă el. Unde ai fost începând cu ziua de marţi, 26 februarie?

Foarte bine, se gândi Fredrika. Acum va trebui să ne spună unde a fost în noaptea crimei.

Dar răspunsul Johannei fu atât de rapid şi de scurt încât îi descumpăni pe amândoi.

– Am fost în Spania.

Alex tresări fără să vrea.

– În Spania? repetă el.

– În Spania. Pot dovedi cu documentele de călătorie.

O clipă de tăcere.

– Şi ce-ai făcut acolo? întrebă Fredrika.

Din nou tăcere. Johanna părea că se gândeşte cum să răspundă şi, pentru prima oară, părea că resimte efectele celor întâmplate.

S-a prefăcut, bănui Fredrika. S-a străduit atât de mult să se prefacă, încât s-a detaşat total de emoţii.

– Intenţia mea a fost să merg acolo în interes de afaceri, spuse ea şovăitor. Îmi luasem deja liber de la serviciu...

Se întrerupse şi îşi privi mâinile. Degete lungi, înguste, cu unghiile nevopsite. Fără inel de logodnă, fără verighetă.

– Bănuiesc că sunteţi la curent cu implicarea tatălui meu în problemele legate de refugiaţi, continuă ea.

– Da, răspunse Alex.

Johanna luă paharul cu apă din faţa ei şi sorbi din el de câteva ori.

– Ani la rând am avut o atitudine ambivalentă în privinţa asta, îşi începu ea povestea. Dar toamna trecută s-a întâmplat ceva care a schimbat totul.

Tânăra trase adânc aer în piept.

– Am făcut o călătorie în Grecia; trebuia să încheiem o afacere cu un client important. Am mai rămas câteva zile ca să mă bucur de vremea caldă de acolo, înainte să revin la frigul din Suedia. Atunci i-am văzut.

Fredrika şi Alex aşteptară continuarea din ce în ce mai curioşi.

– Refugiaţii soseau noaptea cu bărcile, continuă Johanna aproape în şoaptă. În perioada aceea nu dormeam prea bine, aşa mi se întâmplă când sunt stresată. Într-o dimineaţă m-am gândit să fac o plimbare până în port din satul în care stăteam. Şi i-am văzut.

Clipi de câteva ori şi schiţă un zâmbet care i se prefăcu în grimasă.

– A fost o scenă atât de umilitoare, atât de degradantă. Şi atunci m-am gândit – nu, nu m-am gândit – am simţit cât de mult greşisem în toţi acei ani. Cât de mult îl nedreptăţisem pe tata.

Râse scurt, sec şi imediat păru că vrea să plângă.

– Dar ştiţi cum e. Părinţii noştri sunt ultimii cărora le facem concesii, drept care am preferat să nu-i spun tatei că mi-am schimbat părerea. Am vrut să-i fac o surpriză, să-i demonstrez că schimbarea mea e radicală. Şi am vrut să-i demonstrez angajându-mă ca jurisconsult, voluntar, pentru o organizaţie cu sediul în Spania care acordă sprijin imigranţilor. Timp de cinci săptămâni, în februarie şi martie.

Cinci săptămâni, exact concediul pe care şi-l luase de la serviciu.

Văzând-o că se opreşte, Alex încercă să o ajute:

– Dar n-a mers.

Johanna Ahlbin aprobă din cap.

– Da, n-a mers. Karolina m-a convins să fac altceva.

Fredrika se foi pe scaun, aceeaşi senzaţie copleşitoare că Johanna nu mersese cu povestea până la capăt.

– Ce anume s-a întâmplat? întrebă ea cu blândeţe în glas.

– Totul s-a dus de râpă, răspunse ea, brusc foarte obosită. Karolina...

Se întrerupse din nou, dar îşi reveni şi continuă:

– Karolina îşi jucase foarte bine rolul de fiică credincioasă, bună la toate. Cea care se interesa întotdeauna de ce făcea tata... Dar, când am descoperit că totul e o prefăcătorie, mi-am pierdut până şi bruma de interes pe care o aveam faţă de activităţile tatălui meu.

– În ce sens era o prefăcătorie? întrebă Fredrika, amintindu-şi de toate declaraţiile care confirmau cât de devotată era Karolina cauzei susţinute de Jakob Ahlbin.

– An de an ne oferea acelaşi spectacol, răspunse Johanna cu privirea înnegurată. Era entuziasmată de campaniile tatălui meu şi îi împărtăşea principiile fără rezerve. Dar nimic nu era adevărat. În realitate, aşa-zisul ajutor pe care i-l dădea tatălui meu sau prietenilor lui consta pur şi simplu în telefoane anonime la poliţie în care dezvăluia locurile în care se aflau imigranţii ilegali şi modul de operare al celor care îi aduceau aici.

Încăperea păru că se răceşte brusc. Creierul Fredrikăi lucra la capacitatea maximă, încercând să proceseze informaţiile oferite de Johanna. Oare poliţistul Viggo Tuvesson era cel care primea telefoanele Karolinei?

– Am încercat, de nenumărate ori, să-i spun tatei că sora mea nu-i cu nimic mai bună decât mine. Că, de fapt, era mai rea decât mine, fiindcă minţea cu nerusinare şi nu scăpa nici un prilej ca să-l înşele. Dar tata nu voia să mă asculte. Ca de obicei.

Johanna părea înverşunată. Fredrika fu cât pe-aci să o întrebe de ce nu plânge, dar se abţinu. Poate că durerea era prea personală ca să o împartă cu alţii.

– Mama ta ce părere avea? întrebă Alex şi Fredrika ciuli imediat urechile.

– Mama era undeva la mijloc, răspunse Johanna uşor evaziv.

– Cum adică?

– La mijloc, între mine şi tata.

– În privinţa opiniilor?

– Da.

– Karolina ce avea împotriva refugiaţilor? interveni Fredrika şi apoi se corectă: Ce are Karolina împotriva refugiaţilor?

Efectul acestei dezvăluiri, deja apărute în presă, fu cât se poate de evident – acum se ştia sigur că sora ei este în viaţă.

Johanna tăcu un minut întreg, iar când, în sfârşit, răspunse, cuvintele ei sunară şi mai dur:

– Fiindcă a fost violată de unul dintre refugiaţii pe care tata îi ascundea în subsolul casei din Ekerö.

– Violată? repetă Alex pe un ton uşor sceptic. N-am găsit nici un document în arhiva noastră referitor la vreun viol.

Johanna clătină din cap.

– N-a făcut reclamaţie la poliţie. Nu se putea, au insistat şi mama, şi tata. Ar fi periclitat întreaga operaţiune.

– Şi atunci ce-au făcut? întrebă Fredrika, neştiind prea bine ce vrea să afle.

– Au făcut ce făceau de obicei, răspunse Johanna tăios. Totul a rămas în familie. Apoi, brusc, tata a pus capăt operaţiunii.

Fredrika se gândi la casa din Ekerö şi îşi dădu seama că Alex făcea acelaşi lucru. Fotografiile de pe pereţi, datate până la un anumit solstiţiu de vară de la începutul anilor '90. Johanna dispărând din fotografii ca o fantomă. De ce Johanna, şi nu Karolina?

– Ne poţi spune când anume a avut loc violul? întrebă Alex, deşi ştia care va fi răspunsul.

– Solstiţiul de vară din 1992.

Fredrika şi Alex înclinară din cap, fiecare notându-şi data în carnet. Imaginea devenea din ce în ce mai clară, dar încă nu era foarte limpede.

– Ce s-a întâmplat după aceea? întrebă Fredrika.

Mai uşurată acum, după ce le povestise despre acel eveniment nefericit, Johanna păru că se relaxează oarecum.

– După aceea, casa din Ekerö a fost ca un blestem pentru noi... şi am început s-o evităm cu toţii. Nu numai fiindcă tata încetase să mai ascundă refugiaţi. Parcă murise întreaga familie. Nu ne-am mai dus să sărbătorim solstiţiul acolo; mergeam doar când şi când, pentru o săptămână sau un week-end. Mama şi tata voiau s-o vândă, dar până la urmă s-au răzgândit.

– Karolina cum se simţea?

Pentru prima oară de când discutau, furia îşi făcu loc pe faţa Johannei.

– Se simţea groaznic, după cum probabil că bănuiţi, dar se prefăcea că nu s-a întâmplat nimic. Înainte de viol, situaţia era exact invers: eu eram răsfăţata, iar ea era cea care voia să se lepede de familie. După viol am început să-i ţin partea, crezând că nimic din ceea ce făcea tata nu putea şterge amintirea acelui lucru îngrozitor. De aceea vă puteţi închipui cât de uimită am fost când am văzut că surorii mele totul i se părea OK.

– Cred că ai suferit mult, zise Alex pe un ton precaut.

– Teribil. Şi m-am simţit extrem de singură. Aveam senzaţia că din vina mea se destrămase familia, nu din vina tatălui sau a mamei mele. Sau a Karolinei.

– Ce te deranja cel mai mult? întrebă Fredrika.

– Exact ce v-am spus înainte, şopti Johanna. Faptul că, deşi Karolina s-a schimbat după aceea şi a recunoscut în faţa mea că îi dispreţuia pe imigranţii care veneau în Suedia, părinţilor le spunea altceva.

Nu numai lor, se gândi Fredrika, ci şi prietenilor de familie şi cunoştinţelor ei.

– În consecinţă, te-ai înstrăinat de familie, ca să zicem aşa.

Johanna înclină din cap.

– Da, asta s-a întâmplat. Nu suportam ipocrizia. Şi nici nu le simţeam lipsa. Nu foarte mult. Mai ales după ce tata a început să vorbească din nou despre intenţia de a adăposti refugiaţi... eu am fost singura din familie care s-a opus.

Fredrika şi Alex se priviră scurt, neştiind cum să procedeze în continuare. Impresia lor despre Karolina se schimbase radical în mai puţin de o oră. Dar, cu siguranţă, mai aveau multe de lămurit.

În clipa aceea, Fredrika observă tatuajul de pe încheietura mâinii Johannei, aproape ascunsă de ceas. O floare. Sau, mai precis, o margaretă. Oare unde întâlnise cuvântul acesta? Apoi îşi aminti floarea presată, singurul ornament de pe unul dintre pereţii dormitorului.

Johanna urmări privirea Fredrikăi şi încercă să-şi ascundă tatuajul sub cureaua ceasului. Prea târziu însă, curiozitatea Fredrikăi era deja stârnită.

– Ce semnificaţie are margareta? întrebă ea direct.

– E un memento, răspunse Johanna cu vocea răguşită şi o expresie ambiguă. Şi Karolina are una.

– Un memento pentru ce?

– Pentru legătura noastră de sânge.

O legătură de sânge atât de complicată încât simbolul ei trebuia ascuns sub ceas, reflectă Fredrika.

Alex rupse tăcerea:

– Johanna, trebuie să ne spui şi restul. Ziceai că ţi-ai luat cinci săptămâni de concediu ca să mergi în Spania, dar te-ai răzgândit din cauza Karolinei. Ce anume s-a întâmplat?

Johanna se îndreptă de spate cu graţia unei balerine.

– Vreţi să ştiţi de ce am identificat o femeie moartă drept sora mea, cu toate că ştiam că nu e ea?

– Bineînţeles.

– Vă pot da un răspuns simplu: fiindcă aşa m-a rugat ea.

– Cine te-a rugat?

– Karolina.

Din nou tăcere.

Ochii Johannei se umplură de lacrimi pentru prima oară de la începutul interogatoriului. La vederea lor, Fredrika simţi aproape o uşurare.

– Fiindcă ajunsese într-o situaţie atât de încurcată încât pur şi simplu trebuia să dispară de pe faţa pământului. Cel puţin aşa s-a exprimat ea.

– Ţi-a dat detalii?

– Nu, deşi numai Dumnezeu ştie cât de multe întrebări i-am pus. Iar şi iar. Dar n-a vrut să răspundă, spunea doar că o ajunsese trecutul din urmă şi că avea doar o singură soluţie. Mi-a explicat care era planul ei, ideea că lumea trebuie să o considere moartă. Misiunea mea era să chem o ambulanţă şi s-o identific pe drogata aia drept sora mea. Şi să plec din ţară. Aşa că am plecat în Spania.

– De unde ştiai că e o drogată, femeia care a murit în locul surorii tale?

– De la Karolina. Dar se vedea şi cu ochiul liber. Că se droga la greu.

– Era în viaţă când ai ajuns în apartament?

– Nu părea, dar cred că era. Altfel echipajul ambulanţei n-ar fi încercat s-o salveze.

– Cred că te-ai speriat, nu glumă.

Johanna rămase tăcută.

– De ce ai ajutat-o să recurgă la o stratagemă atât de spectaculoasă precum înscenarea propriei morţi dacă nu era pregătită să-ţi spună care era motivul? întrebă Alex.

O urmă de zâmbet îşi făcu loc pe faţa impasibilă a Johannei.

– Legătura dintre surori se poate întinde oricât, fără să se rupă. Nu m-am gândit că, atunci când mi-a spus că trecutul o ajungea din urmă, se referea la episodul acela din miezul verii. Dar, când mi-am dat seama, am hotărât să stau mai mult în Spania.

Incertitudinea o făcu pe Fredrika să strângă pixul şi mai tare.

– Cum adică?

Johanna se aplecă peste masă de parcă Fredrika ar fi spus o gogomănie.

– Altfel cum să-mi explic tot ce s-a întâmplat? Altfel de ce să fi făcut tot ce-a făcut?

Linia dintre sprâncenele lui Alex se transformă într-un crater.

– Ce anume crezi că a făcut?

– Cred că i-a omorât pe mama şi pe tata. Iar acum vrea să mă omoare şi pe mine. Ca să ne pedepsească pentru că n-am fost acolo când viaţa i-a fost distrusă, în poiana de lângă casa de vacanţă.

– Crezi că are nevoie de protecţie? întrebă Fredrika în timp ce uşa liftului se deschidea ca să-i lase să coboare la etajul lor.

– Greu de spus, mormăi Alex. Al naibii de greu.

– Cel puţin acum ştim că am avut dreptate amândoi, zise Fredrika aproape veselă.

Alex o privi lung.

– Că totul a început la casa de vacanţă din Ekerö, aşa am spus amândoi.

Alex se uită la ceas. Timpul zburase, ca de obicei. Era trecut bine de prânz – Peder mai avea puţin şi pleca la Divizia Naţională ca să participe la interogatoriul lui Sven Ljung. Se opri şi dădu adunarea în Bârlog în doi timpi şi trei mişcări. Nimeni nu îndrăzni să iasă agale din birou la auzul ordinului. Doar Fredrika intră cu pas săltat în chicinetă ca să-şi ia un sandviş.

Bineînţeles, se gândi Alex. Femeia e însărcinată, deci trebuie să mănânce.

– Ce informaţii avem ca să le coroborăm cu versiunea ei? întrebă Joar de îndată ce Alex îi puse la curent cu declaraţia Johannei.

– Prea multe nu avem, recunoscu Alex. Dar nu avem prea multe nici ca să-i contrazicem versiunea.

– O arestăm? întrebă Peder. Pentru obstrucţionarea anchetei sau pentru rolul jucat în moartea Theresei Björk, oricât de mic ar fi el?

Alex oftă.

– Încă nu suntem absolut siguri de toate informaţiile pe care le deţinem, răspunse el. În ceea ce priveşte obstrucţionarea anchetei, o poate explica prin teama de ceea ce ar fi putut face sora ei după ce a aflat de uciderea părinţilor. Iar când vine vorba de identificarea intenţionat greşită, şi acolo probele sunt insuficiente. Johanna nici n-a putut să ne spună cum a murit Therese Björk; susţine că Therese era deja în apartamentul surorii ei când a ajuns acolo.

– Tocmai aici cred că ar trebui să insistăm, interveni Fredrika. O femeie care, din câte ştim noi, nu avea nimic de-a face nici cu Karolina, nici cu Johanna a fost luată de ambulanţă din apartamentul Karolinei şi, ulterior, a murit la spital. Din acest motiv apartamentul Karolinei este un loc în care s-ar fi putut comite un delict. Când putem intra în el?

Joar îi zâmbi precaut.

– Bravo, zise el. Dar nu cred că echipa de criminalişti s-ar alege cu prea mult din apartamentul Karolinei. Am fost deja acolo şi, tot căutând cheia de la casa din Ekerö, probabil că am distrus toate probele, dacă a existat aşa ceva.

– Mai degrabă, Johanna a urmat întocmai instrucţiunile surorii ei. După ce a identificat-o greşit pe Therese Björk, s-a întors în apartament şi a şters toate urmele, adăugă Alex, amintindu-i Fredrikăi despre finalul discuţiei cu Johanna.

– Johanna ştia că sora ei este în Thailanda? întrebă Joar.

Alex înclină din cap.

– Da, dar nu ştia de ce. Când i-am spus că sora ei era căutată de poliţie pentru posesie de droguri, a avut următorul raţionament: Karolina avea nevoie de bani ca să-l plătească pe cel angajat să-i ucidă părinţii.

În încăpere se aşternu tăcerea.

– Trebuie neapărat s-o luăm la întrebări şi pe Karolina Ahlbin, zise Peder.

– Da, spuse Alex şi inspiră adânc. Şi aş îndrăzni să afirm că, până nu aflăm ce-a făcut Karolina în ultimele săptămâni, suntem cu mâinile legate.

Fredrika păru că vrea să intervină, dar se opri.

– V-a spus ceva despre rolul jucat de mama ei în toată povestea asta? întrebă Joar.

– Nici un cuvânt, răspunse Alex.

– Atunci trebuie să vedem ce ne aduce interogatoriul lui Sven Ljung, zise Joar, privindu-l chiorâș pe Peder. Poate aflăm ceva și despre rolul jucat de Marja.

Fredrika își învinse nehotărârea și spuse:

– Erik Sundelius. Medicul lui Jakob.

– Ce-i cu el? întrebă Alex.

– El a dat de înțeles că Johanna este instabilă mintal.

– Așa e, spuse Alex. Pe de altă parte, după cum știm, medicul ăsta a omis câteva informații prețioase despre propria lui persoană. Motiv pentru care nu-mi dau seama cât preț putem pune pe ce ne-a povestit el.

– De acord, zise Fredrika. Dar și alte persoane ne-au spus că Johanna nu e foarte sănătoasă, deci nu putem fi foarte siguri.

– În ce sens?

– În sensul că ori Johanna, ori Karolina sunt îndeajuns de dezechilibrate mintal ca să-și ucidă ambii părinți.

Când era mai tânără, Fredrika se întrebase de multe ori dacă ar fi fost mai bine să aibă o soră în locul fratelui cu care crescuse. În copilărie plânsese în timp ce citea *Sora mea dragă*, povestea scrisă de Astrid Lindgren, iar la maturitate regretase că nu are o soră căreia să-i împărtășească gândurile și aspirațiile. Revăzându-și notițele luate în timpul discuției cu Johanna, își aduse aminte de toate miturile inspirate de legătura deosebită care ar exista între două surori.

Nu știam nimic despre Johanna, se gândi Fredrika, din ce în ce mai fascinată. Și tocmai când ne-am îndreptat atenția asupra ei, iată că ne-a căutat chiar ea.

Reveni la una dintre primele ei teorii, anume că cele două surori își omorâseră părinții împreună.

Dar din ce motiv? Luate separat, fiecare soră avea un motiv, dar, dacă vina era împărţită, motivul era departe de a fi foarte clar.

Motivul Karolinei, cum îl prezentase Johanna, nu era greu de înţeles. Cât de zdruncinată trebuie să fii după o experienţă ca a ei! Îndeajuns de zdruncinată ca să-i manipulezi pe cei din jurul tău, după spusele Johannei.

Fredrika însă era în continuare sceptică: cineva trebuie să-şi fi dat seama ce era în capul ei, nu? Familia Ljung, reverendul Vinterman sau psihiatrul. Sau, de ce nu, părinţii ei. Chiar nimeni nu-i pusese la îndoială loialitatea faţă de tatăl ei?

Gândul o făcu să se înfioare. Când voiau să le facă rău altora, imaginaţia oamenilor nu cunoştea limite. Fredrika începea să o vadă pe Karolina Ahlbin cu alţi ochi. O Karolina afectată de probleme la care Fredrika nu se gândise până acum. Johanna, care dispărea încet-încet din tabloul de familie, în cele din urmă pierzând totul, înstrăinându-se de toţi. O tânără extrem de vulnerabilă, care avea din ce în ce mai mult nevoie de protecţie.

Citi ultimul fax primit de la Bangkok. După toate probabilităţile, Karolina Ahlbin era tot în Thailanda, un fapt îmbucurător, de altfel. Dar, dacă ea pusese la cale uciderea lui Jakob şi a Marjei, sigur avea capacitatea de a contacta ucigaşi plătiţi chiar şi de la distanţă.

Ori e dezechilibrată mental, cum zice sora ei, ori...

Fredrika lăsă foaia de hârtie pe masă şi privi spre fereastră, la ninsoarea de afară.

Ori şi Karolina era o victimă a conspiraţiei care dusese la uciderea tatălui ei.

Şi a mamei ei.

Dar de ce?

Fredrika se uită repede la ceas. Era aproape două, iar Spencer încă nu o sunase.

Se simţea asaltată de greutăţi din toate părţile. Şi, în acelaşi timp, era conştientă de un pericol iminent.

Ceva ne scapă aici, se gândi ea, încercând să nu se lase copleşită de oboseală. Ceva important, sunt absolut sigură de asta.

Înghiţi în sec, cu o senzaţie de strangulare. Ar trebui să se ducă acasă şi să lase cazul în seama celor mai rezistenţi decât ea. Să se ducă acasă şi să se culce. Sau să cânte la vioară.

Cu gândul la muzică, îşi simţi braţul ca pe o prelungire a viorii. Ştia că e pregătită să-şi sfideze până şi cea mai neînsemnată părticică a corpului.

Zbârnâitul telefonului fix o făcu să tresară.

– Fredrika Bergman.

Tăcere, apoi o respiraţie grea. Apoi Fredrika îşi dădu seama cine este.

– Måns Ljung? întrebă ea, încercând să nu pară prea nerăbdătoare.

Din nou o respiraţie grea şi un mormăit. Apoi, brusc, mult mai clar:

– Aţi sunat în legătură cu Lina?

– Da, şi mă bucur că mă suni, răspunse Fredrika şi auzi un râset strepezit.

– Mama v-a spus că nu pot fi găsit la telefon?

Da, se gândi Fredrika. Şi am fost destul de naivă ca s-o cred.

Tocmai cuvintele mamei lui convinseseră poliţia să nu-l interogheze pe Måns, chiar dacă acesta fusese prietenul Karolinei mai mulţi ani.

– Sunt internat într-o aşa-zisă clinică de dezintoxicare, dar, dacă e vorba de Lina, vă stau oricând la dispoziţie. Îmi cer scuze că nu sunt în voce... m-am pricopsit cu o infecţie.

Pe Fredrika nu o interesa câtuşi de puţin starea lui de sănătate. Cel mai important lucru era că poate discuta cu el.

– Nu-i nimic, zise ea cu o voce cât se poate de neutră. Ceea ce aş vrea să ştiu este dacă Lina – Karolina – a încercat să ia legătura cu tine în ultima săptămână.

Tăcere.

– De ce întrebaţi?

Cu receptorul într-o mână şi cu cealaltă mână pe burtă, Fredrika trase adânc aer în piept.

– Fiindcă mă tem că a dat de belea.

Altă ezitare.

– Săptămâna trecută m-a sunat ca să-mi ceară ajutorul.

– Ţi-a spus despre ce e vorba?

– Mi-a spus că nu poate da de Jakob şi de Marja şi că nu poate veni acasă fiindcă se pare că cineva i-a închis contul de *e-mail* şi i-a contramandat rezervarea la avionul cu care trebuia să plece din Thailanda.

Karolina trebuie să-şi fi dat seama, se gândi Fredrika. De asta s-a speriat.

– Ştiai că e acolo? Adică în Thailanda.

Urmă un scurt acces de tuse şi Fredrika avu impresia că Måns lasă receptorul din mână.

– Nu, răspunse el într-un târziu. În ultima vreme nu prea am ţinut legătura...

Dar avea încredere în tine, Måns.

– Cum voia să o ajuţi?

– Voia să dau de Jakob. Şi să-i aranjez călătoria spre casă.

Fredrika îl auzi cum se smârcâie.

– Dar nu eram în cea mai bună formă ca s-o pot ajuta.

– I-ai spus asta?

Un oftat.

– Nu. Şi nu i-am spus nici că tatăl ei e mort. Pur şi simplu n-am avut curaj. Cel puţin nu la telefon.

– Şi atunci ce-ai făcut? întrebă Fredrika, exasperată, punându-se în pielea Karolinei.

– L-am sunat pe fratele meu, e un tip foarte practic, răspunse Måns cu vocea pierită. Şi i-am spus Karolinei să aştepte. Dar, până să o sun eu, ceva s-a întâmplat, fiindcă n-a mai răspuns.

– Ţi-a trimis vreun *e-mail*?

– Poate – acum îmi verific mesajele mai rar.

Fredrika se trezi că respiră la fel de greu ca şi Måns.

– Şi fratele tău? întrebă ea, aproape în şoaptă, temându-se că va izbucni în lacrimi. El ce-a făcut?

– M-a sunat ca să-mi spună că nu prea avea ce să facă. Karolina trebuia să-şi cumpere alt bilet de avion. Şi m-a sfătuit să nu-i spun nimic despre Jakob la telefon.

Judecat, se gândi Fredrika. Un frate judecat.

Şi puse o ultimă întrebare:

– Fratele tău cu ce se ocupă?

Următoarea întrebare rămase suspendată, nerostită. *Este şi el dependent de droguri, la dezintoxicare?*

– S-ar putea să-l cunoaşteţi. E poliţist.

Fredrika zâmbi de propria-i prejudecată, departe de a fi întemeiată. Dar zâmbetul se transformă în grimasă când Måns adăugă:

– Îl cheamă Viggo. Viggo Tuvesson.

Simţind că se mişcă precum un mărfar în linie dreaptă, Peder acoperi cu paşi hotărâţi ultimii metri până la sala de interogatorii în care aştepta Sven Ljung. Colegul lui de la Divizia Naţională, Stefan Westin, care urma să conducă interogatoriul, îi spuse că arestarea decursese fără probleme. Elsie şi Sven tocmai îşi luau cafeaua când poliţia sunase la uşă, de parcă s-ar fi aşteptat să vină cineva ca să-i ia de acolo. Elsie suspina când îi scoseseră soţul din apartament, dar nu protestase în nici un fel.

– Părea destul de resemnată, conchise Stefan Westin.

Peder îşi punea mari speranţe în interogatoriul care stătea să înceapă. Simţi un junghi în piept când intră în sală şi dădu mâna cu Sven Ljung.

Era extrem de mulţumit că el, şi nu Joar fusese trimis să asiste la acest interogatoriu. La urma urmei, trebuia să recupereze o parte din terenul pierdut în ultimele zile. Pe de altă parte, ştia că trebuie să recâştige încrederea colegilor. Cum stăteau lucrurile acum, era la îndemâna tuturor să-l dispreţuiască şi să-l discrediteze. *Trebuie, trebuie, trebuie să mă autodepăşesc.*

Stefan Westin se pregăti să pună primele întrebări. Fiind prima dată când îl vedea, Peder rămase surprins de cât de obosit şi de bătrân arăta Sven Ljung. Aruncă o privire pe furiş peste notiţele lui. Sven încă nu împlinise 65 de ani. Relativ tânăr, în opinia lui Peder. Dar era clar că îl rodea ceva. Arăta prea trist, prea deprimat.

De parcă ar fi fost în doliu, după o pierdere grea, secretă.

Vocea lui Stefan Westin îi întrerupse şirul gândurilor.

– Acum zece zile ai anunţat poliţia că ţi s-a furat maşina. Ai idee cine ar putea fi făptaşul?

Sven nu răspunse.

Peder ridică o sprânceană. Mai văzuse acelaşi gen de tăcere, în timpul interogatoriului luat lui Tony Svensson. Dacă şi Sven Ljung tăcea de frica Dumnezeu ştie cui, interogatoriul avea să fie foarte dificil şi fără prea multe rezultate spectaculoase.

Sven începu să vorbească.

– Nu, nici una.

Liniştea se aşternu din nou în încăpere.

– Dar eşti sigur că maşina a fost furată? întrebă Stefan.

Sven aprobă încet din cap.

– Da.

– Cum ai descoperit că lipseşte?

– Am avut nevoie de ea vineri dimineaţă, acum aproape două săptămâni. Nu era pe stradă, unde o lăsasem cu o zi în urmă.

Brusc, Sven păru că se chirceşte. Că se dezumflă.

– Avem dovezi incontestabile că maşina ta a fost implicată în două jafuri armate asupra unor maşini blindate, ca şi într-o crimă, comisă în perioada în care susţii că a fost furată, zise Stefan Westin şi Sven păli la faţă. Eşti bun să-mi spui unde te aflai la datele şi orele următoare?

Sven nu răspunse imediat când i se puseră în faţă mai multe date. Se gândi un timp, apoi spuse că, fără excepţie, la datele respective fusese acasă, în apartament, cu soţia lui. Doar ei doi.

Stefan pretinse că reflectă la răspunsul lui Sven.

– Îl cunoşti pe Yusuf? întrebă el, referindu-se la insul călcat de maşină în faţa universităţii.

Sven clătină din cap.

– Nu.

Picioarele scaunului zgâriară podeaua când Stefan Westin se ridică şi se întinse peste masă.

– Dar noi ştim că te-a sunat, zise el calm. De câteva ori.

– Poate era doar un cunoscut de-ai tăi, atâta tot, adăugă Peder când văzu că Sven nu spune nimic.

– Exact, zise Stefan. Un cunoscut care s-a întâmplat să fie călcat de mașina ta în fața universității. Se mai întâmplă și lucruri din astea, nu?

Stefan se uită la Peder și ridică mâinile.

În clipa următoare, Sven nu-și mai putu reține lacrimile.

Lacrimi tăcute, demne într-un fel.

Timpul se opri în loc, iar Peder nici nu îndrăzni să miște.

– Jur că n-am văzut mașina din momentul în care i-am constatat dispariția, zise Sven într-un târziu.

– Te credem, Sven, spuse Stefan. Dar nu putem crede că nu știi cine a luat-o. Nu putem crede nici că ți-a fost furată; noi credem că ai dat-o cu împrumut. Mai mult sau mai puțin de bunăvoie.

– Și ai anunțat că ți-a fost furată ca să nu fii suspectat de nimic, adăugă Peder cu blândețe în voce.

O voce pe care o păstra pentru fiii lui. Și pentru Jimmy.

Gândul la Jimmy îl lovi ca un trăsnet. Dumnezeule, de câte zile nu mai vorbiseră? Jimmy îl sunase de mai multe ori... Iar el nu răspunsese, de fiecare dată.

Bărbatul în vârstă din fața lor își șterse lacrimile de pe obraji și îi privi hotărât.

– Pe cuvântul meu că nu știu cine mi-a luat mașina și în ce scop.

– Sau știi și nu ai curaj să ne spui, zise Stefan fără menajamente.

Sau nu vrei, se gândi Peder. Din prea multă loialitate.

– Dar cum l-ai cunoscut pe Yusuf cred că ne poți spune, zise el cu voce tare.

Sven cugetă câteva clipe.

– Avea numărul meu de la niște... cunoștințe comune. Dar a fost o greșeală. Nu cu mine voia să vorbească.

Stefan și Peder ciuliră urechile. Cunoștințe comune?

– Cum se numesc aceste cunoștințe?

O nouă ezitare.

– Jakob Ahlbin.

Ochii lui Sven priveau în toate părţile, dar vocea îi era fermă.

Minte atât de bine încât e şi el convins de ce spune, se gândi Peder.

– Exclus, spuse Stefan cu atâta asprime încât Sven se albi din nou la faţă.

Văzând că Sven continuă să tacă, Stefan zise calm:

– Să ştii că nu câştigi nimic dacă obstrucţionezi interogatoriul. Poate doar o oră sau un minut. Nu ţi-ar fi mai uşor dacă ne-ai spune toată povestea?

Ochii lui Sven se umplură iar de lacrimi.

– Mi-ar trebui foarte mult timp, răspunse el în şoaptă.

Peder şi Stefan se lăsară ostentativ pe spătarele scaunelor.

– Avem timp berechet, Sven.

Totul a început când Jakob Ahlbin a zis că ar vrea să ofere din nou adăpost imigranţilor ilegali. Johanna Ahlbin s-a înfuriat la culme, iar Sven şi Jakob s-au certat după ce Sven i-a sugerat vicarului că ar putea face bani din treaba asta. Jakob l-a făcut egoist pe Sven, iar Sven i-a spus că e laş şi de o modestie prostească.

– Aveam nevoie de bani, recunoscu Sven. Mereu am avut, sau cel puţin de când Måns a devenit dependent de droguri. Năravurile lui antisociale ne-au costat o grămadă de bani. Deşi furturile şi delapidările lui ne-au adus în pragul nebuniei, n-am avut inima să-i închidem uşa în nas. Odată chiar a reuşit să se convingă, să mă convingă şi pe mine, că e pe calea cea bună şi că vrea să pornească o afacere. Pentru care avea nevoie de bani. Dar bineînţeles că totul s-a dus de râpă, iar eu şi mama lui n-am mai ştiut la cine să apelăm după ce am pierdut câteva sute de mii de coroane.

Sven făcu o pauză, apoi continuă obosit:

– Până atunci nu mă gândisem că activităţile lui Jakob ar putea aduce bani din ascunderea refugiaţilor. Dar mi-am dat seama că aşa ceva e foarte posibil, din moment ce oamenii plăteau atât de mult ca să ajungă aici... credeam că trebuie să aibă

ceva cheag. Aşa că am vorbit cu un prieten apropiat... şi ne-am pus pe treabă.

Sven întoarse capul ca să tuşească.

– Am ascuns refugiaţii în căsuţe de vacanţă, departe de aici, pe care le-am închiriat la preţuri mai mici decât sumele pe care le încasam de la ei.

– Ai făcut mulţi bani? întrebă Peder.

– Da, dar tot nu îndeajuns, răspunse Sven trist.

– Cu cine te-ai asociat? întrebă Stefan.

O altă informaţie pe care Sven se codea să o furnizeze. Dar, când în sfârşit veni, răspunsul fu unul la care Peder şi Stefan ar fi trebui să se aştepte. Şi totuşi, Peder rămase surprins.

– Ragnar Vinterman.

Uluiţi, Stefan şi Peder făcură ochii mari, în timp ce Sven continuă poticnit:

– Ragnar voia să extindă operaţiunea fiindcă avea nevoie de şi mai mulţi bani. Pierduse mult în urma unor investiţii şi speculaţii neinspirate în străinătate. Eu însă am simţit... da, am simţit că nu e bine. Şi i-am spus că vreau să mă retrag. Am simţit nu numai că nu e bine din punct de vedere moral, ci şi fiindcă era prea riscant să implicăm şi mai multe persoane în afacere. Traficanţi, translatori de încredere, falsificatori de documente.

Sven tăcu.

Peder îşi dădu seama că se apropie de un moment după care va fi mult mai greu să scoată ceva de la Sven.

– Şi cum a reacţionat Ragnar când i-ai spus că vrei să te retragi?

– S-a înfuriat.

– În ce consta operaţiunea extinsă propusă de el, la care nu ai vrut să iei parte?

Neliniştea şi stresul puneau stăpânire pe Sven.

– Trafic de refugiaţi, răspunse el.

Peder îşi ţinu răsuflarea.

– Altfel.

– Cum adică „altfel"? întrebă Stefan răstit, dar Peder își păstră calmul.

Acuși vine, speră el. Ultima piesă din jocul nostru de puzzle.

Când începu să vorbească, Sven păru că nu se mai oprește, deși ocolea cu îndemânare toate punctele sensibile, unde ar fi trebuit să furnizeze mai multe amănunte. Nume, de exemplu.

– Ragnar considera că refugiații plătesc îngrozitor de mult ca să ajungă în Suedia din, să zicem, Irak sau Somalia și că ar trebui să atragem indivizi aleși pe sprânceană oferindu-le o modalitate mai ieftină de a călători până aici.

– În schimbul a ce? întrebă Stefan, sceptic. Oferta mi se pare extrem de generoasă.

Râsul lipsit de veselie al lui Sven sună straniu.

– Generoasă, repetă el, privind furios. Credeți-mă, pentru o față bisericească, Ragnar Vinterman habar nu are ce înseamnă cuvântul ăsta. Nu, planul lui Ragnar era să ademenim câte un refugiat care să primească documente false și să comită un delict la comandă. Indivizi aleși cu grijă, cu pregătire militară. Care urmau să fie trimiși acasă pentru ca nimeni să nu-i poată prinde pe făptași sau să ajungă până la noi.

– Jafurile asupra mașinilor blindate care ne-au dat de furcă în ultimele luni, începu Stefan și Sven înclină repede din cap.

Peder știa despre jafurile cu pricina. Planificate cu minuție și însoțite de accese de violență total străine altor jafuri.

– Am refuzat să iau parte la așa ceva, dar, când am văzut reportajele despre jafuri, mi-am dat seama că operațiunea începuse deja.

Fruntea lui Stefan se încreți și mai mult.

– Spuneai că planul prevedea trimiterea refugiaților acasă...

Sven înclină din cap.

– Atunci de ce, în cel puțin două cazuri, aceștia au fost găsiți morți în zona Stockholm-ului?

– Nu știu, răspunse Sven speriat de moarte.

– Dar trebuie să fi discutat cu Ragnar Vinterman despre asta, insistă Peder.

Sven înclină iar din cap.

– Dar numai atunci când Ragnar a venit la mine ca să se asigure că-mi țin gura. Și când m-a sunat Yusuf. A luat numărul de la un membru al rețelei care nu știa că m-am retras. Ragnar a avut grijă să nu se afle.

Ceva trebuie să o fi luat razna, își spuse Peder în timp ce făcea bilanțul, escaladarea violenței și a crimelor generate de afacerea lui Ragnar Vinterman în ultimele două săptămâni.

– Dar ce rol a jucat Jakob Ahlbin? întrebă el. Știa de noua operațiune?

– Nu, nu i-am spus nimic. Dar cred că...

Peder și Stefan așteptau încordați.

– Mă tem că a mirosit ceva. Și, naiv cum era, s-a dus la Ragnar și i-a spus că a auzit de o nouă rețea de traficanți care a început să opereze în Suedia.

– O rețea mult mai generoasă decât celelalte, zise Peder.

– Exact, spuse Sven.

– Și de aici a pornit totul, rezumă Stefan.

– Cred că da. Dar nu știu nimic sigur.

Stefan așteptă o clipă și încercă din nou:

– Cine naiba ți-a luat mașina, Sven?

– Nu știu.

– E absolut imposibil ca Ragnar să fi acționat de unul singur. Cine mai era cu el? întrebă Peder.

Sven însă își pusese lacăt la gură și cei doi își dădură seama că se apropiau de sfârșitul interogatoriului.

– Dacă te-a amenințat cineva... începu Peder.

Sven se închisese în el ca într-o carapace.

Peder se hotărî să încerce altceva.

– Potrivit raportului Poliției, întocmit după ce tu și Elsie ați găsit cadavrele lui Jakob și al soției lui, primul care a sosit la fața locului a fost un polițist pe nume Viggo Tuvesson. De ce nu ne-ai spus că e fiul tău?

– Nu mi s-a părut necesar, răspunse Sven.

– Potrivit unor informaţii recente, Viggo a sosit la apartamentul familiei Ahlbin după ce l-ai sunat tu pe mobil. De ce n-ai sunat la numărul de urgenţă?

Sven oftă.

– Mi-a fost mai uşor să-l sun direct pe Viggo.

– Viggo face parte din reţeaua lui Ragnar Vinterman? întrebă Peder fără menajamente şi văzu cum Sven păleşte din nou la faţă.

– Nu-mi imaginez cum ar putea, răspunse Sven calm, dar Peder şi Stefan văzură că ocoleşte adevărul.

Peder hotărî să-l preseze în continuare, punând o nouă întrebare:

– Dar Johanna şi Karolina Ahlbin? Au făcut şi ele parte din reţea?

Sven se chirci pe scaun, pălind şi mai tare.

– Nici la întrebarea asta nu pot răspunde, zise el în şoaptă.

– Dar Marja? insistă Peder, înţelegând brusc cu ce situaţie îngrozitoare se confruntase Jakob în ultimele ore de viaţă. A făcut şi ea parte din reţea?

Sven clătină din cap.

– Atunci cine făcea parte, Sven? întrebă Peder exasperat. Cine i-a ucis pe Marja şi Jakob sau a pus să fie ucişi?

Tăcere.

Peder se sili să adopte un ton mai blând.

– Ţi-e teamă, Sven?

Bărbatul mai în vârstă înclină din cap.

Apoi se lăsă pe spătarul scaunului şi nu mai spuse nimic.

Existau metode de a obține informații și fără ajutorul lui Sven Ljung. Revăzând analiza apelurilor telefonice întreprinsă de poliție de-a lungul anchetei, după identificarea altor numere, echipa lui Alex Recht putea descoperi noi contacte. Marja îl sunase pe Ragnar Vinterman de câteva ori, chiar și târziu în noapte, când părea puțin probabil să discute chestiuni de serviciu. Și, după obținerea noilor liste cu apelurile către și de la telefonul lui Ragnar Vinterman, după o cerere expresă adresată companiei de telefonie mobilă, Vinterman putea fi legat și de insul ucis în fața universității, și de Muhammad din Skärholmen, împușcat duminică seara.

Două numere neînregistrate apăreau în toate listele de apeluri, ceea ce, alături de faptul că nici Johanna, nici Karolina Ahlbin nu figurau printre contactele respective, constituia o nouă sursă de frustrare.

– Nici afurisitul de Viggo Tuvesson de la poliția din Normalm nu apare pe liste, tună Alex Recht când se adunară toți în Bârlog, fiecare cu o ceașcă de cafea în mână, pe la cinci și jumătate seara. Nu-l avem cu nimic la mână, doar că, din când în când, a luat legătura cu Tony Svensson. Și faptul că e fiul lui Sven.

– Dar n-a justificat în mod plauzibil faptul că a luat legătura cu Tony Svensson, nu? adăugă Fredrika.

Alex mormăi ceva nedesluşit şi îi aruncă o privire fioroasă.

– Tu n-ar trebui să pleci acasă?

– Nu, e-n ordine. Mai stau puţin.

Peder se tot uita la ceas, îngrijorat.

– Tu vrei să pleci acasă? îl întrebă Alex.

Peder îl privi abătut.

– Păi, în seara asta trebuia să iau masa cu Ylva şi băieţii, dar...

– Du-te! strigă Alex, făcându-i pe ceilalţi să tresară. Du-te acasă şi mănâncă. Te sun dacă am nevoie de tine.

Peder mai mult zbură din sală. Închise uşa în urma lui, dar, după două secunde, o deschise şi spuse:

– Mulţumesc.

– Ce ziceţi, putem fi siguri acum de ce-a murit Jakob Ahlbin? întrebă Joar retoric.

– Nu, răspunse Fredrika tocmai când Alex spunea „Da".

Cei doi se priviră surprinşi.

– A fost ucis ca să nu spună ce ştie, cum ai crezut tu, zise Alex iritat şi încruntat, însă Fredrika clătină din cap. Singura întrebare e cine l-a ucis.

– Dar cum rămâne cu Marja? obiectă Fredrika. De ce a trebuit să moară şi ea? La urma urmei, ar trebui să pornim şi de la ipoteza că făcea parte din reţeaua lui Vinterman.

Alex arăta dărâmat. În înţelegere cu Departamentul de Anchete Penale, solicitase imediat supravegherea lui Ragnar Vinterman ca să fie sigur că acesta nu va încerca să fugă în clipa în care va auzi de arestarea lui Sven Ljung.

– Poate că moartea Marjei nu a fost premeditată, zise el cu asprime în glas.

Fredrika îşi ţuguie buzele, dar rămase tăcută.

– OK, să discutăm asta, propuse Joar hotărât. Cine a avut motiv să-l ucidă pe Jakob, sau pe Jakob şi pe Marja?

– Ori reţeaua lui Vinterman, ori una din fiice, răspunse Fredrika.

– Karolina? întrebă Alex.

– Nu, una din ele. Până nu aud şi cealaltă versiune, mă abţin să trag o concluzie.

– Atunci... începu Alex, dar Ellen îl întrerupse cu un ciocănit în uşă.

– Scuze, spuse ea. Tocmai a sosit un fax de la poliţia thailandeză. E urgent.

Alex îl citi îngrijorat.

– La naiba! Autorităţile thailandeze sunt aproape sigure: Karolina Ahlbin a părăsit Bangkok-ul ieri-seară cu un avion de Stockholm. Şi cu paşaportul altcuiva. Au obţinut informaţia de la un traficant de persoane care operează din Bangkok. După ce l-au strâns bine cu uşa.

Neliniştea puse stăpânire pe toţi cei din sală.

– Asta ce înseamnă? întrebă Fredrika abia şoptit.

– Înseamnă că, dacă thailandezii nu greşesc, Karolina e deja în Suedia, răspunse Alex posomorât. Şi că, indiferent de rolul pe care l-a jucat în toată tărăşenia asta, este extrem de surescitată. Ferească Dumnezeu când o găsi-o pe Johanna.

– Ei, drăcie! exclamă Joar în şoaptă.

– Dar unde se poate duce? întrebă Fredrika, agitată. Trebuie să se ascundă, e acuzată de delicte grave.

Alex o privi lung.

– N-avem altă soluţie decât s-o dăm în urmărire generală. Semnalmentele şi tot tacâmul. Măcar pentru binele ei, dacă nu pentru altceva.

Timpul, în sfârşit, îi ajunsese din urmă, până aici le fusese. Elsie ştia că Sven va evita până în ultima clipă să îşi asume responsabilitatea. Drept care se ridică hotărâtă de la masa din bucătărie, unde rămăsese de când Sven fusese luat de poliţie, şi se duse în hol.

Ar fi trebuit să fac asta cu ani în urmă, se gândi ea cu înverşunare. Dar se spune că niciodată nu e prea târziu să îndrepţi un lucru pe care l-ai făcut prost.

În timp ce se chinuia să-şi pună paltonul gros, ochii îi căzură pe una dintre fotografiile de familie de pe perete. Ciudat că, deşi fusese în apartamentul lor de trei ori, poliţia nu-l recunoscuse pe Viggo în fotografia aceea. Dar Viggo arăta altfel atunci, un om cu faţa intactă.

Simţi cum o podidesc lacrimile.

Poliţia trebuie să-şi fi dat seama ce rol joacă Viggo, îşi zise ea în timp ce îşi trăgea pe cap căciuliţa de lână. Chiar dacă nu ştie sigur ce-a făcut, trebuie să ştie că a fost implicat în toate aceste grozăvii.

Mângâie fotografia cu degetele tremurânde. Cândva fuseseră o familie adevărată, unită, avuseseră grijă unii de alţii şi îşi doriseră tot binele din lume. Dar totul părea atât de departe acum. Între timp, Måns se abandonase drogurilor, cât despre Viggo... Oftă adânc. Viggo întotdeauna alesese drumul cel mai anevoios. Îi surprinsese cu dorinţa lui de a intra în poliţie, dar şi cu refuzul de a scăpa prin operaţie de cicatricea care îi desfigura faţa.

– E marca mea înregistrată, le spusese el când aduseseră vorba despre asta.

– Cine zice asta? întrebase Elsie derutată.

– Cea pe care o iubesc, replicase el şi le întorsese spatele, ocupându-se de altceva.

Încercaseră zadarnic să afle mai multe de la el. Refuzase să le spună cu cine se întâlnea şi să o invite acasă. Trecuseră luni, apoi ani. Viggo nu mai pomenise despre ea, dând de înţeles că totul se terminase.

Dar Elsie îşi cunoştea fiul şi, în timp, îi încolţise o bănuială. Plină de emoţie, se postase lângă intrarea în blocul lui, vara trecută, şi foarte curând bănuielile îi fuseseră confirmate când îl văzuse ieşind de mână cu o femeie pe care Elsie ar fi recunoscut-o de la o poştă.

– Femeia asta nu face nimic gratis, încercase ea să-şi convingă fiul. Să nu care cumva să crezi că este exact cum zice. E bolnavă la cap, Viggo. Bolnavă rău.

Dar Viggo nu o ascultase, dimpotrivă, îi spusese că are tot dreptul să-şi vadă de viaţa lui. Ce-i putea răspunde o mamă din ziua de azi?

Elsie îşi vârî hotărâtă cheile în poşetă şi deschise uşa. Spera că poliţiştii nu plecaseră cu toţii acasă. Mai ales femeia aceea, gravidă, poate că mai era la secţie. Părea să înţeleagă unele lucruri chiar şi fără ca Elsie să le rostească.

Am crezut că am grijă de ei, că-i feresc de tot ce e mai rău, se gândi ea obosită. Când, de fapt, pregăteam terenul pentru prăbuşirea noastră.

Ieşi pe palier şi ridică privirea.

Icni de spaimă când văzu cine stătea acolo.

– Tu? întrebă ea înainte ca nişte braţe surprinzător de puternice să o împingă înapoi în apartament.

Zăpada care căzuse în cursul după-amiezii transformase drumul într-un adevărat patinoar şi, dacă s-ar fi gândit mai bine, ar fi oprit undeva, ca să petreacă noaptea la un hotel. Dar, de când plecase, se concentrase asupra singurului fapt care merita toată atenţia: va avea o întrevedere cu socrul lui, îi va bate cu pumnul în masă şi, în sfârşit, va scăpa de tirania lui. Drept care apăsă pe acceleraţie. Ştia bine drumurile de ţară din Småland; se schimbau prea puţin de-a lungul anilor. Trecu prin mai multe sate şi orăşele, simţind cum îi vin lacrimile pe măsură ce amintiri pe care le credea dispărute de mult ieşeau din nou la suprafaţă, umplându-i sufletul de durere.

Am fost un prost.

Dăduse două telefoane importante înainte să plece din Uppsala. Prima dată îşi sunase şeful, ca să-l anunţe că va lipsi câteva zile. A doua oară vorbise cu Eva – îi spusese că o va părăsi la întoarcerea din călătorie. Îl surprinsese tăcerea ei, iar ultimele ei cuvinte îl lăsaseră fără replică:

– N-o să-ţi lipsesc deloc, Spencer?

N-o să-ţi lipsesc deloc.

Cuvintele acestea aproape că-i frânseseră inima.

Nici nu-ţi închipui cât de multe mi-au lipsit în toţi anii ăştia, se gândise el şi închisese telefonul.

Dar în căldura maşinii simţea că nu-i lipseşte nimeni şi nimic.

– Ai ajuns la o răscruce şi trebuie să te hotărăşti încotro vrei s-o apuci, îi spusese tatăl lui când se mutase din Lund, cu ani în urmă. Nu prea îmi dau seama cum vezi tu lucrurile şi se pare că nici tu nu vrei să-mi spui, dar un lucru vreau să ştii – în ziua în care ai să simţi nevoia să vorbeşti cu cineva, îţi stau la dispoziţie.

O viaţă de om trecuse de când Spencer îşi repezise tatăl şi tot nu-şi dădea seama cât de mult rău îi făcuse.

Am fost lacom, recunoscu în sinea lui. Am vrut totul şi nu m-am ales nici măcar cu jumătate. Fiindcă atât meritam.

La un moment dat, în lungile ore ale călătoriei, gândurile i se îndreptară spre Fredrika Bergman. Se prefăcea că nu-i place să-i deschidă portiera, deşi era clar că altfel i-ar fi făcut observaţie. Oare cum ar fi viaţa de zi cu zi alături de ea? Chiar voiau să se permanentizeze fiecare în viaţa celuilalt sau vor descoperi ceea ce mulţi alţii, aflaţi în aceeaşi situaţie, descoperă în clipa în care hotărăsc să stea împreună? Că a trăi împreună e doar o propunere atrăgătoare atât timp cât nu e pusă în practică? Oamenii se pricep de minune să se autoiluzioneze. Nu simt lipsa a ceea ce au deja, ceea ce înseamnă că nici nu apreciază ce au.

Gândul îl făcu să tresară. Poate că Fredrika, fiind atât de sinceră, îi va spune că nu-l vrea lângă ea aşa cum îşi închipuie el.

Atunci ce naiba am să fac? se întrebă Spencer, derutat. Unde naiba am să mă duc?

Poate că povara acestor gânduri era prea mult pentru el, fiindcă, pe neaşteptate, pierdu controlul maşinii. Avu nevoie de câteva secunde ca să-şi dea seama că patina pe gheaţă, derapajul ducându-l pe partea cealaltă a drumului. O clipă mai târziu, zgomotul ascuţit produs de ciocnirea dintre cele două vehicule se reverberă de-a lungul drumului forestier, sub cerul nopţii din care fulgii de zăpadă continuau să cadă. Martorii văzură cum cele două maşini se izbesc, intră una într-alta şi ies de pe drum, lovindu-se de trunchiurile tari ale copacilor care străjuiau acolo de ani de zile.

Apoi se lăsă tăcerea.

Când se făcu ora şase, Fredrika se duse în chicinetă ca să-şi încălzească o plăcintă. Alex veni după ea, dând impresia că nu prea vrea să plece acasă.

– N-o găsim pe Johanna Ahlbin şi pace, se plânse el, exasperat.

– Nici măcar la numărul nou de mobil pe care ni l-a lăsat?

– Nu.

Cuptorul cu microunde dădu semnalul şi Fredrika îşi scoase cina.

– Poate ar fi mai bine să trimitem o maşină la ea ca să verifice dacă nu s-a întâmplat ceva, sugeră Fredrika.

– Am şi trimis-o. Mi s-a raportat că nu le-a deschis nimeni şi că era întuneric în apartament. Vecinii n-au văzut şi n-au auzit nimic.

Alex se aşeză în faţa Fredrikăi, care începuse să mănânce.

– Oare de ce Sven Ljung n-a vrut să ne dea numele celorlalţi membri din reţeaua lui Vinterman? zise el, gândind cu voce tare.

Fredrika mestecă şi înghiţi. Plăcinta parcă era din cauciuc şi îşi pierduse gustul.

– Ori e speriat de moarte, ori nu vrea să fie considerat trădător.

– Aşa m-am gândit şi eu. Sau poate că încearcă să protejeze pe cineva, nu fiindcă ar fi prea speriat.

– Pe Viggo, fiul lui, de exemplu, zise Fredrika. Tatăl care-şi apără fiul, schema clasică.

Alex înclină din cap, încet.

– Ai dreptate. Ştii, am vorbit cu Viggo, dar n-a suflat o vorbă că e fiul lui Ljung sau că, practic, a crescut uşă în uşă cu Jakob şi Marja Ahlbin şi s-a jucat cu fiicele lor. Dimpotrivă, a susţinut că nici nu le cunoaşte.

Fredrika îşi lăsă furculiţa şi cuţitul pe masă.

– Dar ştim sigur că cea care s-a „jucat" destul cu fiul lor Måns a fost Karolina, începu ea.

– Şi?

– Ştim şi cât au avut de-a face fetele astea cu Viggo?

Alex se gândi câteva clipe, apoi răspunse:

– Nu sunt sigur. Nu cred că cei de la tehnic au reuşit să verifice listele cu apeluri telefonice; de-abia le-au primit.

Fredrika mai înghiţi o bucată de plăcintă.

– Cred că o să găsim ceva acolo, zise ea. S-ar putea ca toată chestia asta să fie mult mai bine ticluită decât ne închipuim noi. De exemplu, am verificat când anume şi-a schimbat Viggo numele de familie şi am descoperit că a făcut-o în anul în care a intrat la academia de poliţie.

– Măi să fie! Oare s-a implicat încă de la început, când reţeaua a pornit să ia bani de la imigranţii ilegali pe care îi ascundea, în 2004?

– Se prea poate. Şi, pentru ca poliţia să nu ajungă la el, în caz că tatăl lui era prins, a avut grijă să-şi schimbe numele.

– O stratagemă care a funcţionat destul de bine, mormăi Alex.

– N-aş zice. Uite cum discutăm despre asta, ştiind că a dat greş.

Alex zâmbi strepezit.

– Dar nici n-avem dovezi suficiente ca să-l arestăm.

– N-am putea să-l ţinem sub supraveghere?

Zâmbetul acoperi toată faţa lui Alex.

– Asta şi facem, de o oră. Se pare că nu s-a mişcat din apartamentul lui.

– Poate că aşteaptă instrucţiuni...

– Poate.

El răspunse după al doilea apel.

– Plec chiar acum, îl anunţă ea.

– OK. Vrei să vin cu tine?

Femeia rămase tăcută.

– Încă nu, răspunse ea într-un târziu, dar atât de şovăielnic încât îşi dădu seama că sigur se va lua după ea.

Îi era teamă pentru ea, aceeaşi senzaţie pe care o avea ori de câte ori femeia făcea un lucru nesăbuit.

– S-ar putea să fie periculos, zise el.

– Ştiu, replică ea pe acelaşi ton.

– Ai grijă.

– Ca întotdeauna.

Rămaseră tăcuţi, iar tensiunea momentului îl făcu să scrâşnească din dinţi. Trebuie s-o întrebe.

– Ai trecut pe la mama?

O auzi cum se opreşte în loc.

– Da.

– Şi?

Altă pauză.

– Nu era acasă.

– La naiba. Deci e cu un pas înaintea noastră...

Femeia îl întrerupse, spunând hotărât:

– Nu ne rămâne decât să sperăm că o să fie bine.

– Şi să ne pregătim pentru tot ce e mai rău.

Rămase privind pe fereastră mult timp după ce încheiară convorbirea. Îşi încleştă maxilarele şi se hotărî. Era mult mai bine pregătit decât ea pentru o confruntare fizică, de asta şi alcătuiau o echipă atât de redutabilă. Ea era strategul, ea stabilea planul de luptă, în timp ce el avea grijă să rezolve problemele neprevăzute. Una câte una.

Luă hotărârea dintr-un simplu impuls. Nu va aştepta în apartamentul lui ca ea, femeia iubită, să-şi apere viaţa în teatrul

de război, unde, demult, căpătase o rană atât de adâncă şi învăţase să privească fiecare necunoscut cu cea mai mare prudenţă şi suspiciune.

Fredrika îşi aranja hârtiile, pregătindu-se să plece acasă, când auzi telefonul. Centralista o anunţă că o anume Elsie Ljung o aştepta la intrare. Era foarte agitată şi spunea că e ceva urgent.

Fredrika tocmai hotărâse că e cazul să mai aibă grijă şi de ea şi de copilul ei nenăscut. Avusese o senzaţie ciudată în timp ce discuta cu Alex în chicinetă. Fătul părea că îşi schimbase poziţia, ca şi cum îşi aduna toate puterile pentru ceva iminent.

– Sper că nu vrei să ieşi chiar acum, murmură ea.

Dar grija faţă de copil era în continuare pusă în umbră de imposibilitatea de a vorbi cu Spencer. Telefonul lui suna în gol. Epuizarea care îi pusese stăpânire pe corp şi minte îi zădărnicea eforturile de a găsi o explicaţie logică. Spencer fusese atât de secretos înainte de plecare, ceea ce nu-i stătea în fire.

Receptorul îi atârna greu în mână în timp ce vorbea cu centralista. Elsie Ljung avusese, totuşi, curaj să vină la poliţie în afara orelor de program. Oare voia să scape de o povară, să mărturisească ceva?

Scutură de câteva ori din cap, ca să se limpezească, şi intră la Alex.

– Ce zici, mergem împreună? întrebă el. Pot să mai rămân puţin.

– Ştiu şi eu... Se pare că a cerut să vorbească doar cu mine. Simt că vrea să-mi spună ceva important.

– Atunci aştept aici.

Fredrika înclină uşor din cap şi ieşi din birou, aruncând o privire pe fereastră. Ningea cu fulgi mari. Frumoasa lor capitală era din nou înveşmântată în alb. Şi imediat îi veni un gând: În seara asta nu e bine să ieşi cu maşina. Drumurile pot fi înşelătoare.

Karolina simţea că ţine maşina pe drum doar din reflex. Trecuse pe aici de atâtea ori, abia aşteptând să ajungă acolo şi să se

abandoneze pereţilor calzi ai casei şi tuturor amintirilor ei. Amintiri amestecate, desigur, unele groaznice, pe care, dacă i-ar fi stat în putere, le-ar fi şters din istorie. Tatăl ei spunea că este imposibil să schimbi trecutul, dar poţi să încerci să te raportezi altfel la el. Rănile arată unde ai fost, nu încotro te îndrepţi.

Gândul la tatăl ei începu să o doară, făcând-o să lăcrimeze. *Cum de o luaseră toate razna? Cum de plătiseră un preţ atât de mare?*

Părea că ştie răspunsul. Nu foarte precis, doar vag. În timp ce avionul ateriza pe aeroportul Arlanda, în dimineaţa aceea, îşi dăduse brusc seama că dezastrul care se abătuse asupra părinţilor ei nu avea nici o legătură cu călătoria ei sau cu interesul pe care îl manifesta tatăl ei faţă de problemele imigranţilor. Revelaţia îi pulsa în tot corpul, în ton cu roţile avionului care săltau pe pistă.

Asta e o chestie personală, se gândi ea.

În clipa în care înţelese cum stăteau lucrurile, înţelese şi cine îi era duşmanul. Într-o bătălie nimic nu e mai de preţ decât cunoaşterea adversarului. Şi, dintre toţi adversarii posibili, pe acesta îl cunoştea cel mai bine.

Sună din nou la numărul de la care încercase, panicată la culme şi ca o dovadă incontestabilă a naivităţii ei totale, să obţină ajutor pe când era în Bangkok. Şi din nou telefonul sună iar şi iar până când îi răspunse robotul. Dar acum ştia – *simţea* – duşmanul la celălalt capăt, ştia că stătea acolo, cu telefonul în mână şi nu răspundea. În cele din urmă, îi auzi vocea ca de gheaţă:

– Ne întâlnim acolo unde a început totul. Vino singură.

Pentru prima oară în viaţa lui de adult, Alex nu voia să meargă acasă. Simţi un junghi în piept şi se gândi la tatăl lui, care supravieţuise unui atac de acord cu câţiva ani în urmă.

– Să ştii că este ereditar, îşi avertizase el fiul. Ai grijă, Alex, ascultă-ţi corpul când încearcă să-ţi spună ceva.

Dar munca trebuia să treacă înaintea grijilor pe care şi le făcea în privinţa sănătăţii. Primise un telefon de la Lena, care îl întrebase când vine acasă.

– Mai târziu, mormăise Alex închizând, cu acea senzaţie sâcâitoare că toate îi merg pe dos, dar amânând din nou momentul adevărului.

Poliţiştii care îl filau pe Viggo Tuvesson sunaseră imediat după aceea. Tuvesson plecase de acasă şi se îndrepta spre Kungsholmen, cu maşina.

– Poate vine la serviciu, spusese Alex nu foarte convins, văzând că e trecut de şapte. Să nu-l scăpaţi din ochi.

Câteva minute mai târziu, telefonul sună din nou. Viggo Tuvesson părea că nu vrea să vină la sediu; ieşea din oraş, pe Drottningholmsvägen.

Alex se gândi imediat la Ragnar Vinterman.

– E în drum spre Bromma, zise el agitat. Ţineţi legătura cu echipa din Bromma şi vedeţi dacă n-a ieşit şi Vinterman.

Dar Vinterman stătea bine-mersi în casa parohială şi, în consecinţă, echipa de filaj de acolo nu avea nimic de raportat.

Alex era îngrijorat că Johanna Ahlbin dispăruse iar de pe radarul poliţiei. Poate că dăduse şi ea de bucluc, instinctul însă îi spunea că e vorba de altceva.

Se uită la teancurile de rapoarte împrăştiate pe birou ca nişte piese de puzzle amestecate. Un vicar care voia să facă totul în spiritul şi litera legii, dar care practic îşi distrusese familia. Alte două feţe bisericeşti care, din cauza dificultăţilor financiare, nu mai aveau nimic sfânt în ele. Un poliţist intrat atât de adânc în rahat încât e de mirare că nu zburase din sistem până acum. Şi două surori care păreau să fi pierdut amândouă ceva în ajunul solstiţiului de vară, în urmă cu cincisprezece ani.

Gândurile i se întoarseră la casa din Ekerö, când fusese acolo cu Fredrika. Fotografiile datate, Johanna care alesese un alt drum, îndepărtându-se de familie... Poate împreună cu mama ei. Karolina, care rămăsese în sânul familiei, în ciuda agresiunii violente la care fusese supusă.

Dar n-ar fi putut fi şi invers? se întrebă Alex. Johanna să fie victima violului şi să întoarcă spatele familiei? Iar Karolina să devină favorita tatălui ei?

Simţi cum pulsul i se înteţeşte. Dar cine i-a ucis? Cercetările la locul faptei nu le oferiseră nici un indiciu; toate amprentele şi celelalte urme duceau la Jakob şi Marja, la Elsie şi Sven Ljung sau la poliţiştii şi echipajul ambulanţei chemate la apartamentul familiei Ahlbin. În plus, la momentul crimei, atât Johanna, cât şi Karolina erau plecate din ţară.

Alex se uită din nou peste raportul întocmit de criminalişti, concentrat la maximum. Dar poate că Sven Ljung a intrat pur şi simplu în apartament şi i-a ucis pe Jakob şi Marja... Îşi dădu seama că e un raţionament greşit înainte de a-l încheia. Şi se opri asupra numelui care sărea imediat în ochi. Numele celui care ar fi scăpat de orice bănuială dacă n-ar fi fost atât de neglijent încât să folosească telefonul de la serviciu ca să pună la cale crimele abominabile pe care voia să le comită.

Zbârnâitul telefonului de pe birou îl făcu să tresară.

– Nu merge la Bromma, raportă poliţistul.

– Atunci unde merge?

– La Ekerö.

Astfel Alex obţinu ultimul indiciu de care avea nevoie, dându-şi seama cu groază unde puteau fi surorile Ahlbin.

Puse capăt convorbirii şi, ca în transă, sună unitatea centrală de comandă. Şi ceru ca toate maşinile disponibile să fie trimise la casa de vacanţă din Ekerö a familiei Ahlbin.

Privind în urmă, în seara aceea nu existase nici o linie clară de demarcaţie între perioada în care se simţise în siguranţă şi momentul în care totul în jurul ei se prăbuşise. Ca o ironie a sorţii, ea însăşi amânase clipa fatală, nerăspunzând la primul apel de pe telefonul de acasă al lui Spencer.

Dacă tot am aşteptat o zi întreagă, să facă bine să aştepte şi el cât discut cu Elsie Ljung, hotărâse Fredrika furioasă.

Alex o sună pe mobil tocmai când umplea două pahare cu apă, unul pentru ea şi unul pentru vizitatoarea ei, după ce intraseră în sala de interogatorii. Şeful o puse la curent cu ultimele noutăţi în doar câteva cuvinte, avertizând-o că seara s-ar putea sfârşi foarte prost. De fapt, Alex nici nu trebuia să-i spună asta; Fredrika îşi putea imagina şi ea cum se putea încheia confruntarea dintre cele două surori.

– Te duci acolo? întrebă ea.

– Sunt în garaj cu Joar şi doi agenţi de la Departament. Mergem cu echipa de intervenţie rapidă. Tu încearcă să afli de la Elsie ce rol joacă Viggo în toată afacerea asta. Şi de care soră ar trebui să ne ferim cel mai mult.

– Amândouă par la fel de duse cu capul, mormăi Fredrika, mai relaxată decât ar fi vrut să fie.

– N-aş zice, replică Alex, părând că răsuflă cu greu. Eu cred că Johanna a minţit. E a fost victima violului din vara aia, de unde şi ura pe care o simte faţă de familia ei.

Când să pună capăt discuției, Alex adăugă:

– Dacă n-am reușit să-ți dau de înțeles până acum, aș vrea să te asigur că o să-ți simt lipsa cât timp o să fii în concediu de maternitate.

Cuvintele îi veniseră de la sine, din simpla nevoie de a la rosti înainte de a urca în mașină și a părăsi sediul. Fredrikăi i se puse un nod în gât, dar reuși să se stăpânească și să înceapă discuția cu Elsie. Dar nu înainte de a-și închide telefonul mobil.

– Așadar, cărui motiv îi datorăm vizita dumneavoastră? întrebă ea așezând paharele pe masă.

Ca multe alte persoane care se pricep să spună o poveste, Elsie avea o memorie excepțională, amintindu-și până și cele mai mici detalii.

– În vara aceea ne-am dus la Ekerö fără să anunțăm, voiam să le facem o surpriză, începu ea cu o voce joasă. Știam de la Marja și Jakob cum petrec ei solstițiul de vară, doar în familie. Noi ne făcuserăm alte planuri, dar a intervenit altceva și, dacă băieții noștri tot se înțelegeau atât de bine cu fetele lor, ne-am zis că o să fim bine primiți chiar și dacă mergem acolo fără să fim invitați.

Familia Ahlbin chiar fusese luată prin surprindere. Amintirile din seara aceea îi erau și acum proaspete în minte lui Elsie.

– În aceeași seară, târziu, pe drumul de întoarcere, știam o grămadă de lucruri despre felul în care trăiau Jakob și Marja, lucruri pe care nici nu ni le imaginaserăm. Habar nu aveam că ei ascundeau refugiați și nici că sănătatea lui Jakob era precară. Marja hotărâse să nu cheme nici doctorul, nici poliția; spunea că, dacă fetele se țineau departe de casa de vacanță, cu timpul rănile au să se lecuiască, iar amintirile au să se estompeze. A fost o nebunie curată.

Elsie părea furioasă, drept care Fredrika simți și ea cum o cuprinde exasperarea. Dar învățase să nu judece oamenii prea repede sau prea aspru. Cine știe ce experiențe nefericite din trecut o făcuseră pe Marja să se comporte așa?

– Dar parcă numai una dintre fete a fost... agresată, nu? spuse Fredrika auzind-o că foloseşte pluralul.

– Depinde cum priveşti lucrurile, replică Elsie încordată. Karolina era distrusă, bineînţeles, Johanna însă spumega de mânie, de parcă lumea se prăbuşise în jurul ei când văzuse că singurele măsuri pe care le luau părinţii erau să-i scoată pe refugiaţi din casă şi să se întoarcă în oraş.

Fredrika înghiţi în sec.

– Deci, până la urmă, Karolina a fost cea violată...

– Sigur, iar mai târziu, când a crescut şi s-a îndrăgostit de Måns, fiul nostru, ei doi au discutat mult despre ce s-a întâmplat în seara aia.

Elsie descrise cu o privire tristă perioada în care Karolina venea la ei acasă, ca o adevărată noră.

– Karolina se pricepea de minune să exprime totul în cuvinte, spuse ea cu ochii plini de lacrimi. Când era mică, nu ştia ce să creadă despre „musafirii de la subsol", cum îi numeau părinţii ei. Iar în primii ani de după viol i-a urât, firește, cu înverşunare pe toţi imigranţii care îi ieşeau în cale. Apoi însă s-a întâmplat ceva şi s-a schimbat.

Elsie şovăi şi, după câteva clipe, adăugă:

– Spuneţi-mi dacă vă zic nişte lucruri pe care le ştiţi deja.

– Vă ascult cu toată atenţia, zise Fredrika, socotind în minte câte minute mai avea Alex până să ajungă la Ekerö.

– Karolina a avut un accident de maşină imediat după ce şi-a luat permisul de conducere. Mergea la nişte rude din Skåne şi, în timp ce traversa un pod, maşina a derapat pe polei, a rupt parapetul şi a căzut în apă. Fata n-ar fi scăpat de acolo dacă n-ar fi văzut-o un tânăr care se afla în apropiere. Tânărul s-a aruncat în apă şi nu s-a lăsat până n-a deschis portiera şi a scos-o din maşină.

– Tânărul acela era imigrant?

Elsie zâmbi printre lacrimi.

– Din Palestina. Apoi Karolina n-a mai putut gândi ca înainte. S-a împăcat cu ceea ce i se întâmplase în vara aceea şi a trecut de partea tatălui ei. Oricum, vreme de câţiva ani, i-a arătat

din plin cât de mult îl ura şi îl învinovăţea pentru ce i se întâmplase. Credeţi-mă, Jakob a plătit cu vârf şi îndesat.

– De la asta s-a îmbolnăvit?

– Bineînţeles. Prima dată i s-a făcut atât de rău încât a trebuit să cheme ambulanţa. Marja a fost singura care l-a vizitat la spital.

În mintea Fredrikăi încolţi o bănuială.

– Dar Johanna?

Elsie trase încet aer în piept.

– Mda, povestea ei este cu mult mai tragică decât a Karolinei. A fost răsfăţata tatei până s-a făcut mare. Iar când Jakob a dezamăgit-o atât de crunt pe Karolina, după viol – fiindcă, oricum ai privi-o, tot trădare se cheamă –, Johanna i-a ţinut partea surorii ei. Ani la rând. Până la accidentul Karolinei şi schimbarea ei. În momentul acela, Johanna s-a trezit într-o situaţie fără ieşire. Relaţia cu Jakob se răcise şi iată cum, pe neaşteptate, sora ei o înlocuia în inima lui. Cred că Johanna s-a simţit părăsită de toţi.

Fredrika se duse cu gândul la fotografiile din casa din Ekerö.

– Şi atunci a întors spatele familiei, murmură ea.

– Da, sau cel puţin a vizitat-o din ce în ce mai rar. De-abia atunci când Jakob şi-a făcut cunoscută intenţia de a ascunde din nou refugiaţi în casa de vacanţă Johanna s-a hotărât să devină duşmanul cel mai înverşunat al familiei.

Fredrika se încruntă.

– Cum vă spuneam şi data trecută, s-a înfuriat la culme şi a strigat că nu mai vrea să audă aşa ceva în viaţa ei. Iar Marja i-a dat dreptate.

Marja. Femeia care s-a furişat în bibliotecă şi i-a trimis ameninţări soţului ei.

– Ideea lui Jakob a produs o mare agitaţie în familie, zise Elsie oftând. Jakob şi Marja au făcut o ultimă încercare disperată ca să îndrepte ce se mai putea îndrepta, dăruindu-le fetelor casa din Ekerö. Dar a fost prea târziu.

– Cum adică? întrebă Fredrika, ţinându-şi răsuflarea fără să vrea.

Elsie îşi privi mâinile şi îşi răsuci uşor verigheta.

– Pe Marja o pierduse deja, şopti ea. Trecuse în tabăra cealaltă, colabora cu Ragnar Vinterman în noua reţea. Jakob însă a aflat mult mai târziu, când se afla pe buza prăpastiei în care voiau să-l arunce Johanna şi Viggo.

Ceasul păru că se opreşte. Fredrika aştepta încordată.

– Viggo? repetă ea, tare.

– Johanna şi Viggo au început să comploteze în momentul în care Jakob a venit cu ideea de a reporni vechiul lui proiect. De asta am şi venit aici. Fiindcă Sven n-ar fi în stare să vi-l dea pe Viggo, chiar dacă băiatul ăsta ne-a făcut atâtea necazuri şi nouă, şi fratelui său.

Dar sigur erau şi alte motive, îşi spuse Fredrika.

– Am venit şi de dragul Linei, confirmă Elsie cu o voce răguşită. Pentru că mă tem că o să i se întâmple ceva groaznic. Viggo s-a arătat interesat de Johanna mult mai târziu. De fapt, el pe Karolina o voia. Şi n-a suportat când fata l-a refuzat.

– Karolina l-a preferat pe Måns?

– Da, şi amândoi au plătit pentru asta. Viggo şi-a dat toată silinţa ca Måns să devină robul drogurilor şi să distrugă relaţia lui cu Karolina. Şi, până la urmă, a reuşit. Viggo a vorbit cu şeful lui Måns, Måns şi-a pierdut slujba şi n-a mai avut altceva de făcut decât să stea acasă toată ziua. Viggo a răspândit tot felul de zvonuri despre el, punându-l într-o lumină proastă în faţa prietenilor. Måns a luat-o repede la vale. Bineînţeles că şi Johanna a contribuit la asta. Deşi scopul ei era să se răzbune pe Karolina, nu pe el.

– Pe urmă Viggo a început o relaţie cu Johanna?

– Da, după ce totul s-a terminat între Karolina şi Måns. Dar relaţia lor a fost foarte discretă, probabil fiindcă nu voiau să afle nimeni despre planurile lor. Nici măcar Marja nu ştia nimic, deşi colabora cu ei în cadrul reţelei. Nici eu nu mi-am dat seama că sunt împreună decât după câţiva ani. Şi n-am suflat o vorbă... am discutat doar cu Sven. Am căzut de acord că era treaba lor, iar nouă nu ne rămânea decât să vedem cum evoluează. Acum îmi pare rău că n-am făcut nimic.

Fredrika şovăi înainte de a pune următoarea întrebare:

– Cum aţi descrie starea mentală a Johannei?

– E bolnavă. Bolnavă rău. Departe de a fi nora pe care mi-o doresc.

– În ultimele zile aţi vorbit cu Karolina?

Acum era rândul Elsiei să şovăie.

– A trecut pe la mine. Azi. Era îngrijorată în privinţa lui Måns şi voia să ştie cum se mai simte. Am încercat să o conving să se predea poliţiei, dar mi-a spus că mai întâi trebuie să facă ceva foarte important. Să se confrunte cu persoana care a distrus-o. Cred că ştiu unde e acum.

– Şi noi credem că ştim, zise Fredrika.

I-au înşelat pe Jakob şi Marja, ca şi pe mulţi alţii, se gândi ea. Uciderea lui Jakob şi a Marjei nu a avut nici o legătură cu vreun secret periculos sau cu nevoia de a-i reduce la tăcere. A fost doar o perdea de fum, inteligentă, menită să ascundă adevăratul motiv: răzbunarea personală.

Casa era învăluită în beznă şi părea pustie când Karolina opri maşina închiriată pe aleea din faţă. Fără nici cea mai mică ezitare, deschise portiera şi coborî în zăpadă. Dădu ocol casei cât putu de repede şi intră pe uşa de la subsol. Câteva clipe mai târziu, reveni şi descuie uşa de la intrare de cealaltă parte a casei. Un val de amintiri se abătu asupra ei când păşi înăuntru şi închise uşa după ea, în întuneric.

Aici începuse toată povestea şi tot aici avea să se sfârşească.

Mai întâi distruseseră tot ce aveau ea şi Måns. Pe Måns îl aduseseră în starea în care nu se mai putea conta pe el, deci orice legătură cu el devenea imposibilă. Apoi îşi duseseră planul la îndeplinire, atât de metodic şi cu atâta înverşunare încât o speriaseră de moarte.

Se îndreptă spre camera de zi. Întinse un braţ şi îşi trecu degetele peste toate fotografiile acelea, atât de dragi ei. Ea o ajutase pe mama ei să le fixeze pe pereţi.

Totul începuse să se ducă de râpă atunci, în copilărie, îşi dădu ea seama acum.

Erau însă unele lucruri pe care nu le înţelegea, de aceea o va soma pe sora ei să le lămurească, de îndată ce va sosi aici. Karolina se ghemui lângă una dintre ferestrele mari şi scrută întunericul din faţa casei. Cu toate luminile stinse, nimeni nu o putea observa de afară. În plus, aşa putea vedea grădina ca în palmă.

Strânse în mâini puşca de vânătoare pe care o încărcase la subsol şi care acum i se odihnea pe genunchi. Era gata de întâlnirea cu sora ei, care trebuia să sosească dintr-o clipă într-alta.

Deşi maşina echipei de intervenţie rapidă îşi menţinea cu greu echilibrul pe şoseaua alunecoasă, şoferul nu lua piciorul de pe acceleraţie. Fredrika îl sună pe Alex când mai aveau zece minute până la casa din Ekerö.

– Elsie a confirmat aproape toate concluziile noastre, plus că mi-a spus şi alte lucruri, raportă ea. Ascunderea imigranţilor a fost încă de la început proiectul lui Viggo şi al lui Sven, dar, spre deosebire de Sven, Viggo a participat şi la operaţiunea iniţiată de Ragnar Vinterman. Viggo a fost cel care a luat maşina familiei Ljung şi a reclamat furtul ei ca să scape de orice bănuială că ar fi fost folosită la comiterea unui delict.

– Ei, drăcie, exclamă Alex.

– Şi asta nu-i totul. Elsie e sigură că Viggo i-a ucis pe Jakob şi pe Marja, după ce a pus totul la cale cu Johanna. Cei doi sunt împreună de câţiva ani, dar n-au spus la nimeni. Şi se pare că nu Johanna, ci Karolina a fost violată la casa de vacanţă.

Fredrika se opri ca să respire, iar Alex profită de ocazie ca să completeze jocul de puzzle, atât de tragic, cu aceste ultime piese. Doi fraţi, două surori. Două familii care s-au dezintegrat şi copii cu personalităţi puternice care s-au desprins de ele şi au vrut să îndrepte lucrurile în felul lor.

– Dar din ce motiv să-i fi ucis Viggo pe părinţii prietenei lui? întrebă el repede.

– Din răzbunare. Viggo şi Måns au fost cu părinţii lor într-o vizită neanunţată la Ekerö în seara în care a fost violată Karolina şi au aflat totul de la Johanna. Ceea ce nimeni nu ştia era că amândoi băieţii erau îndrăgostiţi de aceeaşi fată, Karolina. La început n-a fost nici o problemă, fiindcă fata nu-l voia pe nici unul. Dar, mai târziu, după ce a plecat la studii, Karolina s-a simţit atrasă de Måns. Într-o încercare disperată de a o face să fie a lui, Viggo l-a găsit pe cel care a violat-o pe Karolina, era tot în ţară.

O rafală de vânt lovi maşina în plin, încercând să o scoată de pe drum. Alex fu nevoit să se concentreze la maximum ca să audă ce spune Fredrika.

– Confruntarea lui cu violatorul s-a sfârşit într-un mod extrem de violent: Viggo a fost crestat pe faţă cu un cuţit şi a luat-o la fugă. De atunci se pare că a rămas cu o cicatrice oribilă.

– Credeam că e vorba de o operaţie nereuşită de palatoschizis, spuse Alex amintindu-şi cu amărăciune ce le spusese Tony Svensson lui Peder şi Joar:

Nu de unul ca mine aveţi nevoie... Nu ştiu nici un nume... ştiu doar o faţă hidoasă.

– Asta au crezut toţi cei care l-au întâlnit după aceea, zise Fredrika dintr-o suflare. Iar familia n-a spus nimic, fiindcă îi era ruşine de adevărata proveniență a cicatricei. Incidentul n-a fost reclamat la poliţie; violatorul Karolinei avea prea multe motive ca să se ferească de oamenii legii.

– Bănuiesc că fata n-a fost prea impresionată de demonstraţia de curaj a lui Viggo.

– Nu, şi ăsta pare să fi fost unul din motivele care l-au determinat s-o ajute pe Johanna să-şi pună planul în aplicare. N-a iertat familia Karolinei şi n-a iertat-o nici pe a lui fiindcă l-a condamnat pentru ce-a făcut. Şi Johanna a făcut parte din reţeaua lui Vinterman, mai mult de-atât, a convins-o şi pe mama ei să adere, fiindcă Marja se opunea cu vehemenţă intenţiei soţului ei de a reîncepe activitatea de voluntariat. Simţea că refugiaţii o costaseră atât de mult din punct de vedere personal încât nu mai voia să-i ajute gratis. Ragnar a momit-o cu bani, iar Johanna sunt sigură că a avut şi ea argumentele ei.

Fredrika înghiţi în sec şi adăugă:

– Mulţi şi-au distrus viaţa în seara aia de vară.

– Deci Elsie şi Sven au ştiut tot timpul, constată Alex posomorât.

– Trebuie să-i înţelegem. De când i-au găsit morţi pe Jakob şi Marja, se tem şi de umbra lor. Singurul lucru pe care au îndrăznit

să ni-l spună a fost că sigur Jakob nu a fost făptaşul. În speranţa că o să aflăm restul.

– Doamne sfinte, ce trădare din partea Marjei, exclamă Alex cu o voce pe care Fredrika nu o mai auzise până acum.

– N-aş zice. Sunt sigură că Johanna şi-a convins mama că proiectul nu e deloc riscant. Poate s-a folosit şi de reproşurile pe care şi le făcea Marja în legătură cu trecutul.

– Şi când Marja a înţeles despre ce e vorba...

– ...a fost prea târziu. Dar a încercat. Ştim că i-a trimis acele ameninţări lui Jakob, probabil cu cele mai bune intenţii. Încerca să salveze ce mai putea fi salvat.

Alex se uită pe geamul maşinii la ninsoarea care se învolbura. Se gândi la casa din Ekerö, spre care surorile se grăbeau pentru bătălia finală.

– Ar fi putut face mai mult, zise el cu asprime. Dacă ar fi făcut, acum poate că cei doi încă ar mai fi în viaţă.

– Imposibil. Marja era doar un pion în jocul Johannei, care nu voia decât moartea părinţilor ei. Şi aştepta cea mai bună ocazie.

La început, Karolina nu fu sigură că sora ei era persoana care se apropia de casă. Se rezemă de fereastră, lipindu-şi fruntea de sticla rece ca să vadă mai bine. Când silueta intră pe alee, Karolina crezu că-i stă inima în loc. Chiar era sora ei.

Johanna nu-şi încetini mersul. De fapt, făcea paşii mari, dreaptă, cu părul lung lăsat pe spate, traversând grădina şi urcând treptele de la intrare. Apoi Karolina o auzi cum se opreşte şi văzu cum clanţa se lasă în jos. Uşa se deschise şi Johanna păşi înăuntru, înaltă şi zveltă, acoperită de fulgi. Se întoarse încet spre Karolina, de parcă ar fi ştiut tot timpul că sora ei stătea ghemuită pe podea, lângă fereastră.

Apoi apăsă pe comutator şi lumina din tavan se aprinse brusc.

– Stai pe întuneric? spuse ea, observându-i puşca.

Karolina sări în picioare şi îndreptă puşca spre ea.

– Vreau să știu motivul, zise ea înverșunată, strângând arma cu mâinile înghețate.

Nici măcar o dată, la toate vânătorile la care participase alături de tatăl ei, nu visase că va trebui să-și folosească deprinderile astfel căpătate pentru a se apăra. Împotriva propriei ei surori.

– Trădare.

Karolina clătină din cap.

– Ești bolnavă. Ți-ai distrus toată familia și mai ai curaj să spui că tu ești cea trădată.

Fața surorii ei se schimonosi.

– Am făcut totul pentru tine după seara aia blestemată, șuieră ea. *Totul.* Mi-am tatuat și o margaretă ca un memento veșnic al grozăviei prin care ai trecut. Iar tu? Mi-ai întors spatele și l-ai asmuțit pe tata împotriva mea.

Karolina simți cum o podidesc lacrimile.

– Tu, dac-ai făcut ceva în viață, ai făcut numai pentru tine, Johanna. Iar pe tata l-ai asmuțit singură împotriva ta.

– Minți, urlă Johanna făcând-o pe Karolina să tresară. Cum m-ai mințit și că nu-ți pasă nici de Måns, nici de Viggo.

– Dar eram atât de mici, șopti Karolina neputincioasă. Cum poți să mă învinovățești pentru asta?

– Viggo a încercat să se răzbune de dragul tău, continuă Johanna pe același ton. Iar tu i-ai mulțumit alegându-l pe fratele lui.

Numele lui Viggo o făcu să se înfioare pe Karolina. Nu știa că și el era amestecat în tot ce se întâmplase. Dar bineînțeles că era. Încetul cu încetul, adevărul ieșea la iveală și, brusc, Karolina simți cum o lasă puterile pe măsură ce lucrurile deveneau din ce în ce mai limpezi.

– Aha, acum înțelegi, zise Johanna, mai blând. Recunosc, ai reușit să mă impresionezi. Nu numai că ai scăpat din situația aia neplăcută din Thailanda, dar te-ai și întors în Suedia ca să afli adevărul.

– Måns, șopti Karolina.

– Exact, spuse Johanna şi zâmbi. Ce prostie – mare prostie –, să nu-ţi dai seama la cine o să apeleze Måns după ce-ai sunat şi i-ai cerut ajutorul. Tot timpul am fost cu un pas înaintea ta. Am vrut ca, măcar o dată în viaţă, să te simţi şi tu cum m-am simţit eu, invizibilă pentru toţi şi pentru toate.

– Dar tu n-ai fost niciodată invizibilă, protestă Karolina. Tu ai fost cea pe care o vedeau toţi. Dumnezeule, am petrecut o jumătate din copilărie auzind că trebuie să fiu ca tine.

Karolina simţi că se înăbuşă. Johanna stătea nemişcată, doar pumnii i se încleştau şi i se descleştau. Fierbea de furie.

– Tocmai aici e buba. *Jumătate* din copilărie. Pe urmă situaţia s-a schimbat, nu? Dar nu pentru mine. Şi nici pentru Viggo.

De frică şi de oboseală, Karolina începu să plângă.

– Am crezut că de vină e blestemata aia de reţea de traficanţi, zise ea printre lacrimi, abia ţinând puşca în mâini. Cum de-ai putut s-o atragi şi pe mama în jocul ăsta murdar?

Văzându-i lacrimile, Johanna se întunecă şi mai mult la faţă.

– Niciodată n-am vrut să vă iert. Pe nici unul. *Niciodată*. Mă crezi sau nu, tot ce s-a întâmplat avea să se întâmple oricum, mai devreme sau mai târziu. Dar, când idiotul de tata a început să-şi vâre nasul unde nu trebuia, lucrurile s-au precipitat şi a trebuit să ne schimbăm planul. A fost atât de uşor s-o amăgesc pe mama, aproape ţi se făcea milă. Era absolut sigură că tata e în mare pericol.

Karolina simţea că pereţii camerei încep să se apropie. Iată cum vorbea Johanna, cea care pusese la cale uciderea părinţilor lor fără nici cea mai mică remuşcare! Atât de nebună să fie?

– Am citit în ziare, spuse Karolina dorind să afle mai multe. Şi am vorbit cu Elsie. Aţi omorât atâţia oameni.

Johanna îşi lăsă capul pe o parte.

– Recunosc că s-au pierdut mai multe vieţi decât am calculat noi la început, dar, când unii nu respectă regulile jocului, nu poţi să răspunzi tu pentru faptele lor. Deşi i-am avertizat să nu spună la nimeni că pleacă în Suedia, unii de-abia au aşteptat să divulge secretul. Aşa că nu i-am mai putut trimite înapoi acasă.

– Cine? Tu şi Viggo?

Johanna surâse batjocoritor, dar nu răspunse.

– Ce-ai crezut? întrebă Karolina. Că mama şi tata o să moară, iar eu o să putrezesc într-o închisoare din Thailanda?

– Mda, ne-ai dat ceva bătaie de cap, zise Johanna pe un ton practic. Speram să te întorci acasă înainte să ne ocupăm de mama şi de tata. Dar ne-am dat seama că ai dat de unul dintre cei mai importanţi colaboratori din Bangkok şi a trebuit să trecem la acţiune.

– Spre ştirea ta, n-am ştiut că m-am apropiat de adevăr atât de mult.

– Nu, dar asta nu schimbă nimic. A trebuit să ne ocupăm de tine imediat, fără întârziere. O provocare pentru toţi, dar cu puţină imaginaţie poţi găsi o soluţie la mai toate problemele. A fost floare la ureche să-ţi închidem conturile de *e-mail* – ai avut grijă să-i spui tatei parola şi numele de utilizator. Unde mai pui că şi le notase într-un carneţel pe care-l ţinea pe birou. Chiar m-a dezamăgit cât de uşor a fost. Iar în Bangkok aveam toate contactele care să se îngrijească de tine. Tâlhăria, mutatul lucrurilor la alt hotel, plasarea drogurilor în cameră, informarea poliţiei ca să facă descinderea acolo...

Johanna se opri o clipă, apoi adăugă:

– Totul are un preţ. Nimeni nu-mi poate face ce mi-aţi făcut voi mie fără să plătească.

Un preţ. Cuvintele se învălmăşiră în mintea Karolinei. Se gândi iar la Viggo. Viggo, cel care intrase în apartamentul părinţilor ei, ridicase pistolul şi îi împuşcase în cap. Oare în ce moment îşi dăduseră seama că vor muri? Au avut timp să înţeleagă de ce?

– De ce nu ne-ai spus că eşti cu Viggo? întrebă Karolina cu glas pierit.

Johanna scoase un hohot sinistru.

– De ce să vă spun, Lina? Ce era de spus? Că am luat ce-ai aruncat tu? De câte ori ne-am văzut în ultimii ani ca să vă fac confidenţe?

Nu mai era nimic de spus, nimic de adăugat. Se terminase totul, acesta era sfârşitul. *Totul are un preţ.* Motiv pentru care Karolina abandonă subiectul şi întrebă:

– Unde e Viggo acum? Te aşteaptă undeva?

– E în grădină, răspunse Johanna cu o voce atât de reţinută încât Karolina simţi nevoia să-şi întoarcă privirea spre fereastra mare de lângă uşă.

Şi imediat îi văzu silueta, printre fulgii care cădeau fără încetare. Bărbatul care o iubise cândva atât de mult încât comisese mai multe crime ca să se răzbune pentru o nedreptate peste care Karolina trecuse de mult.

– N-o să scăpaţi cu faţa curată, nici tu, nici el. Aţi înşelat mult prea mulţi oameni şi i-aţi făcut părtaşi la un şir de crime pe care refuz să cred că şi le-au dorit.

– Sunt foarte impresionată că tocmai acum, când îţi trăieşti ultimele clipe din viaţă, te întrebi cum o să reuşesc să ies din situaţia asta, replică Johanna.

Dacă lumina nu ar fi fost aprinsă, Karolina ar fi văzut ce ţinea Viggo în mâini şi poate ar fi tras prima. Dar până la urmă Viggo fu cel care trase primul foc, înconjurat de zăpada spulberată de vânt, la doar câţiva metri de casă, cu una dintre puştile de vânătoare ale tatălui ei proptită în umăr. Ultimul lucru pe care îl simţi fu amărăciunea.

Poliţiştii erau foarte aproape de casă când auziră împuşcătura. Zgomotul reverberă surd printre copacii îngreunaţi de zăpadă şi întreaga echipă simţi cum adrenalina îi pompează masiv în vene.

La naiba, îşi spuse Alex, simţind privirea lui Joar aţintită asupra lui.

Maşinile frânară brusc în zăpadă, iar portierele se deschiseră în grabă, lăsând să pătrundă aerul rece. Poliţiştii îşi ocupară poziţiile în jurul casei. Prin radio, detectivii fură informaţi că înăuntru păreau a fi două persoane, care discutau. Nici una nu ieşi când le somară să o facă.

Alex se uită spre casă, simţind că se apropie punctul culminant. Înspăimântătoarea casă de vacanţă, leagănul nefericirii şi al tragediei. Tensiuni nerostite se amestecau în aerul rece de seară. Clipi de câteva ori ştiind că toţi ceilalţi se gândesc la acelaşi lucru. Dacă se vedeau doar două persoane pe fereastră, exista şi o a treia, victima împuşcăturii pe care tocmai o auziseră.

Johanna se uită la sora ei, întinsă pe podea. O baltă de sânge creştea încet de sub ea. Închise lumina şi mângâie braţul lui Viggo, spunându-i:

– Mulţumesc.

Viggo rămase mut lângă ea.

– Era singura soluţie, zise Johanna în şoaptă. Ştii prea bine.

Îi urmări privirea, spre fereastră, spre luminile maşinilor de poliţie şi siluetele întunecate care alergau prin zăpadă.

– N-avem scăpare, spuse el în cele din urmă.

Johanna privi nesigură, dar nu pentru mult timp.

– Oricum n-avem unde merge.

Viggo se întoarse încet spre ea.

– Atunci ce facem?

– Facem ce trebuie făcut.

Se aplecă cu grijă şi luă puşca pe care Viggo o lăsase pe podea. Orbit de propria lui naivitate şi de convingerea că în Johanna găsise femeia care să-l iubească, nu reacţionă când văzu puşca îndreptată spre el.

– Niciodată nu m-ai iubit cât ai iubit-o pe ea, zise Johanna cu o voce seacă, apăsând pe trăgaci şi împuşcându-l în piept.

Apoi, preţ de o clipă, rămase nemişcată, uitându-se la Viggo. Nu-i păsa de ce urma să se întâmple; îşi atinsese scopul. Obosită, aruncă arma şi se sili să iasă în fugă din casă, în faţa poliţiştilor tăcuţi.

– Ajutor, ţipă ea. Ajutor! A împuşcat-o pe sora mea!

Ragnar Vinterman îşi dăduse seama că jocul s-a sfârşit înainte ca poliţiştii să-i sune la uşă. Şi simţi doar o mare uşurare când îi auzi. Lucrurile o luaseră complet razna. Mai mulţi oameni plătiseră cu viaţa pentru lăcomia lui şi a altora.

Adevărul era că, în sinea lui, Ragnar împărtăşea opinia inocentă a lui Jakob Ahlbin despre aşa-numiţii refugiaţi care ajungeau în Suedia. La început nu simţise defel că îi exploata când le făcea rost de hrană şi de adăpost în schimbul banilor sau când se hotărâse să-şi extindă operaţiunea incluzând şi traficul de persoane. Nici pomeneală de aşa ceva. La urma urmei, toată lumea îşi putea permite să achite suma pe care o cerea. Nu era o problemă nici pentru el, nici pentru refugiaţi.

Dar Sven pusese piciorul în prag şi refuzase să mai colaboreze. Şi în clipa aceea Ragnar începuse să aibă primele îndoieli.

Spre deosebire de Jakob, Sven era departe de a fi un om emotiv sau irațional. Sven era un tip cu picioarele pe pământ, care fusese nevoit să se implice în activități ilegale ca să-i asigure fiului său sumele uriașe de bani pe care i le cerea încontinuu. Lui Sven nu-i lipsea judecata, tocmai de aceea Ragnar căzuse pe gânduri când Sven îi spusese deschis că s-a săturat.

Marja și Johanna erau problema. Ragnar se întrebase, desigur, cum oare două femei din familia lui Jakob se îndepărtaseră atât de mult de valorile fundamentale pe care întreaga familie Ahlbin le împărtășise cândva. Dar, dacă cele două nu aveau nimic de obiectat, de ce să-și facă el griji?

O singură dată încercase să discute cu Marja, dar femeia se arătase deranjată și stânjenită de intenția lui și evitase să-i răspundă la întrebări. Marja voia doar ca Jakob să nu afle ce se întâmplă cu adevărat. Și nu aflase decât atunci când unul dintre refugiații aleși cu atâta grijă, cărora Johanna le spunea margarete, încălcase legea de fier spunându-i unui prieten cum a ajuns în Suedia.

Atunci ne-am pierdut cumpătul, se gândi Ragnar disperat. Atunci ne-am transformat în ucigași.

Planul funcționa doar de șase luni. Fusese ușor să pună bazele unei rețele care să scoată bani de la refugiați, dar mai greu să creeze structurile care să aducă în Suedia imigranți ilegali, să-i convingă să comită infracțiuni complexe și apoi să-i trimită înapoi acasă. De fapt, trimiseseră numai trei oameni până să-și dea seama că va trebui să scape altfel de margarete. Oamenii vorbeau prea mult, asta era tot. Iar din vorbele lor se năștеau zvonuri, ceea ce era inacceptabil.

Nu va uita niciodată seara aceea când, gata de culcare, auzise la radio că doi soți fuseseră împușcați în apartamentul lor din Odenplan. Sperase până în ultimul moment că nu se va ajunge până acolo. Că Jakob va înțelege. Dar, ca de obicei, Jakob nu se lăsase intimidat și atunci, ca să-l reducă la tăcere, se apelase la singura soluție. Cât despre Marja... Johanna insistase

că trebuie să fie şi ea eliminată, fiindcă sigur avea să vorbească dacă îl ucideau pe Jakob.

Niciodată nu-i va dispărea din memorie figura impasibilă a Johannei când i-a spus că se ocupă ea de părinţii ei. Şi niciodată nu va primi răspuns la întrebarea care îi chinuia atât de mult sufletul de preot: oare ce le lipseşte celor care sunt capabili să-i ucidă pe cei care i-au făcut?

Apoi Ragnar auzi soneria şi se duse să deschidă uşa. Poliţia îi va cere numele celor implicaţi în operaţiune. Femeia care îl cunoştea pe falsificatorul de documente, bărbatul care vorbea araba, toţi cei care trăiau de pe urma traficului de refugiaţi.

Voi spune tot, hotărî Ragnar. Fiindcă nu mai am nimic de ascuns.

Deschise uşa fără să spună un cuvânt şi se predă, umil, poliţiei. Şi astfel parohia mai pierdu un slujitor credincios.

Telefonul sună din nou când Fredrika se pregătea să plece acasă. Trecuse de nouă. Alex o pusese deja la curent despre cum decurseseră lucrurile – o nebunie pe care abia dacă o putea înţelege. Johanna Ahlbin se predase poliţiei, susţinând că l-a împuşcat pe Viggo în legitimă apărare după ce acesta o ucisese pe Karolina. Potrivit medicilor, Viggo era mort, iar Karolina avea şanse să scape.

– Acum îi aşteptăm cu nerăbdare declaraţia oficială, spusese Alex sarcastic şi o îndemnase să plece acasă.

Dar Fredrika nu-l ascultase. Mai întâi îşi pusese hârtiile în ordine, apoi îşi amintise că trebuie să-i spună cineva şi lui Peder ce se întâmplase.

– Tocmai suntem la masă, îi răspunsese el vesel. E şi fratele meu aici.

Fredrikăi i se păruse mai liniştit. Sau poate uşor stânjenit. Oricum, se bucurase pentru el. Era bine pentru toată lumea dacă Peder reuşea să-şi ordoneze viaţa.

Vântul se mai potolise, iar ninsoarea încetase când coborî din maşină şi îşi puse paltonul. Apoi porni spre casă. Telefonul

sună și văzu din nou numărul de acasă al lui Spencer. De data aceasta răspunse, în același timp îndesându-și căciuliţa pe cap.

E ciudat că nu-și folosește mobilul, se gândi ea.

– Alo? Fredrika Bergman? întrebă o voce de femeie, necunoscută.

Dându-și seama cu surprindere de identitatea celei cu care vorbește, Fredrika înlemni pe holul pustiu.

– Da, răspunse ea într-un târziu.

– Sunt Eva Lagergren. Soţia lui Spencer.

Deși bănuise cine o sună, Fredrika simţi nevoia să stea jos. Se lăsă să alunece ușor pe podea. Apoi, Eva Lagergren rosti cuvintele pe care nimeni nu vrea să le audă:

– Din păcate, am o veste proastă.

Fredrika își ţinu răsuflarea.

– Spencer a avut un accident de mașină. E la spital, în Lund.

Nu, nu, nu. Orice, numai asta nu.

Deznădejdea o izbi ca un pumn în stomac, drept care se aplecă înainte și se prinse de burtă.

Inspiră adânc. Unu, doi.

– În ce stare e? întrebă ea abia șoptit.

Auzi cum cealaltă femeie trage adânc aer în piept.

– Medicii spun că e într-o stare critică, dar stabilă.

Eva părea că șovăie, dar continuă printre lacrimi:

– Ar fi bine dacă ai putea ajunge acolo chiar în seara asta. Sigur ar vrea să fii acolo când se trezește.

Alex avea o senzaţie ciudată, mai că nu jubila, în timp ce se întorcea în oraș. Și, fiindcă era prea surescitat ca să meargă direct acasă din Ekerö, trecu pe la sediu ca să-și scrie raportul și să se calmeze. Fredrika probabil că plecase deja; lumina era stinsă în biroul ei și nici urmă de palton.

Exaltarea nu-l părăsise nici când intră pe aleea care ducea spre casă, în Vaxholm. Apoi își aminti că în seara aceea trebuia să aibă o discuţie cu Lena și că nu o sunase ca să-i spună că întârzie.

Se uită la ceas. Era trecut de unu. Puține șanse ca Lena să fie trează la ora aceea.

Dar rămase surprins când o găsi așezată într-un fotoliu din camera de zi. Văzu că era plânsă și că slăbise. Mult prea mult. Apoi, frica îl făcu să se înfioare, ca o durere fizică. După atâtea săptămâni, parcă acum își vedea soția cu adevărat. Slabă, palidă și fără vlagă.

Mi-a scăpat ceva foarte important, ceva îngrozitor.

– Îmi cer scuze, mormăi el și se așeză pe canapea, cu fața spre ea.

Lena clătină din cap.

– Am sunat la centrală și-am aflat ce s-a întâmplat. S-a terminat cu bine?

Întrebarea aproape că îl făcu să râdă.

– Depinde ce înțelegi prin bine, răspunse el. Dar, în principiu, nu, nu s-a terminat cu bine. Absolut deloc. Viitorul grupului special e foarte sumbru, ca să nu spun mai mult.

Lena se foi pe fotoliu, făcând o grimasă, de parcă ar fi durut-o orice mișcare.

– Trebuie să-ți spun ceva, zise ea cu o voce gâtuită. Un lucru pe care l-am aflat demult, dar... pe care nu l-am putut spune. Până n-am fost absolut sigură.

Alex se încruntă, simțind cum neliniștea i se preface în panică.

– Până n-ai fost absolut sigură?

Ce anume nu-i putea spune celui mai bun prieten al ei? Fiindcă asta era el, la fel cum și ea era cea mai bună prietenă a lui. Asta era esența căsniciei lor statornice, îndelungate. Relația lor era bazată pe prietenie.

Sentimentul de vinovăție îl străpunse ca un cuțit. Nu ea uitase asta; el uitase.

Am pierdut atâta vreme umblând după fantome încât mi-am tocit simțurile, se gândi el disperat.

Și, chiar înainte ca Lena să-i răspundă, își dădu seama că ceea ce îi va spune va schimba totul și îi va răpi toate șansele de a-și răscumpăra greșeala aceea grotescă.

– O să trebuiască să vă părăsesc, zise ea plângând. Pe tine şi pe copii. Sunt bolnavă, Alex. Medicii spun că nu mai e nimic de făcut.

Alex o privi lung, cu ochii goliţi de orice expresie. Încercând să înţeleagă toate consecinţele mărturisirii ei, îşi dădu seama, mai limpede ca oricând, că pentru prima oară în viaţă se confrunta cu o situaţie pe care nu o va accepta niciodată. Darămite să se împace cu ea.

Adormiră îmbrăţişaţi. Era târziu. Era întuneric şi linişte, iar afară ninsoarea încetase. Aceea fu ultima zăpadă a iernii, cu excepţia câtorva scurte ninsori în aprilie.

Şi, când sosi toamna, totul se terminase deja.

TOAMNA, 2008

Inspectorul-şef plin de compasiune

STOCKHOLM

– Ei, cum a fost vara, Peder?

Peder Rydh reflectă.

– A fost o vară bună, mulţumesc de întrebare.

– Ai făcut ceva deosebit?

Peder se lumină la faţă.

– Am făcut un tur al Italiei cu maşina. Cu băieţii noştri şi cu fratele meu, Jim. Plină de neprevăzut, dar şi de neuitat.

– Vasăzică eşti din nou cu Ylva?

– Da. Mi-am vândut apartamentul şi m-am întors acasă.

– Şi e bine?

– Foarte bine.

Urmă o pauză.

– Ne-am întâlnit de câteva ori înainte de a-ţi lua concediu... Mi-aduc aminte că, la început, nu prea ai privit cu ochi buni şedinţele noastre.

Peder se foi pe scaun.

– Părerea mea despre psihologi era cam amestecată. Nu ştiam la ce să mă aştept.

– Înţeleg. Şi acum ce părere ai?

Peder şovăi o clipă, apoi hotărî că nu are nici un motiv să mintă.

– Experienţa asta m-a ajutat, răspunse el simplu. Mi-am dat seama de câteva lucruri.

– Lucruri de care nu erai conştient înainte?

Peder aprobă din cap.

– Iarna trecută ai avut mai multe divergenţe cu unul din colegi, Joar. Care mai e situaţia acum?

– E sub control. Nu mă mai deranjează.

– Nu? Dar trebuie să lucraţi împreună, nu?

– Nu, a fost transferat din nou la Agenţia pentru Protecţia Mediului. Sau poate că şi-a cerut transferul, nu ştiu exact.

– Deci aţi rămas numai tu şi Alex Recht?

Tristeţea umplu ochii lui Peder de lacrimi.

– Mda, pe moment e cineva care-i ţine locul. Încă nu s-a luat o hotărâre definitivă. Alex e în concediu de câteva săptămâni, răspunse el cu vocea stinsă.

– Vreau să-mi mai spui câte ceva despre tine, Peder. Şi să-ţi pun câteva întrebări.

Peder aşteptă.

– Care ar fi cel mai rău lucru care ţi s-ar putea întâmpla astăzi?

– Astăzi?

– Astăzi.

Peder se gândi.

– Nu te gândi prea mult, spune ceva spontan.

– Să o pierd pe Ylva, ăsta ar fi cel mai rău lucru.

– Şi pe băieţi?

– Nici pe ei nu vreau să-i pierd.

– Dar nu ei au fost primii care ţi-au venit în minte când am pus întrebarea.

– Nu. Dar asta nu înseamnă că nu-i iubesc. Doar că îi iubesc într-alt fel.

– Încearcă să-mi explici.

Peder trase adânc aer în piept.

– Nu pot. Dar ştiu cum este. Dacă m-aş trezi mâine dimineaţă şi aş descoperi că Ylva nu e lângă mine, n-aş mai putea trăi. N-aş putea trece prin ceea ce trece Alex acum.

Peder rămase fără cuvinte. Ylva îi dăduse o nouă şansă. Acum era în puterea lui să o exploateze la maximum.

BAGDAD, IRAK

Farah Hajib se împăcase deja cu ideea că omul pe care îl iubea era mort şi că nu se va mai întoarce niciodată, când un bărbat cu părul cărunt, ce părea că vine din Occident, apăru la uşa ei.

Nu vorbea deloc araba, iar engleza pe care o învăţase Farah nu-i era de ajuns ca să înţeleagă ce vrea să-i spună bărbatul. De aceea îi făcu semn să o însoţească la casa de alături, unde trăia vărul ei, fiindcă vărul vorbea bine engleza, lucrase ca translator pentru trupele americane.

Oaspeţii din Occident încă erau o raritate în Bagdad. Cei care veneau, totuşi, erau aproape toţi jurnalişti sau membri ai unor misiuni diplomatice îndeajuns de curajoşi ca să rămână permanent în zonă. Farah însă îşi dădu seama imediat că oaspetele ei era altfel. Era într-o formă fizică excelentă şi scruta mereu împrejurimile temător, dar şi interesat de ceea ce vedea.

Poliţist, ghici ea. Sau militar. Nu american, poate german.

Dar nu de comportamentul bărbatului îşi va aminti Farah, ci de tristeţea şi durerea nesfârşită pe care i le citi în ochi. O tristeţe atât de adâncă încât abia avea curajul să-l privească. Şi hotărî că era prea ciudat ca să-i aducă veşti bune. Vizita la vărul ei avea să fie foarte scurtă.

– Vrea să-ţi dea ceva, spuse vărul ei după ce discută câteva minute cu bărbatul.

– Mie? întrebă ea nevenindu-i să creadă.

Vărul ei înclină din cap.

– Dar nici nu-l cunosc.

– Zice că vine din Suedia şi lucrează în poliţie. Dar acum e în concediu. Zice că a anchetat moartea logodnicului tău primăvara trecută.

Farah simţi că se înăbuşă şi privi din nou faţa îndurerată a bărbatului mai în vârstă.

– Zice că, din păcate, nu poate rămâne prea mult, fiindcă mai trebuie să vadă pe cineva înainte să plece acasă. Altă femeie care şi-a pierdut soţul primăvara trecută. Îl chema Ali.

În clipa aceea, soţia vărului ei ieşi din bucătărie, curioasă să vadă cine e musafirul.

Străinul înclină din cap spre ea, precaut, şi îi spuse ceva vărului lui Farah.

– Te felicită pentru copilul pe care-l aştepţi, îi spuse vărul soţiei însărcinate în ultimele luni. Una din colegele lui a născut acum câteva luni. Iar până la Crăciun o să fie şi el bunic.

Farah zâmbi melancolic, neînţelegând nici acum de ce bărbatul acesta venise la ea, aşa, ca din senin.

Apoi străinul vârî mâna în buzunar şi scoase un obiect minuscul.

Inelul logodnicului ei.

Fără să-i mulţumească, luă inelul şi îl privi până când amintirile care o legau de el o copleşiră şi lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Când ridică ochii spre bărbatul care spunea că e poliţist suedez, văzu că plângea şi el.

– Soţia lui i-a spus că ar trebui să vină aici ca să-ţi dea inelul, murmură vărul ei, tulburat de lacrimile oaspetelui.

– Vă rog să-i mulţumiţi şi să-i transmiteţi toate cele bune din partea mea, zise Farah anevoie.

Ar fi putut jura că străinul îi zâmbi printre lacrimi.

MULŢUMIRI

A îndrăzni să mulţumeşti e foarte important. Atunci când mulţumeşti cuiva recunoşti că persoana respectivă te-a ajutat să duci ceva la îndeplinire. Că n-ai făcut acel lucru de unul singur. Şi că, de fapt, nici n-ar trebui să-l faci de unul singur.

A scrie o carte e ca şi cum ai face o prăjitură foarte complicată. În timp ce te lupţi cu mixtura, cu bezeaua şi glazura, ai nevoie şi de alte mâini. Plus timp, energie, motivaţie şi răbdare.

Scrisul mi se pare uşor. Cuvintele vin de la sine; nu e nevoie să le ademenesc sau să le scot cu forţa. Dar, din păcate, asta nu e şi o garanţie că vor fi perfecte. Îmi dau seama de îndată ce printez textul; simt unde povestea nu se leagă. Şi mă lupt cu toate literele şi cuvintele, încercând să le aranjez cum trebuie. Uneori îmi iese. Alteori nu-mi iese deloc.

Mai întâi, calde mulţumiri tuturor angajaţilor editurii mele din Suedia, fantastica Piratförlaget! *Sofi*, *Jenny*, *Cherie*, *Madeleine*, *Ann-Marie*, *Mattias*, *Lottis*, *Anna Carin* şi *Jonna* – ce m-aş fi făcut fără energia şi încurajările voastre constante? Îi sunt recunoscătoare mai ales *Sofiei*, directoarea editurii, care îmi oferă mereu noi perspective şi mă convinge că pot scrie oricâte cărţi vreau. Şi *Annei*, redactorul meu de carte, care întotdeauna, întotdeauna (repetiţia este intenţionată, *Anna*), are entuziasmul de a continua chiar şi atunci când mie îmi lipseşte, şi e drojdia care face să crească mixtura numită redactare.

Multe mulţumiri, de asemenea, tuturor celor de la ultracompetenta Agenţie Salomonsson – *Niclas*, *Lyla*, *Tor*, *Catherine* şi *Szilvia* –, care mi-a asigurat un succes enorm peste hotare încă de la începutul colaborării noastre, în mai 2009. Sunt mândră că mă reprezentaţi!

Mulţumiri tuturor prietenilor şi cititorilor care mă însoţesc în călătoria prin lumea cărţilor, pas cu pas, aproape ca pe o vedetă rock, nu ca pe un scriitor. Ce minunat – nu numai că-mi citiţi cărţile, dar mă rugaţi să le şi semnez când le cumpăraţi ca să le dăruiţi altor persoane.

Mulţumiri *Malenei* şi lui *Mats*, care îmi acordă atât de mult timp.

Mulţumiri lui *Sven-Ake*, cel la care apelez mereu când am nevoie de informaţii despre felul în care acţionează poliţia.

Mulţumiri vânzătorilor de la Walter Borgs Jaktbutik, care m-au ajutat să aleg arma perfectă.

Mulţumiri graficienei *Nina Leino*, datorită căreia cărţile mele arată incredibil de elegant.

Mulţumiri *Sofiei Ekholm*, care continuă să ocupe un loc deosebit în ceea ce scriu. Curând îţi voi supune atenţiei un nou manuscris – sper să ai şi timp şi poftă să-l citeşti!

Mulţumiri şi familiei, care se bucură fără rezerve de succesele mele şi cutreieră ţara în lung şi-n lat ca să fie de faţă când vorbesc despre cartea mea sau aştept să dau autografe într-o librărie sau alta.

Mulţumesc mult.

Kristina Ohlsson
Bagdad, primăvara lui 2010